

ทรงพระเจริญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้บริหาร ข้าราชการ เจ้าหน้าที่
สถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2562

Academic Journal Institute of Physical Education Vol.11 No.2 May – August 2019

ISSN 1905-291X

วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา
Academic Journal Institute of Physical Education

ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2562 Vol.11 No.2 May – August 2019

ที่ปรึกษา

อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา
รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษา

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์มานะ ภู่อล่ำ

บรรณาธิการจัดการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิกร ยาพรม	สถาบันการพลศึกษา
นางสาวนิชานันท์ ดงเจริญ	สถาบันการพลศึกษา
นางสาวชลธิชา บัวศรี	สถาบันการพลศึกษา
นายธนู ดงชื่น	สถาบันการพลศึกษา

ผู้ทรงคุณวุฒิประจำกองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ชาตुरुประชีวิน	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์จรรยา ขอพลอยกลาง	มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
รองศาสตราจารย์สุนทร แม่นสงวน	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธ์	มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
รองศาสตราจารย์ ดร.ไพบุลย์ ศรีไชยสวัสดิ์	นักวิชาการอิสระ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์	นักวิชาการอิสระ
ดร.ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์	มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิวัฒน์ โอนสูงเนิน	สถาบันการพลศึกษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิตา ไกรเพชร	สถาบันการพลศึกษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา เทียมทิพร	สถาบันการพลศึกษา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์ประภา อินตะหล่อ	สถาบันการพลศึกษา
นายปิติโชค จันทรหนองไทร	สถาบันการพลศึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเผยแพร่ผลงานวิชาการและผลงานวิจัย ทางพลศึกษา สุขศึกษา วิทยาศาสตร์ การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ เทคโนโลยี นันทนาการ การศึกษา รวมถึงสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง ของบุคลากรสถาบันการพลศึกษาและหน่วยงานภายนอก
2. เพื่อเป็นสื่อกลางการแลกเปลี่ยนและอ้างอิงผลงานวิชาการและผลงานวิจัยทางพลศึกษา สุขศึกษา วิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ เทคโนโลยี นันทนาการ การศึกษา รวมถึงสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง
3. เพื่อสร้างเครือข่ายการเผยแพร่ผลงานวิชาการและวิจัย ระหว่างสถาบันกับหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐและเอกชน

กำหนดการพิมพ์เผยแพร่

วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา มีกำหนดออกปีละ 3 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม – เดือนเมษายน

ฉบับที่ 2 ประจำเดือนพฤษภาคม – เดือนสิงหาคม

ฉบับที่ 3 ประจำเดือนกันยายน – เดือนธันวาคม

เจ้าของ สถาบันการพลศึกษา

การรับบทความ

วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษารับตีพิมพ์บทความต้นฉบับผลงานวิจัยและบทความวิชาการภาษาไทย ในขอบข่ายพลศึกษา สุขศึกษา วิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ เทคโนโลยี นันทนาการ การศึกษา รวมถึงสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง ผู้เขียนที่ประสงค์จะส่งบทความลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา จะต้องสมัครและเสียค่าสมาชิกวารสารรายปี จำนวน 500 บาท และค่าดำเนินการพิชญพิจารณ์ จำนวน 3,000 บาท โดยส่งบทความผ่านทางเว็บไซต์วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา (www.journalipe.com)

สำนักงาน วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา

333 หมู่ 1 ถ.สุขุมวิท ต.หนองไม้แดง อ.เมือง จ.ชลบุรี 20000

โทรศัพท์ 038-054217 E-mail: journalipe@hotmail.com

ลิขสิทธิ์

ต้นฉบับที่ได้ลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา ถือเป็นลิขสิทธิ์ของวารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา และบทความในวารสารเป็นแนวคิดของผู้แต่ง มิใช่แนวคิดของคณะกรรมการจัดทำวารสาร ซึ่งหากมีการตรวจพบว่าบทความมีการกระทำอันแสดงถึงการฉ้อฉลหรือการฉ้อโกง หรือการฉ้อโกงอื่นใด ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้แต่งเจ้าของบทความ

พิมพ์ที่ บริษัท ธนาเพรส จำกัด

โทรศัพท์ 02-2530-4114

บทบรรณาธิการ

วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา ฉบับนี้เป็นวารสารปีที่ 11 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2562 ซึ่งประกอบไปด้วยบทความวิจัยและบทความวิชาการที่ผ่านการกลั่นกรอง ตรวจสอบความถูกต้องทางวิชาการจากผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาจากหน่วยงานต่างๆ ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในสาขาทางพลศึกษา สุขศึกษา วิทยาศาสตร์การกีฬา วิทยาศาสตร์สุขภาพ เทคโนโลยี นันทนาการ การศึกษา รวมถึงสาขาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยบทความจะผ่านการ กลั่นกรองตรวจสอบความถูกต้องทางวิชาการจากผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา จำนวน 2 ท่าน ต่อ 1 เรื่อง

สำหรับเนื้อหาในวารสารฉบับนี้ยังคงมีความหลากหลายทั้งบทความวิจัยและบทความ วิชาการจากคณาจารย์ ปรียญานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโท ปริญญาเอกที่สำเร็จการศึกษาจาก มหาวิทยาลัยต่างๆ กองบรรณาธิการหวังว่าบทความเหล่านี้จะเป็นประโยชน์แก่ท่าน ในด้านการ นำไปใช้อ้างอิง การพัฒนางานวิจัย และการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

กองบรรณาธิการขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาทุกท่านที่ตรวจสอบให้ ข้อเสนอแนะ แก่ไขบทความวิจัยและบทความวิชาการ รวมถึงให้คำแนะนำในการจัดทำวารสาร เจ้าของบทความที่ส่งบทความมาเพื่อตีพิมพ์ ตลอดจนให้การสนับสนุนในด้านต่างๆ ที่ทำให้ วารสารวิชาการฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ และหากท่านใดมีความประสงค์จะส่งบทความวิจัย ปรียญานิพนธ์ สารนิพนธ์ และบทความวิชาการ สามารถส่งได้เว็บไซต์ www.journalipe.com และสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่เบอร์โทรศัพท์ 038-054217

ผู้ช่วยศาสตราจารย์มานะ ภูหล้า
บรรณาธิการวารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา

สารบัญ

	หน้า
บทความวิจัย	
การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย <i>กมลพัชร วิสุทธิภักดี อิชฎี กุฎอินทร์ และวิชากร เฮงชฎีกุล</i>	1
การพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายสำหรับคนไทย <i>กรฎา มาตยากร</i>	18
การเปรียบเทียบพื้นสนามที่แตกต่างกันต่อความเร็วในการวิ่งของนักกีฬาฟุตบอล <i>เกริกวิทย์ รงสมบัติ, นิรอมลี มะกาเจ, ราตรี เรืองไทย และอำนาจ ต้นพานิชย์</i>	31
การพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม <i>กมลวรรณ คชายุทธ, พงศ์เทพ จิระโร และจุฑามาศ แหนจอน</i>	47
ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงในประเทศไทย <i>ตระการ นาคง, ประภาส ฤกษ์พิบูลย์ และรัชณี ขวัญบุญจัน</i>	63
การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริม การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น <i>ปิยภูมิ กลมเกลียว, ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ และสุธนะ ดิงศภักดิ์</i>	78
สื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษา : เครื่องยิงลูกเทนนิส <i>ลัดดา พิมพ์จันทร์, ธราภรณ์ สุนทร และสุเทพ เหนือคลอง</i>	94
การสร้างเครื่องมือวัดความสามารถทางกลไกในการเตะของนักกีฬาเทควันโด <i>ศรีล สุวรรณแสง และชัยพัฒน์ หล่อศิริรัตน์</i>	105
การเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายนักเรียนระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร <i>สิริวิทย์ ณิชชาติสฤกษ์, ชนะวงศ์ หงษ์สุวรรณ และศุภล อริยสังข์สีสกุล</i>	118

สารบัญ

	หน้า
แนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา <i>กฤษดา ตามประดิษฐ์</i>	133
อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การที่มีต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการ ของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย <i>กฤษฎา ปาณะเสรี</i>	144
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา <i>ภาณุพงษ์ จำปา, บัญชา ชลาภิรมย์ และสุธนะ ดิงศภักดิ์</i>	159
รูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย <i>ปิยศักดิ์ เทียนธวัช</i>	177
ความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างและคุณภาพชีวิตของนักเรียน ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย <i>พรจันทร์ โลงนะศุภฤกษ์, วิพงษ์ชัย ร้องขันแก้ว และสุวิมล ตั้งสัจจพจน์</i>	189
ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษี ตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 <i>พรพรรณต์ พิบูลย์พล, อิชฎิ กุฎอินทร์ และสิทธิ อีร์สรณ์</i>	201
การบริหารจัดการศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทยเชิงธุรกิจ <i>รัตติกายจันท์ ภูษิต</i>	213
การพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน <i>รยาศิต เต็งกุสุลย์มาน</i>	227

สารบัญ

	หน้า
บุพปัจจัยของมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา <i>ก้องเกียรติ เขยชม</i>	242
ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การประถมศึกษาพะเยาเขต 2 <i>ธวัชชัย งามเสงี่ยม</i>	258
การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ <i>ปิโยรส ปุยชุมพล, วิไลพิน แก้วเพ็ง และชัยลิขิต สร้อยเพชรเกษม</i>	275
การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมิน ผลการเรียนรู้ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครู กลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยอง <i>มัสยา ไชยะศิริ, พงศ์เทพ จิระโร และดุสิต ขาวเหลือง</i>	290
การพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ <i>สิริลักษณ์ เกษรปทุมานันท์, ศุภรีญา สิทธิกุล, ประวิทย์ ทองไชย และกนก พานทอง</i>	306
การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลางของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) <i>อรทัย ธรรมนาม, สุทธธามา ชาติประดิษฐ์ และปริญญา ทองสอน</i>	321
บทความวิชาการ	
STEM Education เพื่อการพัฒนากระบวนการวิชาประวัติและนโยบายกีฬาของประเทศไทย <i>สืบพงษ์ ปราบใหญ่ และ อิศรา ภาสวณิช</i>	332

การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จ ของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย

กมลพัชร วิสุทธภักดิ์ อธิภักดิ์ กุญชรินทร์ และวิชากร เสงขมภูกุล
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย 2) เพื่อสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพ เครื่องมือในงานวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน และได้นำไปทดสอบ และปรับปรุงเครื่องมือก่อนนำมาเก็บข้อมูลจริง การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยศึกษาจากการทบทวนวรรณกรรม ข้อมูลเอกสารต่างๆ และการสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้วิธีผสมผสาน การบันทึกเสียง ควบคุมกับการจดบันทึกข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการสรุปความคิดเห็น และถอดเทปในการหาเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างใช้การเลือกแบบเจาะจง ซึ่งได้รวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะความสามารถ และมีประสบการณ์ ด้านการออกกำลังกายแบบการปั่นจักรยาน จำนวนทั้งสิ้น 58 ท่าน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 กลุ่มผู้บริหารสนามจักรยาน ทั้งในภาครัฐ ภาครัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชน จำนวน 9 คน กลุ่มที่ 2 กลุ่มนักปั่นจักรยาน ที่ปั่นในสนามจักรยาน เล่นจักรยาน ในที่สถานที่ต่างๆ ทั้งในภาครัฐ ภาครัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชน จำนวน 50 คน รวม 8 แห่ง ในการเก็บข้อมูล

โดยวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนการดำเนินการวิจัยในแต่ละขั้นมาสรุป วิเคราะห์ สังเคราะห์ จนจัดกลุ่มข้อมูลตามประเด็นของการศึกษาวิจัย และนำเสนอในรูปแบบโมเดล และข้อมูลในรูปแบบพรรณนา สรุปผลการวิจัย ดังนี้ โมเดลการสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกายที่ได้มาตรฐานระดับประเทศจนถึงระดับสากล ประกอบไปด้วย 5 มิติที่สำคัญ ได้แก่ มิติที่ 1 ความเป็นรูปธรรมของการบริการ มิติที่ 2 ความเชื่อถือไว้วางใจได้ มิติที่ 3 การตอบสนองต่อลูกค้า มิติที่ 4 การให้ความเชื่อมั่นต่อลูกค้า มิติที่ 5 การรู้จักและเข้าใจลูกค้า ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการ PDCA และทฤษฎีระบบจัดการ ตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จในการค้นพบได้แก่ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการ กับกระบวนการ PDCA และทฤษฎีระบบจัดการที่มีคุณภาพ คือ ความปลอดภัย เป็นลำดับที่ 1 สิ่งอำนวยความสะดวก อาทิเช่น ระยะเวลาของเล่นจักรยานต่อรอบ เป็นอันดับที่ 2 และการให้บริการต่างๆ เป็นอันดับที่ 3 ซึ่งมีตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จในด้านต่างๆ สะท้อนโมเดลที่ได้คือทฤษฎีย้อนกลับสู่ตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย

คำสำคัญ: ดัชนีชี้วัดผลงาน / ความสำเร็จ / สนามจักรยาน

Corresponding Author: ดร.กมลพัชร วิสุทธภักดิ์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
E-mail: Phatthenan589@gmail.com

THE CONSTRUCTION OF KEY PERFORMANCE INDICATORS FOR SUCCESSFUL OF BIKE FIELD FOR EXERCISE

Kamonphat Visuttipukdee Issadee Kutin and Vichakorn Hengsadeekul
Faculty of Sports Science, Kasetsart University

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the key performance indicators (KPI) for successful of bike field for exercise in Bangkok & vicinity area. 2) to construction of key performance indicators (KPI) for successful of bike field for exercise in Bangkok & vicinity area. This research studies in quality. Research Instrument reviewed by 5 cycling experts. Use Qualitative data from in-depth interview. an tested before use and collected data by literature review and other information & in-depth interview used mix methods along with recording important information. The tape contents were analyzed with specific sampling to have feedback from 2 groups. The data were collected from 58 persons highly experienced cyclists management experts in Thailand such as 1st group: Administrators and Staff from bike field total 8 persons, 2nd group: Cyclist from governments, enterprises and private total 50 persons. Total 8 locations in the collection.

The data were analyzed by the steps of processing research that have been concluded & synchronized till classifying data groups as model and descriptive data, the conceptual research below;

Model of standard bike field from country level to international level consists of 5 dimensions determined such as; 1st dimension: concrete form of service, 2nd dimension: reliability, 3rd dimension: responsibility and 4th dimension: assurance compliance 5th dimension: empathy with the process. PDCA and System Theory.

KPI or key performance indicators finding is cyclist's satisfaction and PDCA and System Theory quality is the distance as 1st level of safety 2nd level of with good facilities cycling lane per 1 round, suitably smooth surface with cycling, happiness and variety activities in bike field 3rd level of and other services are indicators respectively. The model is a return Theory to key performance indicators for successful of Bike Field for Exercise.

Keywords: Key Performance Indicators / Successful / Bike Field

Corresponding Author: Kamonphat Visuttipukdee, Ph.D. Faculty of Sports Science, Kasetsart University
E-mail: Phatthenan589@gmail.com

บทนำ

ปัจจุบันการออกกำลังกายได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายมากในประเทศไทย จากผลสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 จนถึงปัจจุบันจำนวนคนออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬาเฉลี่ยร้อยละ 38.7 ส่วนหนึ่งเลือกการปั่นจักรยานเป็นการออกกำลังกาย ซึ่งเป็นกระแสที่แรงมากได้รับความนิยมมากขึ้นทุกวัน ในปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นการออกกำลังกายที่ส่งผลต่อสุขภาพที่ดี ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม รวมถึงจิต คือ 1. ช่วยให้ผ่อนคลายสบายใจมากกว่าเดิม 2. ช่วยให้หน้าตาดูอ่อนกว่าเดิม 3. ขับถ่ายได้ง่ายขึ้น 4. เพิ่มประสิทธิภาพสมอง 5. สุขภาพโดยรวมแข็งแรงขึ้น 6. อายุยืนยาว 7. พิชิตภัยโลก 8. เพิ่มสมรรถนะภาพทางเพศ 9. ลูกในครรภ์ มีสุขภาพแข็งแรง 10. ทำงานได้ดีขึ้น 11. ลดความอ้วน 12. มีเพื่อนมากขึ้นและมีความสุขมากขึ้น 13. ลดอาการเหนื่อยล้าและความเครียด

ตามแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ในยุทธศาสตร์ที่ 2 เน้นการส่งเสริมสุขภาพเชิงรุกมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ที่เน้นให้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง มีการพัฒนาแบบบูรณาการ และผลักดันให้ประชาชนในทุกระดับของชาติออกกำลังกาย เล่นกีฬาและนันทนาการอย่างสม่ำเสมอ สัมพันธ์กับแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) มีวิสัยทัศน์ ระบบสุขภาพไทยเข้มแข็ง เป็นเอกภาพ เพื่อคนไทยสุขภาพดีสร้างประเทศให้มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

ในรอบ 5-10 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะตั้งแต่ปี พ.ศ. 2555 เป็นต้นมา ที่สมัชชาสุขภาพแห่งชาติครั้งที่ 5 ในปี 2555 มีมติเรื่อง “การจัดระบบและโครงสร้างเพื่อส่งเสริมการเดินทางและการใช้จักรยานในชีวิตประจำวัน” ในพื้นที่ 55 จังหวัด 1.2 พันล้านบาท เล่นจักรยานทั่วประเทศ พร้อมดำเนินการได้ 101 โครงการ ซึ่งสอดคล้องกับระดับโลกที่ให้ความสำคัญด้านการปั่นจักรยาน โดยสมัชชาใหญ่ 193 รัฐสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ในปัจจุบัน ประกาศให้วันที่ 3 มิถุนายนของทุกปีเป็น “วันจักรยานโลกสากล” (International World Bicycle Day) ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญเกี่ยวกับการออกกำลังกายแบบปั่นจักรยานที่มีในปัจจุบัน ซึ่งในประเทศไทยก็จะมีกิจกรรมขึ้นมากมาย อาทิเช่น การปั่นจักรยานทางไกล การปั่นจักรยานเพื่อการกุศล การปั่นจักรยานประเพณี การปั่นเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (<http://www.ThaiMTB.com>) ที่มีมากกว่า 80 เอ็มวัน/เดือน ตัวอย่างกิจกรรมที่ยิ่งใหญ่ระดับประเทศ และระดับโลก คือ งานกิจกรรม “Bike For Dad” ปั่นเพื่อพ่อ มี 77 จังหวัดทั่วประเทศ และ 67 ประเทศทั่วโลก ตอบรับเข้าร่วมกิจกรรม อย่างพร้อมเพรียงกันเพื่อในหลวงของเรา <http://www.bikefordad2015.com> (2015) “Bike for mom” ปั่นเพื่อแม่ทั้งนี้ยังได้มีการบันทึกสถิติโลกตามข้อกำหนดของการบันทึกสถิติ กินเนสส์เวิลด์ เรคคอร์ด หลังมีผู้เข้าร่วมในการปั่นจักรยานในครั้งนี้อย่างจำนวน 136,411 คน จากทั่วประเทศ 77 จังหวัด ถือว่าไทยเป็นเจ้าของสถิติโลก ที่มีคนร่วมปั่นจักรยานพร้อมกันมากที่สุดในโลก (<http://www.bfm.mnc-corp.com> (2015) จนเกิดกระแสนิยมอย่างมาก สร้างความตระหนักในการออกกำลังกายที่จะสร้างคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น นอกจากนี้ ตลาดจักรยานของประเทศไทยในปี 2017 จะมีมูลค่าตลาดรวม 7,500 ล้านบาท แบ่งเป็นมูลค่าตลาดจักรยาน 4,500 ล้านบาท ในอัตราการเติบโตขึ้น 5-7% และตลาดอุปกรณ์เสริม เช่น อะไหล่ แปะชั้นเสื่อผ้า อุปกรณ์ตกแต่งจักรยาน

มูลค่า 3,000 ล้านบาท อัตราการเติบโต 15 % (www.internationalbangkokbike.com) ข้อมูลทางการตลาด ยังพบว่า ปัจจุบันผู้ที่อาศัยในกรุงเทพมหานครหันมาใช้บริการระบบขนส่งแบบรางมากขึ้น โดยมีบางส่วนหันมา ขับขี่จักรยานเพื่อการเดินทางในชีวิตประจำวัน จากสถิติพบว่า ประเทศไทยมีจำนวนผู้ใช้จักรยานทั่วประเทศ 2,250,000 คน แบ่งเป็น ผู้ใช้จักรยานในกรุงเทพฯ และปริมณฑล 150,000 คน ผู้ใช้จักรยานในจังหวัดอื่นๆ อีก 2,100,000 คน โดยในจำนวนนี้มีผู้ใช้จักรยานเพื่อการเดินทางท่องเที่ยวมากถึง 260,000 คน และมีแนวโน้ม เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

จากข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น เป็นสิ่งที่ดีที่เกิดขึ้นมากมายเกี่ยวกับการออกกำลังกายแบบปั่น จักรยาน แต่ปัญหาที่เกิดขึ้น ได้แก่ การเกิดอุบัติเหตุจากการปั่นจักรยานมีอัตราการบาดเจ็บ และเสียชีวิตบน ท้องถนนต่อประชากร 100,000 คน/ปี เท่ากับ 37.6% ของนักปั่นจักรยานที่เป็นอัตราการบาดเจ็บสูงอันดับต้น โดยประเทศไทยมีอัตราการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนติดอันดับโลก ซึ่งทำให้ส่งผลกระทบต่อบุคคล ครอบครัว สังคมโดยรวม จากกระแสนิยมการปั่นจักรยานบนท้องถนน และเลนจักรยานที่ไม่ได้มาตรฐานที่เกิดปัญหา การสร้างเลนจักรยานในเมืองที่ไม่สามารถใช้ได้จริง เลนจักรยานกลับกลายเป็นที่จอดรถยนต์ เป็นที่สัญจร ของคนเดินเท้า แม้แต่เป็นที่สัญจรของรถมอเตอร์ไซด์ต่างๆ สูญเสียงบประมาณไปมากกว่า 29 ล้านบาท และงบประมาณอีกหลายพันล้านบาท ที่กำลังจะดำเนินการตามโครงการต่างๆ ในการสร้างเลนจักรยาน เมืองจักรยาน ตามข้อมูลข้างต้น ซึ่งไม่สอดคล้องกับนโยบายเชิงรุก ในการส่งเสริมป้องกันสุขภาพ มากกว่า การซ่อมแซมสุขภาพ ดูได้จากงบประมาณการรักษาพยาบาลและค่ายา มากกว่า 75 % ตรงข้าม งบประมาณ ส่งเสริมป้องกันสุขภาพ มีเพียง 5% ทั้งที่โรคต่างๆ เป็นโรคที่เกิดจากพฤติกรรมที่ป้องกันได้ แม้แต่อุบัติเหตุ ที่เกิดขึ้นก็ตาม งบประมาณสัดส่วนค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพของคนไทย 4 แสนล้านบาท/ปี เฉลี่ย 13% ในทุก ระบบ ทั้งบัตรทอง ประกันสังคม และสิทธิข้าราชการ และในอนาคต 15 ปีข้างหน้า คาดการณ์ 4.8-6.3 ล้านบาท หากเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างเต็มรูปแบบ คาดการณ์ว่างบประมาณที่ต้องใช้ คือ 1.4-1.8 ล้านล้านบาท

สนามจักรยานในประเทศไทยเกิดขึ้นจริงแล้ว และเป็นที่ยอมรับในโลกรวมกัน ปัจจุบัน ตัวอย่าง สนามลู่อ ปั่นจักรยานเจริญสุขมงคลจิต Happy and Healthy Bike Lane หรือที่รู้จักกันดีในนาม สนามเขียว สนามฟ้า (Sky lane) ที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 2557 เป็นต้นมา เกิดจากแนวคิดและความร่วมมือกันระหว่าง บริษัท ทำอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน) และธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ที่ต้องการสนับสนุนให้ ทุกคนสนใจออกกำลังกายโดยการปั่นจักรยาน เพื่อสุขภาพที่ดี สร้างสังคมและยกระดับคุณภาพชีวิต และมีสนามปั่นจักรยานเอกชน เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงเลนจักรยานที่อยู่ภายในสวนสาธารณะต่างๆ ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ตามวิถีชีวิต วัฒนธรรม พฤติกรรมลักษณะนิสัยคนไทย รวมถึงผังเมืองของ ประเทศไทยที่มีความพร้อมในสร้างสนามปั่นจักรยาน เฉกเช่น สนามกอล์ฟ สนามบอล หรือสนามกีฬาต่างๆ ด้วยใช้งบประมาณที่แนวคิดต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว เปลี่ยนแปลง แบ่งงบประมาณมาใช้ในการสร้างสนามจักรยาน ที่มีมาตรฐานได้จริง

ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงปัญหาและให้ความสำคัญ จึงต้องการศึกษา พัฒนาให้กับองค์กรทั้งในภาครัฐ ภาครัฐวิสาหกิจ และเอกชนทุกภาคส่วน ได้มีมุมมองในการสร้าง และพัฒนาสนามจักรยานที่มีมาตรฐาน

มีรูปธรรม ใช้ได้จริง เป็นต้น แบบในการพัฒนาจากส่วนกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล สู่ระดับภูมิภาค ทั่วประเทศ นำสู่ระดับสากล และนำไปประยุกต์ใช้ โดยเริ่มต้นแนวคิดการวัดผลความสำเร็จตามแนวทาง ทฤษฎีระบบ (System Theory) และทฤษฎีความพึงพอใจ (SERVQUAL) ผสมผสาน กับ KPI (Key Performance Indicators) ตัวชี้วัดสมรรถนะหลัก มีตัวชี้วัดสัมฤทธิ์ของการทำงานที่มีความชัดเจน วัดผลได้ ทำให้เกิดการประเมินผลงาน และการจัดสรรสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าในองค์กร ส่งเสริมการทำงานที่มีความเป็นธรรม และถูกต้องมาก ทั้งหมดคือจุดหมายของความสำเร็จ (Success) การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จ ของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย
2. เพื่อสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย” เป็น งานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยมีวิธีการที่เข้าถึงข้อมูลที่เป็นแนวทางระดับปฐมภูมิ (Primary Data) ทูติยภูมิ (Secondary Data) และข้อมูลเชิงลึก โดยรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ความสามารถ มีประสบการณ์ และการจัดการด้านการปั่นจักรยานในสนามจักรยาน การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยศึกษาจากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี ตำรา หนังสือ เอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย และข้อมูลเอกสารจากแหล่ง ต่างๆ โดยผู้วิจัยมีวิธีการและขั้นตอนในการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อ ออกกำลังกาย” ได้แก่

1) กลุ่มผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับสนามปั่นจักรยาน จำนวน 9 คน ที่มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ความสามารถ มีประสบการณ์ ด้านการจัดการสนามปั่นจักรยาน ทั้งในภาครัฐ ภาครัฐวิสาหกิจ และ ภาคเอกชน จำนวน 8 แห่งในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2) กลุ่มที่ 2 กลุ่มนักปั่นจักรยานหรือผู้ใช้สนามปั่นจักรยาน จำนวน 50 คน ที่มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ความสามารถ มีประสบการณ์ ด้านการปั่นจักรยาน จากสถานที่ต่างๆ จำนวน 8 แห่ง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อ ออกกำลังกาย” ได้แก่

1) กลุ่มผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับสนามปั่นจักรยาน จำนวน 9 คน คัดเลือกแบบเจาะจง ผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจทักษะ ความสามารถ มีประสบการณ์ ด้านการจัดการสนามจักรยานที่องค์กรเป็นผู้มอบหมายหน้าที่ให้

2) กลุ่มที่ 2 กลุ่มนักปั่นจักรยานหรือผู้ใช้สนามปั่นจักรยาน จำนวน 50 คน ที่มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ความสามารถ มีประสบการณ์ ด้านการปั่นจักรยาน โดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบบมีส่วนร่วม (participant observation) และวิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (non-participant observation)

สุดท้ายคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ทำโฟกัสกรุป (Focus Group) จาก 2 กลุ่ม มาสรุปประเด็นปัญหาที่เฉพาะเจาะจง โดยมีผู้ดำเนินการสนทนากลุ่ม (Moderator) จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย” เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In - Depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้างโดยใช้ถามปลายเปิด (Open ended) คำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและแนวคิด ทฤษฎี อย่างเหมาะสม โดยมีขั้นตอนการออกแบบเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล พัฒนาเครื่องมือ และขั้นตอนตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยการหาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา (Content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นรายข้อคำถาม ได้ค่า IOC มากกว่า 0.5 จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน หลังจากนั้นนำแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In - Depth Interview) ไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน เพื่อตรวจสอบความเป็นปรนัยของเครื่องมือ (Objectivity) คือ ความชัดเจนของข้อคำถาม สุดท้ายนำเครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องและความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา ความชัดเจนของข้อคำถามหรือความเป็นปรนัยของเครื่องมือ มาปรับเปลี่ยนข้อคำถามให้เกิดความสมบูรณ์ และครบถ้วน จึงนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและปรับเปลี่ยนอีกครั้งก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย” มีขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้วิจัยมีวิธีการที่เข้าถึงข้อมูลในงานวิจัยในระดับต่างๆ คือ ระดับปฐมภูมิ (Primary Data) และระดับทุติยภูมิ (Secondary Data) เริ่มต้นจากผู้วิจัยวิเคราะห์เอกสาร (document analysis) จากตำรา หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย จากสื่อต่างๆ รวมถึงโซเชียลมีเดีย เว็บไซต์ให้ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ไลน์แอด, เพจบุ๊ก เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา

(content analysis) จากการทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี แล้วนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง เป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีความครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดในการวิจัยโดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In - Depth Interview)

2) นำเครื่องมือแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ที่มีความสมบูรณ์ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างตามที่คัดสรรคุณสมบัติ อย่างเจาะจงไว้แล้ว โดยนัดวัน เวลา สถานที่ ตามความเหมาะสม ซึ่งก่อนการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้ชี้แจง อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ ในประเด็นต่างๆ อย่างชัดเจนถึงวัตถุประสงค์ในงานวิจัย ขั้นตอนในการสัมภาษณ์ การขออนุญาตถ่ายภาพ หรือการอัดเสียงสนทนา ก่อนการสัมภาษณ์ทุกครั้ง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1. กลุ่มผู้บริหาร เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และ 2. กลุ่มนักปั่นจักรยานหรือผู้ใช้สนามจักรยาน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีผสมผสาน ระหว่างการสัมภาษณ์แบบสนทนาอย่างไม่เป็นทางการสนทนาแบบธรรมชาติเพื่อให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างอาศัยกรอบแนวคิดในการศึกษาที่ได้กำหนดล่วงหน้าไว้แล้วเป็นหลักสำคัญ แต่คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์จะไม่เรียงลำดับก่อนหลังเหมือนที่กำหนดไว้ โดยมีลักษณะของแบบสัมภาษณ์แบบปลายเปิด (Open ended) และหากในขณะที่สัมภาษณ์พบประเด็นปัญหาใดก็จะสัมภาษณ์โดยละเอียด หรือถ้าไม่ได้ข้อมูลที่ชัดเจน ตอบไม่ตรงประเด็นผู้วิจัยก็จะถามคำถามใหม่อีกครั้ง เพื่อให้ได้คำตอบที่สมบูรณ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้การบันทึกเสียง โดยการเตรียมความพร้อมของการบันทึกเสียง คือหน่วยความจำของโทรศัพท์มือถือ แบตเตอรี่ รวมถึงการตั้งค่า สัญญาณการบิน เพื่อป้องกันการโทรเข้ามาระหว่างการสัมภาษณ์ โดยใช้โทรศัพท์มือถือ 2 เครื่องพร้อมกัน เพื่อป้องกันความผิดพลาดควบคู่กับการจดบันทึก โดยการจดบันทึกนั้นจะทำการบันทึกเฉพาะข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการสรุปความคิด และถอดเทปในการหาเนื้อหา

3) ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื้อหาจากการถอดเทปที่ถูกต้องสมบูรณ์ นำมารวบรวมไว้เพื่อวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล แปลผล ตีความ และสรุปประเด็นในขั้นตอนต่อไป

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย” เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยมีวิธีการที่เข้าถึงข้อมูลที่เป็นแนวทางระดับปฐมภูมิ (Primary Data) ระดับทุติยภูมิ (Secondary Data) การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In - Depth Interview) แบบกึ่งโครงสร้างโดยใช้คำถามปลายเปิด (Open ended) ใช้วิธีผสมผสาน ระหว่างการสัมภาษณ์แบบสนทนาอย่างไม่เป็นทางการ สนทนาแบบธรรมชาติ และการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ด้วยวิธีการบันทึกเสียง การสนทนาควบคู่กับการจดบันทึก โดยการจดบันทึกนั้นจะทำการบันทึกเฉพาะข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการสรุปความคิด และถอดเทปในการหาเนื้อหา จากกระบวนการข้างต้นที่กล่าวมา ผู้วิจัยขอแบ่งเป็น 4 เฟส ดังนี้

เฟสที่ 1 ผู้วิจัยประมวลผลโดยใช้หลักทางสถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) นำแบบสัมภาษณ์ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื้อหาจากการถอดเทปที่ถูกต้องสมบูรณ์ อย่างละเอียด ชนิดคำต่อคำ

(transcribing interview) ไม่มีการข้ามประโยคบางประโยคที่ผู้วิจัยตัดสินเองว่า ไม่มีความสำคัญ เพราะข้อมูลบางอย่างนำมาใช้ในการตรวจสอบในภายหลังได้ ข้อมูลจากการจัดบันทึกที่มีการจัดเตรียมข้อมูล (data management) จัดบันทึกข้อมูลสำคัญ (note taking) ซึ่งได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการต่างๆ โดยข้อมูลที่จัดบันทึกผู้วิจัยได้เตรียมเป็นลักษณะแฟ้มต่างๆ โดยผู้วิจัยใช้ใช้รหัส (coding) การจัดหมวดหมู่ข้อมูล (category) เป็นแนวคิด (concept) รวมถึงการตัดทอนข้อมูล (mooring data reduction) เพื่อลดขนาดของข้อมูลและกำจัดข้อมูลที่ไม่ต้องการออกไป สุดท้ายนำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล แปลผล ตีความ และสรุปประเด็นจัดกลุ่มข้อมูลตามประเด็นของการศึกษาวิจัยในลักษณะพรรณนาความอธิบาย แสดงให้เห็นถึงการจัดกลุ่มข้อมูลที่มีคุณลักษณะทิศทางเดียวกัน รวมถึงข้อค้นพบที่มีความสัมพันธ์อย่างมีความหมายตามวัตถุประสงค์ และประเด็นที่ต้องการศึกษาการนำเสนอข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ เป็นการนำข้อสรุปย่อยๆ มาเชื่อมโยงกันเพื่อหาข้อสรุปซึ่งตอบปัญหาการวิจัย โดยจัดทำเป็นตารางบรรจุเนื้อหา (matrices) นำมาประมวลและสรุปข้อเท็จจริง ได้แก่ การจัดกลุ่ม การวิเคราะห์ที่ปัจจัย การระบุความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ การเชื่อมโยงแนวคิด จึงนำมาสู่เฟสที่ 2 เพื่อความน่าเชื่อถือของข้อมูล

เฟสที่ 2 ผู้วิจัยนำผลการวิจัยจากเฟสที่ 1 ที่ได้ผลสรุป จากการขั้นตอนต่างๆ ข้างต้น นำไปทำโฟกัสกรุป (Focus Group) จากผู้เชี่ยวชาญ คือกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมตามคุณสมบัติ ตามเวลาที่สามารถมาร่วมรับฟังความคิดเห็น เสนอความคิดเห็น ร่วมสรุปข้อค้นพบ จำนวน 20 คนเพื่อสรุปประเด็นข้อค้นพบที่สำคัญของตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จ โดยให้ค่าความสำคัญอยู่ในระดับ 1 – 5 ตามลำดับ

เฟสที่ 3 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ ระดับคะแนนของตัวชี้วัด ระดับ 1-5 เพื่อนำมาหาค่าผลรวม นำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล แปลผล ตีความ และสรุปประเด็นจัดกลุ่มข้อมูลตามประเด็นของการศึกษาวิจัยอีกครั้ง โดยจัดทำเป็นแผนภูมิ (chart) ของโมเดลตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จ และตารางบรรจุเนื้อหา (matrices) ของตัวชี้วัดผลสำเร็จ ที่สามารถนำไปใช้ได้จริงอย่างเป็นรูปธรรม

เฟสที่ 4 นำเสนอตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกายและตารางบรรจุเนื้อหา (matrices) ในรูปแบบของการบรรยายเชิงพรรณนาตามที่กำหนดไว้ นำเสนอรูปแบบ (Model) ตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกายโดยจัดทำเป็นแผนภูมิ (chart) ของโมเดล และรายงานผลสรุปทั้งหมดที่ได้ในรูปแบบเชิงพรรณนา

ผลการวิจัย

ในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้ **ลำดับที่ 1** คือเรื่องของความปลอดภัยต่อร่างกาย และทรัพย์สินของผู้ใช้บริการ และความต้องการทางกายภาพ ได้แก่ เล่นจักรยานที่มีความชัดเจนโดดเด่นที่สุด พบว่า มีค่าความสำคัญทางสถิติอยู่ 5 คะแนน เล่นจักรยานมีพื้นผิวที่เรียบ ความกว้างของเลนจักรยาน การแบ่งเลนจักรยานที่ชัดเจน แบ่งแยกเลนสำหรับนักปั่นที่มีความเร็ว และช้าต่างกัน มีไหล่ทางที่กว้างพอ ที่พักในเลนจักรยานที่มีความความนุ่มนวล ห้องน้ำในเลนจักรยาน ที่กีดน้ำดื่มที่สะอาด ที่เติมลมยาง ยาพื้นฐาน อุปกรณ์รักษาพยาบาลเบื้องต้นเมื่อเกิดอุบัติเหตุ

ทั้งภายในเลนจักรยาน และพื้นที่ในสนามจักรยาน เลนจักรยานมีการบอกระยะทางในการปั่นทุกๆ ระยะของการปั่น มีป้ายเตือน ป้ายบอกเบอร์โทร ป้ายประชาสัมพันธ์กฎและมารยาทในการเข้าใช้บริการ รวมถึงสัญลักษณ์ หรือเสียงตามสายบอกนักปั่นจักรยาน มีไฟส่องสว่างทั่วพื้นที่ในการให้บริการภายในสนามปั่นจักรยาน กฎกติกา มารยาทสำหรับนักปั่นที่ อุปกรณ์เข้า-ออกเลนจักรยาน มีบริการยืมหรือเช่าอุปกรณ์ต่างๆ เช่ารถจักรยาน บริการเติมลมยาง เชื้อลมยาง ตรวจสอบสภาพรถจักรยาน มีศูนย์บริการ/ประชาสัมพันธ์ มีรถบริการภายในสนามจักรยาน มีรถพยาบาลกู้ชีพ ห้องพยาบาลที่มีหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ประจำ มีรถพยาบาลส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินไปโรงพยาบาล ที่เขวนจักรยาน ที่จอดรถยนต์ที่ ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำ ที่สะอาด ปลอดภัย บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญมีใจรักในการบริการ การบริการที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส สามารถให้ความช่วยเหลือ ให้ข้อมูลต่างๆ มีทักษะความรู้ มีบุคลากรจำนวนเพียงพอ ควรมีกีล่องวงจรปิดตามจุดสำคัญ สิ่งแวดล้อม ทัศนียภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีอุโมงค์ต้นไม้ในเลนจักรยาน ไม่มีมลพิษทางอากาศ ไม่มีมลพิษทางน้ำ ไม่มีมลพิษทางเสียง ไม่มีมลพิษจากขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล พบว่า มีค่าความสำคัญทางสถิติ อยู่ช่วง 3-4 คะแนน **ลำดับที่ 2** คือความสนุกท้าทาย เพลิดเพลิน กับการทำกิจกรรมต่างๆ ภายในสนามจักรยาน สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ พบว่า เลนจักรยานทางเรียบที่ได้มาตรฐาน สำหรับรถจักรยานทุกประเภท มีระยะทางการปั่นจักรยานทางเรียบมากกว่า 20 กิโลเมตร/รอบ พบว่าค่าความสำคัญทางสถิติ อยู่ 5 คะแนน สนามปั่นจักรยานสำหรับเด็ก สนามซ้อมปั่นลู่อเล็ก มีเครื่องออกกำลังกายกลางแจ้ง มีสนามเสื่อภูเขา เอกซ์ทริม มีอุโมงค์ลม สะพาน มี Bike Center ที่มีร้านอาหาร เครื่องดื่ม ของขายต่างๆ ร้านอุปกรณ์ ขายเป็นไหล่ ขายอุปกรณ์จักรยานรวมถึงร้านขายจักรยาน รับเช็คตั้ง บิว ตกแต่ง รถจักรยาน ระยะเวลากการเปิด - ปิด ของการเข้าสนามจักรยาน ให้มีระยะเวลาที่เหมาะสม ตั้งแต่ตี 05.00 AM – 23.00 PM พบว่ามีค่าความสำคัญทางสถิติอยู่ในช่วง 3-4 คะแนน **ลำดับที่ 3** ความต้องการด้านการส่งเสริม พัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ พบว่ามีค่าความสำคัญทางสถิติอยู่ในช่วง 1-2 คะแนน มีระบบสื่อสารประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ ทางโซเชียล มี Wifi มีศูนย์ส่งเสริมสนับสนุนความรู้ด้านจักรยาน จัดกิจกรรม/โครงการ/อีเวนท์ ต่างๆ เพื่อส่งเสริมการปั่นจักรยาน มีปฏิทินการปั่นจักรยาน

อภิปรายผลการวิจัย

ในการศึกษา “การสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จของสนามจักรยานเพื่อออกกำลังกาย ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้ ได้มาจากความคิดเห็นของผู้ใช้สนามและผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของสนามจักรยาน ที่มีความคิดเห็นความสัมพันธ์ในความพึงพอใจ 5 มิติ ทฤษฎีความพึงพอใจ (SERVQUAL) มีผลต่อการสร้างแบบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จ ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบและนำไปประยุกต์ใช้กับการสอดคล้องกับ (Apichai Srimuang, 2013) การวัดผลความสำเร็จตามแนวทางทฤษฎีระบบ (System Theory) ประกอบไปด้วย 1. ปัจจัยนำเข้า (Input) 2. กระบวนการ (Process) 3. ปัจจัยนำออก (Output) และ 4. ผลลัพธ์ หรือผลสัมฤทธิ์ (Outcome) ที่เป็นกลไกสำคัญในการทำงานอย่างเป็นระบบโดยอาศัย กระบวนการทำงานที่ต้องมี PDCA ในการควบคุมคุณภาพการทำงาน สอดคล้องกับ (National Statistical Office, 2009)

ได้ศึกษารายงานการพัฒนาตัวบ่งชี้และเครื่องมือวัดตัวบ่งชี้ตามมาตรฐานการศึกษาของชาติ ตัวบ่งชี้มีความสอดคล้องกับหลักการจัดการศึกษา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้อิงหลักวงจรคุณภาพ PDCA และหลักการจัดการความรู้ โดยชุดตัวบ่งชี้ย่อย ครอบคลุมกระบวนการ (Process) ตั้งแต่ขั้นวางแผน การกำหนดความรับผิดชอบ การดำเนินงาน การกำกับติดตามและประเมินผล การนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงพัฒนางานและเสริมหนุนการปฏิบัติงานเชิงรุก รวมถึงผลผลิต (Output) และผลลัพธ์ (Outcome) นำมาสู่การค้นพบ KPI (Key Performance Indicators ตัวชี้วัดสมรรถนะหลัก (Ekachai Boonyathitsanan, 2010) ที่มีความชัดเจน วัดผลได้ ทำให้เกิดการประเมินผลงาน และการจัดสรรสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าในองค์กร ส่งเสริมการทำงานที่มีความเป็นธรรม และถูกต้องมาก (Chiraphong Pornkul, 2007) KPI ย่อมาจาก key performance indicators เป็นการวัดผลทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม ใช้ได้ในทุกองค์กร ซึ่ง KPI นั้นถูกนำมาใช้เพื่อให้ผู้บริหารได้ทราบถึง ชัดความสามารถ สมรรถนะ ความคืบหน้า คุณภาพ ปริมาณ ของกิจกรรมต่างๆ ที่ได้ทำไปตามแผนหรือตาม (Apichai Srimuang, 2013) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทุกอย่างล้วนมีเหตุปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จ การวัดผลการดำเนินงานทั้งในส่วนผลลัพธ์และกระบวนการ โดยคำนึงถึงการส่งมอบคุณค่าให้แก่ลูกค้าเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งหมดคือจุดหมายของความสำเร็จ (Success) สอดคล้องกับ (บทสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญ : ผู้บริหาร : Sky lane) SKY LANE THAILAND วิสัยทัศน์เริ่มต้นของ SCB ในความดูแลของบริษัท ลูป่น คือ สนามปั่นจักรยานในประเทศไทย สู่ระดับสากล และมีโครงการและหน่วยงานย่อยที่เรียกว่า Bike.scb เป็นโครงการเพื่อสังคม CSR (Corporate Social Responsibility) การจัดกิจกรรมอะไรก็ตามเกี่ยวกับจักรยานในประเทศไทย และจะมีหน่วยงาน SCB Bike Chapter คือ กลุ่มของพนักงานไทยพาณิชย์ ที่รักการปั่นจักรยาน และรวมตัวกันขึ้นตามภูมิภาคต่างๆ เพื่อส่งเสริมการปั่นจักรยาน ได้ร่วมมือกันพัฒนาปรับปรุงเส้นทาง ให้มีสภาพที่ดีและมีมาตรฐานยิ่งขึ้น ทั้งเรื่องของคุณภาพสนาม, ความปลอดภัยและสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานต่างๆ ลูป่นจักรยานมาตรฐานระดับโลกสำหรับทุกคน ภายใต้โครงการระยะยาว 10 ปี โดยไม่แสวงหาผลกำไร เล่นจักรยานที่มีระยะทางทั้งสิ้น 23.5 กม. พบว่า ลักษณะทางกายภาพที่ปรากฏให้เห็นถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ สอดคล้องกับ มิติที่ 1 ความเป็นรูปธรรมของบริการ (Tangibility) ที่ผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการมีความคิดเห็นตรงกัน **ในลำดับที่ 1** คือเรื่องของความปลอดภัยต่อร่างกาย และทรัพย์สินของผู้ใช้บริการ สอดคล้องกับ (ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ :Maslow's hierarchy of needs) เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาแบ่งออกเป็น 5 ความต้องการต่างๆ คือ ความสมบูรณ์ของชีวิต (self-actualization), ความเคารพนับถือ (esteem), มิตรภาพและความรัก (friendship and love), ความมั่นคงปลอดภัย (security), และความต้องการทางกายภาพ ได้แก่ เล่นจักรยานที่มีความชัดเจนโดดเด่นที่สุด พบว่า มีความสำคัญทางสถิติอยู่ 5 คะแนน เล่นจักรยานมีพื้นผิวที่เรียบ เหมาะสมกับการปั่นจักรยาน ความกว้างของเลนจักรยาน การแบ่งเลนจักรยานที่ชัดเจน แบ่งแยกเลนสำหรับนักปั่นที่มีความเร็ว และช้าต่างกัน มีไหล่ทางที่กว้างพอสำหรับการจอดรถจักรยานที่อาจมีปัญหาระหว่างการปั่น ที่พักในเลนจักรยาน ที่มีความความร่มรื่น ห้องน้ำในเลนจักรยาน ที่ก้นน้ำดื่มที่สะอาด ที่เติมลมยาง ยาพื้นฐาน อุปกรณ์รักษาพยาบาลเบื้องต้นเมื่อเกิดอุบัติเหตุ ทั้งภายในเลนจักรยาน และพื้นที่ในสนามจักรยาน ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากในความปลอดภัยของ

ร่างกาย เวลาที่เลือดสูบฉีด หัวใจเต้นสูงขึ้นจากระดับปกติ ย่อมต้องการจุดพักที่มีมาตรฐาน เล่นจักรยาน มีการบอกระยะทางในการปั่นทุกๆ ระยะของการปั่น มีป้ายเตือน ป้ายบอกเบอร์โทร ป้ายประชาสัมพันธ์ กฎและมารยาทในการเข้าใช้บริการ รวมถึงสัญลักษณ์ หรือเสียงตามสายบอกนักปั่นจักรยานให้ปั่นอย่างระมัดระวังและปลอดภัย ตัวอย่าง ฤดูฝนพื้นผิวถนนลื่นผิดปกติ เป็นต้น เล่นจักรยานควรมีการก่อสร้างอย่างมีมาตรฐาน มีการใช้ยางมะตอยอย่างดี คอนกรีตเสริมใยเหล็กจะทำให้มีอายุการใช้งานได้ยาวนาน สีของเลนจักรยานควรเป็นสีโทนอ่อนเพื่อความสบายตา ความปลอดภัยของนักปั่น มีไฟส่องสว่างทั่วพื้นที่ในการให้บริการภายในสนามปั่นจักรยาน โดยเฉพาะในเลนจักรยาน จำเป็นอย่างยิ่ง ณ เวลากลางคืนที่มีการปั่นจักรยาน กฎกติกาการยาทสำหรับนักปั่นที่ต้องมีการประชาสัมพันธ์ การควบคุมกฎ การเข้า-ออก อุปกรณ์ที่มีความพร้อมทั้งต่อตัวบุคคล และตัวรถ มีมาตรการป้องปรามรักษาความปลอดภัยอย่างสูงสุด อาทิ นักปั่นที่ไม่สวมหมวกนิรภัยไม่สามารถเข้าใช้บริการได้ รถจักรยานที่ไม่มีไฟหน้า ไฟหลังรถไม่สามารถใช้บริการได้ มีบริการยืมหรือเช่าอุปกรณ์ต่างๆ เช่ารถจักรยาน บริการเติมลมยาง เชื้อลมยาง ตรวจสภาพรถจักรยาน อุปกรณ์ประจำตัวที่ใช้ในการ เข้า-ออก เล่นจักรยานควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์หรือใช้เทคโนโลยี สอดคล้องกับ (บริการของสนาม Sky lane) พร้อมทั้งยังขยายเวลาเป็นลู่วิ่งปั่นจักรยานกลางแจ้งแห่งแรกของโลกที่ตั้งอยู่ในบริเวณสนามบิน “SNAP” สายรัดข้อมืออัจฉริยะ (Simple Network Application Platform) เทคโนโลยี RFID (RFID - Radio frequency identification) คือ เทคโนโลยีหนึ่งที่ใช้ในการระบุสิ่งต่างๆ โดยอาศัยคลื่นวิทยุ ซึ่งต่างจากเทคโนโลยีอื่นๆ เช่น บาร์โค้ดที่อาศัยคลื่นแสง หรือการสแกนลายนิ้วมือ เป็นต้น ในส่วนนี้จะอธิบายให้เข้าใจถึงหลักการของเทคโนโลยีอาร์เอฟไอดี และแนวคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีนี้มาใช้ในการบันทึกข้อมูลนักปั่นในการเข้าออกสนาม และชำระเงินซื้อของต่างๆ ได้อย่างสะดวกสบายและสิ่งจำเป็นต่างๆ หรือกระบวนการที่มีความรวดเร็วในการเข้าใช้บริการ มีศูนย์บริการ/ประชาสัมพันธ์ มีรถบริการภายในสนามจักรยานเพื่อดูแลผู้ใช้บริการที่เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ รถยางรั่ว ยางแตก ไม่มีอะไหล่ รถพยาบาลกู้ชีพ ห้องพยาบาลที่มีหมอ พยาบาล เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ประจำอยู่อย่างเพียงพอ เมื่อมีผู้บาดเจ็บ เหตุฉุกเฉิน สามารถส่งต่อผู้บาดเจ็บเข้ารับการรักษา ณ โรงพยาบาลได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับ มิติที่ 2 ความเชื่อถือไว้วางใจได้ (Reliability) สามารถดูแลรักษาความปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกาย และทรัพย์สินของผู้ใช้บริการได้ ที่แขวนจักรยาน ที่จอดรถยนต์ที่เพียงพอ ห้องน้ำ ห้องอาบน้ำ ที่สะอาดปลอดภัย ซึ่งทั้งหมดจำเป็นต้องอาศัยบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนั้นๆ มีความรับผิดชอบและมีใจรักในการบริการ สิ่งที่ใช้บริการอยากได้ คือ ผลงานที่เห็น คือการบริการที่ดี ยิ้มแย้มแจ่มใส สามารถให้ความช่วยเหลือ ให้ข้อมูลต่างๆ มีทักษะความรู้ ความสามารถในการให้บริการตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตามสายงานที่จำเป็นอย่างเหมาะสม และมีบุคลากรจำนวนเพียงพอต่อการทำงานในหน้าที่ของส่วนงานต่างๆ ตามอัตราส่วนที่เหมาะสมตามเกณฑ์มาตรฐาน ครอบคลุมพื้นที่การทำงานสอดคล้องกับ มิติที่ 4 ความเชื่อมั่นต่อลูกค้า (Assurance) เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและให้ความมั่นใจว่าผู้ใช้บริการจะได้รับบริการที่ดีที่สุด มีความรู้ในบริการต่างๆภายในสนามจักรยาน ความรู้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น ความรู้ด้านการบำรุงรักษาเบื้องต้น อาทิเช่น เปลี่ยนยาง สลับล้อ ถอดล้อ เติมลม เป็นต้น โดยเฉพาะการสื่อสาร

โดยเฉพาะด้านภาษา เนื่องจากมีชาวต่างชาติเป็นจำนวนมากที่เข้ามาใช้บริการ บุคลากรมีความจำเป็นต้องสื่อสารด้านภาษาได้ สอดคล้องกับ (ASEAN Language Center, 2017) อาเซียนได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็น “working language” เราจึงต้องเข้าใจให้ล่องแท้งตามความหมายของถ้อยคำว่าเป็น “ภาษาทำงาน” ของทุกคนในอาเซียน ทุกคนที่ทำงานเกี่ยวกับอาเซียน, ทำงานในอาเซียน, ทำงานร่วมกับเพื่อนอาเซียน, มีเครือข่ายประชาสังคมอาเซียน, แสวงหาโอกาสทางการศึกษาในอาเซียน, มีเพื่อนในอาเซียน และเดินทางท่องเที่ยวในอาเซียน ทุกคนต้องเรียนรู้ และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสี่สอดคล้องกับ มิติที่ 5 การรู้จักและเข้าใจลูกค้ำ (Empathy) การเอาใจใส่ผู้มาใช้บริการไม่ว่าจะเป็นชาวไทยหรือชาวต่างชาติ ที่อาจมีวัฒนธรรม การปฏิบัติ การเข้าใจถึงกฎระเบียบของการใช้สนามจักรยานที่มีความแตกต่างกันในแต่ละคน จำเป็นต้องมีความละมุนละม่อมในการสื่อสารกับผู้ใช้บริการอย่างดี ควรหลีกเลี่ยงจรรยาบรรณตามจุดสำคัญ สิ่งแวดล้อมทัศนียภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีต้นไม้ใหญ่พื้นที่สีเขียว 25% ของพื้นที่สนามจักรยานทั้งหมดเพื่อส่งผลต่อสุขภาพร่างกายที่สดชื่น สอดคล้องกับ (Office park Environment office Bangkok, 2017) กรุงเทพมหานคร ในสวน นโยบายพื้นที่สีเขียว เพิ่มพื้นที่สีเขียวด้วยการเปลี่ยนพื้นที่รกร้างว่างเปล่า ของหน่วยงานภาครัฐ และเอกชนให้ได้จำนวน 5,000 ไร่ ภายใน 4 ปี (พ.ศ. 2552–2555) เฉลี่ยให้เพิ่มขึ้นปีละ 1,250 ไร่ โดยมีเป้าหมายให้กรุงเทพมหานครมีอัตราเฉลี่ยพื้นที่สีเขียวต่อจำนวนประชากรเท่ากับ 4 ตารางเมตรต่อคน ภายในปี 2553 มีอิมโงค์ต้นไม้ในเลนจักรยาน สอดคล้องกับ (อิมโงค์ต้นไม้ ณ สวนสาธารณะบึงหนองบอน) ไม่มีมลพิษทางอากาศ หรือเทียบค่าดัชนีคุณภาพอากาศ ไม่เกิน 100 AQI เทียบเท่ามาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป ไม่มีมลพิษทางน้ำ เทียบค่า BOD (Biochemical Oxygen Demand) เป็นตัวบอกคุณภาพน้ำ ไม่เกิน 100 มิลลิกรัม / ลิตร (ppm.) ค่าความเป็นกรดต่าง หรือ pH นั้น องค์การอนามัยโลกได้กำหนดว่าควรมีค่าอยู่ที่ 5-9 จึงจะเหมาะกับการดำรงชีวิตของสัตว์น้ำ ถ้ามีค่ามากหรือน้อยกว่านั้นอาจเกิดอันตรายต่อสัตว์และพืชน้ำได้ และค่า ถ้าวัดค่า DO (ดีโอ) ย่อมาจากคำว่า Dissolved Oxygen หมายถึงค่าของปริมาณออกซิเจนที่ละลายอยู่ในน้ำ โดยปกติในน้ำบริสุทธิ์ที่อุณหภูมิ 20 องศาเซลเซียส จะมีออกซิเจนละลายอยู่ประมาณ 5 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เดซิเมตร ซึ่งเป็นจำนวนจำกัด ส่วนในแหล่งน้ำธรรมชาติที่สะอาดจะมีออกซิเจนละลายอยู่ประมาณ 7-8 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เดซิเมตร ถ้าวัดได้ต่ำกว่า 3 ppm ไม่มีมลพิษทางเสียง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ค่าระดับเสียงสูงสุด ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ (Air and Noise Quality Management Bureau, 2017) ไม่มีมลพิษจากขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพสอดคล้องกับ (Ministry of Public Health, 2017) สุขภาพ หมายถึง ภาวะที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย ทางจิตใจ ทางสังคม และทางจิตวิญญาณ สิ่งแวดล้อม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเรา สุขภาพและสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กัน เพราะการที่บุคคลจะมีสุขภาพที่ดีได้นั้น นอกจากต้องมีพฤติกรรมสุขภาพที่ดี มีวิธีป้องกันโรคที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว การอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีสิ่งแวดล้อมที่ดียังเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อภาวะสุขภาพที่ดี สอดคล้องกับ (Thadol Kengpanich & Monta Kengpanich, 2012) ผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากเห็นพ้องต้องกันว่า “มาตรการทางสิ่งแวดล้อม เป็นกลวิธีที่เหมาะสมในอันที่จะส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับสามารถที่จะปฏิบัติกิจกรรม

ทางกายหรือการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอได้ เพราะเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ นำมาซึ่งสุขภาพดีทั้งกายและใจ **ลำดับที่ 2** คือความสนุกท้าทาย เพลิดเพลิน กับการทำกิจกรรมต่างๆ ภายในสนามจักรยาน ที่ดึงดูดให้ผู้ใช้บริการมาทำกิจกรรมต่างๆ ได้ทั้งครอบครัว สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่นำมาให้บริการ (Service) ภายในสนามจักรยาน ที่อยู่ได้นานแบบไม่เบื่อพบว่า เล่นจักรยานทางเรียบที่ได้มาตรฐาน สำหรับรถจักรยานทุกประเภท มีระยะทางการปั่นจักรยานทางเรียบ มากกว่า 20 กิโลเมตร/รอบ พบว่าค่าความสำคัญทางสถิติอยู่ 5 คะแนน เพื่อสร้างความสนุกสนานตามหลักสุขภาพ สามารถทำความเร็วได้ 35 นาที – 1.30 ชม/ อัตราการเต้นของหัวใจในการออกกำลังกายนั้นมี 2 ประเภท ได้แก่ อัตราการเต้นสูงสุดที่หัวใจของคุณจะสามารถเต้นได้ (Maximum Heart Rate) และเป้าหมายอัตราการเต้นของหัวใจที่ผู้ออกกำลังกายควรพยายามทำให้ได้ในระหว่างการออกกำลังกายแต่ละครั้ง (Target Heart Rate Zone) โดยทั่วไปทางการแพทย์แนะนำให้ ออกกำลังกายนานประมาณ 10–30 นาทีต่อวัน สนามปั่นจักรยานสำหรับเด็ก สนามซ้อมปั่นลู่อเล็กสำหรับนักปั่นที่ไม่สามารถปั่นระยะไกลได้โดยเฉพาะผู้สูงอายุ สตรี เด็กเล็ก ลูกเดิน-วิ่ง มีเครื่องออกกำลังกายกลางแจ้ง เพื่อต้องการอบอุ่นร่างกายก่อนทุกครั้ง เช่น เดินภายในบ้าน รอบสนาม หรือที่ๆ เหมาะสม ประมาณ 5–10 นาที เพื่อให้เลือดไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ได้มากขึ้น หลอดเลือดมีการเตรียมความพร้อมมากขึ้นสอดคล้องกับ (The Institute for the Promotion of Teaching Science and Technology, 2015) การออกกำลังกายที่ถูกต้องเหมาะสมนั้นจะต้องให้กล้ามเนื้อหลักๆ หรือกล้ามเนื้อชุดใหญ่ได้เคลื่อนไหว หรือที่เรามักจะพูดกันว่า ให้กล้ามเนื้อหลักๆ ได้ทำงาน เช่น กล้ามเนื้อที่ แขน ขา ท้อง คอ รวมทั้งปอดและหัวใจ และถ้าให้ตีควรมีสนามเสือภูเขา เอกซ์ทริม มีโอโมงค์ลม สะพานเพื่อทดสอบความแข็งแรง สัก 1-2 จุด เพื่อสร้างความท้าทาย แปลกใหม่ ให้กับนักปั่นจักรยานที่มีทางเลือก หลากหลายความชอบของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ (The Heart Foundation of Thailand Officer, 2017) รายงานผลในการศึกษาว่าพวกเขา รู้สึกว่าได้ก้าวข้ามขีดจำกัดของตัวเอง ได้ลองเผชิญหน้าความรู้สึกกลัวจนได้พบกับมุมมองใหม่ในชีวิต ในด้านภาวะสุขภาพจิต ผู้ที่ชอบทำกิจกรรมผาดโผนรู้สึกว่าคุณเองสามารถเติมเต็มความหมายของชีวิตได้ สามารถกำจัดข้อจำกัดของตัวเองได้ และเป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกสมาธิได้ในด้านสุขภาพร่างกาย การทำกิจกรรมผาดโผนเป็นการเพิ่มกิจกรรมทางกายที่ใช้ทักษะร่างกายหลายด้าน เช่น การทรงตัวและความยืดหยุ่นของร่างกาย ทำให้ร่างกายได้ใช้กล้ามเนื้อหลายส่วน ควรมี Bike Center ที่มีมาตรฐาน มีร้านอาหาร เครื่องดื่ม ของขายต่างๆ ร้านอุปกรณ์ขายอะไหล่ ขายอุปกรณ์จักรยานรวมถึงร้านขายจักรยาน รับเช็คตั้ง บิว ตกแต่ง รถจักรยาน ระยะเวลาการเปิด-ปิด ของการเข้าสนามจักรยาน ให้มีระยะเวลาที่เหมาะสม ตั้งแต่ตี 05.00 AM–23.00 PM เพื่อเพิ่มจำนวนผู้เข้าใช้บริการ สำหรับผู้ที่ออกไปทำงานในวันธรรมดา ได้มีเวลาออกกำลังกายก่อนไปทำงาน และผู้ที่กลับจากทำงานเลิกช้า ได้มีโอกาสออกกำลังกายในรอบกลางคืน หรือเพิ่มเวลาในการปั่นรอบกลางคืนขึ้น สอดคล้องกับ (สถิติการเข้าใช้บริการของ สนาม Sky lane) จำนวนผู้เข้าใช้บริการช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ มีจำนวนมากกว่า ถึง 2–3 เท่าในวันธรรมดา ซึ่งทั้งหมดสอดคล้องกับ มิติที่ 3 การตอบสนองความต่อลูกค้า พบว่ามีค่าความสำคัญทางสถิติอยู่ในช่วง 3–4 คะแนน **ลำดับที่ 3** ความต้องการด้านการส่งเสริม พัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ พบว่ามีค่าความสำคัญทางสถิติอยู่ในช่วง 1–2 คะแนน มีระบบสื่อสาร

ประชาสัมพันธ์ข่าวสารต่างๆ ทางโซเชียล อาทิ เฟซบุ๊ก เว็บไซต์ของสนามจักรยานเพื่อติดตามข่าวสาร กิจกรรมเสนอข้อคิดเห็น ดิชมเพื่อนำไปปรับปรุงพัฒนา ภายในสนามจักรยานสามารถเข้าถึงระบบการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ ได้มี Wifi ให้กับผู้เข้าใช้บริการ สอดคล้องกับ (Office park Environment Offive Bangkok, 2017) ขยายโอกาสการเข้าถึงระบบการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ ติดตั้ง WiFi ความเร็วสูง 4 MB 5,000 จุดฟรีเน้นโรงเรียน ห้องสมุด สวนสาธารณะ และสถานที่อื่นๆ ของ กทม. ควรมีศูนย์ส่งเสริมสนับสนุนความรู้ด้านจักรยานโดยผู้เชี่ยวชาญ จัดกิจกรรม/โครงการ/อีเวนท์ ต่างๆ เพื่อส่งเสริมการปั่นจักรยาน มีปฏิทินการปั่นจักรยาน

สรุปจากผู้วิจัย จากผลการศึกษาที่ได้คือทฤษฎีย้อนกลับ จากข้อค้นพบตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จ โดยจะนำมาสู่การสร้างสนามจักรยานที่ดีในมาตรฐานด้วยตัวชี้วัดผลงาน เกณฑ์การวัดที่เหมาะสมของแต่ละองค์กร โดยดำเนินการให้สอดคล้องกับสิ่งที่เป้าหมายสูงสุด นั่นคือวิสัยทัศน์ขององค์กรที่ตั้งไว้ งานวิจัยนี้เปรียบเสมือนเข็มทิศคอยชี้พิกัดในการดำเนินงาน มีความสำเร็จเป็นรางวัลกับสิ่งที่เป้าหมายนั้น นั่นคือ สนามจักรยานที่ได้มาตรฐาน ซึ่งไม่ไกลเกินฝันสำหรับเมืองไทย แม้จะเป็นเมืองจักรยานไม่ได้ในช่วงเวลานี้ เล่นจักรยานยังไม่สามารถสร้างหรือใช้งานได้จริงในปัจจุบันนี้ งบประมาณที่มีมูลค่ามหาศาลที่ต้องสูญเสียไปนั้น ถ้านำมาปรับปรุง พัฒนา โดยการมองอีกมุมหนึ่งของความเป็นไปได้ของการสร้างสิ่งมหัศจรรย์ในโลก คือสนามจักรยานที่มีมาตรฐานในเมืองไทย ในขีดความสามารถของแต่ละองค์กร ไม่ว่าจะป็นภาครัฐบาล ภาครัฐวิสาหกิจ แม้แต่ภาคเอกชนเองก็ตาม ที่เล็งเห็นความสำคัญของการออกกำลังกายแบบการปั่นจักรยานนั้น ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน หรือความเข้มแข็งของผู้บริหารองค์กรที่มีความชัดเจนในเป้าหมายขององค์กรอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. ตัวชี้วัดผลงานความสำเร็จจากข้อค้นพบงานวิจัย สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับบริบทตามระดับ ชีตความสามารถ เป้าหมายของแต่ละองค์กร ไม่ว่าจะภาครัฐ ภาครัฐวิสาหกิจ และเอกชน ในกรุงเทพมหานครหรือต่างจังหวัด แม้แต่ระดับต่างประเทศก็ตามเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนา ปรับปรุง โดยเฉพาะเหมาะสมอย่างยิ่งกับการสร้างสนามจักรยานเต็มรูปแบบ

2. จากโมเดล ที่ได้เป็นทฤษฎีย้อนกลับจากผลความสำเร็จนำไปสู่การดำเนินงานบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพนั้น สามารถปรับเปลี่ยนทฤษฎีองค์กรกระบวนการวิธีการได้ตามความเหมาะสม ผู้วิจัยศึกษาเพื่อเป็นการวางรากฐานเสมือนเข็มทิศเท่านั้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาครั้งต่อไป

1. นำไปต่อยอดโดยการศึกษาเกณฑ์ชี้วัดมาตรฐานของสนามจักรยานต่อไป เพื่อยกระดับของสนามจักรยานให้มีทิศทางมาตรฐานเดียวกันในระดับสากล

2. โมเดลนี้สามารถนำไปต่อยอดพัฒนา เป็นสนามจักรยานเพื่อการแข่งขัน พัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศ สนามจักรยานเพื่อการออกกำลังกายแบบไตรกีฬา เพียงเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ จากที่มีอยู่เดิมให้เหมาะสมกับบริบทของสนาม สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสนาม การใช้สอยพื้นที่ของสนามให้เต็มประสิทธิภาพ เพียงเพิ่มการบริหารจัดการเวลาเข้าไป โดยใช้สนามจักรยานเพื่อออกกำลังกายเดิม หรือสร้างโมเดลสนามจักรยานที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะได้ตามความต้องการ

Reference

- Agoda Company Pte. Ltd. (2015). *The market value of bicycle trading*. Retrieved December 5, 2015, from <http://www.bfm.mnc-corp.com>
- Air and Noise Quality Management Bureau. (2017). *Air Quality Index : AQI*. November 3, 2017, http://air4thai.pcd.go.th/webV2/aqi_info.php
- Apichai Srimuang (2013). *KPI to evaluate the success of supervisors for executives*. Nonthaburi. Think Beyond Books Company Limited.
- ASEAN Language Center (ALC). (2017). *Course and importance of language*. Retrieved November 3, 2017, from <http://www.aseanlanguagecenter.com>
- Bangkok Metropolitan Administration. (2017). *Bangkok's vision and strategy*. Retrieved August 8, 2017, from <http://www.bangkok.go.th>
- Chiraphong Pornkun (2007). *KPI, makes it easy*. Bangkok: Sam Lada LP.
- Chulalongkorn University (2009). *Indicator development report and indicator tool according to national education standards, Standard 2, educational management guidelines and standard 3, creating a learning society / knowledge society*. Bangkok: Office of the Education Council Ministry of Education.
- Davis, K. and W. N. John. (1989). *Human Behavior at Work: Organizational Behavior*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Department of Education. (2015). *Bangkok Structure Work Unit*. Retrieved September 17, 2015, from <http://www.bangkokeducation.in.th>.
- Editorial department Millionaire path. (2014). *Spin a billion darling bikes*. Bangkok. Matichon Publishing House.
- Ekachai Boonyathitsanan. (2010). *KPI, Heart of Management Key performance indicators*. Bangkok. S. Asia Press Company, 1989 Co., Ltd.

- Ernest, D. R. (1968). *Management : Theory and Practice*. McGraw-Hill Book Company, New York.
- Griffin, R. W. (1999). *Management*. 6th ed. Boston Houghton Griffin.
- Gulick, L. and L. Urwick ,eds (1937). *Paper on the Science of Administration*. ILLICH, I. 1974. Energy and Equity. New York: Harper & Row.
- Happy and Healthy Bike Lane. (2017). *Skylanethailand*. Retrieved October 19, 2017, from <https://th-th.facebook.com/skylanethailand>.,
- James D. Mooney and Alan C. Riley (1931). *The principles of organization Onward Industry*. New York, London, Harper.
- Kraiseehanat, Rattana (1991). A Comparative Study of Self-Concept, Mental Health, and Work Satisfaction between Professional Nurse, and Technical Nurse. *Kasetsart Educational Review* No. 30 No. 3.
- Marjorie, C. H. (1986). *Pattern of Aging and Social Supports in United States*. New York: Fordham University.
- Maslow, A. M. (1954). *Motivation and Personality*. New York: Harper and Row.
- Ministry of the Interior. (2015). *Bike for mom*. Retrieved October 1, 2015, from <http://www.bikefordad2015.com>
- Ministry of Tourism and Sports. (2016). *National Sports Development Plan No. 6, 2017-2021*. WVO Officer of Printing Mill. Bangkok [In thai]
- Ministry of Tourism and Sports. (2016). *Strategic Plan Handbook National Sports Development Plan No. 5, 2012-2016*. Bangkok: Trade Organization Printing Office of the GSB. [In thai]
- Ministry of Public Health. (2017). *Health and quality of life*. Retrieved October 9, 2017, from <https://www.moph.go.th>.
- N.C.C. Exhibition Organizer co., ltd. (2015). *Bicycle usage statistics, exercise for health*. Retrieved May 23, 2015, from www.internationalbangkokbike.com
- Nadeem, M. (2012). *Participative Management Style: A Tool to Enhance Quality Education*. New York: Institute of Public Administration, Columbia University.
- National Health Development Plan No. 12 (2017-2021)*, National Health Commission Office (NHCO). Bangkok, Thailand
- National Economic and Social Development Plan No. 11 (2012-2016)*, Ministry of Education Bangkok, Thailand

- National Statistical Office. (2011). *Exploring sports behavior or exercise of population*. Bangkok: Statistical Information Integrating Group, statistical Forecasting Bureau.
- Office park Environment Office Bangkok. (2017). *Office Park Vision Bangkok*. Retrieved August 8, 2017, from <http://www.bangkok.go.th/publicpark>
- Pollution control Department. (2017). *Air Quality Index : AQI*. Retrieved November 3, 2017, from <http://www.aqmthai.com/aqi.php>
- Taylor, F. W. (2002). *The Principles of Scientific Management*. New York: Harper National Health Development Plan No. 11 (2012-2016), National Health Commission Office (NHCO). Bangkok, Thailand
- Thadol KengPanich and Monta KengPanich. (2012). *Review of environmental management that is conducive to exercise and tax measures*. Retrieved August 11, 2017, from <http://resource.thaihealth.or.th/library/11290>,
- Thai MTB Company Limited. (2015). *Events, activities for cycling for health*. Retrieved October 15, 2015, from <http://www.Thai MTB.com>,
- The Heart Foundation of Thailand Office. (2017). *Exercise good for the heart : Benefitsof exercise And capacity building*. Retrieved September 17, 2017, from <http://www.thaiheartfound.org>.
- The Institute for the Promotion of Teaching Science and Technology. (2015). *The importance of exercise*. Retrieved May 17, 2017, from <http://www.ipst.ac.th/index.php/>

Received : 9 July, 2018

Revised : 1 September, 2018

Accepted : 19 October, 2018

การพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย สำหรับคนไทย

กรรฎา มาตยากร

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

บทคัดย่อ

ปัจจุบันมีผู้สนใจศึกษาถึงผลที่เป็นอันตรายของการออกกำลังกายมากเกินไป หรือเรียกว่าภาวะเสพติดการออกกำลังกาย สำหรับประเทศไทยการศึกษาในประเด็นนี้ยังมีไม่มากนัก และยังไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับคนไทยปรากฏให้เห็น การวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายที่เหมาะสมสำหรับคนไทย โดยนำแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย (Exercise Addiction Inventory: EAI) ของ เทอร์รี่, ซาบู และกริฟฟิธ (Terry, Szaboo, & Griffiths, 2004) ซึ่งมี 6 ข้อคำถาม มาพัฒนาเป็นฉบับภาษาไทย โดยใช้กระบวนการแปลกลับ (Back translation) และตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการออกกำลังกายและการกีฬา และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษ จากนั้นนำแบบวัดฉบับภาษาไทยไปทดสอบกับกลุ่มที่ออกกำลังกายใกล้เคียงกับตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเนื้อหาข้อคำถาม ผลการหาค่าความเที่ยงของแบบประเมินด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค พบว่า มีค่า 0.75 ซึ่งตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นประชาชนในจังหวัดสงขลา จำนวน 190 คน (ชาย 157 คนและ หญิง 33 คน) ที่มีอายุระหว่าง 20-70 ปี ที่ออกกำลังกายด้วยการปั่นจักรยาน เดินเร็ว และวิ่ง ตัวอย่างถูกเลือกแบบเจาะจง ทำการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยวิธี Confirmatory Factor Analysis (CFA) ผลการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ($\chi^2 = 12.24$, $df = 9$, $GFI = 0.97$, $AGFI = 0.95$, $CFI = 0.98$, $NNFI = 0.97$, $NFI = 0.95$ และ $RMSEA = 0.04$) สรุปได้ว่า แบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายสำหรับคนไทย มีความตรงและความเที่ยงสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายได้

คำสำคัญ: การรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย / การพัฒนาแบบวัด / การวิเคราะห์หองค์ประกอบ

Corresponding Author: ดร.กรรฎา มาตยากร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
E-mail: korada.m@psu.ac.th

DEVELOPMENT OF THE THAI EXERCISE ADDICTION INVENTORY

Korada Mattayakorn

Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University

Abstract

Nowadays, people are more interested in studying harmful effects of excessive exercise, also known as exercise addiction. In Thailand, not many studies have been conducted on this issue and no compulsive exercise test for Thai people has been found. The aim of the present study was to develop a Thai Exercise Addiction Inventory (TEAI) and to find out its validity and reliability. The TEAI was developed based on the original 6-item EAI of (Terry, Szaboo, & Griffiths, 2004). The Exercise Addiction Inventory was translated into Thai and back translated (Brislin, 1987) by experts in exercise and sports psychology, and English language specialists. The TEAI was pilot tested with 30 exercisers whose exercise behaviors were similar to the subjects. The reliability of the TEAI determined with Cronbach's alpha was 0.75. The subjects selected through purposive sampling were 190 people (157 males and 33 females) in the age range 20-70 years living in Songkhla Province, Thailand who exercised by cycling, walking and running. The results of construct validate analysis and confirmatory factor analysis (CFA) showed that the model aligned with the empirical data ($\chi^2 = 12.24$, $df = 9$, $GFI = 0.97$, $AGFI = 0.95$, $CFI = 0.98$, $NNFI = 0.97$, $NFI = 0.95$ and $RMSEA = 0.04$). It can be concluded that the Thai Exercise Addiction Inventory (TEAI) is a valid and reliable instrument for use in assessing exercise addiction of Thai people.

Keywords: Exercise Addiction / Psychometric test development / Back translation

Corresponding Author: Korada Mattayakorn, Ph.D. Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hat Yai Campus., E-mail: korada.m@psu.ac.th

บทนำ

ปัญหาของผู้คนส่วนใหญ่ คือ ความขี้เกียจออกกำลังกายหรืออ้างว่าไม่มีเวลาออกกำลังกาย แต่เชื่อหรือไม่ว่ามีคนอยู่กลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นจำนวนไม่น้อยเลยที่เดียวที่เสพติดความรู้สึกที่ได้จากการออกกำลังกาย คนพวกนี้อาจยอมขาดงาน ขาดเรียน ยอมผิคนัดสำคัญเพื่อให้ได้ไปออกกำลังกาย อยากไปออกกำลังกาย ทั้งที่ยังป่วยหรือมีอาการบาดเจ็บ หรือเป็นพวกที่ย่างนานมาก ยิ่งต้องออกกำลังกายมาก หรือเป็นพวกที่มีความรู้สึกผิดทันทีถ้าวันไหนไม่ได้ออกกำลังกาย (Tanisaro, 2011) ในอดีตที่ผ่านมาคำจำกัดความของการเสพติดถูกจำกัดในกลุ่มของสารเสพติดและการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แต่เมื่อไม่นานมานี้จำนวนของพฤติกรรมที่ได้รับการมองว่าเป็นการเสพติดที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การพนัน วิดีโอเกม การใช้งานอินเทอร์เน็ต และการออกกำลังกาย (Griffiths, 2002) ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าการออกกำลังกายเป็นหนึ่งในพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดภาวะที่เรียกว่า เสพติดการออกกำลังกาย ภาวะติดการออกกำลังกาย มักจะเริ่มต้นด้วยความปรารถนาสำหรับการออกกำลังกายทางสรีรวิทยา ไม่ว่าจะมุ่งเป้าหมายในการลดน้ำหนัก สร้างกล้ามเนื้อ กระชับสัดส่วนหรือนักกีฬาบางชนิดที่ต้องใช้รูปร่าง และการควบคุมน้ำหนักในการแข่งขัน เช่น กีฬาโยนนาสติก ยกน้ำหนัก เป็นต้น จนทำให้เกิดการออกกำลังกายที่มากเกินไปหรือหักโหม เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตนต้องการส่งผลให้เกิดปัญหาสุขภาพทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

ในปัจจุบันมีประชาชนจำนวนไม่น้อยมีประสบการณ์ที่หลากหลายแตกต่างกัน ในผลลัพธ์ด้านลบของการออกกำลังกายที่มากเกินไป และมีการศึกษาวิจัยถึงผลด้านลบที่เป็นอันตรายของการออกกำลังกายมากเกินไป โดยเริ่มมีการพัฒนาเครื่องมือมาใช้วัดพฤติกรรมดังกล่าวและนำมาใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เครื่องมือหรือแบบวัดได้พัฒนาจนเป็นที่ยอมรับ ซึ่ง EAI ได้พัฒนามาจากแบบประเมิน ดังนี้ 1) แบบสอบถามพันธะข้อผูกพันของการออกกำลังกาย (Obligatory Exercise Questionnaire: OEQ) พัฒนาโดยพาสแมน และทอมสัน (Pasman & Thompson, 1988) ซึ่งเป็นแบบวัดทางจิตใจเกี่ยวกับการรับประทานอาหารที่ผิดปกติของนักกีฬาวิ่งมาราธอน และนักกีฬายกน้ำหนักโดยมี 20 ข้อคำถามใน 3 องค์ประกอบ คือ การยึดติดการออกกำลังกาย ความถี่ของการออกกำลังกาย และความมุ่งมั่นของการออกกำลังกาย (Ackard et al, 2002) นับเป็นแบบสอบถามหนึ่งที่น่าเชื่อถือ 2) แบบสอบถามการพึ่งพาการออกกำลังกาย (Exercise Dependence Scale: EDS) ที่พัฒนาโดยออกเดนและคณะ (Ogden et al, 1997) การพัฒนาแบบสอบถามการพึ่งพาการออกกำลังกายประกอบด้วย 29 ข้อคำถาม และ 8 องค์ประกอบ โดยทำการตรวจสอบผลกระทบบางทางสังคมต่อปัจจัยและแรงจูงใจของการออกกำลังกาย พบว่าแบบวัดมีความน่าเชื่อถือภายในที่ดีและจำแนกได้ถูกต้องตามรายการ จากนั้น ฮิวเซนบลาส และดาวนส์ (Hausenblas & Downs, 2002) ได้นำแบบสอบถาม EDS และ OEQ มาทำการทดสอบความสัมพันธ์เพื่อรวมข้อคำถามให้สั้นกระชับและง่ายประหยัดเวลาต่อการนำไปใช้ประเมิน ผลการทดสอบเชิงโครงสร้างพบว่ามีความสอดคล้องเชิงโครงสร้างและมีความสัมพันธ์เชิงบวกที่ดีระหว่าง EDS และ OEQ สรุปรวมได้ข้อคำถามจำนวน 21 ข้อ ทั้งนี้การคัดกรองภาวะติดการออกกำลังกายไม่ได้รับการคัดกรองเป็นประจำจากเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านสุขภาพอาจจะเป็นเพราะเครื่องมือที่มีอยู่ในปัจจุบันใช้เวลาค่อนข้างนานในการตอบแบบประเมินรวมทั้งการคิดคะแนนยังมีความซับซ้อน และการตีความ

ที่ไม่ชัดเจน จึงมีผู้คิดค้นพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย (Exercise Addiction Inventory: EAI) (Terry, Szabo, & Griffiths, 2004) EAI เป็นแบบวัดที่มีความสั้นกระชับ สะดวกต่อการตอบ ประกอบด้วย 6 ข้อคำถาม มีเป้าหมายที่จำแนกพิสูจน์ความเสี่ยงของการเกิดภาวะติดการออกกำลังกาย ซึ่งนิยมใช้กันอย่างกว้างขวางมากขึ้นในหลายปีที่ผ่านมา โดยแบบวัด EAI แบ่งลักษณะอาการที่บ่งบอกของพฤติกรรมเสพติดการออกกำลังกาย ได้ดังนี้ 1) ลักษณะเฉพาะ (Salience) คือ มุมมองหรือความคิดการออกกำลังกายเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่สุดในชีวิต 2) การปรับอารมณ์ (Mood Modification) คือ การที่บุคคลเลือกกิจกรรมการออกกำลังกายมาเพื่อปรับเปลี่ยนสภาพอารมณ์ เช่น เพื่อให้อารมณ์ดีขึ้น หลีกหนีปัญหาบางอย่าง 3) ความอดทนหรืออดกลั้น (Tolerance) คือ ความต้องการที่จะเพิ่มปริมาณของการออกกำลังกายในทุกวัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการออกกำลังกายที่วางไว้ 4) ลักษณะอาการลดหรือหยุดออกกำลังกาย (Withdrawal Symptoms) คือ ถ้าไม่ได้ออกกำลังกายจะรู้สึกหงุดหงิด และโมโหง่าย 5) การทะเลาะหรือขัดแย้ง (Conflict) คือ การออกกำลังกายในปริมาณที่มากกว่าปกติ ส่งผลทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างคนในครอบครัว รวมถึงคนรอบข้าง และ 6) การกลับไปสู่สภาวะเดิม (Relapse) คือ เมื่อลดปริมาณหรือหยุดการออกกำลังกายไประยะหนึ่ง การกลับมาเริ่มใหม่อีกครั้งจะออกกำลังกายเท่ากับปริมาณเดิมก่อนที่จะหยุดไปเสมอ

จากการศึกษาในหลายประเทศที่ผ่านมาได้นำแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย (EAI) ไปพัฒนาเป็นภาษาของตน เพื่อทดลองใช้ประเมินภาวะติดการออกกำลังกาย ดังเช่น ประเทศอังกฤษ โมนอค และคณะ (Monok et al, 2012) ได้ทำการสำรวจกลุ่มประชากรวัยผู้ใหญ่ ชาวอังกฤษ อายุระหว่าง 18-64 ปี จำนวน 2,710 คน โดยการใช้แบบประเมิน EAI และ EDS พบว่า แบบวัดมีความตรงเชิงโครงสร้างสามารถนำมาใช้วัดภาวะติดการออกกำลังกายได้อย่างถูกต้อง โดยตัวอย่าง ร้อยละ 10.1 มีความเสี่ยงต่อการเกิดภาวะติดการออกกำลังกาย และ ร้อยละ 6.2 มีความมั่นใจในการปฏิบัติพฤติกรรมการออกกำลังกายในระดับสูง นอกจากนี้ ซาบู และกริฟฟิธส์ (Szabo & Griffiths, 2007) ได้ทำการสำรวจผู้ออกกำลังกายในกลุ่มนักศึกษาวิทยาศาสตร์การกีฬาในสหราชอาณาจักรจำนวน 451 คน ที่มีอายุระหว่าง 19-23 ปี ด้วยแบบประเมิน EAI พบว่าร้อยละ 6.9 ของนักศึกษาศาสตร์การกีฬาชาวอังกฤษมีความเสี่ยงต่อภาวะติดการออกกำลังกาย และร้อยละ 3.6 เลือกยิมเป็นสถานที่ออกกำลังกาย ต่อมาวอร์เนอร์ และกริฟฟิธส์ (Warner & Griffiths, 2006) ศึกษาพฤติกรรมการออกกำลังกายในโรงยิมของประชาชนชาวอังกฤษ จำนวน 100 คน มีอายุระหว่าง 18-74 ปี พบว่าร้อยละ 8 ของชาวอังกฤษ เป็นผู้ที่มีภาวะติดการออกกำลังกาย จากนั้น ลีชเทินสไตน์ และคณะ (Lichtenstein et al, 2014) ได้ทำการพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย (EAI) ในประเทศเดนมาร์ก โดยการเลือกกลุ่มผู้ออกกำลังกายจำนวน 588 คน ที่ออกกำลังกายในฟิตเนส และสนามฟุตบอล อายุระหว่าง 14-70 ปี ซึ่งออกกำลังกายโดยเฉลี่ย 8 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ผลจากการพัฒนาโครงสร้างของแบบวัด EAI อยู่ในเกณฑ์ดี และพบว่าอัตราส่วนในกลุ่มฟุตบอลชาย มีอายุ 18-39 ปี มีภาวะติดการออกกำลังกายร้อยละ 7.1 ในขณะที่กลุ่มผู้ออกกำลังกายด้วยฟิตเนสทั่วไป มีภาวะติดการออกกำลังกายถึงร้อยละ 9.7

การใช้ EAI สำรวจ 2 กลุ่มนักกีฬามหาวิทยาลัยในประเทศสเปน โดยซาบู และคณะ (Szabo et al, 2013) ประกอบด้วยนักเรียนกีฬาจำนวน 57 คน และนักเรียนที่ไม่ใช่กีฬาจำนวน 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มของนักวิ่ง

ระยะไกล จำนวน 95 คน มีอายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 27.5 ปี พบว่า ภาวะติดการออกกำลังกายในผู้ชายสูงกว่าผู้หญิง และคะแนนของนักวิ่งมาราธอนสูงกว่าภาวะติดการออกกำลังกายของ 2 กลุ่มนักกีฬามหาวิทยาลัย โดยในกลุ่มนักกีฬามหาวิทยาลัยมีความเสี่ยงต่อภาวะติดการออกกำลังกายร้อยละ 7-10 และกลุ่มนักวิ่งระยะไกลเสี่ยงต่อภาวะติดการออกกำลังกายมากถึงร้อยละ 17 นอกจากนี้ยังพบว่าความถี่ของการออกกำลังกายไม่มีความสัมพันธ์กับภาวะติดการออกกำลังกาย และการศึกษาของยังแมน (Youngman, 2014) ทำการสำรวจภาวะติดการออกกำลังกายในนักไตรกีฬาชาวอเมริกันชายและหญิงจำนวน 1,285 คน อายุระหว่าง 18-70 ปี โดยใช้ EAI เป็นเครื่องมือวัด พบว่า ประมาณร้อยละ 20 ของนักไตรกีฬาที่มีความเสี่ยงต่อภาวะติดการออกกำลังกาย และนักไตรกีฬาหญิงมีความเสี่ยงต่อภาวะติดการออกกำลังกายสูงมากกว่านักไตรกีฬาชาย อาจเนื่องมาจากจำนวนชั่วโมงการฝึกหัดต่อสัปดาห์ หรือจำนวนชั่วโมงฝึกหัดในภาคการศึกษาที่เพิ่มขึ้น

จากสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นการศึกษาแบบวัดทางจิตวิทยาการออกกำลังกายส่วนใหญ่มาจากแบบวัดในวัฒนธรรมของตะวันตกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ขณะเดียวกันก็มีการแปลหรือปรับมาใช้โดยนักวิจัยในประเทศที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร ซึ่งเรียกว่า “การศึกษาข้ามวัฒนธรรม” ซึ่งเป็นการทดสอบลักษณะพื้นฐานของวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการรับรู้ของบุคคลในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ทั้งนี้งานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยยังไม่พบเครื่องมือที่ใช้ในการวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายที่เหมาะสมสำหรับคนไทย ดังนั้น การพัฒนาเครื่องมือที่สามารถประเมินการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายสำหรับคนไทยที่มีคุณภาพ จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจศึกษา เพื่อให้ นักกีฬาคนที่ออกกำลังกายเพื่อสุขภาพและผู้สนใจทั่วไปสามารถนำแบบวัดไปใช้เพื่อวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายของตนเองได้

วัตถุประสงค์ของการนำเสนอ

เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายของคนไทย

สมมติฐาน

แบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย มีความตรงเชิงโครงสร้างสามารถนำไปใช้วัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายสำหรับคนไทยได้

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชาชนในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 190 คน (ชาย 157 คนและ หญิง 33 คน) มีอายุระหว่าง 20-70 ปี ออกกำลังกายด้วยการปั่นจักรยาน เดินเร็ว และวิ่ง โดยตัวอย่างถูกเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายของประชาชนทั่วไป ที่เริ่มต้นด้วยการใช้เทคนิคการแปลกลับ (Back Translation Technique; Brislin, 1986) ในการควบคุม ความตรงตามเนื้อหา ความตรงตามโครงสร้าง และความเที่ยงของแบบวัด ซึ่งแบบสอบวัดการรับรู้ภาวะติด การออกกำลังกายในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบวัดที่พัฒนาโดย (Terry, Szaboo, & Griffiths, 2004) โดยเป็นแบบประเมินตนเอง ด้วยมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ (อันดับ 1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึง อันดับ 5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ดังนี้ ลักษณะเฉพาะ (Salience) การปรับอารมณ์ (Mood modification) ความอดทน/อดกลั้น (Tolerance) อาการอยากออกกำลังกาย (Withdrawal symptoms) ความขัดแย้ง (Conflict) การกลับสู่สภาวะเดิม (Relapse)

ในการพัฒนาความตรงตามเนื้อหาของแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย (Exercise Addiction Inventory: EAI) ด้วยเทคนิคการแปลกลับ โดยการนำเอาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ฉบับภาษาอังกฤษ (ต้นฉบับ) ที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของแบบวัด (Terry, Szaboo, & Griffiths, 2004) ให้ดำเนินการแปลและพัฒนาแบบวัดเป็นภาษาไทยได้ ผู้วิจัยจึงดำเนินการแปลแบบวัดจากภาษาต้นฉบับ มาเป็นภาษาไทย โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการออกกำลังกายและการกีฬา จำนวน 2 ท่าน หลังจากนั้น ส่งแบบวัดที่แปลเป็นภาษาไทย ไปให้ผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษและผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการ ออกกำลังกายและการกีฬา จำนวน 2 ท่าน ซึ่งไม่ซ้ำกับสองคนแรก ดำเนินการแปลกลับจากภาษาไทยเป็น ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเป็นผู้ที่สามารถใช้ทั้งสองภาษาได้เป็นอย่างดี หลังจากนั้นจึงส่งแบบวัด ฉบับแปลกลับเป็นภาษาอังกฤษไปให้เจ้าของภาษา (Native speaker) 1 ท่าน โดยให้คะแนนตามระดับความ เข้าใจในเนื้อหา จากนั้นผู้วิจัยนำแบบวัดมาปรับปรุงเนื้อหาตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้สอดคล้อง ในเนื้อหาบริบทของคนไทยมากยิ่งขึ้น ด้วยการนำแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย (EAI) ฉบับ ภาษาไทย ทดสอบกับกลุ่มเป้าหมาย ที่มีลักษณะพฤติกรรมการออกกำลังกายใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเนื้อหาข้อความในแบบวัด และหาค่าความเที่ยงของแบบวัดด้วย การประเมินความสอดคล้องภายในเนื้อหา ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ภายหลังจากตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและค่าความเที่ยงของแบบวัด จึงดำเนินการเก็บ ข้อมูลกับตัวอย่างจริงและนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของตัวอย่างด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) เพื่อทดสอบ ความตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายที่เหมาะสมสำหรับคนไทย โดยนำเอา แบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายของเทอร์รี่ ซาบู และกิฟฟิน มาพัฒนาเป็นฉบับภาษาไทย (EAI version Thai)

ผลการวิเคราะห์ทั่วไปของตัวอย่าง

ตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้เป็นประชาชนในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาจำนวน 190 คน มีอายุระหว่าง 20-70 ปี (\bar{X} เท่ากับ 3.41 SD เท่ากับ 1.12) เพศชาย จำนวน 157 คน (คิดเป็นร้อยละ 82.6) เพศหญิง จำนวน 33 คน (คิดเป็นร้อยละ 17.4) เมื่อจำแนกตามความถี่ของการออกกำลังกายพบว่าตัวอย่าง ออกกำลังกายมากกว่า 3 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 90 คน (คิดเป็นร้อยละ 47.4) และใช้เวลาในการ ออกกำลังกายต่อครั้งมากกว่า 1 ชั่วโมง จำนวน 160 คน (คิดเป็นร้อยละ 84.2)

ผลการตรวจสอบค่าความเที่ยง

เมื่อนำแบบประเมิน EAI ฉบับภาษาไทย ทดสอบกับกลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มที่ออกกำลังกายใกล้เคียงกับ ตัวอย่างจริง (ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง) จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเนื้อหาข้อคำถาม จำนวน 6 ข้อ ในแบบวัด พบว่า กลุ่มเป้าหมายทุกคนเข้าใจข้อคำถามทุกข้อเป็นอย่างดี จากนั้นหาค่าความเที่ยงของ แบบวัดด้วยการประเมินความสอดคล้องภายใน ด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.75

ผลตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA)

เมื่อผู้วิจัยนำแบบประเมิน EAI ฉบับภาษาไทย ที่ใช้วัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายซึ่งมี 6 ข้อคำถาม ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 190 คน รายละเอียดสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษาดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจากข้อคำถาม

ข้อ	ข้อคำถาม	ชื่อตัวแปร	\bar{X}	SD
1	การออกกำลังกายเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตฉัน	Salience	4.30	0.841
2	ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างฉันและครอบครัว/แฟน ในเรื่องปริมาณการออกกำลังกายของฉัน	Conflict	2.31	1.331
3	ฉันใช้การออกกำลังกายเป็นทางออกในการเปลี่ยนแปลง อารมณ์ (เช่น เพื่อให้อารมณ์ดีขึ้น, เพื่อหลีกเลี่ยงบางอย่าง)	Mood modification	3.60	1.229
4	ฉันจะเพิ่มปริมาณการออกกำลังกายของฉันมากขึ้นในแต่ละวัน	Tolerance	3.64	0.964
5	ถ้าฉันไม่ได้ออกกำลังกาย ฉันจะรู้สึกหงุดหงิดและไม่สบาย	Withdraw	3.12	1.230
6	ถ้าฉันต้องลดปริมาณหรือหยุดการออกกำลังกาย เมื่อเริ่มใหม่อีกครั้ง ฉันจะออกกำลังกายเท่ากับปริมาณเดิมก่อนที่จะหยุดไปเสมอ	Relapse	3.15	1.125

ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการตอบแบบวัดในแต่ละข้อ พบว่า คะแนนการตอบแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายของคนไทย จำนวน 6 ข้อ พบค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.234–0.499

ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์องค์ประกอบ โดยการวิเคราะห์หาค่าดัชนี Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy (KMO) และ Bartlett's Test พบว่า สถิติทดสอบ KMO เท่ากับ 0.749 แสดงว่าข้อมูลมีความเพียงพอในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และสถิติทดสอบ Bartlett เท่ากับ 150.421 ซึ่งมีค่า Significance น้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.01 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงให้เห็นว่าข้อมูลมีความเหมาะสมสำหรับนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบ เนื่องจากค่า KMO มีค่ามากกว่า 0.5 และมีค่าเข้าใกล้ 1 สรุปได้ว่า ตัวแปรทั้ง 6 ตัว มีความสัมพันธ์กัน สามารถนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจต่อไป ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความเพียงพอของการสุ่มด้วยสถิติ KMO และ Bartlett's Test

Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.		0.749
Bartlett's Test of Sphericity	Approx. Chi-Square	150.421
	df	15
	Sig.	0.00

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ สรุปได้ว่า ตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปร (คะแนนจากข้อคำถามทั้ง 6 ข้อ) มีความสัมพันธ์กัน สามารถสร้างเป็นองค์ประกอบเดียว นั่นคือ ภาวะติดการออกกำลังกาย (Exercise Addiction) เป็นตัวแปรแฝง จึงทำการทดสอบโมเดลความสัมพันธ์นี้ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันต่อไป ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าน้ำหนักของตัวแปรแต่ละตัวในองค์ประกอบที่สกัดได้

ชื่อตัวแปร	ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ					
	1	2	3	4	5	6
1. Salience	0.75					
2. Conflict		0.66				
3. Mood modification			0.79			
4. Tolerance				0.72		
5. Withdraw					0.80	
6. Relapse						0.65

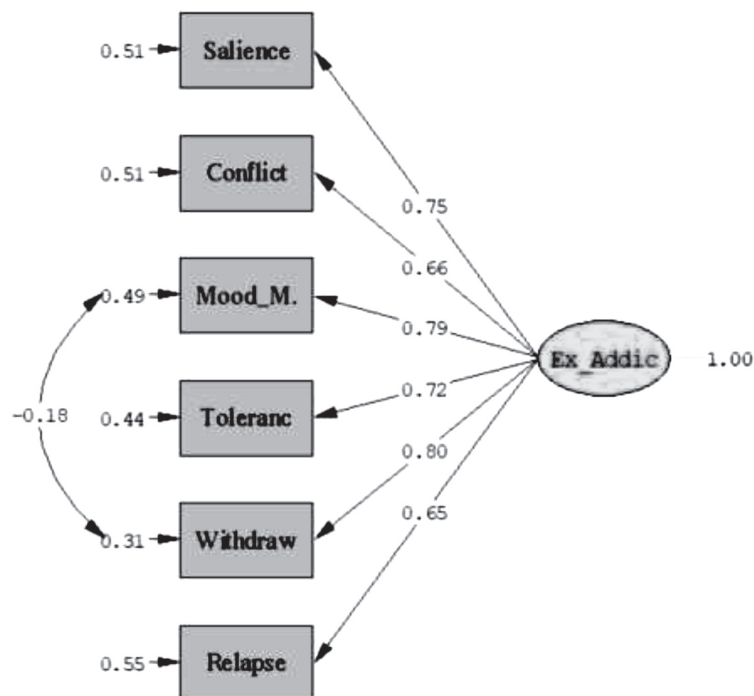
ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA)

จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ก่อนหน้านี้ที่พบว่าตัวแปรทั้ง 6 ตัว มีความสัมพันธ์กัน สามารถสร้างเป็นองค์ประกอบเดียว (นั่นคือตัวแปรแฝงการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย: Exercise Addiction) จึงทำการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า โมเดลการวัดแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ในการวิเคราะห์ลำดับที่ 1 (First-order measurement model analysis) มีค่าไค-สแควร์ (χ^2) เท่ากับ 12.241 ค่าองศาอิสระ (df) เท่ากับ 9 ค่า GFI เท่ากับ 0.97 ค่า NNFI เท่ากับ 0.97 และดัชนี AGFI มีค่า 0.95 ถือว่ามีความกลมกลืนอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนค่า CFI เท่ากับ 0.98 และค่า RMSEA เท่ากับ 0.04 ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ดี แบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายจึงมีความเหมาะสมและมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Schumacker & Lomax, 2010) ดังตารางที่ 4 และภาพที่ 1

ตารางที่ 4 ค่าดัชนีความเหมาะสมของโมเดลการวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย

สถิติทดสอบ		ดัชนีความเหมาะสมของโมเดลการวัด						
χ^2	df	χ^2/df	GFI	CFI	AGFI	NNFI	NFI	RMSEA
12.24	9	1.36	0.97	0.98	0.95	0.97	0.95	0.04

P-value = 0.214

ภาพที่ 1 ค่าการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการหาความตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายของเทอรี ซาบู และกรีฟิธส์ (Terry, Szabo & Griffiths, 2004) ที่พัฒนามาใช้กับคนไทย พบว่า การรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ 1) ลักษณะเฉพาะ (Salience) 2) การปรับเปลี่ยนอารมณ์ (Mood modification) 3) ความอดทน/อดกลั้น (Tolerance) 4) หยุดหรือลดการออกกำลังกาย (Withdrawal symptoms) 5) ความขัดแย้ง (Conflict) 6) การกลับสู่สภาวะเดิม (Relapse) โดยผู้วิจัยนำแบบวัดต้นฉบับเข้าสู่กระบวนการแปลกลับ ผลการตรวจสอบความเที่ยงของเนื้อหาพบว่าทุกข้อคำถามยังมีความหมายเหมือนต้นฉบับ ซึ่งการหาความตรงเชิงเนื้อหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณานี้เป็นวิธีที่นิยมใช้ในการหาความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบทางจิตวิทยาที่เป็นมาตรฐาน อีกทั้งผลการพิจารณาเป็นที่น่าเชื่อถือได้ เพราะผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดเป็นผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ศึกษามานาน ทั้งนี้ นักวิชาการหลายท่านกล่าวไว้ว่า ความตรงเชิงเนื้อหาเป็นการมองโดยรวมของเครื่องมือว่าแบบวัดนั้นครอบคลุมเนื้อหาที่จะวัดได้อย่างครบถ้วนหรือไม่ และในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาของเครื่องมือนั้นให้ตรวจสอบ จากนั้นนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงแก้ไข (Prasitrathansin, 1997; Khiewyoo, 2000) เมื่อพิจารณาค่าความเที่ยงของแบบวัด โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.75 ถึงแม้ว่าจะน้อยกว่าต้นฉบับภาษาอังกฤษ 0.84 (Terry, Szaboo & Griffiths, 2004) แต่ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคที่พบมีค่ามากกว่า 0.60 ที่เป็นค่าความเที่ยงของเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นใหม่ซึ่งยอมรับได้ (Ferketich, 1990; Tirakanant, 2007) สามารถสรุปได้ว่าแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ฉบับภาษาไทย มีระดับความเที่ยง (Reliability) อยู่ในเกณฑ์ดี

ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (EFA) เพื่อเป็นการสำรวจหรือค้นหาตัวแปรแฝงที่ซ่อนอยู่ภายใต้ตัวแปรสังเกตหรือวัดได้ นำมาอธิบายความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปร และสามารถใช้ในการตอบคำถามเกี่ยวกับความตรงเชิงโครงสร้าง การวิเคราะห์นี้จะช่วยประเมินธรรมชาติของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรและทดสอบความตรง รวมถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (CFA) งานวิจัยนี้พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี คือ ค่าไคสแควร์ (χ^2) เท่ากับ 12.241 แสดงว่าโมเดลสอดคล้อง (Good fit) นอกจากนั้นค่าอัสระกับค่าไคสแควร์มีค่าใกล้เคียงกันมากแสดงว่าโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์เข้ากันได้ดี เมื่อนำมาพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องของโมเดล (GFI AGFI CFI NFI NNFI) ทุกตัวมีค่ามากกว่า 0.95 และค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าน้อยกว่า 0.05 (Schumacker & Lomax, 2010) แสดงให้เห็นว่าแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ฉบับภาษาไทยมี 6 ข้อคำถาม เมื่อนำไปใช้กับคนไทย ซึ่งผลการวิจัยมีความคล้ายคลึงกับต้นฉบับภาษาอังกฤษ (Terry, Szaboo, & Griffiths, 2004) อีกทั้งคล้ายคลึงกับการศึกษาของโมนอก และคณะ (Monok et al, 2012) ที่พัฒนาแบบวัด EAI ฉบับภาษาฮังการี และ (Sicilia et al, 2013) ฉบับภาษาสเปน ที่พบว่า แบบวัด EAI มีความตรงเชิงโครงสร้างโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ สามารถนำมาใช้วัดภาวะติดการออกกำลังกายได้อย่างถูกต้อง

สรุปผล

การพัฒนาแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ฉบับภาษาไทย ในครั้งนี้ นับว่าเป็นส่วนสำคัญของการศึกษานวัตกรรมที่แตกต่างกันจากต้นฉบับจำเป็นต้องทดสอบความมีเหตุผลและการตอบสนองที่อยู่บนหลักของความเป็นจริงในวัฒนธรรมนั้นๆ โดยเฉพาะการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายควรให้ความสำคัญกับปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น วัฒนธรรม ความคุ้นเคย และเชื้อชาติ (Li, Harmer & Vongjaturapat, 1996) ดังนั้นการพัฒนาแบบวัดฉบับนี้ สรุปได้ว่าภาพรวมของแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายมีมาตรฐาน และเหมาะสมในเชิงโครงสร้าง สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกายของไทยได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรนำแบบวัดการรับรู้ภาวะติดการออกกำลังกาย ฉบับภาษาไทย ไปศึกษาต่อในเรื่องของอำนาจการพยากรณ์ (Predictive validity) เพราะนอกจากจะได้ยืนยันความเที่ยงตรงของแบบวัด (TEAI) ร่วมกับศึกษาหาปัจจัยอื่นที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายมากเกินไป และผลของการศึกษายังขยายองค์ความรู้เรื่องภาวะติดการออกกำลังกายของตัวอย่างอื่นในบริบทสังคมไทยต่อไป

Reference

- Ackard, D. M., & Neumark-Sztainer, D. (2002). Date violence and date rape among adolescents: Associations with disordered eating behaviors and psychological health. *Child Abuse & Neglect, 26*(5), 455-473.
- Brislin, R.W. (1986). The wording and translation of research instruments. In W. Lonner & J. Berry (Eds.), *Field methods in cross-cultural research*, 137-164.
- Griffiths, M. (2002). The educational benefits of videogames. *Education and Health, 20*(3), 47-51.
- Griffiths, M. D., Szabo, A., & Terry, A. (2005). The Exercise Addiction Inventory: A quick and easy screening tool for health practitioners. *British Journal of Sports Medicine, 39* (e30), 1-2.
- Griffiths, M. D., Urban, R., Demetrovics, Z., Lichtenstein, M. B., de la Vega, R., Kun, B., & Szabo, A. (2015). A cross-cultural re-evaluation of the Exercise Addiction Inventory (EAI) in five countries. *Sports Medicine-Open, 1*(1), 1-7.

- Ferketich S. (1990). Focus on psychometrics. Internal consistency estimates of reliability. *Research Nurse Health.*; **13**(6):437-440.
- Hausenblas, H. A., & Downs, D. S. (2002). How much is too much? The development and validation of the exercise dependence scale. *Psychology and Health*, **17**(4), 387-404.
- Johnson, M. (2000). *Understanding Exercise Addiction*. The Rosen Publishing Group.
- Khiewyoo, J. (2000). *Short-term training program and workshop in the year 2000: measurement building curriculum for health science research*. Khon Kaen: Department of Biostatistics and Demography, Faculty of Public Health, Khon Kaen University. [In Thai]
- Lichtenstein, M. B., Christiansen, E., Bilenberg, N., & Støving, R. K. (2014). Validation of the exercise addiction inventory in a Danish sport context. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*, **24**(2), 447-453.
- Li F, Harmer P, Chi L. & Vongjaturapat, N. Cross-culture validation of the task and ego orientation in sport questionnaire. *Journal of Sport & Exercise Psychology*; 1996;18: 392-407.
- Monok, K., Berczik, K., Urban, R., Szabo, A., Griffiths, M. D., Farkas, J., ... & Demetrovics, Z. (2012). Psychometric properties and concurrent validity of two exercise addiction measures: A population wide study. *Psychology of Sport and Exercise*, **13**(6), 739-746.
- Ogden, J., Veale, D., & Summers, Z. (1997). The development and validation of the Exercise Dependence Questionnaire. *Addiction Research & Theory*, **5**(4), 343-355.
- Pasman, L., & Thompson, J. K. (1988). Body image and eating disturbance in obligatory runners, obligatory weightlifters, and sedentary individuals. *International Journal of Eating Disorders*, **7**(6), 759-769.
- Prasitrathasin, S. (1997). *Social science research methodology*. Bangkok: Lieng Chiang Printing House. [In Thai]
- Sicilia, A., Alias-Garcia, A., Ferriz, R., & Moreno-Murcia, J. A. (2013). Spanish adaptation and validation of the Exercise Addiction Inventory (EAI). *Psicothema*, **25**(3), 377-383.
- Szabo, A., & Griffiths, M. (2007). Exercise addiction in British sport sciences students. *International Journal of Mental Health and Addiction*, **5**, 25-28.
- Szabo, A., De La Vega, R., Ruiz-Barquín, R., & Rivera, O. (2013). Exercise addiction in Spanish athletes: Investigation of the roles of gender, social context and level of involvement. *Journal of Behavioral Addictions*, **2**(4), 249-252.

- Schumacker, R. E., & Lomax, R. G. (2010). *A Beginner's Guide to Structural Equation Modeling*. (3rd ed.). New York: Taylor and Francis Group.
- Tanisaro, K. (2011). Exercise is harmful to health. *Business Way Thailand*, 5, 42-43. [In Thai]
- Terry, A., Szabo, A., & Griffiths, M. (2004). The exercise addiction inventory: A new brief screening tool. *Addiction Research and Theory*, 12(5), 489-499.
- Tirakanant, S. (2007). *Creating a Variable Measurement Tool in Social Science Research: A Practical Approach*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House. [In Thai]
- Warner, R., & Griffiths, M. D. (2006). A qualitative thematic analysis of exercise addiction: An exploratory study. *International Journal of Mental Health and Addiction*, 4(1), 13-26.
- Youngman, J., & Simpson, D. (2014). Risk for Exercise Addiction: A Comparison of Triathletes Training for Sprint-, Olympic-, Half-Ironman-, and Ironman-Distance Triathlons. *Journal of Clinical Sport Psychology*, 8(1), 19-37.

Received : 5 July, 2018

Revised : 17 August, 2018

Accepted : 20 September, 2018

การเปรียบเทียบพื้นสนามที่แตกต่างกัน ต่อความเร็วในการวิ่งของนักกีฬาฟุตบอล

เกริกวิทย์ รงสมบัติ นิโรมลี มะกาเจ ราชธี เรืองไทย และอานวย ตันพานิชย์
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งบนพื้นสนามฟุตบอลที่แตกต่างกันซึ่งประกอบด้วย พื้นสนามปาร์เกต์ พื้นสนามปูนคอนกรีต พื้นสนามยางสังเคราะห์และพื้นสนามกระเบื้องพลาสติก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอลชายจากทีม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตกำแพงแสน จำนวน 12 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 18 - 22 ปี ความสามารถด้านความเร็วในการวิ่ง จะทำการทดสอบจากความเร็วในการวิ่งทางตรง ความเร็วในการวิ่งกลับตัว ความเร็วในการวิ่งซิกแซก ความเร็วในการวิ่งหลายทิศทาง และความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา โดยทุกรายการทดสอบจะทำการทดสอบวิ่งจำนวน 2 เซท โดยการวิ่งแบบไม่มีบอลและการวิ่งแบบมีบอล นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบในแต่ละพื้นสนาม ไปวิเคราะห์ผลทางสถิติ ซึ่งประกอบด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำมิติเดียว (One - way ANOVA with repeated measure) เปรียบ เทียบภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้สถิติ Tukey กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งทั้งความเร็วในการวิ่งทางตรง ความเร็วในการวิ่งกลับตัว ความเร็วในการวิ่งแบบซิกแซก ความเร็วในการวิ่งหลายทิศทางและความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา บนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภท แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ประโยชน์ ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงความแตกต่างของพื้นสนามแบบต่างๆ ที่มีต่อความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งของนักกีฬาฟุตบอล ซึ่งเป็นข้อมูลสำคัญในการนำไปใช้ปรับปรุงแบบการฝึกซ้อมให้เหมาะสมกับสภาพพื้นสนามแต่ละประเภทต่อไป

คำสำคัญ: พื้นสนาม / ความเร็วในการวิ่ง / ฟุตบอล

Corresponding Author: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิโรมลี มะกาเจ ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ E-mail: niromlee.m@ku.cth

A COMPARISON OF DIFFERENCE COURT FLOORING ON RUNNING SPEED PERFORMANCE OF FUTSAL PLAYERS

Kerkwit Rongsombut, Niromlee Makaje, Ratee Ruangthai
and Amnuay Tanphanich

Faculty of Sports Science, Kasetsart University

Abstract

The purpose of this research was to compare running speed performance on four types of futsal surfaces: wooden parquet surface, concrete hard flat surface, synthetic rubber surface and plastic tile surface. Twelve male futsal players aged 18-22 years of Kasetsart University, Kamphaengsean campus team participated in this study. Running speed performance tests investigated were straight sprint, shuttle run, zig zag run, multi-direction speed and reactive agility, with all tests for running measured in two sets without ball and with ball respectively. Data were analyzed by using mean, standard deviation and one-way ANOVA with repeated measure. Multiple comparisons were performed using the Tukey method. All test used the 0.05 level of significance.

The result showed that all running speed performance test including straight sprint, shuttle run, zig zag run, multi-direction speed and reactive agility in four futsal surface were significantly different ($P < 0.05$). Therefore, this study provided information about the effect of different futsal surfaces on speed running performance. It would be a useful task for the design of suitable training programs for each type of futsal playing surface.

Keywords: Court Flooring / Running Speed Performance / Futsal

Corresponding Author: Asst. Prof. Niromlee Makaje, Ph.D. Department of Sports science and Health, Faculty of Sports Science, Kasetsart University., E-mail: niromlee.m@ku.cth

บทนำ

กีฬาฟุตซอล (futsal) เป็นกีฬาที่ได้รับการรับรองจากสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติหรือฟีฟ่า (federation international football association: FIFA) โดยปัจจุบันเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากเป็นเกมกีฬาที่มีความสนุก ตื่นเต้น และมีรูปแบบการเล่นที่อย่างรวดเร็วมีความหลากหลาย ในการใช้จังหวะของการทำเกมรุกและเกมรับอย่างต่อเนื่องตลอดเกม โดยเป็นกีฬาที่มีการจัดการแข่งขัน ทั้งในระดับนานาชาติและระดับชาติ

ลักษณะธรรมชาติของกีฬาฟุตซอล เป็นกีฬาที่เล่นกันด้วยความรวดเร็ว มีการทำประตูได้ตลอดเวลา ซึ่งในขณะที่แข่งขัน นักกีฬาจะต้องมีความสามารถในการวิ่งและเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ในระยะต่างๆ ที่หลากหลาย ทั้งการวิ่งในลักษณะทางตรงและการวิ่งในลักษณะเปลี่ยน ไปในทิศทางต่างๆ มีการเคลื่อนที่ กับบอลด้วยความเร็ว การเปลี่ยนแปลงทิศทางอย่างทันที ทันใด การวิ่งหาพื้นที่ว่าง การวิ่งเข้าแย่งบอล และการวิ่งพาดบอลหนีคู่แข่ง เพื่อหาจังหวะในการยิงประตู เป็นต้น ซึ่งลักษณะกิจกรรมดังกล่าวนี้ นักกีฬา จะต้องใช้ความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งในลักษณะต่างๆ ทั้งความเร็วในการวิ่งทางตรง ความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง และความเร็วในการวิ่งกับบอล เป็นองค์ประกอบหลักที่สำคัญ (Makaje et.al., 2012 และ Castagna et.al., 2008) สอดคล้องกับ (Burn, 2003) ได้รายงาน ว่า นักกีฬาต้องมีสมรรถภาพด้านความเร็ว และความคล่องแคล่วว่องไวในระดับที่สูงมาก เนื่องจากนักกีฬาจะต้องสามารถวิ่งด้วยความเร็วเพื่อเล่น กับบอลในระยะต่างๆ รวมทั้งสามารถที่จะเปลี่ยนทิศทางขณะการเล่นที่อย่างรวดเร็ว มีความสามารถในการหยุด การกลับตัว การเปลี่ยนจังหวะการวิ่งและการเคลื่อนตัวออกอย่างรวดเร็ว เป็นต้น นอกจากนี้ (Caetano et. al., 2015) ได้รายงาน ว่า ในการจัดการแข่งขันฟุตซอลแต่ละรายการ พื้นสนามจัดเป็นปัจจัย สำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพและความสามารถทางกายของนักกีฬา ซึ่งรายการแข่งขันต่างๆ ที่จัดขึ้นนั้น จะทำการแข่งขันในสนามที่มีลักษณะของพื้นสนามแตกต่างกัน โดยปัจจุบัน ลักษณะพื้นของ สนามฟุตซอลที่ใช้ในการแข่งขันในรายการต่างๆ มีหลายรูปแบบ โดยที่นิยมใช้กันทั่วไป ได้แก่ สนามพื้นไม้ ปาร์เกต์ (parquet court flooring) สนามพื้นยางสังเคราะห์ (concrete hard flat court flooring) สนาม พื้นปูนคอนกรีต (synthetic rubber court flooring) และสนามพื้นกระเบื้องพลาสติก (plastic tile court flooring) ซึ่งมีลักษณะเป็นแผ่นพลาสติกแบบเรียบสำหรับใช้แข่งขันในร่มและแผ่นพลาสติกแบบมีตาข่าย ซึ่งมีช่องสำหรับระบายน้ำซึ่งใช้สำหรับการแข่งขันกลางแจ้ง (Department of Physical Education, 2012 และ Federation International de Football Association, 2003) โดยการแข่งขันทั่วไป หากมีการฝึกซ้อม และแข่งขันในสนามที่แตกต่างกัน ทำให้นักกีฬาต้องทำการแข่งขันบนพื้นสนามที่ไม่คุ้นเคย ต่างจากสนาม ที่ใช้ในการฝึกซ้อม ทำให้เกิดการได้เปรียบและเสียเปรียบจากความคุ้นเคยของสภาพพื้นสนาม ซึ่งอาจจะ ส่งผลต่อความสามารถและประสิทธิภาพในการแข่งขันของทีมให้ลดน้อยลงได้

การศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของสนาม แข่งขันกับความสามารถของนักกีฬานั้น มีการ ศึกษาอย่าง แพร่หลาย โดยเฉพาะในกีฬาฟุตบอล (Kanaras et.al., 2013) พบว่า พื้นสนามซึ่งประกอบด้วยหญ้าที่ ต่างกันนั้น จะเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการแสดงออกทางทักษะและความสามารถของ

นักกีฬา โดย พบว่า ความเร็วในการวิ่งระยะ 30 เมตร และความเร็วในการเลี้ยงบอลบนพื้นสนามหญ้าเทียม และสนามหญ้าจริงให้ผลการทดสอบที่แตกต่างกัน โดยการทดสอบบนหญ้าเทียมให้ ผลการทดสอบที่ดีกว่า สอดคล้องกับ (Gains et.al., 2010) ที่พบว่า ความคล่องแคล่วว่องไวจากการทดสอบบนพื้นหญ้าเทียม จะให้ผลการทดสอบที่ดีกว่าการทดสอบบนหญ้าจริง ในกีฬารักบี้ฟุตบอลก็เช่นเดียวกัน (Choi et.al., 2015) พบว่า การวิ่งบนสนามหญ้าเทียม จะส่งผลให้ความคล่องแคล่วว่องไวในการวิ่งเปลี่ยนทิศทางดีกว่า สนามหญ้าจริง เป็นต้น สำหรับในกีฬาฟุตบอลนั้น (Lefchak and Longen, 2014) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบ ชนิดของพื้นสนามและการตอบสนองต่อการปรับตัวของกล้ามเนื้อของนักกีฬาฟุตบอลชาย ซึ่งศึกษาพื้นสนาม 2 แบบ ได้แก่ สนามพื้นไม้ปาร์เกต์และพื้นยางสังเคราะห์ พบว่า การทำงานของกล้ามเนื้อต้นขาด้านหน้า จากการทดสอบบนพื้นไม้ปาร์เกต์จะมีการทำงานของคลื่นไฟฟ้ากล้ามเนื้อในขณะวิ่งมากกว่าการทดสอบ บนพื้นยางสังเคราะห์ ซึ่งข้อมูลต่างๆ ที่ได้จากการวิจัยข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ลักษณะของพื้นสนามจะส่งผล และมีอิทธิพลต่อผลการแข่งขันประสิทธิภาพและความสามารถของนักกีฬา

อย่างไรก็ดี งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวข้องกับผลของพื้นสนามที่มีต่อความสามารถของนักกีฬาในกีฬา ฟุตบอลนั้น ยังมีการศึกษาที่น้อยมาก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่ศึกษาว่าความสามารถ ด้านความเร็วในการวิ่ง ของนักกีฬาฟุตบอลซึ่งมีหลายรูปแบบทั้งความเร็วในการวิ่งทางตรง ความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทางรวมทั้ง ความเร็วในการเลี้ยงบอลหรือวิ่งไปกับบอล จะแตกต่างกันหรือไม่จากการวิ่งในสนามที่มีลักษณะของพื้นสนาม แตกต่างกัน โดยมุ่งศึกษาในพื้นที่สนามที่นิยมใช้ฝึกซ้อมหรือจัดการแข่งขันกันทั่วไป ได้แก่ สนามพื้นไม้ปาร์เกต์ สนามพื้นปูนคอนกรีต สนามพื้นยางสังเคราะห์และสนามพื้นกระเบื้องพลาสติก โดยประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย ครั้งนี้ จะทำให้ทราบว่า พื้นสนามที่แตกต่างกันจะส่ง ผลความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งของนักกีฬา ฟุตบอลแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร ซึ่งผลที่ได้จะเป็นข้อมูลสำคัญที่ผู้ฝึกสอนและผู้ที่เกี่ยวข้องจะนำไปใช้ ในการฝึกซ้อมและแข่งขันให้มีประสิทธิภาพต่อไปได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งบนสนามพื้นปาร์เกต์ สนามพื้นปูนคอนกรีต สนามพื้นยางสังเคราะห์และสนามพื้นกระเบื้องพลาสติก ในนักกีฬาฟุตบอล

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาฟุตบอลชายของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 20 คน ที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี โดยใช้การสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) ซึ่งมีเกณฑ์การ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้าร่วมการวิจัย (inclusion criteria) และเกณฑ์การคัดกลุ่มตัวอย่างออกจากกรวิจัย (exclusion criteria) ดังนี้

เกณฑ์การคัดเลือกเข้าร่วมการวิจัย

1. เป็นนักกีฬาฟุตซอลชายในตำแหน่ง ผู้เล่น
2. มีประสบการณ์การเล่นฟุตซอลอย่างน้อย 3 ปี
3. มีการฝึกซ้อมสม่ำเสมอมากกว่า 3 ครั้ง/สัปดาห์
4. มีความสมัครใจในการเข้าร่วมการวิจัย
5. ไม่มีปัญหาการบาดเจ็บของเอ็นกล้ามเนื้อ และข้อต่อที่เป็นอุปสรรคต่อการวิจัย

เกณฑ์การคัดออกจากการวิจัย

1. มีปัญหาอาการบาดเจ็บที่เป็นอุปสรรคในการเข้าร่วมการวิจัย
2. ไม่มาเข้าร่วมการวิจัยตามวันเวลาที่ผู้วิจัยนัดหมาย

ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อเข้าร่วมการวิจัย ใช้โปรแกรม G*Power ในการคำนวณ โดยพิจารณาค่าอำนาจการทดสอบ (Power of the test) ที่ 0.8 และ ค่าขนาดของผลกระทบ (Effect size) ที่ 0.4 ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมดเท่ากับ 10 คน และเพื่อป้องกัน การ drop out ผู้วิจัยเพิ่มกลุ่มตัวอย่างอีกจำนวน 10 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 20 คน อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน ถอนตัว เนื่องจากมีอาการบาดเจ็บจากการฝึกซ้อมบริเวณกล้ามเนื้อ 6 คน และประสบอุบัติเหตุทางจักรยานยนต์ 2 คน จึงไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยต่อได้จึงทำให้ต้องถอนตัวจากการวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นจึงเหลือกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สนามฟุตซอลที่มีลักษณะพื้นสนามแตกต่างกัน 4 รูปแบบ ประกอบด้วย สนามพื้นไม้ปาร์เกต์ สนามพื้นปูนคอนกรีต สนามพื้นยางสังเคราะห์ และสนามพื้นกระเบื้องพลาสติก
2. แบบทดสอบความเร็วในการวิ่งทางตรง (Lefchak and Longen., 2014)
3. แบบทดสอบความเร็วในการวิ่งกลับตัว (Gains et.al., 2010)
4. แบบทดสอบความเร็วในการวิ่งซิกแซก (Dardouri et.al., 2014)
5. แบบทดสอบความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง (Graham., 2013)
6. แบบทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา (Sheppard et.al., 2006)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ขั้นตอนวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และข้อตกลงต่างๆ ในระหว่างเข้าร่วมทำการวิจัยครั้งนี้ และให้ลงชื่อไปยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

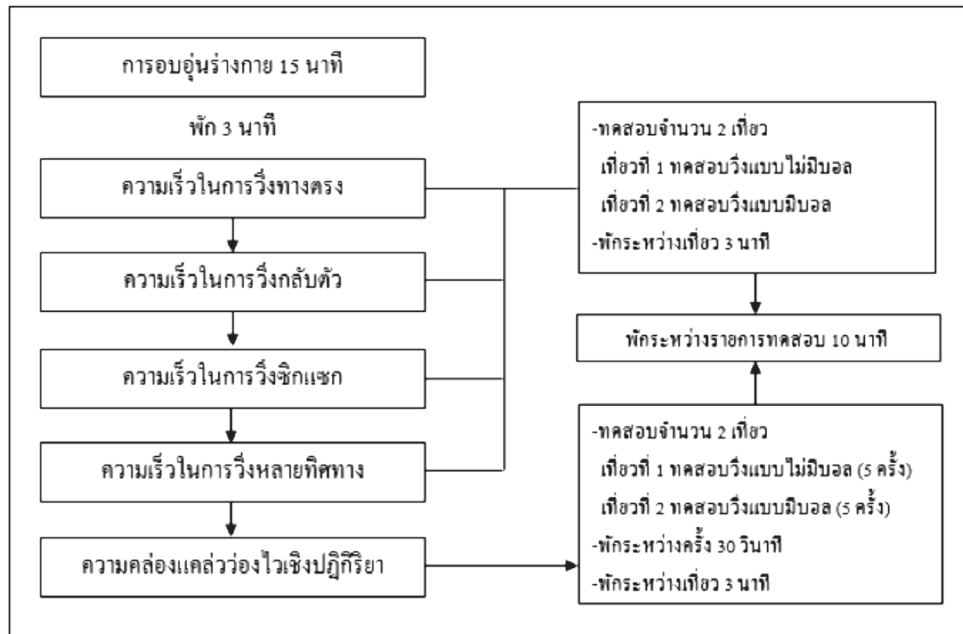
2. ทำการวัดลักษณะทางกายภาพของกลุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบด้วย การชั่งน้ำหนักตัว การวัดส่วนสูง และการวัดปริมาณไขมันในร่างกาย

3. กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จะต้องทำการทดสอบความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ บนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภท โดยกำหนดการทดสอบความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ ตามลำดับต่อไปนี้ คือ การทดสอบความเร็วในการวิ่งทางตรง การทดสอบความเร็วในการวิ่งกลับตัว การทดสอบความเร็วในการวิ่งซิกแซก การทดสอบความเร็วในการวิ่งหลายทิศทาง และการแบบทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องปฏิบัติในรายการทดสอบต่างๆ จำนวน 2 ครั้ง โดยครั้งที่ 1 ทดสอบวิ่งแบบไม่มีบอล และครั้งที่ 2 ทดสอบวิ่งโดยมีบอล จะพักระหว่างเที่ยว 3 นาที และพักระหว่างรายการทดสอบ 10 นาที

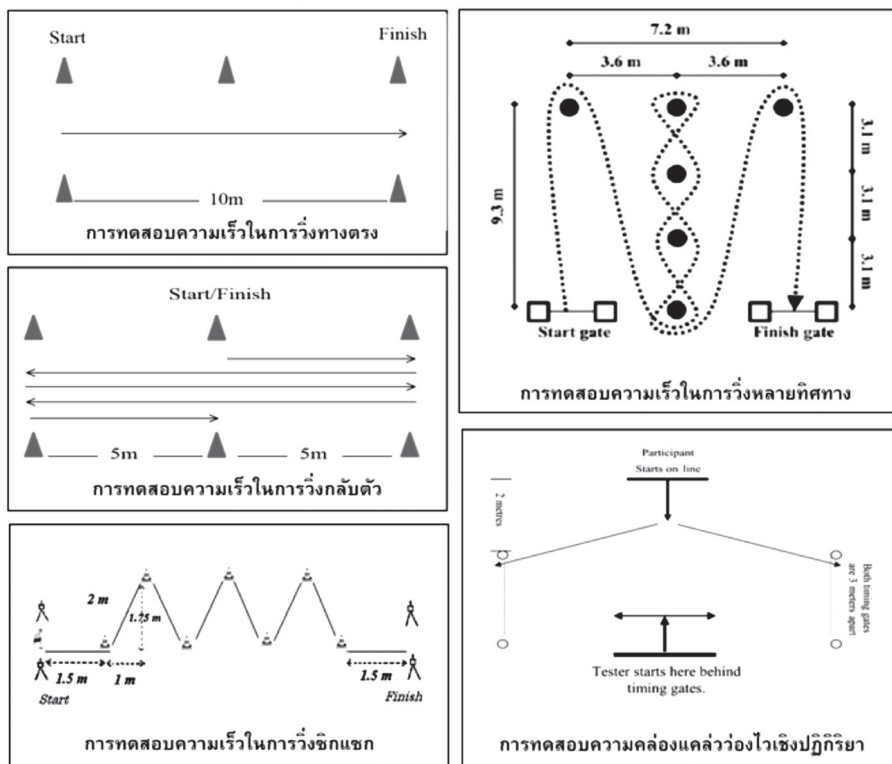
4. ในการกำหนดลำดับการทดสอบโดยใช้พื้นสนามประเภทต่างๆ ทั้ง 4 ประเภท ผู้วิจัยได้กำหนดดังนี้ คือ เริ่มการทดสอบโดยใช้สนามพื้นปาร์เกต์ สนามพื้นปูนคอนกรีต สนามพื้นยางสังเคราะห์และสนามพื้นกระเบื้องพลาสติก ตามลำดับ โดยการเก็บข้อมูลแต่ละสนามจะเว้นระยะห่าง 2 วัน และจะทำการทดสอบและเก็บข้อมูลในช่วงเวลา 18.00-20.00 น.

5. ก่อนทำการทดสอบความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ กลุ่มตัวอย่างจะทำการอบอุ่นร่างกายใช้เวลาทั้งหมด 15 นาที ตามรูปแบบที่ใช้ในงานวิจัยของ Kanaras et.al (2013) โดยกิจกรรมการอบอุ่นร่างกายจะประกอบด้วยการวิ่งเหยาะ การยืดเหยียดกล้ามเนื้อแบบเคลื่อนที่ การอบอุ่นร่างกายที่เฉพาะเจาะจงกับกีฬา และการอบอุ่นร่างกายโดยการวิ่งเคลื่อนที่ไปกับลูกบอล

6. ภายหลังจากเสร็จสิ้นการอบอุ่นร่างกาย กลุ่มตัวอย่างจะทำการพัก 3 นาที จากนั้นจะทำการทดสอบความเร็วในการวิ่งทางตรง (Caetano et.al., 2015) การทดสอบความเร็วในการวิ่งกลับตัว (Glaister et.al., 2009) การทดสอบความเร็วในการวิ่งซิกแซก (Dardouri et.al., 2014) การทดสอบความเร็วในการวิ่งหลายทิศทาง โดยใช้แบบทดสอบ Illinois Agility Test (Fiorilli et.al 2017) และการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา (reactive agility test) ตามงานวิจัยของ (Sheppard et.al, 2006) ตามลำดับโดยลำดับขั้นตอนและวิธีการทดสอบความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ แสดงได้ดังภาพที่ 1 และภาพที่ 2 ดังนี้

ภาพที่ 1 ขั้นตอนและลำดับการทดสอบความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ

ภาพที่ 2 การทดสอบความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ

การใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของลักษณะทางกายภาพของกลุ่มตัวอย่างและความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ จากการทดสอบบนสนามพื้นปาร์เกต์ สนามพื้นปูนคอนกรีต สนามพื้นยางสังเคราะห์และสนามพื้นกระเบื้องพลาสติก ทั้งแบบไม่มีบอลและมีบอล

2. วิเคราะห์ความแตกต่างของความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ จากการทดสอบบนสนามพื้นไม้ปาร์เกต์ สนามพื้นปูนคอนกรีต สนามพื้นยางสังเคราะห์ และสนามพื้นกระเบื้องพลาสติก ทั้งแบบไม่มีบอลและมีบอล โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนรูปแบบการทดลองวัดซ้ำแบบทางเดียว (One-way analysis of variance ANOVA with repeated measures)

3. ภายหลังจากวิเคราะห์ความแปรปรวนรูปแบบการทดลองวัดซ้ำแบบทางเดียว หากพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Tukey

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยภายหลังจากวิเคราะห์ความแปรปรวนรูปแบบวัดซ้ำมิติเดียวของความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ บนพื้นสนาม พื้นปาร์เกต์ พื้นปูนคอนกรีต พื้นยางสังเคราะห์ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติก

ความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ	ลักษณะพื้นสนาม			
	พื้นสนามปาร์เกต์	พื้นสนามปูนคอนกรีต	พื้นสนามยางสังเคราะห์	พื้นสนามกระเบื้องพลาสติก
ความเร็วในการวิ่งทางตรง (10 ม.)				
การวิ่งแบบไม่มีบอล (วินาที)	1.72 ± 0.11	1.69 ± 0.80	1.66 ± 0.10	1.91 ± 0.16 ^{a,b,c}
การวิ่งแบบมีบอล (วินาที)	2.22 ± 0.17	2.08 ± 0.22	1.98 ± 0.17 ^a	2.16 ± 0.23 ^c
อัตราส่วน (วิ่งไม่มีบอล/วิ่งมีบอล)	0.78 ± 0.06	0.82 ± 0.07	0.84 ± 0.07 ^a	0.89 ± 0.07 ^{a,c}
ความเร็วในการวิ่งกลับตัว (40 ม.)				
การวิ่งแบบไม่มีบอล (วินาที)	10.02 ± 0.73	10.80 ± 0.76 ^a	10.70 ± 0.36 ^a	10.48 ± 0.33
การวิ่งแบบมีบอล (วินาที)	12.86 ± 1.07	13.60 ± 1.09 ^a	13.60 ± 0.95 ^a	13.21 ± 0.82
อัตราส่วน (วิ่งไม่มีบอล/วิ่งมีบอล)	0.78 ± 0.07	0.75 ± 0.03	0.79 ± 0.04	0.79 ± 0.04
ความเร็วในการวิ่งซิกแซก				
การวิ่งแบบไม่มีบอล (วินาที)	7.71 ± 0.89	6.98 ± 0.27 ^a	7.80 ± 0.21 ^b	7.53 ± 0.19 ^{b,c}
การวิ่งแบบมีบอล (วินาที)	12.40 ± 1.38	10.82 ± 1.06 ^a	11.48 ± 0.78	11.44 ± 1.27 ^b
อัตราส่วน (วิ่งไม่มีบอล/วิ่งมีบอล)	0.63 ± 0.07	0.65 ± 0.06	0.68 ± 0.04	0.66 ± 0.07

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ	ลักษณะพื้นสนาม			
	พื้นสนาม ปาร์เกต์	พื้นสนาม ปูนคอนกรีต	พื้นสนาม ยางสังเคราะห์	พื้นสนาม กระเบื้องพลาสติก
ความเร็วในการวิ่งหลายทิศทาง				
การวิ่งแบบไม่มีบอล (วินาที)	18.48 ± 1.46	16.53 ± 0.60 ^a	16.92 ± 0.56 ^{a,b}	16.26 ± 0.19 ^{a,c}
การวิ่งแบบมีบอล (วินาที)	25.40 ± 2.07	23.55 ± 2.45	22.43 ± 2.25 ^a	21.95 ± 2.12 ^{a,b}
อัตราส่วน (วิ่งไม่มีบอล/วิ่งมีบอล)	0.73 ± 0.07	0.70 ± 0.65	0.76 ± 0.06	0.74 ± 0.06
ความคล่องแคล่ววิ่งไวเชิงปฏิกิริยา				
การวิ่งแบบไม่มีบอล (วินาที)	1.31 ± 0.16	1.21 ± 0.12	1.28 ± 0.14	1.39 ± 0.10 ^{b,c}
การวิ่งแบบมีบอล (วินาที)	1.79 ± 0.33	1.68 ± 1.13 a	1.71 ± 0.33	1.76 ± 0.36
อัตราส่วน (วิ่งไม่มีบอล/วิ่งมีบอล)	0.71 ± 0.20	0.76 ± 0.10	0.71 ± 0.12	0.75 ± 0.05

a แตกต่างกับพื้นสนามปาร์เกต์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

b แตกต่างกับพื้นสนามปูนคอนกรีตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

c แตกต่างกับพื้นยางสังเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนรูปแบบวัดซ้ำ มิติเดียวของความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่างๆ แบบไม่มีบอล แบบมีบอล และอัตราส่วนของความเร็วในการวิ่งแบบไม่มีบอลและมีบอล ระหว่างพื้นสนาม พื้นปาร์เกต์ พื้นปูนคอนกรีต พื้นยางสังเคราะห์และพื้นกระเบื้องพลาสติก พบว่า

ความเร็วในการวิ่งทางตรงแบบไม่มีบอลบนพื้นสนามปาร์เกต์พื้นสนามปูนคอนกรีต และพื้นสนามยางสังเคราะห์ แตกต่างกับ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความเร็วในการวิ่งทางตรงแบบมีบอลบนพื้นสนามปาร์เกต์ แตกต่างกับ พื้นสนามยางสังเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพื้นสนามยางสังเคราะห์ แตกต่างกับ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับอัตราส่วนความเร็วในการวิ่งทางตรงแบบไม่มีบอลและมีบอลบนพื้นสนามปาร์เกต์ แตกต่างกับ พื้นสนามยางสังเคราะห์และพื้นสนามกระเบื้องพลาสติก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 บนพื้นสนามยางสังเคราะห์ แตกต่างกับ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความเร็วในการวิ่งกลับตัวแบบไม่มีบอลและแบบมีบอลบนพื้นสนามปาร์เกต์แตกต่าง กับพื้นสนามปูนคอนกรีตและพื้นสนามยางสังเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความเร็วในการวิ่งซิกแซกแบบไม่มีบอล บนพื้นสนามปาร์เกต์ แตกต่างกับ พื้นสนามปูนคอนกรีตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพื้นสนามปูนคอนกรีต แตกต่างกับ พื้นสนามยางสังเคราะห์และพื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพื้นสนามยางสังเคราะห์แตกต่างกับ

พื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความเร็วในการวิ่งซิกแซกแบบมีบอล บนพื้นสนามปาร์เกต์แตกต่างกับพื้นสนามปูนคอนกรีตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพื้นสนามปูนคอนกรีต แตกต่างกับ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความเร็วในการวิ่งหลายทิศทางแบบไม่มีบอลบนพื้นสนามปาร์เกต์ แตกต่างกับ พื้นสนาม ปูนคอนกรีต พื้นสนามยางสังเคราะห์และพื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพื้นสนามปูนคอนกรีตแตกต่างกับพื้นสนามยางสังเคราะห์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทางแบบไม่มีบอลบนพื้นสนามยางสังเคราะห์ แตกต่างกับ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทางแบบมีบอลบนพื้นสนามปาร์เกต์ แตกต่างกับพื้นสนามยางสังเคราะห์และพื้นสนามกระเบื้องพลาสติก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพื้นสนามปูนคอนกรีตแตกต่างกับพื้นสนามกระเบื้องพลาสติก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาแบบ ไม่มีบอลบนพื้นสนามปูนคอนกรีต แตกต่างกับ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพื้นสนามยางสังเคราะห์ แตกต่างกับ พื้นสนามกระเบื้องพลาสติกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาแบบมีบอลบนพื้นสนามสนามปาร์เกต์ แตกต่างกับ พื้นสนามปูนคอนกรีตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการเปรียบเทียบพื้นสนามฟุตบอลที่แตกต่างกันต่อความสามารถด้านความเร็วในการวิ่ง โดยศึกษาลักษณะของพื้นสนามทั้ง 4 รูปแบบ ได้แก่ พื้นสนามปาร์เกต์ พื้นสนามปูนคอนกรีต พื้นสนามยางสังเคราะห์และพื้นสนามกระเบื้องพลาสติก โดยความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งจะศึกษา จากการทดสอบความเร็วในการวิ่งทางตรง ความเร็วในการวิ่งกลับตัว ความเร็วในการวิ่งซิกแซก ความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง และความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา ซึ่งในการทดสอบความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งของนักกีฬาฟุตบอลนั้น แต่ละรายการทดสอบ จะทำการทดสอบทั้งการวิ่งแบบไม่มีบอล (running without the ball) และการทดสอบวิ่งแบบมีบอล (running with the ball) รวมทั้งหาอัตราส่วน (performance ratio) ของความเร็วในการวิ่งแบบไม่มีบอลและความเร็วในการวิ่งแบบมีบอล ซึ่งเป็นตัวแปรหนึ่งที่บ่งชี้ประสิทธิภาพความเร็วของนักกีฬา ซึ่งหากนักกีฬามีความสามารถสูงความเร็วในการวิ่งแบบไม่มีบอลกับความเร็วในการวิ่งแบบมีบอลจะต้องใกล้เคียงกันไม่ต่างกันมาก (Dardouri et.al., 2014)

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มีได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างสวมใส่รองเท้าคู่เดิม และสวมถุงเท้ายาว มีสนับแข้งตลอดการทำวิจัยบนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภท เพื่อให้สอดคล้องกับการแต่งกายในขณะแข่งขัน และเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับตัวนักกีฬา ทั้งนี้เพื่อควบคุมความสามารถในการทดสอบให้มีประสิทธิภาพเท่าๆ กัน โดยการวิจารณ์ผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งตามหัวข้อดังนี้

1. ความเร็วในการวิ่งทางตรง (straight running speed) จากผลการวิจัยที่ได้จะพบว่า การวิ่งทางตรงระยะสั้นๆ 10 เมตรนั้น การออกตัวเพื่อจะเคลื่อนที่ที่ต้องใช้พลังของกล้ามเนื้อต้นขาและกล้ามเนื้อน่องในการ

ต้นตัวเพื่อให้ร่างกายพุ่งและเคลื่อนตัวไปข้างหน้า ซึ่งลักษณะของพื้นสนามยางสังเคราะห์มีลักษณะเป็นผิวที่เรียบเคลือบด้วยสารกันลื่น ที่สำคัญมีความยืดหยุ่นและมีการ ยึดเกาะที่ดี เมื่อเทียบกับพื้นสนามปาร์เกต พื้นสนามปูนคอนกรีตและพื้นกระเบื้องพลาสติก ซึ่งในขณะออกตัวนั้น ส่วนของเท้าสามารถจิกหรือกดบนพื้นสนามยางเพื่อถีบตัวพุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูงสุดได้ง่าย เนื่องจากคุณสมบัติของพื้นยางสังเคราะห์มีความยืดหยุ่น เมื่อกดปลายเท้าลงไปพื้นสนาม สนามจะยวบลงเล็กน้อยและพื้นยางสังเคราะห์จะดันปลายเท้าให้ติดตัวขึ้นได้ จึงทำให้ผลการทดสอบบนพื้นยางสังเคราะห์ ให้ผลการทดสอบที่ดีที่สุด ทั้งความเร็วในการวิ่งทางตรงแบบไม่มีบอลและความเร็วในการวิ่งทาง ตรงแบบมีบอล ที่ต้องใช้เท้าหลักในการถีบตัวพุ่งเคลื่อนที่ไปข้างหน้า สอดคล้องกับ (Graham, 2013) ที่รายงานว่าในนักวิ่งระยะสั้นนั้น พื้นยางสังเคราะห์จะมีส่วนช่วยอย่างยิ่งในการวิ่งออกตัว เนื่องจากความยืดหยุ่นของลู่วางสังเคราะห์ช่วยดันปลายเท้าให้ถีบตัวไปข้างหน้าได้ เป็นแรงเสริมให้นักวิ่งในขณะออกตัวได้

2. ความเร็วในการวิ่งกลับตัว (shuttle running speed) จากผลการทดสอบ พบว่า ความเร็วในการวิ่งกลับตัวบนพื้นสนามปาร์เกตให้ผลการทดสอบที่ดีที่สุด เมื่อเทียบกับการวิ่งกลับตัวบนพื้นสนามประเภทอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจาก ในการวิจัยครั้งนี้ สนามพื้นปาร์เกตที่ใช้ เป็นลักษณะพื้นไม้แข็ง แต่จะมีชั้นแผ่นยางและไม้หมอนเพื่อลดแรงกระแทก ที่สำคัญคือ พื้นปาร์เกต เมื่อได้ทำความสะอาดพื้นโดยการถูด้วยน้ำยาขัดพื้นที่เหมาะสมแล้ว จะมีคุณสมบัติทำให้เพิ่มแรงเสียดทานกับพื้นรองเท้ามากขึ้น ทำให้ในจังหวะกลับตัว นักกีฬาสามารถถีบหรือจิกปลายเท้าเพื่อวิ่งกลับตัว และเปลี่ยนทิศทาง อีกทั้งยังช่วยให้การเบรกเพื่อชะลอความเร็วทำได้ง่าย ไม่ลื่นและไม่เสียการทรงตัว ดังนั้น จึงทำให้ผลการทดสอบครั้งนี้ ส่งผลให้ความเร็วการวิ่งกลับตัวบนพื้นปาร์เกตมีเวลาที่เร็วที่สุดเมื่อเทียบกับพื้นปูนคอนกรีต พื้นยางสังเคราะห์ และพื้นกระเบื้อง พลาสติก โดย (Lefchak and Longen., 2014) ได้รายงานว่า สนามพื้นปาร์เกตส่วนใหญ่มักนิยมใช้ในการแข่งขันบาสเกตบอล และวอลเลย์บอล รวมถึงฟุตบอล เนื่องจากมีความยืดหยุ่น ช่วยในการวิ่งกลับตัวและเปลี่ยนจังหวะ แต่ทั้งนี้ในส่วนของพื้นสนามแบบปาร์เกตนั้น จะต้องมีการทำความสะอาดพื้นอย่างสม่ำเสมอ โดยการถูด้วยน้ำยาชนิดพิเศษเพื่อป้องกันการลื่น และเพิ่มความคงทนของเนื้อไม้ (Cilil master sport pro :CMSP, 1998)

3. ความเร็วในการวิ่งซิกแซก (zig zag running speed) จากการทดสอบ พบว่า ความเร็วในการวิ่งซิกแซกแบบไม่มีบอลบนพื้นสนามปูนคอนกรีตทำเวลาที่เร็วที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการวิ่งซิกแซกนั้น นักกีฬาจะต้องมีการเปลี่ยนจังหวะและทิศทางไปทางซ้ายและขวา มีการยกตัวถ่ายเทน้ำหนักอย่างรวดเร็ว ซึ่งการทดสอบบนพื้นปูนคอนกรีต มีแรงเสียดทานในขณะวิ่งที่สูง นักกีฬาสามารถรักษาความสมดุลในการเคลื่อนที่โดยไม่ลื่น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ พื้นปูนคอนกรีต มีที่เคลือบด้วยสีอะคริลิก มีคุณสมบัติสำคัญ คือ ป้องกันการลื่น ทนต่อรังสีอัลตราไวโอเล็ต ป้องกันน้ำซึม ผ่าน ทำให้นักกีฬาสามารถวิ่งซิกแซกได้ด้วยความเร็วสูง โดยไม่ต้องระแวงเรื่องการลื่นล้มเมื่อเทียบกับสนามประเภทอื่น ซึ่งมีแรงเสียดทานที่น้อยกว่า อย่างไรก็ตาม พื้นสนามปูนคอนกรีตเหมาะสำหรับฝึกซ้อม หรือใช้เป็นสนามแข่งขันสำหรับบางชนิดกีฬา เช่น พื้นสนามกีฬาเทนนิส พื้นลานกีฬาหรือลานอเนกประสงค์ทั่วไป โดยในส่วนของพื้นปูนคอนกรีต จะไม่อนุญาตให้ใช้แข่งขันในระดับนานาชาติ เนื่องจากธรรมชาติของกีฬาฟุตบอล เป็นกีฬาที่เล่นด้วยความเร็ว เมื่อมีการหลุม โอกาสที่จะได้รับการ

บาดเจ็บมีสูง เนื่องจากพื้นคอนกรีตไม่มีความยืดหยุ่นและรับแรงกระแทกได้ เมื่อเทียบกับสนามพื้นปาร์เกต์ พื้นยางสังเคราะห์และพื้นกระเบื้องพลาสติก (Department of Physical Education, 2012)

4. ความเร็วในการวิ่งหลายทิศทาง (multi-direction speed) จากผลการทดสอบที่ได้ พบว่า ความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทางบนพื้นสนามกระเบื้องพลาสติกให้ผลการทดสอบที่ดีที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากพื้นกระเบื้องพลาสติกมิใช่วัสดุจากโพลีหรือพอลิเอทิลีน โพลีโพรพิลีน โคโพลิเมอร์ (Polypropylene Co-polymer) ผลิตจากพลาสติกคุณภาพสูง มีความทนทานต่อแสง UV และเคลือบด้วยสารกันลื่น สามารถรับแรงกระแทกได้ดี ดังนั้นเมื่อมีการวิ่งเปลี่ยนทิศทางหลากหลายรูปแบบ ซึ่งในการวิจัยนี้ใช้การทดสอบ Illinois agility run test ที่มีทั้งการวิ่งทางตรง การวิ่งหลังตัวและการวิ่งอ้อมหลักนั้น นักกีฬาจะสามารถวิ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากใช้ระยะทางในการวิ่งที่ยาวมากกว่า 50 เมตร ซึ่งการทดสอบนี้จะใช้ระยะทางที่มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ การทดสอบความเร็วในการวิ่งทางตรง การทดสอบความเร็วในการวิ่งกลับตัว และการทดสอบความเร็วในการวิ่งซิกแซก รวมทั้งการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา ดังนั้นพื้นสนามกระเบื้องพลาสติกจึงเหมาะสำหรับการวิ่งด้วยความเร็วที่มีการเปลี่ยนทิศทางรูปแบบต่างๆ อย่างต่อเนื่องและใช้ระยะทางที่ยาวขึ้น

5. ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา (reactive agility) จากผลการทดสอบ พบว่า ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาบนพื้นสนามปูนคอนกรีตให้ผลการทดสอบที่ดีที่สุดเมื่อเทียบพื้นสนามประเภทอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา จะเป็นการทดสอบที่เมื่อนักกีฬาเห็นสัญญาณที่กำหนดแล้วจะต้องวิ่งเปลี่ยนทิศทางไปทางซ้ายหรือทางขวา นักกีฬาจะต้องมีการตัดสินใจที่รวดเร็วและที่สำคัญ คือ ช่วงจังหวะในการเปลี่ยนทิศทางของเท้าในการออกตัวจะต้องเร็ว สอดคล้องกับ (Sheppard and Young, 2006) และ (Graham, 2013) ที่รายงานไว้ว่า องค์ประกอบสำคัญของความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา จะประกอบด้วย การรับรู้ (perceptual) และการตัดสินใจ (decision) รวมทั้งจะต้องมีความฉับไว (quickness) ซึ่งเป็นความสามารถในการปรับ เปลี่ยนจังหวะและทิศทางการเคลื่อนไหวได้อย่างฉับพลันทันทีทันใด ซึ่งต้องใช้อัตราเร่งความเร็ว ความสามารถในการให้แรงระเบิดของกล้ามเนื้อรวมทั้งปฏิกิริยาการรับรู้การตอบสนองของนักกีฬา ซึ่งการทดสอบบนพื้นปูนคอนกรีต จะมีความเสียดทานของพื้นสนามที่สูง ความยืดหยุ่นน้อย ทำให้นักกีฬาสามารถดักจิกปลายเท้าเพื่อออกตัวในการวิ่งไปยังทิศทางที่กำหนดได้ดีกว่าเมื่อเทียบกับพื้นสนามอื่นๆ ที่มีความยืดหยุ่นและมีแรงเสียดทานพื้นพื้นน้อยกว่า ไม่ว่าจะเป็นพื้นปาร์เกต์ พื้นยางสังเคราะห์ และพื้นกระเบื้องพลาสติก

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า สนามฟุตบอลที่มีลักษณะของพื้นที่แตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นพื้นสนามปาร์เกต์ พื้นสนามปูนคอนกรีต พื้นสนามยางสังเคราะห์ และพื้นสนามกระเบื้องพลาสติก ส่งผลต่อความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งในรูปแบบต่างๆ ทั้งการวิ่งแบบไม่มีบอล และการวิ่งแบบมีบอล อย่างไรก็ตาม สำหรับการทดสอบทั้ง 5 รายการทดสอบนั้น มีเพียงการทดสอบเดียว คือ ความเร็วในการวิ่งทางตรงเท่านั้นที่พบความแตกต่างทางสถิติ ซึ่งโดยทั่วไปตัวแปรอัตราส่วน (performance ratio) ของความเร็วในการวิ่งแบบไม่มีบอลและความเร็วในการวิ่งแบบมีบอล จะตัวแปรหนึ่งที่ยังชี้ประสิทธิภาพด้านความเร็วของนักกีฬา ซึ่งหากนักกีฬามีความสามารถสูง ความเร็ว

ในการวิ่งแบบไม่มีบอลกับความเร็วในการวิ่งแบบมีบอลจะต้องใกล้เคียงกันไม่ต่างกันมาก อัตราส่วนที่ได้ต้องมีค่าเข้าใกล้ 1 มากที่สุด ซึ่งค่าอัตราส่วนดังกล่าวนี้จะเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถจำแนกระดับความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งของนักกีฬาได้ (Dardouri et al., 2014) การที่ความเร็วในการวิ่งทางตรงจากการทดสอบวิ่งบนพื้นสนามที่แตกต่างกัน 4 ประเภทส่งผลให้อัตราส่วนของความเร็วในการวิ่งแบบไม่มีบอลกับความเร็วในการวิ่งแบบมีบอล แตกต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากความเร็วในการวิ่งทางตรง เป็นการวิ่งที่ไม่ต้องใช้ทักษะที่สูงมาก เมื่อเปรียบ เทียบกับการทดสอบความเร็วในการวิ่งกลับตัว ความเร็วในการวิ่งซิกแซก ความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง และความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา ทำให้นักกีฬาสามารถควบคุมความเร็วในการวิ่งทั้งแบบไม่มีบอลและแบบมีบอล สามารถทำได้ใกล้เคียงกัน ไม่แตกต่างกันมาก ในขณะที่รายการทดสอบอื่นๆ การวิ่งแบบมีบอลจะมีการเปลี่ยนทิศทางโดยวิ่งไปพร้อมกับบอล ซึ่งนักกีฬาต้องใช้ความสามารถ และทักษะการครองบอล การควบคุมบอลและการเลี้ยงบอลอยู่ในระดับที่ดี จึงจะสามารถรักษาความเร็วในการวิ่งไม่ให้แตกต่างกับเวลาที่ใช้ในการวิ่งแบบไม่มีบอลได้ ซึ่งกลุ่มนักกีฬาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาระดับสมัครเล่น ซึ่งมีระดับทักษะที่ไม่สูงมาก จึงอาจเป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้อัตราส่วนของความเร็วในการวิ่งกลับตัว ความเร็วในการวิ่งซิกแซก ความเร็วในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง และความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยา จากการทดสอบบนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภทจึงไม่แตกต่างกัน

บทสรุป

1. ความเร็วในการวิ่งทางตรงแบบไม่มีบอล แบบมีบอล และอัตราส่วนระหว่างความเร็วในการวิ่งทางตรงแบบไม่มีบอลและแบบมีบอล บนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ความเร็วในการวิ่งกลับตัวแบบไม่มีบอลและแบบมีบอล บนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. ความเร็วในการวิ่งซิกแซกแบบไม่มีบอลและแบบมีบอล บนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
4. ความเร็วในการวิ่งหลายทิศทางแบบไม่มีบอลและแบบมีบอลบนพื้นสนามทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
5. ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาแบบไม่มีบอลและความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาแบบมีบอล บนสนามทั้ง 4 ประเภท มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า สนามฟุตบอลที่มีลักษณะของพื้นที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งทั้งความเร็วในการวิ่งแบบไม่มีบอล และความเร็วในการวิ่งแบบมีบอล โดยพื้นสนามแต่ละรูปแบบมีผลต่อความสามารถด้านความเร็วในการวิ่งรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

การวิ่งแบบไม่มีบอล

1. พื้นสนามปาร์เกต์ นักกีฬาจะวิ่งกลับตัวได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ แต่จะวิ่งซิกแซกและการวิ่งหลายทิศทางได้ซ้ากว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ
2. พื้นสนามปูนคอนกรีต นักกีฬาจะวิ่งซิกแซกและใช้ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ แต่จะวิ่งกลับตัวได้ซ้ากว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ
3. พื้นสนามยางสังเคราะห์ นักกีฬาจะวิ่งทางตรงได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ แต่จะวิ่งซิกแซกได้ซ้ากว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ
4. พื้นสนามกระเบื้องพลาสติก นักกีฬาจะวิ่งหลายทิศทางได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามรูปแบบอื่นๆ แต่วิ่งทางตรงและใช้ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาได้ซ้ากว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ

การวิ่งแบบมีบอล

1. พื้นสนามปาร์เกต์ นักกีฬาจะวิ่งกลับตัวได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ แต่จะวิ่งทางตรงวิ่งซิกแซก วิ่งหลายทิศทาง และใช้ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาได้ซ้ากว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ
2. พื้นสนามปูนคอนกรีต นักกีฬาจะวิ่งซิกแซกและใช้ความคล่องแคล่วว่องไวเชิงปฏิกิริยาได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ แต่จะวิ่งกลับตัวได้ซ้ากว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ
3. พื้นสนามยางสังเคราะห์ นักกีฬาจะวิ่งทางตรงได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามอื่นๆ
4. พื้นสนามกระเบื้องพลาสติก นักกีฬาจะวิ่งหลายทิศทางได้เร็วกว่าการวิ่งบนพื้นสนามรูปแบบอื่นๆ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ต้องใช้ผู้ช่วยนักวิจัยเพิ่มขึ้น เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้จะต้องใช้การทดสอบความเร็วในการวิ่งหลายรูปแบบ ซึ่งทุกรายการทดสอบต้องใช้อุปกรณ์วัดความเร็วชุดเดียวกัน ทำให้ต้องใช้เวลาในจัดเตรียมการทดสอบแต่ละรายการโดยใช้เวลานานมากกว่าปกติ
2. งานวิจัยครั้งนี้ ไม่ได้ควบคุมอุณหภูมิแวดล้อมของสนามต่างๆ เนื่องจากสถานที่แตกต่างกัน อุณหภูมิก็จะแตกต่างกันด้วย อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพยายามลดปัจจัยดังกล่าวโดยการเก็บข้อมูลในช่วงเวลาเดียวกัน คือ 18.00-20.00 น.
3. ควรศึกษาในกลุ่มนักกีฬาระดับอาชีพ หรือนักกีฬาชั้นเลิศที่มีทักษะระดับสูง จะทำให้ผลการวิจัยพบความแตกต่างได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
4. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่นๆ เช่นความต้องการทางสรีรวิทยาและกิจกรรมการเคลื่อนที่ในขณะที่แข่งขันฟุตบอลบนพื้นสนามที่แตกต่างกัน

Reference

- Burns, T. (2003). *Holistic Futsal a Total Mind-Body-Sprint Approach*. 1st ed. London: Lighting Source Inc.,
- Castagna, C. & Barbero Alvarez, J.C.. (2008). Match demands of professional futsal: A Case study. *Journal of Science and Medicine in Sports*, 13, 326-330.
- Caetano F.G., Bueno, M.J., Marche, A.L., Nakamura, F., Cunha S.A & Moura, F.A. (2015). Characterization of the sprint and repeated-sprint sequences performed by Professional futsal players, according to playing position, during official matches. *Journal of Applied Biomechanics*, 31(6), 423-429.
- Choi, S.M., Sum, K.W.R. & Leung, F.L.E.(2015) *Comparison between natural turf and artificial turf on agility performance of rugby union players*. Advances in Physical Education, 5, 273-281
- Civil master sport pro (CMSP). (1998). *Available Source*: <http://www.civilsport.co.th/standard-service.html>, September 9, 2016.
- Dardouri W., Amin Selmi. M., Haj Sassi. R., Gharbi.Z Rebhi. A., W.Moalla. (2014). Reliability and Discriminative Power of Soccer-Specific Field Tests and Skill Index in Young Soccer Players. *Science & Sports*, 29(2),88–94.
- Department of Physical Education. Z2012X. *Futsal Sport Coaching Guild T-cartificate Futsal Coaching Guide*. Department of Physical, Ministry of Tourism and Sports, Bangkok.
- Federation International de Football Association:FIFA. (2003). Training for Futsal Coaches: *Training Session with Players from 6-18 Years of Age*. 1st ed .FIFA Publishing, Madrid.
- Fiorilli G, Iuliano E, Mitrotasios M., Pistone E.M., Aquino G., Calcagno G. di Cagno A. (2017) Are Change of Direction Speed and Reactive Agility Useful for Determining the Optimal Field Position for Young Soccer Players? *Journal of Sports Science and Medicine*, 16(1),77-82.
- Gains, G. L., Swedenhjelm, A. N., Mayhew J. L., Bird, H. M & Houser, J. J. (2010). Comparison of speed and agility performance of college football players on field turf and natural grass. *Journal of Strength and Conditioning Research*, 24,2613-2617.
- Glaister M, Hauck H, Abraham C.S., Merry K.L., Beaver D, Woods B and McInnes G. (2009) Familiarization, reliability, and comparability of a 40-m maximal shuttle run test. *Journal of Sports Science and Medicine*, 8(1),77-82.

- Graham J. Assessment of speed. (2013). *In Jeffreys. Developing Speed (Sport Performance Series) National Strength and Conditioning Association*. Human kinetic Publishers., Illinois. United State.
- Kanaras, V., Metaxas, T. I., Athanasios Mandroukas, M., Gissis, I., Zafeiridis, A., Riganas, C. S., Manolopoulos, E., Paschalis, V., & Vrabas,, I.S. (2013). The effect of natural and artificial grass on sprinting performance in young soccer players. *American Journal of Sports Science, 2*(1),1-4.
- Lefchak F. J and Longen W.C. (2014). Is there a relationship between the type of floor on futsal courts and musculature adaptive responses of futsal male athletes?. *Revista Brasileira de Medicina do Esporte. 20*(1),1-12.
- Makaje, N., Ruangthai, R., Arkarapanthu, A. & Yoopat, P. (2012). Physiological demands and activity profiles during futsal match play according to competitive level. *Journal of Sports medicine and Physical Fitness, 52*, 366-376.
- Sheppard J. M. and W B.Young, (2006) Agility literature review: Classification, Training and Testing. *Journal of Sport Science, 24*(9), 919-932.
- Sheppard J. M. and W B.Young, T.A. Doyle, T.A. Sheppard, and R.U. Newton. (2006). An Evaluation of a New Test of Reactive Agility and Its Relationship to Sprint Speed and Change of Direction Speed. *Journal of Sport Science and Medicine in Sport, 9*,342-34.

Received : 27 June, 2018

Revised : 29 August, 2018

Accepted : 4 November, 2018

การพัฒนา รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการ ในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

กมลวรรณ คชายุทธ พงศ์เทพ จิระโร และจุฑามาศ ไทเคนจอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นกระบวนการสืบเสาะค้นหาแนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
ในขณะที่ปฏิบัติงานสอน ดังนั้นการศึกษาศาสนาเพื่อพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการ
ในชั้นเรียนให้มีความเหมาะสม สามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลสะท้อนกลับเพื่อนำไปปรับปรุงงานวิจัยปฏิบัติการ
ในชั้นเรียนให้มีคุณภาพ ช่วยพัฒนาทักษะในการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาทั่วประเทศและสามารถนำผลการวิจัยไปใช้แก้ปัญหาและ
พัฒนาการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพ
การประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเก็บข้อมูลด้วย
แบบสอบถามสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยด้านความรู้ โน้ตค้นและการปฏิบัติ กับกลุ่มตัวอย่างครูพี่เลี้ยง
และอาจารย์นิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ทั่วประเทศ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 991 คน
ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์เนื้อหาและการสรุปอุปนัย 2) พัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดย
การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ดำเนินการตรวจสอบรูปแบบและเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ 17 คน
เก็บข้อมูลด้วยแบบประเมินและแบบวิพากษ์รูปแบบ วิเคราะห์คำมีธฐาน และพิสัยควอไทล์ 3) ประเมิน
ประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์
วิชาชีพครู เก็บข้อมูลด้วยแบบประเมินประสิทธิผลรูปแบบ โดยกลุ่มทดลองใช้รูปแบบ คือ อาจารย์นิเทศ
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี จำนวน 18 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพื้นฐาน

ผลการวิจัยพบว่า การประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ
20 ตัวบ่งชี้ คือ กระบวนการวิจัยในชั้นเรียนวิธีดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน และการนำงานวิจัยในชั้นเรียนไปใช้
ผลประเมินและแบบวิพากษ์รูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า รูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

Corresponding Author: นางสาวกมลวรรณ คชายุทธ
E-mail: sportschool.qa@gmail.com

และมีความสอดคล้องทุกประเด็น ผลการเปรียบเทียบความรู้ และมโนทัศน์ ค่าเฉลี่ยหลังทดลองสูงกว่า ก่อนทดลองใช้รูปแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ผลการประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบ โดยการประเมิน 4 มิติของ (Stufflebeam, 2001) มีค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 ทุกมาตรฐาน แสดงว่ารูปแบบ มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน สามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติจริงได้

คำสำคัญ: รูปแบบการประเมิน / คุณภาพงานวิจัย / วิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

THE DEVELOPMENT OF THE QUALITY OF CLASSROOM ACTION RESEARCH EVALUATION MODEL OF TEACHING PRACTICUM STUDENTS, FACULTY OF EDUCATION, INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION BY PARTICIPATORY ACTION RESEARCH

Kamonwan Kachayut, Pongthep jiraro and Juthamas Haenjohn
Faculty of education Burapha University

Abstract

Classroom action research was a searching process for solutions to the problems while teaching. The study of the condition for development of the quality of classroom action research evaluation model was appropriate. The feedback could be used to improve quality classroom action research. It could develop student's classroom action research skills. The results of the research can be used to solve problems and develop effective learning in the classroom. The objectives of the research were to: 1) study the state of the quality evaluation for classroom action research of teaching practicum students, Faculty of Education, Institute of Physical Education. The data were collected by questionnaire on state of the research quality in knowledge, concepts and practices. the samples were 991 mentors and supervisors, Faculty of Education in the year 2017 together with related documents, analyzing the quantitative data, content analyzing, and conclusion 2) develop a quality evaluation model for classroom action research of teaching practicum students, Faculty of Education Institute of Physical Education by participatory action research. The model was verified by 17 experts. Using formative and model critical forms as the data collection tools. The data were analyzed by median and interquartile range 3) Evaluate the effectiveness of the developed quality evaluation model by participatory action research. The data were collected by the effectiveness evaluation forms. The implementation group were the supervisors. The data were analyzed by descriptive statistics. The analysis results were;

Corresponding Author: Miss Kamonwan Kachayut
E-mail: sportschool.qa@gmail.com

There were three components and twenty indicators of the quality evaluation for classroom action research. For the indicators, they were; the classroom action research process, the research operation, and the apply of classroom action research. The evaluation result by experts found that the model was most appropriate and was congruent with the overall criteria. The results of the comparison of knowledge and concept were that the post implementation score were higher than pre implementation scores at the statistically significant level of .05. For the four dimensions of evaluation by (Stufflebeam's, 2001) theory, it was higher than 3.50 in overall standard, indicating that the model had quality and could be used in the classroom

Keywords: Evaluation Model / Research Quality / Classroom Action Research

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 หมวด 1 บททั่วไปมาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการคือ 1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล 2) ฝึกทักษะกระบวนการคิดการจัดการการเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา 3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง 4) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกันรวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา 5) ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอน และแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ และ 6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ที่มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดาผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

สำหรับหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษายังมีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการวิชาชีพขั้นสูง และการค้นคว้าวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้และพัฒนาสังคม และมาตรา 30 กำหนดให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพรวมทั้งการส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา ซึ่งหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา เป็นหลักสูตรการผลิตครู 5 ปี ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2556 จัดให้นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูไปฝึกปฏิบัติงานสอนในสถานศึกษาเป็นเวลา 1 ปี โดยเน้นการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู ได้แก่ 1) ปฏิบัติการสอนในชั้นเรียน 2) การวิจัยในชั้นเรียน 3) การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา 4) งานกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน 5) งานบริการของโรงเรียน

เนื่องจากแนวคิดและงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน เน้นการทำวิจัยควบคู่ไปกับการปฏิบัติที่เป็นกระบวนการเดียวกัน โดยไม่เน้นแบบแผนการวิจัย สำหรับการปฏิบัติการสอนและฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาได้กำหนดให้นักศึกษาทำวิจัยในชั้นเรียนขณะฝึกประสบการณ์วิชาชีพ จึงทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ เช่น ความรู้ความเข้าใจในการทำวิจัยของนักศึกษาไม่เท่ากัน ทำให้ขาดการวางแผนในการออกแบบการวิจัยที่เหมาะสม รวมถึงสถานที่ที่ปฏิบัติการสอนอยู่ห่างไกล อาจารย์นิเทศจึงให้คำปรึกษาในการทำวิจัยได้น้อย ประกอบกับยังไม่มีกรมกำหนดรูปแบบการทำวิจัยและการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษา ที่เป็นเป็นรูปแบบเดียวกัน จากปัญหาและความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำเป็นที่จะต้องมึทักษะในการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน โดยมีอาจารย์นิเทศในสาขาวิชาเฉพาะในคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาทั่วประเทศ ซึ่งเป็นผู้ให้คำแนะนำในการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน และเป็นผู้ประเมินคุณภาพของงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระวิชา และเพื่อเป็นการยกระดับมาตรฐานบัณฑิตให้เป็นไปตามเกณฑ์การรับรองปริญญาของคุรุสภา พ.ศ. 2557 และเพื่อให้การประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาทั่วประเทศ ดำเนินการเป็นมาตรฐานเดียวกันผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความจำเป็นและความสำคัญในการศึกษาและพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนให้มีความเหมาะสมและช่วยพัฒนาทักษะในการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาทั่วประเทศ โดยสามารถนำผลการวิจัยไปใช้แก้ปัญหาและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม
3. เพื่อประเมินประสิทธิผลรูปการแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

วิธีการดำเนินวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีวิจัย การวิจัยและพัฒนา (Research and development) แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ อาจารย์นิเทศ และครูพี่เลี้ยง ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 991 คน

ระยะที่ 2 พัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน โดยตรวจสอบรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยผู้เชี่ยวชาญ 17 คน และนำรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนที่พัฒนาขึ้น (ร่างฉบับที่ 2) ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ 17 คน ไปทดลองใช้กับอาจารย์นิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี โดยใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของ (Kemmis and McTaggart, 1998) โดยมีกระบวนการดำเนินการ 10 ขั้นตอน มี 2 วงรอบการวิจัย ได้แก่ วงรอบที่ 1 ประกอบด้วย เตรียมการ (Preparation) ขึ้นวางแผน (Planning) ขึ้นปฏิบัติการ (Action) ขึ้นสังเกตการณ์ (Observation) ขึ้นสะท้อนกลับ (Reflection) และวงรอบที่ 2 ประกอบด้วย เตรียมการใหม่ (Re-preparation) 7 ขึ้นวางแผนใหม่ (Re-planning) 8 ขึ้นปฏิบัติการใหม่ (Re-action) 9 ขึ้นสังเกตการณ์ใหม่ (Re-observation) และ 10 สรุปผล (Conclusion) ทำการวิเคราะห์คะแนนแบบสอวัตความรู้ และมโนทัศน์

เรื่องการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติงานในชั้นเรียน (Pretest – Posttest) โดยการทดสอบค่า t-test (Dependent t-test) และ วิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลเชิงคุณภาพ (Content analysis) จากกระบวนการทดลองใช้รูปแบบ

ระยะที่ 3 ประเมินประสิทธิภาพรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยอาจารย์นิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี จำนวน 18 คน ตามมาตรฐานการประเมินของ (Stufflebeam, 2001) ได้แก่ ความเป็นประโยชน์ (Utility standards) มาตรฐานความเป็นไปได้ (Feasibility standards) ความเหมาะสม (Propriety standards) และความถูกต้อง (Accuracy standards)

เครื่องมือในการวิจัย

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยใช้แบบสอบถามประเด็นเกี่ยวกับสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกปฏิบัติการวิชาชีพครู มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check-list) โดยศึกษาสมรรถนะ (McLagan, 1997) 3 ด้าน ดังนี้ 1) ความรู้ (Knowledge) 2) มโนทัศน์ (Concept) และ 3) การปฏิบัติ (Practice) ในการวัดและประเมินผลการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน หาความตรงเชิงเนื้อหา โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

ระยะที่ 2 พัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษา ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นตอนการสร้างและพัฒนารูปแบบ โดยใช้เครื่องมือดังนี้ 1) แบบประเมินความสอดคล้อง ความเป็นประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง ของรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ที่พัฒนาขึ้น (ร่างฉบับที่ 1) มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบและข้อคำถามปลายเปิด ประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ 20 ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมิน โดยประเมินรูปแบบใน 5 ส่วนดังนี้ 1. ประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ 2. ประเมินความเป็นไปได้ขององค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ 3. ประเมินความเหมาะสมขององค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ 4. ประเมินความถูกต้องขององค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ และ 5. ประเมินความเป็นประโยชน์ขององค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ 2) แบบวิพากษ์ความสอดคล้อง ความเป็นประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง ของรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบและข้อคำถามปลายเปิด โดยประเมินรูปแบบใน 4 ส่วนดังนี้ 1. วิพากษ์ความเหมาะสมของรูปแบบ 2. วิพากษ์ความเหมาะสมขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ 3. วิพากษ์ความเหมาะสมของเกณฑ์ 4. ข้อวิพากษ์และข้อเสนอแนะรูปแบบ องค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์

2. ขั้นตอนการทดลองใช้ ใช้เครื่องมือดังนี้ แบบทดสอบวัดความรู้ และมโนทัศน์ เรื่องการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติงานในชั้นเรียนของนักศึกษา (Pretest-Posttest)

ระยะที่ 3 การประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ใช้เครื่องมือเก็บข้อมูล 1) แบบประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีลักษณะเป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยประเมินตามมาตรฐานการประเมินของ (Stufflebeam, 2001) 4 มิติ ได้แก่ มาตรฐานความถูกต้อง ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์ และ 2) แบบประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการประเมินของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู มีลักษณะเป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตรวจสอบคุณภาพผู้เชี่ยวชาญ หาความตรงเชิงเนื้อหาโดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา

ระยะที่ 2 พัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ผู้วิจัยนำแนวคิดการพัฒนารูปแบบของ (Nevo, 1983) แนวคิดการประเมินของ (Scriven, 1975) และ (Stufflebeam, 2000) มาประยุกต์ใช้ในสร้างรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการทำการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 17 คนและนำไปทดลองใช้กับอาจารย์นิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี จำนวน 18 คน ทำการสุ่มเลือก 1 แห่ง คือ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี พัฒนารูปแบบตามกระบวนการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของ (Kemmis and McTaggart, 1998)

ระยะที่ 3 ประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

1. ประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน โดยอาจารย์นิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี จำนวน 18 คน ตามมาตรฐานการประเมินของ (Stufflebeam, 2001) ได้แก่ ความเป็นประโยชน์ มาตรฐานความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง

2. ประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบ ข้อเสนอแนะที่เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของรูปแบบประเมินงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนที่พัฒนาขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ระยะที่ 1 ศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล คือ 1) ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยวิเคราะห์ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และ 2) วิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลเชิงคุณภาพ (Content analysis)

ระยะที่ 2 พัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีการวิเคราะห์ดังนี้ 1. ขั้นตอนการสร้างและพัฒนารูปแบบ วิเคราะห์ข้อมูลโดย 1) การหาค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยควอไทล์ จากผล

การประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 17 คน 2) วิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องของรูปแบบ และวิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลเชิงคุณภาพจากข้อวิพากษ์ ข้อเสนอแนะ รูปแบบองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ 2. ขั้นตอนการทดลองใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนที่พัฒนาขึ้น โดยวิเคราะห์คะแนนแบบสอบวัดความรู้ และมโนทัศน์ เรื่องการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติงานในชั้นเรียน การทดสอบค่า t-test (Dependent t-test) และวิเคราะห์เนื้อหาจากข้อมูลเชิงคุณภาพ จากกระบวนการทดลองใช้รูปแบบ

ระยะที่ 3 ประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมใช้การวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ 1) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินประสิทธิผลรูปแบบโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้แบบประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการประเมินใช้สถิติคำนวณ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) เปรียบเทียบเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยแบบ Interval equal กรณีที่ข้อมูลที่มีการกระจายตัวมากไม่เป็นโค้งปกติ หรือมีจำนวนน้อย ($n < 30$)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา โดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมมีผลการวิจัยเป็น 3 ส่วน ดังนี้

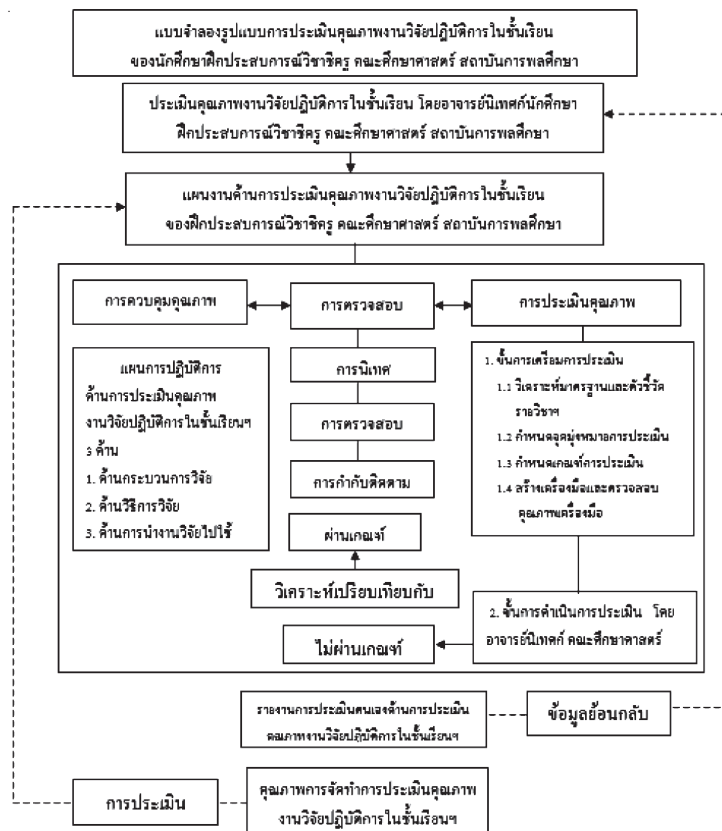
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

จากการศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผู้วิจัยได้มาจากการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม พบว่า ความรู้ด้านการวัดและประเมินผลในการประเมินคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของอาจารย์นิเทศ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ซึ่งเป็นตัวแปรที่สำคัญในการศึกษาการพัฒนาแบบการประเมินคุณภาพการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา มีค่าเฉลี่ยในตัวแปรด้านความรู้สูงกว่าครูพี่เลี้ยง ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเฉพาะอาจารย์นิเทศประจำคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา

ส่วนที่ 2 ผลการพัฒนาและทดลองใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

1. การพัฒนาแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ซึ่งได้ร่างแบบจำลองแนวทางรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน โดยแบ่งองค์ประกอบในการประเมินออกเป็น 3 องค์ประกอบ 20 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย องค์ประกอบที่ 1 กระบวนการวิจัยในชั้นเรียน 10 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ 1) การสำรวจปัญหาในชั้นเรียนเพื่อกำหนดคำถามวิจัย 2) การจัดลำดับความสำคัญของปัญหาในชั้นเรียน 3) การศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 4) การวางแผนการดำเนินงานวิจัยในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบ 5) ความสามารถในการเขียนเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนแบบย่อ 6) ความสามารถในการเขียนเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนได้ถูกต้อง และส่งตามระยะเวลาที่กำหนด

7) การประเมินความก้าวหน้าในการทำวิจัยของตนเองอย่างต่อเนื่อง 8) นำผลการประเมินความก้าวหน้าของตนเองไปปรับปรุงการทำงานวิจัย ในขั้นตอนต่าง ๆ 9) แผนการดำเนินการวิจัยมีการบูรณาการร่วมกับแผนการสอนในชั้นเรียน 10) การดำเนินการวิจัยควบคู่ไปกับการจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน 5 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ 1) การเขียนชื่อเรื่องการวิจัยในชั้นเรียน 2) การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยในชั้นเรียน 3) การกำหนดขอบเขตของการวิจัยในชั้นเรียน 4) การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในชั้นเรียน 5) การสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ สำหรับองค์ประกอบที่ 3 การนำงานวิจัยในชั้นเรียนไปใช้ 5 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ 1) การนำผลการวิจัยในชั้นเรียนไปใช้แก้ปัญหาและพัฒนาการจัดการเรียนรู้อย่างทันที่โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์นิเทศ 2) การนำข้อค้นพบระหว่างทำการวิจัยในชั้นเรียนไปใช้ในการปฏิบัติจริง โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์นิเทศ 3) งานวิจัยในชั้นเรียนมีความเป็นไปได้ว่าส่งผลทางบวกต่อนักเรียนหรือผู้ปกครองหรือผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ 4) งานวิจัยในชั้นเรียนมีความเป็นไปได้ว่าส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสามารถแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น 5) ข้อเสนอแนะของงานวิจัยในชั้นเรียนมีความเป็นไปได้ว่าสามารถจะนำไปปรับใช้ได้เหมาะสม

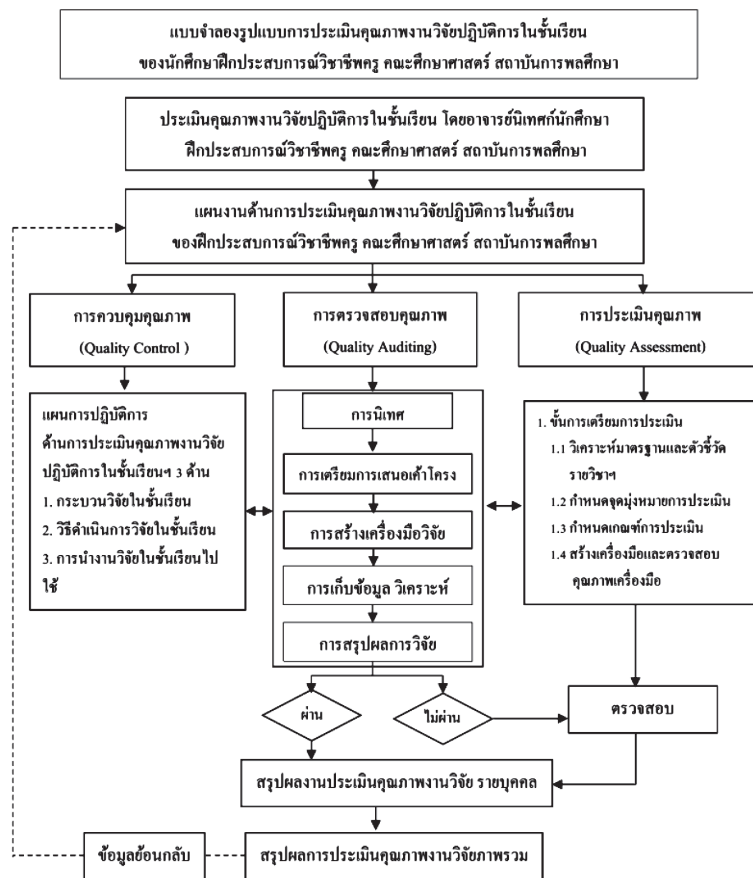
ภาพที่ 1 แผนภูมิแบบจำลองรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาศึกษา
ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ที่พัฒนาขึ้น (ร่างฉบับที่ 1)

จากรูปแบบรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ผู้วิจัยทำการ ประเมินมาตรฐานด้านความเป็นประโยชน์ มาตรฐานด้านความเป็นไปได้ มาตรฐานด้านความเหมาะสม และมาตรฐานด้านความถูกต้องขององค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ การประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน และความสอดคล้องของความคิดเห็น ภาพรวมขององค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ มีความถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุด และมีความสอดคล้องกันในทุกองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์

สำรวจการวิพากษ์โดยการใช้แบบวิพากษ์ความสอดคล้อง ความเป็นประโยชน์ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง ของรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน และความสอดคล้องของความคิดเห็น ภาพรวมรูปแบบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

2. การทดลองใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ และมโนทัศน์ในการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ระหว่างก่อนทดลองใช้ และหลังทดลองใช้รูปแบบการประเมินงานวิจัยคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยความรู้ และมโนทัศน์ก่อนทดลองใช้สูงกว่าหลังทดลองใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพที่ 2 แผนภูมิแบบจำลองรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ฉบับสมบูรณ์

ส่วนที่ 3 ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน

3.1 ผลการประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา

การประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา หลังจากทดลองใช้รูปแบบแล้ว จึงให้อาจารย์นิเทศทำการประเมินรูปแบบเพื่อพิจารณาคุณภาพของรูปแบบการประเมิน 4 มิติตามมาตรฐานการประเมินของ (Stufflebeam, 2001) ได้แก่มาตรฐานความเป็นไปได้ ความเหมาะสม ความถูกต้อง และความ เป็นประโยชน์ โดยเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 ถือว่ารูปแบบการประเมินได้มาตรฐาน

ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะศึกษาศาสตร์สถาบันการพลศึกษาภาพรวม พบว่า ทุกมาตรฐานการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมาตรฐานด้านความถูกต้องสูงสุด รองลงมาคือมาตรฐานด้านความเป็นไปได้ มาตรฐานด้านการใช้ประโยชน์ และมาตรฐานด้านความเหมาะสม ตามลำดับ อยู่ในระดับมากที่สุดทุกมาตรฐาน และเมื่อเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ย พบว่า มากกว่า 3.50 ทุกมาตรฐาน จึงสรุปได้ว่า รูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนที่พัฒนาขึ้นได้มาตรฐาน

3.2 ผลการประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน พบว่าการประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะศึกษาศาสตร์สถาบันการพลศึกษา ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้มีผลการอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. การศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา เมื่อพิจารณาพบว่าตัวแปรด้านความรู้ ที่เป็นความรู้ด้านการวัดและประเมินผล ในการประเมินคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งมีความสำคัญในการศึกษาการพัฒนา รูปแบบการประเมินคุณภาพการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู โดยอาจารย์นิเทศประจำคณะศึกษาศาสตร์มีค่าเฉลี่ยในตัวแปรด้านความรู้สูงกว่าครูพี่เลี้ยง ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเฉพาะอาจารย์นิเทศประจำคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา สอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพในประเด็น ความคิดเห็นในการสร้างรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ผู้วิจัยจึงได้นำมากำหนดกรอบการพัฒนา รูปแบบตามข้อเสนอแนะ โดยออกแบบเครื่องมือประเมินให้ครอบคลุมกับพฤติกรรมบ่งชี้ (ตัวแปรตาม) และใช้เครื่องมือประเมินที่มีความน่าเชื่อถือโดยเฉพาะสาขาพลศึกษาที่เน้นทักษะปฏิบัติ จัดทำคู่มือแนวปฏิบัติของการประเมินงานวิจัยในชั้นเรียนของนักศึกษา สาขาพลศึกษา สำหรับผู้ประเมินปฏิบัติตามคู่มือให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทุกวิทยาเขตทั่วประเทศ

2. การพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมจึงกำหนดองค์ประกอบในการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนได้ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ องค์ประกอบที่ 1 กระบวนการวิจัยในชั้นเรียน 10 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน 5 ตัวบ่งชี้ องค์ประกอบที่ 3 การนำงานวิจัยในชั้นเรียนไปใช้ 5 ตัวบ่งชี้ ซึ่งสอดคล้องกับ (Chiraro, P., 2016) ที่กล่าวว่า การทำวิจัยโดยครูที่มีชั่วโมงสอนเพื่อแก้ปัญหาในชั้นเรียนลักษณะเป็นงานวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) เป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการวิจัย ประโยชน์สูงสุดเกิดผู้กับเรียน ไม่เน้นการศึกษารวมกรณีจนต้องทิ้งห้องเรียน ผู้ที่ไม่มีชั่วโมงสอนจึงไม่สามารถทำวิจัยในชั้นเรียนได้ (Srawasee, A., 1997) กล่าวว่า ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับหลักสูตร วิธีสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดทำสื่อและอุปกรณ์ประกอบการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผลโดยการศึกษาวิจัยนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนการสอนหรือเพื่อปรับปรุงและพัฒนาระบบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (Suwankhetnikhom, S., 2000) ให้ทัศนะว่า เป็นกระบวนการแสวงหาความรู้อันเป็นความจริงที่เชื่อถือได้ในเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาการนวัตกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนในบริบทของชั้นเรียน (Piomrak, K., 2001) กล่าวว่า เกี่ยวข้องกับบริบทและกระบวนการทั้งหลายที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน เพื่อให้ครูได้ทำความรู้จักและมีความเข้าใจเกี่ยวกับการวิจัยในชั้นเรียนได้อย่างชัดเจน (Piboon, S., 2008) กล่าวว่า จัดเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นการดำเนินการวิจัยของครูผู้สอนเพื่อแก้ปัญหการเรียนการสอนที่พบอยู่ (Wongvanich, S., 2010) กล่าวว่า สามารถนำผลมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน หรือส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน เป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันทีและสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่างๆ ในชีวิตประจำวันของตนเองให้ทั้งตนเองและกลุ่มเพื่อน ในโรงเรียนได้มีโอกาสวิพากษ์ อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในแนวทางที่ได้ปฏิบัติและผลที่เกิดขึ้นเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ทั้งครูและผู้เรียน

3. การประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สถาบันการพลศึกษาโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

คู่มือการประเมินเป็นเอกสารประกอบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ใช้เป็นแนวทางในการประเมินงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาปฏิบัติการสอน คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ซึ่งจะกำหนดวัตถุประสงค์การประเมิน สิ่งที่มีประเมินตัวบ่งชี้เกณฑ์การประเมินผู้ทำการประเมิน วิธีการประเมินระยะเวลาการประเมิน และการให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งผลการทดลองใช้รูปแบบการประเมินพบว่ารูปแบบประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ที่พัฒนาขึ้นสามารถให้ผลการประเมินที่ตรงกับความ เป็นจริง ตามแนวคิดของ (Buason, R., 2008) ที่กล่าวว่าภายหลังการพัฒนาผลิตภัณฑ์จำเป็นต้องนำไปทดลองใช้ในภาคสนามเพื่อตรวจสอบยืนยันผลการประเมินและประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์อีกทั้งเพื่อให้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคนำไปสู่การพัฒนารูปแบบ เพราะรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้นถึงแม้ว่าจะพัฒนาโดยมีรากฐานแนวคิด ทฤษฎีและผลการ วิจัยที่ผ่านมาแต่ก็เป็นเพียงรูปแบบตามสมมติฐาน ซึ่งจำเป็นต้อง

เก็บรวบรวมข้อมูลในสถานการณ์จริงหรือทำการทดลองนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เพื่อทดสอบว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ เป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพหรือไม่

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาสภาพการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา

2. การพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน กำหนดองค์ประกอบในการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนได้ 3 องค์ประกอบ ดังนี้ องค์ประกอบที่ 1 กระบวนการวิจัยในชั้นเรียน 10 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ 1) การสำรวจปัญหาในชั้นเรียนเพื่อกำหนดคำถามวิจัย 2) การจัดลำดับความสำคัญของปัญหาในชั้นเรียน 3) การศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 4) การวางแผนการดำเนินงานวิจัยในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบ 5) ความสามารถในการเขียนเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนแบบย่อ 6) ความสามารถในการเขียนเค้าโครงการวิจัยในชั้นเรียนได้ถูกต้องและส่งตามระยะเวลาที่กำหนด 7) การประเมินความก้าวหน้าในการทำวิจัยของตนเองอย่างต่อเนื่อง 8) นำผลการประเมินความก้าวหน้าของตนเองไปปรับปรุงการทำงานวิจัยในชั้นเรียนต่างๆ 9) แผนการดำเนินการวิจัยมีการบูรณาการร่วมกับแผนการสอนในชั้นเรียน และ 10) การดำเนินการวิจัยควบคู่ไปกับการจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน 5 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ 1) การเขียนชื่อเรื่องการวิจัยในชั้นเรียน 2) การกำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยในชั้นเรียน 3) การกำหนดขอบเขตของการวิจัยในชั้นเรียน 4) การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในชั้นเรียน 5) การสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ องค์ประกอบที่ 3 การนำงานวิจัยในชั้นเรียนไปใช้ 5 ตัวบ่งชี้ ดังนี้ 1) การนำผลการวิจัยในชั้นเรียนไปใช้แก้ปัญหาและพัฒนาการจัดการเรียนรู้อย่างทันท่วงทีโดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์นิเทศ 2) การนำข้อค้นพบระหว่างทำการวิจัยในชั้นเรียนไปใช้ในการปฏิบัติจริงโดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของอาจารย์นิเทศ 3) งานวิจัยในชั้นเรียนมีความเป็นไปได้ว่าส่งผลทางบวกต่อนักเรียนหรือผู้ปกครองหรือผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ 4) งานวิจัยในชั้นเรียนมีความเป็นไปได้ว่าส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น 5) ข้อเสนอแนะของงานวิจัยในชั้นเรียนมีความเป็นไปได้ว่าสามารถจะนำไปปรับใช้ได้เหมาะสม

3. การประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู สถาบันการพลศึกษาโดยการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

คู่มือการประเมินเป็นเอกสารประกอบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนใช้เป็นแนวทางในการประเมินงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ซึ่งจะกำหนดวัตถุประสงค์การประเมิน สิ่งที่มีมุ่งประเมินตัวบ่งชี้เกณฑ์การประเมิน ผู้ทำการประเมินวิธี การประเมินระยะเวลาการประเมิน และการให้ข้อมูลป้อนกลับซึ่งผลการทดลองใช้รูปแบบการประเมินพบว่ารูปแบบ ประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน ที่พัฒนาขึ้นสามารถให้ผลการประเมินที่ตรงกับความป็นจริง

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การนำรูปแบบการประเมินไปใช้ครั้งแรก ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินควรมีการสร้างความรู้ความเข้าใจร่วมกัน ก่อนดำเนินการประเมิน โดยมีคู่มือการใช้รูปแบบเป็นแนวทางและดำเนินการตามรูปแบบอย่างจริงจัง เพื่อให้ผลที่ได้จากการใช้รูปแบบการประเมินเป็นไปตามวัตถุประสงค์การประเมิน เพื่อจะได้เสนอแนะนักศึกษา ในการทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนได้ในแนวทางเดียวกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงผลกระทบที่อาจเกิดจากการนำรูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนไปใช้ทั้งทางตรงและทางอ้อมเพื่อให้ได้ข้อค้นพบในการพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนให้มีความสอดคล้องกับบริบทและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม
2. ควรมีการศึกษากับครูพี่เลี้ยง ควบคู่ไปด้วยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่จำเป็นใช้ในการพัฒนารูปแบบการประเมินคุณภาพงานวิจัยให้มีความครอบคลุมไปถึงอาจารย์นิเทศประจำโรงเรียน (ครูพี่เลี้ยง) เนื่องจากเป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษาในการสอนและทำวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนกับนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

Reference

- Buason, R. (2008). *Research philosophy*. Bangkok: Chulalongkorn university press. [in Thai].
- Chiraro, P. (2016). *Class action research emphasizes real practice, not leaving students. Teachers can do*. Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai].
- Kemmis, S & McTaggart, R. (1988). *The Action Research Planer* (3rd ed.). Victoria: Deakin University.
- Nevo, D. (1983). The conceptualization of educational evaluation: An analytical review of the literature. *Review of Educational Research*, 53, 117-128.
- Piboon, S. (2008). *Research strategy for developing research for organizational development*. (4th ed.). Nonthaburi: Chatuporn design. [in Thai].
- Piromrak, K. (2001). *Learn and practice classroom action research*. (4th ed.). Chonburi: Chang Ngam. [in Thai].
- Scriven, M. (1975). *Evaluation bias and its control. Occasional Paper Series No. 4*. Western Michigan University, Evaluation Center.
- Wongvanich, S. (2010). *Classroom action research*. (14th ed.) Bangkok: Chulalongkorn university press. [in Thai].

- Srawasee, A. (1997 June - July). Participation classroom action research. *Journal of teacher civil official*. 17 (5): 15–17. [in Thai].
- Stufflebeam, D. L. (2000). The methodology of meta-evaluation as reflected in meta-evaluations by the Western Michigan University Evaluation Center. *Journal of Evaluation*, 22(2), 95-125.
- Stufflebeam, D. L. (2001A). *Evaluation models*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Suwankhetnikhom, S. (2000). *khṛṅkṅ prachum patibatkān nawattakam kān rianrū samrap khṛū yuk mai*. Bangkok: Academic and research department, faculty of education, Chulalongkorn University. [in Thai].

Received : 16 July 2018

Revised : 6 August 2018

Accept : 11 November 2018

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ ของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย

ดร.การ นาคง ประกาศ ฤกษ์พิบูลย์ และธนิช ชวัญบุญจัน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย และ (2) สร้างสมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย ในประเทศไทย การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างคือ นักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย จากทั่วประเทศไทย ได้แก่ นักกีฬาโอลิมปิกที่เป็นตัวแทนระดับจังหวัด จำนวน 295 คน ระดับภาค จำนวน 110 คน ระดับเยาวชนทีมชาติไทย จำนวน 45 คน ระดับเยาวชนทีมชาติไทย จำนวน 30 คน และระดับทีมชาติไทย จำนวน 15 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 495 คน จากประชากรทั้งหมด 1,139 คน จากนั้นคัดเลือกแบบแบบโควตา และ แบบสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามมีความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) 0.86 และ ค่าความเที่ยง (Reliability) 0.77 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ปัจจัยแบบยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) และ วิเคราะห์ความถดถอย (Multinomial Logistic Regression Analysis)

ผลการวิจัย พบว่า (1) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทยมีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้านเรียงลำดับดังนี้ ด้านผู้นำ นโยบายและแผน ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ ด้านการฝึกซ้อมและแข่งขัน ด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬา และด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ (2) สมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ (1) สมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกระดับเยาวชนทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับระดับภาค ปัจจัยในการพยากรณ์ด้านผู้นำองค์กร นโยบายและแผน มีความสำคัญสูงสุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) สมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกระดับเยาวชนทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับระดับภาค ปัจจัยในการพยากรณ์ด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬามีความสำคัญสูงสุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (3) สมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกระดับทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับระดับภาค ปัจจัยในการพยากรณ์ด้านการฝึกซ้อมและแข่งขันมีความสำคัญสูงสุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ

Corresponding Author: นายดร.การ นาคง บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
E-mail: Trakam.nakong@gmail.com

FACTORS IN RELATION TO THE SUCCESS OF THAI FEMALE VOLLEYBALL PLAYERS IN THAILAND

Trakarn Nakong, Prapas Ruekpiboon and Rajanee Quanboonchan
Chandnakasem Rajabhat University

Abstract

The purposes of this research were to (1) analyze factors relating to the success of female volleyball players in Thailand and (2) create equation for predicting the success of female volleyball players in Thailand. The samples of this quantitative research, which were derived from 1139 population through quota and simple random sampling, included 295 provincial representative volleyball female players, 110 regional representative volleyball female players, 45 representative volleyball female players of Thai junior national team, 30 representative volleyball female players of Thai national youth team, and 15 representative volleyball female players of Thai national team. A set of questionnaire with a 0.77 reliability coefficient was used as a tool to collect data. The statistics used in data analysis were frequency, mean, percentage, standard deviation, confirmatory factor analysis and multinomial logistic regression analysis.

The research results were as follows: 1) Factors relating to the success of Thai female volleyball players were significant at the highest level in all aspects ranking in the following descending order: leadership, plan and policy, location, materials, training and competition, potential development of sports personnel, and support and welfare, respectively. 2) Equations for predicting the success of Thai female volleyball players were divided into three types: (1) Thai female volleyball players in junior national team level compared with that of the regional level revealed that predicting factors comprising leadership, plan and policy were the most statistically significant at a 0.05 level. (2) Thai female volleyball players in national youth team level compared with that of the regional level showed that the potential development of sports personnel was the most statistically significant factor at a 0.05 level. (3) Thai female volleyball players in national team level compared with that of the regional level indicated that training and competition was the most statistically significant factor at a 0.05 level.

Keyword: Factors in Relation to the Success

Corresponding Author: Mr. Trakarn nakong, Chandnakasem Rajabhat University.

E-mail: Trakarn.nakong@gmail.com

บทนำ

กีฬาโอลิมปิกเป็นกีฬาสากลที่ได้รับความนิยมทั่วโลกและเป็นกีฬาสากลที่บรรจุในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ทำให้ประเทศต่างๆ มุ่งหวังที่จะให้นักกีฬาของตนเองได้รับเหรียญทองจากการแข่งขันและมุ่งพัฒนานักกีฬา ผู้ฝึกสอน รวมทั้งบุคลากรกีฬาโอลิมปิกให้มีความรู้ความเข้าใจ โดยนำวิทยาศาสตร์การกีฬา เทคโนโลยีทางการกีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เข้ามาพัฒนานักกีฬา ดังจะเห็นได้จากความสำเร็จของสหรัฐอเมริกา บราซิล ตุรกี รัสเซีย จีน ญี่ปุ่น เกาหลี เป็นต้น

กีฬาโอลิมปิกของประเทศไทยได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนประสบความสำเร็จเป็นที่นิยมของคนไทย เพราะถือว่าเป็นกีฬาที่อยู่คู่คนไทยมาช้านาน สร้างชื่อเสียงให้กับคนไทยมาหลายยุคหลายสมัย อีกทั้งเกมส์การแข่งขันก็มีความสนุกสนานตื่นเต้นเร้าใจ หลายครั้งที่นักกีฬาโอลิมปิกของไทยประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะนักกีฬาโอลิมปิกหญิง ได้พัฒนาการเล่นมาโดยตลอดจนก้าวขึ้นเป็นทีมระดับแนวหน้าของทวีปเอเชีย โดยคว้าอันดับ 3 การแข่งขันโอลิมปิกชิงแชมป์เอเชียได้ 2 ครั้ง ใน พ.ศ. 2544 และ พ.ศ. 2550 เป็นแชมป์ทวีปเอเชียได้เป็นครั้งแรกในการแข่งขันโอลิมปิกชิงแชมป์เอเชียในปี พ.ศ. 2552 ทำให้ได้เป็นตัวแทนทวีปเอเชียไปแข่งขันโอลิมปิกเวิลด์แกรนด์แชมเปียนคัพในปีพ.ศ. 2552 จากนั้นในปี พ.ศ. 2555 สามารถสร้างประวัติศาสตร์หน้าใหม่ได้อีกครั้ง เมื่อสามารถคว้าแชมป์โอลิมปิกชิงแชมป์เอเชียครองเป็นครั้งแรกได้สำเร็จ ต่อมาใน พ.ศ. 2556 สร้างปรากฏการณ์สำคัญในการแข่งขันโอลิมปิกชิงแชมป์เอเชียที่ประเทศไทย เมื่อสามารถคว้าแชมป์ในการแข่งขันรายการนี้ได้ อีกครั้ง นับเป็นการคว้าแชมป์เอเชียเป็นครั้งที่ 2 สร้างความสุข ความภูมิใจให้กับประชาชนชาวไทยได้ทั่วประเทศ สืบเนื่องจากการจัดขบวนให้การต้อนรับการจัดรถแห่รอบเมือง ซึ่งจะมีประชาชนออกมาให้การต้อนรับมากมาย นอกจากนี้ ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนยังร่วมกันบริจาคเงิน เพื่อมอบเป็นรางวัลให้กับนักกีฬาโอลิมปิก ในฐานะสร้างความภูมิใจ และสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติ รวมทั้งสมาคมโอลิมปิกแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ในฐานะองค์กรหลักในการพัฒนากีฬาประเภทนี้ได้มีผู้สนับสนุนจากทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนเพิ่มขึ้นทุกปี จากความสนใจของประชาชน จึงมีรายการถ่ายทอดสดการแข่งขันให้ประชาชนทั่วไป ได้รับชมทั้งรายการแข่งขันภายในประเทศ และรายการแข่งขันระดับนานาชาติ

จากความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงในประเทศไทย ประสบความสำเร็จ มีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ ทั้งภายในและภายนอก เช่น ด้านบุคลากร ด้านการจัดการ ด้านสนามกีฬา และอุปกรณ์ ด้านการฝึกซ้อม ด้านงบประมาณ และสวัสดิการ ดังที่ (Kasem Nakhon, 1978) ได้กล่าวว่า การเตรียมทีม ให้พร้อมสำหรับการแข่งขันนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ หรือปัจจัยในการเตรียมทีมมากมาย ทั้งในเรื่องของการจัดการบริหาร บุคลากรของทีม งบประมาณ ทรัพยากร และวัสดุอุปกรณ์ การฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง ทั้งในเรื่องทักษะทางกายภาพ ทักษะทางเทคนิค รวมทั้งต้องระดมความคิดความสามารถอย่างมากในการดำเนินงาน ซึ่งต้องมีการใช้ความรู้ควบคู่กับจิตวิทยาไปพร้อมกัน ในการเตรียมทีมกีฬาผู้เกี่ยวข้องต้องอุทิศเวลากำลึงกาย กำลึงใจ ความคิดสร้างสรรค์ หรือแม้กระทั่งกำลึงทรัพย์ เพื่อให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็ของนักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทย เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการพัฒนาทีม และส่งเสริมให้นักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทย มีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จ ในการแข่งขันมากขึ้น และเป็นทีมที่อยู่ในแนวหน้าของประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็ของนักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทย
2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทย จำนวน 1,139 คน ซึ่งประกอบด้วย นักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงที่เป็นที่เป็นตัวแทนระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับยูชนทีมชาติไทย ระดับเยาวชนทีมชาติไทย และระดับทีมชาติไทย

กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 495 คน โดยการคัดเลือกแบบกำหนดจำนวนตัวอย่าง (Quota Sampling) นักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทยจากทั่วประเทศไทย ประกอบด้วยนักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงที่เป็นตัวแทนระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับยูชนทีมชาติไทย ระดับเยาวชนทีมชาติไทย และระดับทีมชาติไทย จากนั้นคัดเลือกแบบโควตา และแบบสุ่มอย่างง่าย (Random Sampling)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองและผู้ช่วย จำนวน 6 คน ใน 5 ภูมิภาค ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกรุงเทพฯ ภาคกลาง และภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเหนือ ภาคใต้ ภาคเหนือ ระยะเวลาดำเนินการระหว่างเดือนมีนาคม พ.ศ. 2557 ถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2558

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็ของนักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทย โดยผู้วิจัยพัฒนาข้อคำถามขึ้นเองโดยเป็นแบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (5 point-Likert Scale) แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็ของนักกีฬาโอลิมปิกบอลหญิงในประเทศไทย และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิเคราะห์ปัจจัยแบบยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) รูปแบบ ตัวแปรต้น (X-model หรือ Exogenous Variables) ประกอบด้วยตัวแปรแฝง (Latent Variables) 5 ตัว ได้แก่ ด้านผู้นำองค์กรนโยบาย และแผนกลยุทธ์ ประกอบด้วย ตัวแปรที่สังเกตได้ (Observed Variables) จำนวน 9 ตัวแปร

ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ประกอบด้วย ตัวแปรที่สังเกตได้ (Observed Variables) จำนวน 4 ตัวแปร ด้านการฝึกซ้อมและแข่งขัน ประกอบด้วย ตัวแปรที่สังเกตได้ (Observed Variables) จำนวน 8 ตัวแปร ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา ประกอบด้วย ตัวแปรที่สังเกตได้ (Observed Variables) จำนวน 5 ตัวแปร ด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ ประกอบด้วย ตัวแปรที่สังเกตได้ (Observed Variables) จำนวน 7 ตัวแปร

ในการสร้างสมการพยากรณ์ความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย ตัวแปรต้น ได้แก่ คะแนนปัจจัย (Factor Scores) ของ 5 ปัจจัย ได้แก่ ด้านผู้นำองค์กร นโยบาย และแผนกลยุทธ์ ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการฝึกซ้อมและแข่งขัน ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา และด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ ตัวแทนนักกีฬาโอลิมปิกหญิงระดับจังหวัด ตัวแทนนักกีฬาโอลิมปิกหญิงระดับภาค ตัวแทนนักกีฬาโอลิมปิกหญิงระดับเยาวชนทีมชาติไทย ตัวแทนนักกีฬาโอลิมปิกหญิงระดับเยาวชนทีมชาติไทย และตัวแทนนักกีฬาโอลิมปิกหญิงระดับทีมชาติไทย

5. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงในประเทศไทย 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงในประเทศไทยเป็นคำถามระดับความสำคัญของความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงในประเทศไทย เป็นคำถามแบบประเมินค่า (Rating scale) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ ดังนี้ (พวงรัตน์, 2543 : 98-99)

ซึ่งเครื่องมือได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมเพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของคำถามและความเป็นปรนัย (Objectivity) พิจารณาความชัดเจนของภาษา คำถามตลอดจนตรวจสอบว่าคำถามแต่ละข้อเป็นตัวแทนพฤติกรรมที่ต้องการวัดและประเมินหรือไม่ โดยใช้สูตรคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Indexes of item objective congruence) ที่ผ่านเกณฑ์คุณภาพ คือ .50 ขึ้นไป

ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมดโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1970) ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด $= 0.7$

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เพื่อวิเคราะห์สภาพจริงของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนที่ 2 เพื่อสำรวจปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงในประเทศไทย โดยการวิเคราะห์ (Confirmatory Factor Analysis : CFA) ส่วนที่ 3 สร้างสมการพยากรณ์

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย นักกีฬาโอลิมปิกหญิงที่เป็นตัวแทนระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับเยาวชนทีมชาติไทย ระดับเยาวชนทีมชาติไทย และระดับทีมชาติไทย โดยการวิเคราะห์สมการแบบถดถอยพหุคูณ (Multinomial Logistic Regression Analysis) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์สภาพจริงของกลุ่มตัวอย่าง การสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย ใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และอธิบายผลในรูปแบบความเรียงด้วยสถิติเชิงพรรณนา

ส่วนที่ 2 การสำรวจปัจจัย ผู้วิจัยวิเคราะห์ปัจจัยแบบยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis : CFA) แนวคิดทฤษฎีอย่างหลากหลาย โดยเชื่อมโยงกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทยเพื่อค้นหาตัวแปรแฝง (Latent Variable) จากโปรแกรมสำเร็จรูป Mplus 5.21 (Muthen & Muthen) ในการยืนยันปัจจัยมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย

ส่วนที่ 3 สร้างสมการเพื่อพยากรณ์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทย (Multinomial Logistic Regression Analysis)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ผลของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทยมีความสำคัญเรียงตามลำดับดังนี้

ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จ	\bar{x}	S.D.	ระดับความสำคัญ ของปัจจัย	การจัด อันดับ
1. ด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ	4.56	0.72	มากที่สุด	1
2. ด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬา	4.56	0.70	มากที่สุด	2
3. ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก	4.55	0.68	มากที่สุด	3
4. ด้านการฝึกซ้อมและแข่งขัน	4.55	0.67	มากที่สุด	4
5. ด้านผู้นำองค์กร นโยบายและแผน	4.51	0.78	มากที่สุด	5
รวม	4.54	0.71	มากที่สุด	

จากตารางที่ 1 พบว่าปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกในประเทศไทยโดยรวมมีระดับความสำคัญมากที่สุด ($\bar{x} = 4.54, S.D = 0.71$) โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การสนับสนุนและสวัสดิการ ($\bar{x} = 4.56, S.D = 0.72$) รองลงมา คือ ด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬา ($\bar{x} = 4.56, S.D = 0.70$) ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{x} = 4.55, S.D = 0.68$) ด้านการฝึกซ้อม และการแข่งขัน ($\bar{x} = 4.55, S.D = 0.67$) และด้านผู้นำองค์กร นโยบาย และแผน ($\bar{x} = 4.51, S.D = 0.78$)

ตารางที่ 2 ผลการทำนายความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงเป็นตัวแทนนักกีฬาระดับยูวชนทีมชาติไทยเปรียบเทียบกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงที่เป็นตัวแทนนักกีฬาระดับภาค

ตัวแปรอิสระ	สัมประสิทธิ์ถดถอย B	สัมประสิทธิ์มาตรฐานถดถอย (EXP B)	95% Wald Confidence Interval for Exp(B)		p-Values
			Lower	Upper	
1. ด้านผู้นำองค์กร นโยบายและแผน (a_l)	0.654	1.923	0.861	4.291	0.000*
2. ด้านสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก (a_f)	0.062	1.064	0.630	1.797	0.000*
3. ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน (a_p)	-0.561	0.571	0.247	1.317	0.000*
4. ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา (a_d)	-0.156	0.856	0.378	1.936	0.003*
5. ด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ (a_s)	-0.006	0.994	0.428	2.310	0.000*
(ค่าคงที่)	-1.273				0.000

Chi-Square=598.957, D.F. =20, Sig. = 0.05, Cox and Snell R² = 0.601

โดยมีสมการพยากรณ์คือ = -1.273 +.654 (a_l) +.062 (a_f) -.561 (a_p) -.156 (a_d) -.006 (a_s)

ตารางที่ 3 ผลการทำนายความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงเป็นตัวแทนนักกีฬาระดับเยาวชนทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงเป็นตัวแทนนักกีฬาระดับภาค

ตัวแปรอิสระ	สัมประสิทธิ์ถดถอย B	สัมประสิทธิ์มาตรฐานถดถอย (EXP B)	95% Wald Confidence Interval for Exp(B)		p-Values
			Lower	Upper	
1. ด้านผู้นำองค์กร นโยบายและแผน (a_l)	-1.134	0.322	0.175	0.592	0.000 ^a
2. ด้านสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก (a_f)	-0.476	0.621	0.365	1.057	0.000*
3. ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน (a_p)	0.562	1.754	0.779	3.950	0.000*
4. ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา (a_d)	0.919	2.506	1.043	6.021	0.000*
5. ด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ (a_s)	-0.339	0.712	0.301	1.684	0.000*
(ค่าคงที่)	-1.709				0.000

Chi-Square=598.957, D.F. =20, Sig. = 0.05, Cox and Snell R² = 0.601

โดยสมการพยากรณ์คือ = -1.709 -1.134 (a_l) -.476 (a_f) +.562 (a_p) + .919 (a_d) -.339 (a_s)

ตารางที่ 4 ผลการทำนายความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงตัวแทนระดับทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬา วอลเลย์บอลหญิงที่เป็นตัวแทนระดับภาค

ตัวแปรอิสระ	สัมประสิทธิ์ถดถอย B	สัมประสิทธิ์มาตรฐานถดถอย (EXP B)	95% Wald Confidence Interval for Exp(B)		p-Values
			Lower	Upper	
1. ด้านผู้นำองค์กร นโยบายและแผน (a_l)	-0.878	0.416	0.172	1.003	0.000*
2. ด้านสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก (a_f)	-0.591	0.554	0.241	1.270	0.001*
3. ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน (a_p)	1.503	4.494	1.304	15.490	0.000*
4. ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา (a_d)	0.625	1.868	0.535	6.526	0.000*
5. ด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ (a_s)	-1.100	0.333	0.125	0.885	0.000*
(ค่าคงที่)	-2.705				0.000

Chi-Square=598.957, D.F. =20, Sig. = 0.05, Cox and Snell R² = 0.601

โดยสมการพยากรณ์คือ = -2.705 -.878 (a_l) -.591 (a_f) +1.503 (a_p) + .625 (a_d) -1.100 (a_s)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยใน 3 ข้อดังกล่าว นำไปสู่การอภิปรายผลใน 2 ข้อหลักเพื่อให้มีความสอดคล้องกันดังนี้
1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬา วอลเลย์บอลหญิงในประเทศไทย และ 2. ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬา วอลเลย์บอลหญิงในประเทศไทย

1. วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬา วอลเลย์บอลหญิงในประเทศไทย พบว่า

1.1 ปัจจัยด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬา มีความสำคัญที่ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 มีความสำคัญอยู่ในอันดับที่ 1 โดยปัจจัยย่อยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 1) มีการส่งผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ทีมวอลเลย์บอลไปอบรมวอลเลย์บอล ในระดับนานาชาติอย่างสม่ำเสมอ 2) มีการเปิดโอกาสให้บุคลากรเดินทางไปต่างประเทศเพื่อสร้างประสบการณ์ในระดับนานาชาติ 3) มีการติดตามปรับปรุง และประเมินผลการดำเนินงานในด้านการบริหารจัดการทีม และด้านการฝึกซ้อมทุกระยะ

แสดงให้เห็นว่า ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาจะต้องพัฒนาผู้ฝึกสอน คณะทำงาน และตัวนักกีฬาเองด้วย เช่น การส่งผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ทีมวอลเลย์บอลไปอบรมในระดับนานาชาติอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาความรู้ และประสบการณ์ ควรเปิดโอกาสให้บุคลากรเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อสร้างประสบการณ์ในระดับนานาชาติ พร้อมทั้งมีการส่งเสริมให้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาแก่ผู้ฝึกสอนเพื่อนำไปพัฒนาสมรรถภาพของนักกีฬา สอดคล้องแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารทรัพยากร

มนุษย์ การที่องค์กรจะกระทำภารกิจหลักให้บรรลุวัตถุประสงค์และมีประสิทธิภาพนั้นหน่วยงานจำเป็นจะต้องมีบุคลากรที่มีคุณภาพในปริมาณที่เหมาะสมกับงาน ดังนั้น การบริหารทรัพยากรมนุษย์ จึงจัดเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการบริหารงาน เพราะบุคลากรเป็นผู้จัดหาและใช้ทรัพยากรบริหารอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นเงิน วัสดุ อุปกรณ์ และการจัดการ ซึ่งถ้าองค์กรเริ่มต้นด้วยการมีบุคลากรที่ดี มีความสามารถ ปัจจัยด้านอื่นๆ ก็จะดีตามมา สอดคล้องกับ (Sonthaya Simlamad, 2004) พบว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาทุกชนิด ตลอดผู้นำทางด้านการออกกำลังกาย จะต้องเป็นผู้มีความรอบรู้หลักพื้นฐานการประเมินสมรรถภาพทางกายและทางจิตใจ โดยเฉพาะสมรรถภาพทางกายจะถูกนำมาวางแผนกำหนดโปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างมีเหตุผลที่เป็นวิทยาศาสตร์ มีความถูกต้องเหมาะสมสอดคล้องความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของนักกีฬาแต่ละคนสามารถพัฒนานักกีฬาได้อย่างปลอดภัย ผู้ฝึกสอนกีฬาและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ต้องมีศิลปะในตัวเอง ในการทำงานตามบทบาทหน้าที่ให้บรรลุผลสำเร็จต้องบูรณาการความรู้จากสาขาต่างๆ อาทิ กายวิภาค สรีรวิทยา เคมี โภชนาการ จิตวิทยา จิตวิทยาการศึกษา วิทยาศาสตร์การกีฬา ชีวกลศาสตร์ อื่นๆ เป็นต้น

2. ปัจจัยด้านการสนับสนุนและสวัสดิการกีฬา มีความสำคัญที่ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 มีความสำคัญอยู่ในอันดับที่ 2 โดยปัจจัยย่อยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 1) มีการจัดกองทุน สนับสนุน นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงทีมชาติไทยหลังจากหมดภาระกิจการแข่งกีฬา 2) มีการจัดหาเงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงให้นักกีฬาอย่างเหมาะสมตามระดับความสามารถ 3) มีการจัดที่พัก อาหาร ชุดฝึกซ้อม ชุดแข่งขันอย่างเหมาะสมให้นักกีฬา

แสดงให้เห็นว่า การสนับสนุนและสวัสดิการกีฬา คือ มีการจัดกองทุน สนับสนุน นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงทีมชาติไทยหลังจากหมดภาระกิจการแข่งกีฬา มีการจัดหาเงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงให้นักกีฬาอย่างเหมาะสมตามระดับความสามารถ มีการจัดที่พัก อาหาร ชุดฝึกซ้อม ชุดแข่งขันอย่างเหมาะสมให้นักกีฬา สอดคล้องกับ (Suebsai Bomwirabutra, 2000) พบว่า การสนับสนุน และการส่งเสริมจากภาคส่วนต่างๆ เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะผลักดันให้นักกีฬาสมาคมกีฬาก้าวไปสู่ สอดคล้องกับ (Chaiyasith Pavilas et. al., 2007) พบว่า ปัจจัยหลักที่สำคัญเกี่ยวข้องในการพัฒนาเยาวชนให้เป็นนักกีฬาชั้นเยี่ยมระดับโลก ได้แก่ พันธกรรม สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมเกื้อหนุนให้เกิดผลสำเร็จ ในประเทศอังกฤษนักกีฬาเยาวชนชั้นแนวหน้าในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ พบว่าปัจจัยสำคัญได้แก่ ตัวนักกีฬาสมาชิกในครอบครัวที่สนับสนุนและส่งเสริมอย่างจริงจัง รวมทั้งสโมสรและการมีผู้ฝึกสอนที่ดี สอดคล้องกับ (Naruepon Wongchaturphat, 2011) พบว่า การสนับสนุนและการส่งเสริมจากพ่อแม่ช่วยให้ลูกเล่นกีฬาเก่งขึ้น การเริ่มต้นเล่นกีฬาของเด็กนั้นเกิดจากความสนุกสนานได้เล่นกับเพื่อน และความชอบในกีฬานั้นเป็นความรู้สึก ที่เกิดขึ้นในใจเด็กเหล่านั้นเมื่อโตขึ้น มีประสบการณ์จากสังคมนอกข้าง การเรียนรู้มีหลายสถานการณ์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เช่น เพื่อน ผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้ปกครอง นักกีฬาเพื่อการแข่งขัน เริ่มจริงจังกับการฝึกซ้อมมากขึ้น มีเป้าหมายเพิ่มขึ้น ใช้เวลานานขึ้นในการฝึกซ้อม เหนื่อย เมื่อยล้าจากการใช้พลังงานมากขึ้น การแข่งขันทำให้เกิดความกดดัน เรียนรู้การแพ้การชนะ มีความหวังจากคนที่เกี่ยวข้อง มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และความรู้สึกที่มีกับตนเอง

3. ปัจจัยด้านการฝึกซ้อม และการแข่งขัน มีความสำคัญที่ระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 มีความสำคัญอยู่ในอันดับที่ 3 โดยปัจจัยย่อยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 1) มีการวางแผนการฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐาน มีความเหมาะสมกับสมรรถภาพของนักกีฬา 2) มีการนำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา และเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง มาใช้ในการฝึกซ้อม และแข่งขัน เช่น นักจิตวิทยาการกีฬา นักกายภาพบำบัด นักโภชนาการ มาประจำทีม 3) มีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนานักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงสู่ความสำเร็จ

แสดงให้เห็นว่า ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน ผู้บริหารสมาคมที่ตื้นนั้นจะต้องจ้างผู้ฝึกสอนที่มีความรู้ความสามารถในการวางแผนการฝึกซ้อมที่เฉพาะเจาะจงสำหรับชนิดกีฬานั้น โดยผู้ฝึกสอนต้องมีความรู้ความสามารถในการวางแผนการฝึกซ้อมทั้ง ระยะสั้น ระยะกลาง ระยะยาว ตลาดฤดูกาล พร้อมทั้ง การนำวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาช่วยในการฝึกซ้อมตลอดฤดูกาล และต้องมีการวางแผนการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเพื่อพัฒนานักกีฬาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนานักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงสู่ความสำเร็จ สอดคล้องกับ (Kiatisak, 2004) พบว่า การวางแผนที่ดีต้องมีลักษณะยืดหยุ่น และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ 1) การวางแผนเป็นช่วงๆ เหมาะสมสำหรับการเพิ่มทักษะบางอย่างให้แก่ผู้เล่น ซึ่งมีความจำเป็นที่ต้องการพัฒนาทักษะให้แก่ผู้เล่นใหม่ๆ 2) การแผนเป็นหน่วย เป็นการเตรียมการฝึกเป็นช่วงๆ อย่างต่อเนื่องซึ่งผู้ฝึกสอนจะต้องจัดให้เหมาะสมกับอายุ และความสามารถของผู้เล่นในแต่ละกลุ่ม 3) การวางแผนเป็นปี เป็นการวางแผนที่เตรียมไว้ตลอดระยะเวลา 12 เดือน ระยะเวลาของการฝึก สอดคล้องกับ (Ane Changnoi, 1984) พบว่า การวางแผนจะต้องประกอบด้วย 1) ด้านบุคลากร คือ ผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิค และทักษะกีฬา การที่ได้ผู้เชี่ยวชาญทางทักษะกีฬาแต่ละประเภทจะช่วยกระตุ้นในการถ่ายทอดทักษะกีฬาขั้นก้าวหน้าให้แก่ทีม ทั้งนี้จะต้องรู้วิธีการควบคุมทีมรู้จักถ่ายทอดทักษะ มีจิตวิทยาในการฝึกซ้อม เข้าใจหลักการต่างๆ ทางพลศึกษาได้เป็นอย่างดี 2) ด้านสถานที่และอุปกรณ์ การแข่งขันกีฬาระหว่างหน่วยงานเป็นการฝึกหัดทักษะกีฬา เพื่อให้มีมาตรฐานก้าวหน้า สถานที่ และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม จะต้องได้มาตรฐานปลอดภัยใช้ได้สะดวก ผู้บริหารต้องมีทักษะที่ดี และส่งเสริมการกีฬาของหน่วยงานอย่างแท้จริงโดยพิจารณาให้รอบคอบทั้งด้านการสร้าง การบำรุงรักษา ตลอดจนการจัดตารางการใช้อย่างเป็นระบบนอกจากนี้การบำรุงรักษา และการซ่อมแซมจะต้องมีงบประมาณสนับสนุนต่อเนื่อง 3) การจัดโปรแกรมการฝึกซ้อม การพัฒนาการกีฬาในระดับต่างๆ จะต้องกำหนดให้เหมาะสม ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการศึกษาของนักกีฬาที่เป็นนักเรียน การจัดทำตารางการฝึกซ้อมจะต้องยืดหยุ่นให้เหมาะสม สอดคล้องกับ (Sports Authority of Thailand, 2005) พบว่า ในการทำแผน การฝึกซ้อม จำเป็นจะต้องคำนึงถึงระดับของผู้เล่น และการวางแผนการฝึกซ้อมเป็นระยะๆ ได้แก่ 1) ระยะการเปลี่ยนแปลง ทบพวนสิ่งที่เคยฝึกมาแล้ว 2) ระยะการฝึก 3) ระยะปรับปรุงให้ดีขึ้น 4) ระยะการเล่น

4. ปัจจัยด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก มีความสำคัญที่ระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 มีความสำคัญอยู่ในอันดับที่ 4 โดยปัจจัยย่อยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 1) การมีสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมที่มีมาตรฐานเดียวกันกับสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขัน 2) การมีสถานที่ฝึกซ้อมที่ทันสมัย สะดวกสบายต่อการใช้ของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง การมีสถานที่ฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัยต่อนักกีฬา 3) การมีสถานที่ฝึกซ้อมที่สะดวกสบายไม่ยุ่งยากต่อการเข้าใช้ของนักกีฬาเพื่อพัฒนาทักษะ

แสดงให้เห็นว่า ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีสถานที่ฝึกซ้อมที่ทันสมัย สะดวกสบาย ได้มาตรฐาน มีความปลอดภัยต่อนักกีฬา การเข้าใช้ไม่ยุ่งยาก เพื่อพัฒนาทักษะนักกีฬา และควรมีสถานที่ฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐานเดียวกับสถานที่แข่งขัน จะทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จได้อีกทางหนึ่ง สอดคล้องกับ (Rachanee Kwanboonchan, 2004) พบว่า ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ควรมีการจัดสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเล่นกีฬาให้เพียงพอกับความต้องการ รวมทั้งการบริการและอำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬาและแข่งขันกีฬาให้มากที่สุด สอดคล้องกับ (Ane Changnoi, 2014) พบว่า ด้านสถานที่ และอุปกรณ์ การแข่งขันกีฬาระหว่างหน่วยงานเป็นการฝึกหัดทักษะกีฬา เพื่อให้มีมาตรฐานก้าวหน้า สถานที่ และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อม จะต้องได้มาตรฐานปลอดภัยใช้ได้สะดวก ผู้บริหารต้องมีทักษะที่ดี และส่งเสริมการกีฬาของหน่วยงานอย่างแท้จริงโดยพิจารณาให้รอบคอบทั้งด้านการสร้าง การบำรุง รักษา ตลอดจนการจัดตารางการใช้อย่างเป็นระบบนอกจากนี้การบำรุงรักษา สอดคล้องกับ (Volleyball Association of Thailand, 2013) ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์สมาคมวอลเลย์บอล ได้กล่าวไว้ในแผนยุทธศาสตร์สมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยไว้ว่า การที่จะทำให้นักกีฬาวอลเลย์บอลประสบความสำเร็จนั้นจะต้องมี การเพิ่มจำนวนนักกีฬาและบุคลากรกีฬาวอลเลย์บอลที่มีคุณภาพ ต้องอาศัยกระบวนการต่างๆ มาดำเนินการในการบริหารจัดการให้เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ว่าจะเป็นงบประมาณ สถานที่และอุปกรณ์และการบริหารจัดการการแข่งขัน การฝึกซ้อม มาบูรณาการทำให้นักกีฬามีผลในการแข่งขันระดับนานาชาติที่ดี และทำให้สามารถก้าวไปสู่กีฬาอาชีพได้อย่างยั่งยืน

5. ปัจจัยด้านผู้นำองค์กร นโยบาย และแผน มีความสำคัญที่ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 มีความสำคัญอยู่ในอันดับที่ 5 โดยปัจจัยย่อยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 1) การมีผู้นำที่มีความรู้ความสามารถ ด้านการบริหารจัดการทีมเข้ามาบริหารทีม 2) การมีผู้นำเป็นที่การยอมรับทางสังคม และหาผู้สนับสนุนทีม วอลเลย์บอลมาเป็นผู้บริหารจัดการทีม 3) มีการวางแผน หรือนโยบายในการพัฒนาองค์ความรู้ให้แก่เจ้าหน้าที่ทีม

แสดงให้เห็นว่า ด้านผู้นำ นโยบาย และแผน ควรมีผู้นำองค์กร ที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบริหารจัดการองค์กร เป็นที่ยอมรับทางสังคม พร้อมทั้งต้องมีการวางแผนนโยบาย วางแผนยุทธศาสตร์ กฎ ระเบียบ หน้าที่รับผิดชอบอย่างชัดเจน และจะต้องมีการประเมิน ปรับปรุง ผลการปฏิบัติเป็นระยะเพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับ (Wichit Awakun, 1990) นอกจากนี้ยังมีผู้ได้กล่าวถึงความหมายของผู้นำในทำนองเดียวกัน ดังเช่น (Kiti Kyakkanon, 1987) อธิบายว่า ผู้นำก็คือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งหรือได้รับการยกย่องขึ้น กล่าวคือ เป็นผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งหรือได้รับการยกย่องขึ้น กล่าวคือ เป็นผู้ที่มีความไว้วางใจให้เป็น หัวหน้ามีอำนาจในการตัดสินใจ เป็นผู้ที่มีศิลปะที่สามารถครองใจเหนือกว่าคนอื่นๆ และบุคคลนั้นยอมรับให้ความไว้วางใจอย่างเต็มที่ที่จะกระทำตาม ไม่ว่าจะไปในทางที่ดีหรือเลว

2. พยากรณ์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงในประเทศไทย ดังมีรายละเอียดดังนี้

สมการที่ 1 ทำนายความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิง เป็นตัวแทนนักกีฬาระดับยูวชนทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงที่เป็นตัวแทนนักกีฬาระดับภาค จากคะแนนปัจจัย (Factor Scores) ของ 5 ปัจจัย ได้แก่ ด้านผู้นาองค์กร นโยบาย และแผน ด้านสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา และด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงตัวแทนระดับยูวชนทีมชาติไทยกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงตัวแทนระดับตัวแทนภาค พบว่า ปัจจัยด้านผู้นาองค์กร นโยบาย และแผน มีความสำคัญสูงสุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสถานที่วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และปัจจัยด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีสมการพยากรณ์คือ $\hat{Y} = -1.273 + .654 (a_l) + .062 (a_f) - .561 (a_p) - .156 (a_d) - .006 (a_s)$

แสดงให้เห็นว่า การที่ให้นักกีฬาโอลิมปิกหญิงยูวชนทีมชาตินั้นประสบความสำเร็จ ต้องอาศัยผู้นาที่มีความรู้ความสามารถในการบริหาร และวางแผน กลยุทธ์ต่างๆ ให้เหมาะสมพร้อมทั้งต้องมีสถานที่วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้ นักกีฬาเหล่านี้ทำการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ มีการจัดสวัสดิการต่างๆ เพื่อรองรับตามลำดับ

สมการที่ 2 ทำนายความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิง เป็นตัวแทนนักกีฬาระดับเยาวชนทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงเป็นตัวแทนนักกีฬาระดับภาค (Factor Scores) ของ 5 ปัจจัย ได้แก่ ด้านผู้นาองค์กร นโยบาย และแผน ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา และด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ พบว่า ปัจจัยด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา มีความสำคัญสูงสุด รองลงมาคือ ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน และ ปัจจัยด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีสมการพยากรณ์คือ $\hat{Y} = -1.709 - 1.134 (a_l) - .476 (a_f) + .562 (a_p) + .919 (a_d) - .339 (a_s)$

แสดงให้เห็นว่า การที่ให้นักกีฬาโอลิมปิกหญิงเยาวชนทีมชาตินั้นประสบความสำเร็จ จะต้องมีการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา คือ มีการส่งผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ทีมวอลเลย์บอลไปอบรมวอลเลย์บอล ในระดับนานาชาติอย่างสม่ำเสมอ มีการพัฒนาความรู้ และประสบการณ์ด้วยการอบรมให้บุคลากรภายในทีมวอลเลย์บอล มีการเปิดโอกาสให้บุคลากรเดินทางไปต่างประเทศเพื่อสร้างประสบการณ์ในระดับนานาชาติ มีการส่งผู้ตัดสินกีฬาวอลเลย์บอลของประเทศไทยไปปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันระดับนานาชาติ พร้อมทั้งต้องมีสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้ นักกีฬาเหล่านี้ทำการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ มีการจัดสวัสดิการต่างๆ เพื่อรองรับตามลำดับ

สมการที่ 3 ทำนายความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิง ตัวแทนระดับทีมชาติไทย เปรียบเทียบกับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกหญิงที่เป็นตัวแทนระดับภาค จากคะแนนปัจจัย (Factor Scores) ของ 5 ปัจจัย ได้แก่ ด้านผู้นาองค์กร นโยบาย และแผน ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการฝึกซ้อม และแข่งขัน ด้านการพัฒนา

บุคลากรทาง การกีฬา และด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ พบว่า ปัจจัยด้านการฝึกซ้อมและแข่งขัน มีความสำคัญสูงสุด รองลงมา คือ ด้านการพัฒนาบุคลากรทางการกีฬา และ ปัจจัยด้านสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และ สิ่งอำนวยความสะดวก ตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสมการพยากรณ์คือ $\hat{Y} = -2.705 - 8.78 (a_l) - 5.91 (a_f) + 1.503 (a_p) + .625 (a_d) - 1.100 (a_s)$

แสดงให้เห็นว่า การที่ให้นักกีฬาโอลิมปิกทีมชาตินั้นประสบความสำเร็จ จะต้องมีการนำปัจจัยด้านการฝึกซ้อมและแข่งขัน คือ การนำโปรแกรมการฝึกซ้อมที่มีรูปแบบ มีความเฉพาะเจาะจง และมีแผนการฝึกซ้อมทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ตลอดจนการจัดการแข่งขัน มีการนำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา และ เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน ต้องมีการพัฒนาบุคลากรทางกีฬา คือ มีการส่งผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน และเจ้าหน้าที่ทีมวอลเลย์บอลไปอบรมวอลเลย์บอล ในระดับนานาชาติอย่างสม่ำเสมอ มีการพัฒนาความรู้ และประสบการณ์ด้วยการอบรมให้บุคลากรภายในทีมวอลเลย์บอล มีการเปิดโอกาสให้บุคลากรเดินทางไปต่างประเทศเพื่อสร้างประสบการณ์ในระดับนานาชาติ มีการส่งผู้ตัดสินกีฬาโอลิมปิกของประเทศไทยไปปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันระดับนานาชาติพร้อมทั้งต้องมีสถานที่วัสดุ อุปกรณ์ และ สิ่งอำนวยความสะดวกตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาโอลิมปิกทีมชาติไทย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากการวิจัยดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ปัจจัยที่ศึกษานี้เป็นการอธิบายความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในแนวกว้าง ในการพัฒนาทีมวอลเลย์บอลหญิงของประเทศไทยเท่านั้น ในแต่ละองค์ประกอบจะมีหลักการ แนวคิด ทฤษฎี วิธีปฏิบัติและรายการอื่น โดยรายละเอียดเป็นการเฉพาะ ซึ่งผู้เกี่ยวข้องกับวอลเลย์บอลต้องทำการศึกษา ในการใช้ปัจจัยดังต่อไปนี้

(1) ด้านผู้นาองค์กร นโยบาย และแผน มีการวางแผน หรือนโยบายในการหาผู้สนับสนุนระดับต่างๆ มีการจัดประชุมสัมมนา เพื่อรับทราบอุปสรรค ปัญหา และการแก้ไข ให้กับองค์กรที่เกี่ยวข้อง ผู้นำเป็นที่ยอมรับทางสังคม และหาผู้สนับสนุนทีมวอลเลย์บอลมาเป็นผู้บริหารจัดการทีมตามลำดับ

(2) ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก มีสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมที่มีมาตรฐานเดียวกันกับสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขัน มีสถานที่ฝึกซ้อมที่ทันสมัยสะดวกสบายต่อการใช้นักกีฬาโอลิมปิกทีมชาติไทย และ มีสถานที่ฝึกซ้อมที่ได้มาตรฐานมีความปลอดภัยต่อนักกีฬาตามลำดับ

(3) ด้านการฝึกซ้อม และการแข่งขัน มีการประเมินตัวชี้วัดเพื่อปรับปรุงแผนในการฝึกซ้อมและแข่งขันอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนานักกีฬาโอลิมปิกทีมชาติไทย และมีการส่งทีมนักกีฬาโอลิมปิกทีมชาติไทย เข้าร่วมการแข่งขันรายการต่างๆ ทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศตามลำดับ

(4) ด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬา มีการพัฒนาความรู้ และประสบการณ์ ด้วยการอบรมให้บุคลากรภายในทีมวอลเลย์บอล มีการเปิดโอกาสให้บุคลากรเดินทางไปต่างประเทศเพื่อสร้างประสบการณ์ในระดับนานาชาติ และมีการส่งผู้ตัดสินกีฬาวอลเลย์บอลของประเทศไทยไปปฏิบัติหน้าที่ในการแข่งขันระดับนานาชาติตามลำดับ

(5) ด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ มีการให้ทุนการศึกษาแก่นักกีฬา มีการจัดระบบการศึกษาพิเศษสำหรับนักกีฬา และมีการจัดค่ารักษาพยาบาลให้นักกีฬาอย่างเหมาะสม ตามลำดับ

2. การนำปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จนี้ไปใช้ ในการพัฒนานักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงในระดับต่างๆ ดังต่อไปนี้

(1) ปัจจัยที่ทำให้นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงประสบความสำเร็จในระดับเยาวชนทีมชาติ คือ ด้านผู้นำองค์กร นโยบาย และแผน ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ ตามลำดับ

(2) ปัจจัยที่ทำให้นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงประสบความสำเร็จในระดับเยาวชนทีมชาติ คือ ด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬา ด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการสนับสนุนและสวัสดิการ ตามลำดับ

(3) ปัจจัยที่ทำให้นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงประสบความสำเร็จในระดับเยาวชนทีมชาติ คือ ด้านการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ด้านการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการกีฬาและด้านสถานที่วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงในระดับอาชีพ

References

- Ane Chang Noi. (1984). *Development of physical education and sports in higher education institutions. Journal of the Faculty of Education.* 12 (1): 179-187; January. [in thai]
- Chaiyasith Pavilas, Chalermchai Watcharaporn and Suwat Sitthisom. (2007). *Sports science for Sepak Takraw sport.* Training for the Sepak Takraw Sport trainer (B-License) No.2 International Professional Takraw Sports Development Institute.
- Chelladurai, P. (2006). *Human Resource Management in Sport and Recreation.* (2nd ed.). United States: Human Kinetics.

- Cronbach, L. J. (1970). *Essentials of Psychological Testing*. New York: Harper & Row.
- Kasem Nakhon. (2521). “Physical Education: Sport” *Journal of Health Education Physical Education and Recreation*. **4**: 70-71; July. [in thai]
- Kiatissak. (2004). *Conditions and problems of preparing male volleyball teams to participate in physical education sports competition Of Thailand No. 29*. Master of Education thesis Bangkok Srinakharinwirot University. [in thai]
- Kiti Kyakkanon. (1987). *Leadership Techniques*. (2nd edition). Bangkok: Chet Printing. [in thai]
- Naruphon Wongchaturapha. (2011). “How can parents help their children play better? Sports Psychology Perspective”. *Sports Science Substances*, **12** (130): 5-6. [in thai]
- Prachoom Rodprasert. (2000). *Policy and planning, principles and theories*. (4th edition). Bangkok: Netik Printing. [in thai]
- Rachanee Kwanboonchan. (2004). *Developing the Sport Development Plan for Excellence*. Research report Bangkok: Sports Authority of Thailand. [in thai]
- Sonthaya Simlanad. (2004). *Principles of sports training for sports trainers*. Bangkok: Publishing House Chulalongkorn University. [in thai]
- Sports Authority of Thailand. (2005). *Volleyball training guide*. Bangkok: Art Progress Limited Partnership. [in thai]
- Suebsai Boonwirabutra, (2000). *Sports Psychology*. Chonburi: Chonburi Physical Education College. [in thai]
- Volleyball Association of Thailand. (2012). *Volleyball Strategic Plan 2013-2017*. Bangkok: Ekkamai printing and stickers. [in thai]
- Wichit Awakun. (1990). *Interpersonal Techniques*. Bangkok: O S. Prince House. [in thai]

Received : 11 October 2018

Revised : 27 December 2018

Accepted : 21 January 2019

การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์ โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ปิยภูมิ กลมเกลียว¹ ธานินทร์ บุญญาสงคราม² และสุนะ ตังศภักย์¹
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย¹
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 32 คน ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายโดยการจับสลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 16 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ทำการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ และเก็บข้อมูลจำนวน 3 ครั้ง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย (1) แบบทดสอบวัดความรู้วิชาพลศึกษาที่มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ .80 (2) แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 (3) แบบประเมินพฤติกรรมที่ส่งเสริมอุดมการณ์โอลิมปิกในด้านความมีมิตรภาพและ (4) แบบประเมินพฤติกรรมที่ส่งเสริมอุดมการณ์โอลิมปิกในด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีค่าความเที่ยงตรง เท่ากับ .90 และ .83 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐานและสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ ทดสอบด้วยสถิติที ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัย พบว่า 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ (1) หลักการ แนวคิด และอุดมการณ์โอลิมปิก (2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ (3) เนื้อหา (4) ขั้นตอนการเรียนการสอน และ (5) การประเมินผล ซึ่งประกอบด้วย 8 แผนการเรียนรู้ ได้แก่ 1) การวิ่งระยะสั้น 2) การวิ่งผลัด 3) ฟันแหลน 4) ขว้างจักร และ 5) ทุ่มน้ำหนัก 6) กระโดดสูง 7) กระโดดไกล 8) การแข่งขันมินิยูธโอลิมปิกโบราณและโอลิมปิกสมัยใหม่ มีประสิทธิผลในการส่งเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติและสามารถเห็นคุณค่าของอุดมการณ์โอลิมปิกทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านความยอดเยี่ยม (2) ด้านความมีมิตรภาพ (3) ด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน 2) หลังการทดลองคะแนนด้านความรู้ และพฤติกรรมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: อุดมการณ์โอลิมปิก / พลศึกษา / สันติภาพ/ การศึกษา

DEVELOPMENT OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MODEL BASED ON THE CONCEPT OF OLYMPISM TO ENHANCE THE PEACEFUL COEXISTENCE OF SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Piyapoom Klomklew¹, Tanin Boonyalongkorn², Suthana Tingsabhat¹
Faculty of Education, Chulalongkorn University¹
Chulalongkorn University Demonstration Secondary School²

Abstract

The purposes of this research were to develop and evaluate the effectiveness of physical education learning model based on the concept of olympism to enhance the peaceful coexistence of secondary school students. The subjects of this study were 32 students in Mathayom Suksa 1, purposive selected divided into 16 experimental groups and 16 controlled groups. The research process was developed and qualitatively inspected by experts with an aggregate IOC of 1.00 for 8 weeks of experimentation. Data were collected 3 times. The research instruments consisted of (1) Physical education knowledge test with a content validity index at .80, (2) Physical fitness achievement test had an aggregate IOC of 1.00, (3) Self-assessment to promote the values of olympism in friendship, and (4) Self-assessment to promote the values of olympism in respect, with a content validity index at .90 and .83 sequences. Using basic statistics, repeated measurements for comparing and t-test at the statistical significance difference at the 0.05

The research results were as follows: 1) Physical education learning model based on the concept of olympism to enhance the peaceful coexistence of secondary school students consisted of the following major parts: (1) the basic principles, theories of physical education model based on the concept of olympism (2) the model objectives (3) the learning contents (4) the instruction process, and (5) the learning assessment, the eight plans of which comprised 1) short sprint, 2) relay, 3) javelin, 4) throwing and 5) fitness, 6) high jump, 7) long jump, 8) Mini youth ancient olympic and modern olympic games which was found

Corresponding Author: Mr.Piyapoom Klomklew Faculty of Education, Chulalongkorn University
E-mail: paihyper.cu@gmail.com

effective to promote the peaceful coexistence and the three core values of Olympism: (1) Excellence, (2) Friendship, (3) Respect to other 2) Significant differences of knowledge scores and behavior in peaceful coexistence were found in the experiment group and the control group at the level of .05.

Keywords: Olympism / Physical Education / Peaceful/ Education

บทนำ

สังคมไทยกำลังเผชิญวิกฤตความเสื่อมถอยด้านคุณธรรม จริยธรรม มีการเปลี่ยนแปลง ทางวัฒนธรรม ที่หลากหลายและมีแนวโน้มเป็นสังคมปัจเจกมากขึ้น ปัญหานักเรียนยกพวกทะเลาะวิวาท รุมทำร้ายนักเรียน ต่างสถาบันหรือปัญหาความรุนแรงภายในโรงเรียนยังมีให้เห็นจากข่าวและสื่อต่างๆ การเปลี่ยนแปลงของ สังคมที่รวดเร็วผ่านกระแสโลกาภิวัตน์และโลกอินเทอร์เน็ตที่ไร้พรมแดน จึงทำให้คนมุ่งแสวงหาความสุขและ สร้างอัตลักษณ์ส่วนตัวผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ เกิดเป็นวัฒนธรรมย่อยร่วมสมัยที่หลากหลายรูปแบบ การรวมกลุ่มของบุคคลที่สนใจในเรื่องเดียวกันมีมากขึ้น คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องมากกว่า ส่วนรวม แต่การรวมกลุ่มทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อประโยชน์ส่วนรวมพบว่ายังอยู่ในระดับต่ำ (Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education, 2012)

พลศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีความจำเป็นและสำคัญต่อมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ ซึ่งวิชาพลศึกษาก็เป็น หนึ่งในกระบวนการศึกษาที่สำคัญและถูกจัดให้มีการเรียนการสอนตามโรงเรียนต่างๆ ในประเทศไทย และ ส่วนใหญ่จะสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลาง มีเนื้อหา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติกีฬาต่างๆ วิวัฒนาการ หรือแนวคิดที่มีอิทธิพล แต่ในปัจจุบันปัญหาการเรียนการสอน พลศึกษาในโรงเรียนยังคงขาดโอกาสทางการเรียนขั้นพื้นฐาน คือ จำนวนครูพลศึกษาอย่างไม่เพียงพอ ภาระงาน รับผิดชอบของครูพลศึกษามีมาก ขาดคู่มือประกอบการสอนวิชาพลศึกษาและไม่มีโรงฝึกพลศึกษา อีกทั้ง ปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาในระดับโรงเรียน พบว่า อุปสรรคต่อการพัฒนาวิชาพลศึกษาของประเทศไทย คือ การให้ครูที่ไม่มีวุฒิปริญญาการสอนวิชาพลศึกษาเพราะอัตราข้าราชการครูกำลังขาดแคลน ส่วนในด้าน การวัด และประเมินผลที่เน้นผลทดสอบทักษะมากเกินไปจึงทำให้เด็กบางคนไม่ชอบวิชาพลศึกษา ซึ่งมีเพียง หนึ่งชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควร หลายโรงเรียนมีโรงพลศึกษา และอุปกรณ์กีฬาสำหรับการจัดการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยเพียงกีฬาบางชนิดเท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันมีความ หลากหลาย แต่ผู้สอนไม่สามารถสอนวิชากีฬาอีกหลายชนิดได้ และจะเห็นได้ชัดจากคุณภาพการศึกษาขั้น พื้นฐานของไทยนั้นมีปัญหาและไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร นักเรียนยังคงขาดทักษะในการคิด ครูสอนเพื่อความ เป็นเลิศเป็นสำคัญ จนลืมและมองข้ามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ทำให้ผู้วิจัย เล็งเห็นถึงประโยชน์และความสำคัญในการศึกษารูปแบบวิธีการสอนตามอุดมการณ์โอลิมปิก ซึ่งเป็นปรัชญา ของชีวิต ศีลธรรมอันสูงส่ง การยกระดับและความสมดุลของคุณภาพที่เป็นองค์รวมของร่างกาย จิตใจและ ความคิดเป็นการผสมผสานระหว่างกีฬากับวัฒนธรรมและการศึกษา ส่วนเป้าหมายของยุทธศาสตร์โอลิมปิก นั้นคือ การส่งเสริมสนับสนุนในการสร้างสันติภาพและทำให้สถานการณ์ของโลกนั้นดีขึ้นโดยให้การศึกษาแก่ เยาวชนผ่านการฝึกปฏิบัติทางการกีฬาในจิตวิญญาณของความสามัคคี ความสามัคคี ความเป็นปึกแผ่นน้ำหนึ่ง ใจเดียวกัน การเล่นอย่างยุติธรรมโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใดซึ่งรวมถึงการส่งเสริมจริยธรรมให้เกิดขึ้น ในการกีฬา โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษา หรือกีฬาเป็นสื่อกลางในการสร้างสังคมที่มีน้ำใจนักกีฬา มีคุณธรรม จริยธรรม และสามัคคี มีทักษะในการออกกำลังกายและทักษะกีฬาขั้นพื้นฐานซึ่งจะนำมาประยุกต์ เสนอและปรับใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

(Tanin Boonyalongkorn, 2004; Ministry of Education, 2008; International Olympic Committee, 2013; Nantawan Wongprasert, 2014)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่ได้ไปประเมินประสิทธิผลการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนในจังหวัดเพชรบุรี
2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เรียนในภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นห้องเรียนกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และห้องเรียนกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม มีจำนวนนักเรียนห้องเรียนละ 16 คน

เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย

ผู้วิจัยคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เข้าเรียนได้ตามความสมัครใจ ไม่มีการบังคับใดๆ มีความกระตือรือร้น ใส่ใจในการเรียนรู้ แต่ต้องอยู่บนพื้นฐานของเกณฑ์การเข้าเรียนที่โรงเรียนกำหนดและได้รับคำยินยอมจากผู้ปกครอง

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการวิเคราะห์และสังเคราะห์หลักการ แนวคิด ทฤษฎี รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีขั้นตอนการพัฒนาแบ่งเป็น 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน แนวคิดการจัดการศึกษา หลักการพลศึกษา

ขั้นที่ 2 การกำหนดองค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบที่จำเป็นต่อการนำไปใช้ในการสอนและสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก

ขั้นที่ 3 การออกแบบสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล และเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบคุณภาพรูปแบบที่พัฒนาขึ้นโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบ ในแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีดำเนินการจัดการเรียน

การสอนและการประเมินผล และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตาม
อุดมการณ์โอลิมปิกที่พัฒนาขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

ขั้นที่ 5 การปรับปรุงคุณภาพรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ
เพื่อให้ได้รูปแบบที่มีความถูกต้องด้านเนื้อหา องค์ประกอบที่สอดคล้องและมีกิจกรรมการจัดการเรียนการสอน
ที่เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 2 การประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก
เพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โดยมีขั้นตอนการประเมินแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบไปด้วยการตรวจสอบความตรง
เชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง
พบว่า แบบทดสอบความรู้วิชาการีฬา มีค่าเท่ากับ 0.87 แบบประเมินพฤติกรรมที่ส่งเสริมอุดมการณ์โอลิมปิก
ในด้านความมีมิตรภาพ มีค่าเท่ากับ 0.80 แบบประเมินพฤติกรรมที่ส่งเสริมอุดมการณ์โอลิมปิกในด้านความ
เคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน มีค่าเท่ากับ 0.80 และแบบทดสอบสมรรถภาพ มีค่าเท่ากับ 1.00 และนำเครื่องมือ
ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน เพื่อหาค่าความเที่ยง โดย
แบบทดสอบความรู้วิชาการีฬา ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.80 ระดับความยากง่ายอยู่ในช่วง 0.31-0.50 และ
มีค่าอำนาจจำแนกที่ช่วง 0.63-1.00 แบบประเมินพฤติกรรมที่ส่งเสริมอุดมการณ์โอลิมปิกในด้านความมี
มิตรภาพ ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.90 แบบประเมินพฤติกรรมที่ส่งเสริมอุดมการณ์โอลิมปิกในด้านความเคารพ
ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.83 โดยใช้วิธีการของ Cronbach Coefficient Alpha

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองใช้และประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
ตามอุดมการณ์โอลิมปิก ประกอบด้วย

2.1 ทดสอบก่อนการสอนด้วยรูปแบบที่พัฒนาขึ้น โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น กลุ่มทดลอง
จำนวน 16 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 16 คน โดยทดสอบพฤติกรรมด้านความยอดเยี่ยมตามอุดมการณ์
โอลิมปิกในด้านความรู้ และการทดสอบสมรรถภาพ พฤติกรรมด้านความมีมิตรภาพ และพฤติกรรมด้าน
ความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ก่อนทดลองสอนด้วยรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมา ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่ม
ควบคุม นำผลการทดสอบก่อนการสอนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มาเปรียบเทียบความแตกต่างของ
ค่าเฉลี่ยของคะแนน โดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
มีพฤติกรรมตามอุดมการณ์โอลิมปิกด้านความยอดเยี่ยมในด้านความรู้ และการทดสอบสมรรถภาพ ความ
มีมิตรภาพ ความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ทดลองใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นกับนักเรียนกลุ่มทดลอง จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้
เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมให้เรียน
วิชาพลศึกษาตามปกติ

2.3 ทดสอบหลังเสร็จสิ้นการสอน 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบพฤติกรรมด้านความยอดเยี่ยมตามอุดมการณ์โอลิมปิกในด้านความรู้ และด้านสมรรถภาพทางกาย พฤติกรรมด้านความมีมิตรภาพ และพฤติกรรมด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ภายหลังจากเสร็จสิ้นการสอน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.4 การทดสอบความคงทนของพฤติกรรมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติตามอุดมการณ์โอลิมปิก ในด้านความยอดเยี่ยม แยกออกเป็นด้านความรู้ และด้านสมรรถภาพทางกาย พฤติกรรมด้านความมีมิตรภาพ และพฤติกรรมด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ภายหลังจากเสร็จสิ้นการสอนต่อไปอีก 2 สัปดาห์ ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ขั้นที่ 4 การสรุปและอภิปรายผลการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติ ดังนี้

1. คำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมด้านความยอดเยี่ยมตามอุดมการณ์โอลิมปิกในด้านความรู้ และการทดสอบสมรรถภาพ พฤติกรรมด้านความมีมิตรภาพ และพฤติกรรมด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน

2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมตามอุดมการณ์โอลิมปิกด้านความยอดเยี่ยมในด้านความรู้ และการทดสอบสมรรถภาพ ด้านความมีมิตรภาพ และด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกันของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมหลังการทดลองและระยะติดตามผล โดยการทดสอบค่า “ที”

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวชนิดวัดซ้ำ ANOVA เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อคะแนนด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพ ด้านความมีมิตรภาพ และด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกันในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในช่วงระยะเวลาก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์

4. เปรียบเทียบรายคู่ (Pairwise Comparison) โดยวิธีการของ LSD

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการวิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา หลักการคุณค่าของโอลิมปิกรวมทั้งเอกสารและงานวิจัยได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีองค์ประกอบจำนวน 5 องค์ประกอบ คือ หลักการ แนวคิดและอุดมการณ์

โอลิมปิก วัตถุประสงค์ของรูปแบบ เนื้อหา ขั้นตอนการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 8 แผนการเรียนรู้ ซึ่งในแต่ละแผนประกอบด้วยสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ การวัดและการประเมินผล บันทึกหลังการสอน ผ่านการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ตอนที่ 2 ผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก เพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังตารางที่ 1, 2 และ 3 ตามลำดับ

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม จำแนกตามตัวแปรพฤติกรรมด้านความรู้ด้านความมีมิตรภาพ และด้านความเคารพ ให้เกียรติซึ่งกันและกันของระยะของการทดลอง

พฤติกรรมตาม อุดมการณ์โอลิมปิก	กลุ่ม ตัวอย่าง	ระยะการ ทดลอง	\bar{X}	SD	Min	Max	F	p
ความยอดเยี่ยม ในด้านความรู้ (Excellence)	กลุ่มทดลอง	ก่อนการ ทดลอง	8.94	4.43	5.00	17.00		
		หลังการ ทดลอง	16.56	1.314	14.00	18.00	37.630	0.000*
	กลุ่ม ควบคุม	ติดตามผล	16.56	1.824	14.00	19.00		
		ก่อนการ ทดลอง	11.06	3.53	7.00	17.00	25.011	0.000*
		หลังการ ทดลอง	16.25	1.949	13.00	19.00		
		ติดตามผล	16.31	1.078	14.00	17.00		
ความมีมิตรภาพ (Friendship)	กลุ่มทดลอง	ก่อนการ ทดลอง	3.19	0.327	2.50	3.65		
		หลังการ ทดลอง	3.60	0.242	3.20	4.00	11.185	0.000*
	กลุ่ม ควบคุม	ติดตามผล	3.60	0.24	3.20	4.00		
		ก่อนการ ทดลอง	3.14	0.403	2.25	3.55		
		หลังการ ทดลอง	3.29	0.457	2.70	4.00	6.021	0.005*
		ติดตามผล	3.57	0.25	3.20	4.00		

ตารางที่ 1 (ต่อ)

พฤติกรรมตาม อุดมการณ์โอลิมปิก	กลุ่ม ตัวอย่าง	ระยะการ ทดลอง	\bar{X}	SD	Min	Max	F	p
ความเคารพให้เกียรติ ซึ่งกันและกัน (Respect)	กลุ่มทดลอง	ก่อนการ ทดลอง	3.28	0.434	2.35	4.00	4.403	0.018*
		หลังการ ทดลอง	3.65	0.198	3.35	4.00		
		ติดตามผล	3.59	0.455	3.00	4.00		
	กลุ่ม ควบคุม	ก่อนการ ทดลอง	3.15	0.303	2.65	3.45	3.519	0.038*
		หลังการ ทดลอง	3.30	0.506	2.45	3.95		
		ติดตามผล	3.53	0.386	3.00	4.00		

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านความมีมิตรภาพ และ
ด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ในระยะหลังการทดลองของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

รายการ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ด้านความรู้	16.56	1.314	16.25	1.95	-5.32	.599
2. ด้านสมรรถภาพทางกาย						
2.1 ยืนกระโดดไกล	9.19	0.544	8.19	0.981	-3.566	.002*
2.2 ลูก - นิ่ง 30 วินาที	8.94	0.85	8.44	0.63	-1.886	.069
2.3 ดันพื้น 30 วินาที	8.94	1.06	9.06	1.18	.315	.755
2.4 วิ่ง 50 เมตร	8.75	0.58	8.13	1.20	-1.872	.071
2.5 งอตัวไปข้างหน้า	8.56	0.51	8.25	0.93	-1.176	.249
3. ด้านความมีมิตรภาพ	3.60	0.24	3.29	0.46	-2.346	.028*
4. ด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน	3.65	0.20	3.30	0.51	-2.622	.017*

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ในระยะติดตามผลของ
กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

รายการ	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ยืนกระโดดไกล	9.19	0.834	8.13	0.885	-3.494	.001*
2. ลูก - นั่ง 30 วินาที	9.13	0.96	8.75	0.93	-1.123	.270
3. ดันพื้น 30 วินาที	8.88	1.20	8.88	1.20	0.000	1.000
4. วิ่ง 50 เมตร	9.00	0.63	8.13	1.09	-2.782	.009*
5. งอตัวไปข้างหน้า	8.44	0.63	8.19	0.91	-.904	.373

*p<.05

จากตาราง 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยการทดสอบสมรรถภาพทางกายในระยะติดตามผลของกลุ่มควบคุมและ
กลุ่มทดลอง ในรายการยืนกระโดดไกลและ วิ่ง 50 เมตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริม
การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการ อยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกัน
อย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ แนวคิดทฤษฎีขั้นตอนการ
จัดการเรียนรู้พลศึกษา หลักการคุณค่าของอุดมการณ์โอลิมปิก รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยต่างๆ จนได้
องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 ประกอบด้วยหลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลจากนั้น
จึงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน ผ่านการตรวจสอบการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของรูปแบบ
โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ซึ่งได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1.00 นับว่าเป็นรูปแบบที่น่าไปใช้ได้

2. ผลการประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก เพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
พบว่า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้ไม่แตกต่างกัน
ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้ภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า หลังการทดลองและระยะ
ติดตามผลมีค่าเฉลี่ย สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ไม่แตกต่างกัน ส่วนหลังการทดลองและระยะติดตามผล พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในรายการยีนกระโดดไกล และวิ่งระยะ 50 เมตร

2.3 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความมีมิตรภาพระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า ในระยะก่อนการทดลองและระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความมีมิตรภาพ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในระยะหลังการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความมีมิตรภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกันระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า ในระยะหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในระยะก่อนการทดลองและระยะติดตามผล พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีขั้นตอน การจัดการเรียนรู้พลศึกษา หลักการคุณค่าของอุดมการณ์โอลิมปิก รวมทั้งเอกสารและงานวิจัยต่างๆ จนได้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 8 แผน ผ่านการตรวจสอบการหาคุณค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน และสอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนาารูปแบบการเรียนการสอนของ (Joyce and Weil, 1996) และ (Kulthida Maophet, 2010) ที่ได้เสนอหลักการพัฒนาารูปแบบว่า รูปแบบการเรียนการสอนต้องมีทฤษฎีรองรับ เมื่อพัฒนาารูปแบบแล้ว ก่อนนำไปใช้จะต้องมีการทดสอบและตรวจสอบคุณภาพ และนำข้อค้นพบที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข วิธีการดำเนินการพัฒนาารูปแบบนี้ ยังสอดคล้องกับ (Tissana Khaemmanee, 2008) ที่สรุปไว้ว่า การพัฒนาจะต้องผ่านการจัดองค์ประกอบต่างๆ ให้เป็นระบบโดยคำนึงถึง ทฤษฎี แนวคิด และหลักการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งต้องจัดองค์ประกอบต่างๆ ให้มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งรูปแบบเป็นเครื่องมือทางความคิดที่บุคคลใช้ในการสืบสอบหาคำตอบ ความรู้ ความเข้าใจ

2. การประเมินประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก เพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

จากตารางวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้ไม่แตกต่างกัน ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้ภายในกลุ่มทดลอง พบว่า หลังการทดลองและระยะติดตามผลมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอภิปรายได้ในประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 พฤติกรรมตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ด้านความยอดเยี่ยม ความยอดเยี่ยมในด้านความรู้ กลุ่มทดลองที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่ามีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง หมายความว่า นักเรียนที่เข้าร่วมรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกมีความสามารถในการแสดงออกด้านความรู้ ความเข้าใจ ในหลักการ วิธีการเล่นและกติกา ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากการที่นักเรียนได้เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมา ได้เรียนรู้และเข้าใจในหลักการและเหตุผล วิธีการเล่นกีฬาด้วยความปลอดภัย สำหรับตนเองและบุคคลรอบข้าง เข้าใจในระเบียบและกฎกติกา และมีการอภิปราย ถาม – ตอบ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ลงมือเล่นกีฬาและปฏิบัติจริงด้วยตนเอง สอดคล้องกับ (Binder, 2010) กล่าวว่า การสอนอุดมการณ์โอลิมปิกในโรงเรียน ด้านความยอดเยี่ยม (Excellence) ต้องส่งเสริมให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ยอดเยี่ยมตามคุณค่าโอลิมปิกขั้นพื้นฐาน รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ยังสอดคล้องกับ (Kulthida Maophet, 2010) กล่าวว่า ธรรมชาติของกิจกรรมทางพลศึกษาจะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางด้านสติปัญญาได้ เพราะในกิจกรรมพลศึกษา เช่น เกมกิจกรรมเข้าจังหวะ กิจกรรมการเคลื่อนไหวต่างๆ จะมีคำสั่งมากมายที่จะต้องจดจำความหมายของคำศัพท์ที่ครูให้มา ใช้ความสามารถในการนำคำสั่งนั้นมาสร้างเป็นวลีและประโยคเพื่อใช้ในกิจกรรมการเคลื่อนไหวทางพลศึกษา ทำให้เด็กรู้จักคิดเกี่ยวกับการเล่นและรู้จักสร้างแนวคิดในการเล่นเกมต่างๆ

ความยอดเยี่ยมในด้านสมรรถภาพทางกาย จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการทดสอบสมรรถภาพทางกายของกลุ่มทดลองที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น มีค่าเฉลี่ยด้านการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในรายการ ยืนกระโดดไกล และวิ่งระยะ 50 เมตร หมายความว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก มีการฝึกด้านทักษะการเคลื่อนไหว ฝึกความสมดุลของร่างกาย การทำงานประสานสัมพันธ์กัน ฝึกความอดทนของระบบไหลเวียนเลือดและการหายใจ ความแข็งแรง ความอดทนของกล้ามเนื้อ พลังและความคล่องตัวเพิ่มขึ้น ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการที่นักเรียนได้เรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นโดยอุดมการณ์โอลิมปิกที่ผสมผสานอยู่ในแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ความพยายามความสามารถในการใช้ส่วนต่างๆของร่างกายในการแก้ปัญหา ทำหายความสามารถ สอดคล้องกับ (Gessman, 1992)

กล่าวว่า การฝึกซ้อมจะทำให้ร่างกายมีสมาธิ เป็นระบบและการฝึกซ้อมถือเป็นเวทีสำหรับการพัฒนาร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ สอดคล้องกับ (Tissana Khaemmanee, 2008) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้ที่ตีนั้น ควรช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกายเพื่อช่วยให้ประสาทการรับรู้ของผู้เรียนตื่นตัวพร้อมที่จะรับ ข้อมูลและการเรียนรู้ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ตรงตามวัตถุประสงค์คุณค่าอุดมการณ์โอลิมปิกด้านความยอดเยี่ยม (Excellence) คือ การที่ได้พยายามทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างดีที่สุดจากการเล่นหรือการใช้ชีวิต โดยไม่ใช่เพียงเพื่อ ชัยชนะ แต่ยังรวมไปถึงการมีส่วนร่วม ทำให้เกิดความมุ่งมั่นพยายามที่จะก้าวหน้า

2.2 พฤติกรรมตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติด้านความมี มิตรภาพ นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก ที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านความมีมิตรภาพ ก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และแสดงพฤติกรรมความมี มิตรภาพที่ดีขึ้น เช่น การมีน้ำใจ ให้ความช่วยเหลือเพื่อนร่วมชั้น การมีระเบียบวินัย และมีการให้ความร่วมมือ ในชั้นเรียนเพิ่มสูงขึ้น โดยทราบจากการสังเกตและบันทึกผลการเรียนรู้ การสอดแทรกเนื้อหาคุณค่าของ อุดมการณ์โอลิมปิกให้มืออยู่ในแผนการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนการสอนเริ่มตั้งแต่ขั้นพัฒนา สมรรถภาพทางกาย ขั้นอธิบาย และสาธิต ขั้นฝึกหัด และขั้นนำไปใช้เล่นเพื่อความสนุกสนาน จึงทำให้นักเรียน ได้ฝึกปฏิบัติตนให้เข้ากับผู้อื่น ฝึกบทบาทการเป็นผู้นำและผู้ตาม เป็นการฝึกเรื่องเกี่ยวกับการมีมนุษยสัมพันธ์ การเข้าใจความแตกต่างในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ นักเรียนฝึกฝนจากการเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น และต่อไปจะสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี การเล่นกีฬาเป็นทีม เป็นกลุ่ม ทำให้ทุกคนต้องพึ่งพาอาศัยกันมีความสามัคคีและรับผิดชอบร่วมกัน รู้จักความหมายของคำว่ามิตรภาพ ที่แท้จริงที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกช่วยให้ ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความสามารถในการแสดงออกด้านคุณธรรม หรือความมีน้ำใจนักกีฬาที่ดีขึ้น เช่นเดียวกับ (Kulthida Maopphet, 2010) กล่าวไว้ว่า บุคคลที่มีวุฒิภาวะทางสังคม คือ บุคคลที่ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่าง มีความสุขเป็นที่ยอมรับนับถือของผู้อื่นมีบุคลิกลักษณะที่ดีและมีน้ำใจนักกีฬา สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ โดย การเล่นกีฬาเป็นทีมจากการฝึกทักษะการวิ่งผลัด การทำกิจกรรมกลุ่มสอดคล้องกับ (Supitr Samahito, 2012) ที่ได้กล่าวไว้ว่า น้ำใจนักกีฬาในบริบทของนักกีฬา ดังที่ปรากฏในเพลงกราวกีฬา มีความหมายว่า เล่นกีฬาด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม เที่ยงธรรม เล่นอย่างมีมิตรภาพ น้ำใจนักกีฬาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการก่อให้เกิด การเรียนรู้ในการปฏิบัติตน การตรงต่อเวลา การมีวินัยในตนเอง การเล่นอย่างชาวสะอาดบริสุทธิ์ยุติธรรม อดทนและใช้พยายามด้วยความชื่นบาน เล่นอย่างมีศักดิ์ศรีเพราะทุกคนในทีมจะเข้าใจบทบาทหน้าที่ของ ตนเอง ในฐานะผู้นำและผู้ตาม การทำงานเป็นทีมช่วยให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เป็นการสร้างความ เข้มแข็ง สร้างความมั่นใจให้กับกลุ่มและผลที่ตามมาคือ ทำให้เกิดความสามัคคี ประองตองและเกิดสันติสุข

2.3 พฤติกรรมตามอุดมการณ์โอลิมปิกเพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติด้านความเคารพ ให้เกียรติซึ่งกันและกัน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์ โอลิมปิกที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมด้านความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ในระยะก่อนการ

ทดลอง และหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนการทดลองการที่นักเรียนแสดงออกถึงความเคารพให้เกียรติเพื่อนที่ชนะและไม่ปฏิเสธเมื่อตนเองเมื่อกลายเป็นผู้แพ้ แม้ในบางครั้งมีการแสดงทักษะออกมาได้แยกว่าก็ยังคงยอมรับผลการแข่งขันนั้น การเคารพความสามารถของคู่แข่งไม่ว่าคู่แข่งจะเล่นได้ดีกว่าหรือด้อยกว่า ก็ควรจะเคารพให้เกียรติคู่แข่ง ไม่ควรกล่าวโทษหาคนผิด หรือมีทักษะที่ดีกว่าก็ไม่ควรประมาท หรือดูถูกฝีมือคู่แข่งเช่นกัน พฤติกรรมนี้สืบเนื่อง มาจากการที่ได้เรียนตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้น เข้าใจในคุณค่าของอุดมการณ์การโอลิมปิกทั้ง 3 ด้าน คือ ความยอดเยี่ยม (Excellence) มิตรภาพ (Friendship) และความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน (Respect) ที่ผสมผสานและสอดแทรกอยู่ในกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ (Binder, 2000) ที่กล่าวว่า การศึกษาคุณค่าอุดมการณ์โอลิมปิกจะช่วยส่งเสริมสันติภาพ เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน เคารพวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน พัฒนาความรู้สึก ความอดทน ความมีสามัคคีและความเคารพซึ่งกันและกัน จะเห็นได้ว่าพลศึกษามีส่วนช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักเรียนผ่านการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ทำให้มีโอกาสเกิดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัว ฝึกความเป็นผู้นำและผู้ตาม ความกล้าแสดงออกการทำการกิจกรรมการเคลื่อนไหวรูปแบบต่างๆ เช่น การ นำอบอุ่นร่างกาย การสาธิต การเล่นเกมกิจกรรมเข้าจังหวะ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียนโดยตรง ช่วยให้การเรียนรู้มีความหมายและสนุกสนานเพิ่มขึ้น เมื่อนักเรียนเกิดความสนุกสนานจากการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นแล้ว ทำให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนพลศึกษาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ (Kulthida Maopphet, 2010) ที่ได้กล่าวว่า การออกกำลังกายช่วยลดความเครียดของสมองทำให้เกิดความสุข ซึ่งเป็นข้อมูลสนับสนุนเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการกระทำ Active Learning โดยนำการเคลื่อนไหวปฏิบัติการใช้เพลง ศิลปะ ดนตรี ให้ผู้เรียนมีความสุขและสร้างพลังในการเรียนรู้ได้มากขึ้น สอดคล้องกับ (Hastie, 2006) ที่ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่เป็นประโยชน์ในด้านอารมณ์ว่าเด็กจะแสดงความสามารถอย่างต่อเนื่องในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ช่วงเวลาที่เด็กประสบความสำเร็จจากการแสดงทักษะความสามารถนั้นจะได้รับประโยชน์ด้านอารมณ์เป็นการเพิ่มความรู้สึกของการนับถือตนเองจากกิจกรรมทางกาย ซึ่งจะมีผลกระทบในทางบวกด้านจิตวิทยาของเด็กได้ดี ตัวอย่างเช่น การให้เด็กออกมาสาธิตท่าทางต่างๆ จะทำให้ระดับของการเคารพนับถือตนเอง ความคิดของตนเองสูงขึ้น ระดับความวิตกกังวลและระดับความเครียดก็จะลดลง ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของ (Croll, Attwood, Fuller, & Last, 2008) ที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่ตระหนักถึงคุณค่าของการศึกษาและให้ความสำคัญของการทำดีที่โรงเรียน นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของโรงเรียนมากขึ้นเมื่อโรงเรียนมีสภาพแวดล้อมที่ดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ควรเตรียมสื่อ และอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้พร้อม รวมทั้งเอกสารประกอบการเรียนต่างๆ เพื่อความสะดวกในการเลือกนำมาใช้ และมีความหลากหลาย อีกทั้งต้องแสดงถึงหลักการวิธีการ และสาธิตท่าทางการแสดงทักษะที่ถูกต้อง เพื่อเพิ่มความสนใจของนักเรียนและเพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด

2. ครูผู้สอนควรมีความรู้เกี่ยวกับอุดมการณ์โอลิมปิก มีความสามารถในการสอน มีร่างกายที่แข็งแรง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดี มีบุคลิกภาพที่เป็นกันเอง มีมนุษยสัมพันธ์ ให้คำแนะนำและให้ผลสะท้อนกลับแก่นักเรียนที่แสดงทักษะอย่างถูกต้อง เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักเรียนในด้านพฤติกรรมที่ส่งเสริมอุดมการณ์โอลิมปิกคือ ความยอดเยี่ยม ความเคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความมีมิตรภาพ

ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิกโดยนำกีฬาประเภททีมชนิดอื่นๆ อาทิ เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล บาสเกตบอลเข้ามาผสมผสาน
2. ควรศึกษาติดตามผล เพื่อประเมินความคงทนของการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก เพื่อสร้างเสริมการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ
3. ควรศึกษาการพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามอุดมการณ์โอลิมปิก เพื่อศึกษาสาระสำคัญต่างๆ ของโอลิมปิกที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา วัฒนธรรม คุณธรรมและคุณค่าทางสังคม

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณอุดหนุนการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงเจริญพระชนมายุครบ 72 พรรษา

Reference

- Binder, D. L. (2000). *Be a champion in life: International teacher's resource book*. Athens: Foundation of Olympic and Sport Education.
- Binder, D. L. (2010). *Teaching Olympism in schools: Olympic Education as a focus on values education*. Bellaterra: Centre d'Estudis Olímpics (UAB).
- Croll, P., Attwood, G., Fuller, C., & Last, K. (2008). *The structure and implications of Children's attitudes to school*. British Journal of Educational Studies.
- Gessman, R. (1992). *Olympische Erziehung in der Schule unter besonderer Berücksichtigung des Fair-play Gedankens [Olympic education and its school application*. Olympic education in schools within the special context of the fair play idea]. Paper presented at the Proceedings of the First National Teacher Professional Workshop of the National Olympic Committee of Germany, Olympia, Greece, September 7-15.
- Hastie, P.A. (2006). *Teaching elementary physical education: strategies for the classroom teacher*. U.S.A.: Pearson Benjamin Cumming is a trademark of Pearson Education.

- Joyce, B. R., and Weil, Marsha. (1996). *Model of Teaching*. 4rd ed. Englewood cliffs, New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- International Olympic Committee. (2013). *Olympic Charter*. Did We Do S.a.r.l., Lausanne, Switzerland.
- Kohlberg, L. (1976). *Moral stage and moralization : The cognitive development and behavior: Theory research and social issues*. New York: Holt, Reinhart and Winston.
- Kultida Maopech. (2010). *The development of a physical education instructional model based on theory of multiple intelligences to improve physical education learning achievement of elementary school students*. Doctor of Philosophy Degree in Physical Education, Chulalongkorn University. [in thai]
- Ministry of Education. (2008). *The basic education core curriculum B.E. 2551 (A.D.2008)*. Bangkok: Office Of The Basic Education Commission. [in thai]
- Nantawan Wongprasert. (2014). *Guidelines for physical education learning Management for students with special needs: case studies of the welfare education school*. Master of Education Degree in Physical Education, Chulalongkorn University. [in thai]
- Office of the Permanent Secretary, Ministry of Education. (2012). *Thai Education Master Plan 11 B.E. 2555–2559*. [in thai]
- Supitr Samahito. (2012). *Journal Olympic Day 2012*. National Olympic Committee of Thailand, Bangkok . [in thai]
- Tanin Boonyalongkorn. (2004). *The lower secondary school student's attitude towards physical education subjects based on basic education curriculum B.E. 2544*. Master of Education Degree in Physical Education Chulalongkorn University. [in thai]
- Tissana Khammanee. (2008). *Teaching-Learning Model*. Bangkok : Chulalongkorn University. [in thai]
- Tissana Khammanee. (2010). *Science of teaching pedagogy*. Bangkok : Chulalongkorn University. [in thai]
- Worasak Phianchop. (2005). *Including articles on philosophy, principles, methods of teaching and measurement for physical evaluation*. Bangkok: Chulalongkorn University. [in thai]

Received : 3 August 2018

Revised : 9 October 2018

Accepted : 28 January 2019

สื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษา : เครื่องยิงลูกเทนนิส

ลลิตนา พิมพ์จันทร์¹ ธรรณณ สุธน² และสุเทพ เทน็อคลอง³

¹สาขาวิชาศึกษาทั่วไป สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

²คณะวิทยาการสุขภาพและการกีฬา มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

³ศูนย์เครื่องมือวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

บทคัดย่อ

การศึกษาวินิจฉัยสื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษา เครื่องยิงลูกเทนนิส มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างเครื่องมือช่วยสอน ในกิจกรรมกีฬาเทนนิส ส่งเสริมการเรียนรู้ผู้เรียน และสร้างเครื่องช่วยส่งลูกเทนนิสที่สามารถทำงานได้หลายระบบ ได้แก่ สามารถส่งงานจากระบบที่ใช้สัญญาณแบบคลื่นวิทยุไปยังไมโครสวิตซ์ที่ควบคุมมอเตอร์ที่ทำให้ล้อหมุนและส่งลูกเทนนิสออกไป โดยกำหนดโปรแกรมในการส่งลูกเทนนิสเป็นระบบแบบสุ่มทิศทางและกำหนดทิศทาง (ซ้าย-ขวา) สามารถกำหนดและปรับอัตราความเร็วของการส่งลูกเทนนิสได้ 3 ระดับ รวมถึงคุณสมบัติสามารถปรับมุมการยิง เครื่องยิงลูกเทนนิสใช้ไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ จึงสะดวกต่อการเคลื่อนย้ายไปสนามต่างๆ และสามารถใช้งานได้ต่อเนื่องถึง 12 ชั่วโมง ทั้งนี้ผลการประดิษฐ์ได้ผลว่า

1. เครื่องยิงลูกเทนนิสสามารถส่งลูกเทนนิสได้ที่ค่าเฉลี่ย 15 ลูกต่อนาที
2. เครื่องยิงลูกเทนนิสสามารถส่งลูกเทนนิสระบบแบบสุ่มทิศทางและกำหนดทิศทางซ้าย ขวา
3. เครื่องยิงลูกเทนนิสสามารถกำหนดและปรับอัตราความเร็วของการส่งลูกเทนนิสได้ 3 ระดับ คือ ระดับช้า ระดับปานกลาง และระดับเร็ว (30, 50, 70 กม.ต่อชม. ตามลำดับ)
4. เครื่องยิงลูกเทนนิส ความสามารถปรับมุม (มุมก้ม-เงย) ตั้งอยู่ที่ 55.9-78 องศา
5. เครื่องยิงลูกเทนนิส ความสามารถส่งลูกเทนนิสให้เคลื่อนที่ระยะใกล้ กลาง และท้ายคอร์ต ซึ่งมีระยะทางเฉลี่ย 6, 13 และ 17 เมตร (ตามลำดับ)
6. เครื่องยิงลูกเทนนิสมีความแม่นยำสูงในการส่งลูกเทนนิสให้ตกในบริเวณที่กำหนดบอลระยะใกล้ ระยะกลาง และบอลท้ายคอร์ต มีค่าเฉลี่ยความแม่นยำอยู่ที่ 92, 95 และ 94 เปอร์เซ็นต์ (ตามลำดับ)

คำสำคัญ : เครื่องยิงลูกเทนนิส / มุมก้ม-มุมเงย / ระดับความเร็วของลูกเทนนิส

Corresponding Author: ดร.ลลิตนา พิมพ์จันทร์ สาขาวิชาศึกษาทั่วไป สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

E-mail: pluckhan@wu.ac.th

TEACHING MEDIA ASSISTED PHYSICAL EDUCATION : TENNIS SHOOTER

Luckhana Pimjan¹ Taraporn Suntorn² and Suthap Nueklong³

¹Division of General Education, School of Liberal Arts, Walailak University

²Devison of Sport Science, Health and Sport Science, Thaksin University, Puttalong

campus, ³The Center for Scientific and Technological Equipments, Walailak University

Abstract

The purposes of this invention were: 1) to create the tennis shooter for tennis class and contribute the learner tennis's skill, 2) to invent the tennis shooter with many functional purposes: remote control, angle adjustable, fix or random ball feeding, three tennis ball speed levels, 3) investigate electronic supply by battery with 12 hr. capacity and convenient to move around tennis court. The results of invented tennis shooter were as followed:

1. The average of tennis balls feeding were 15 balls per minute.
2. The programs of ball feeding to left or right court were random and manual modes.
3. The programs of ball feeding speeds were slow, medium and high (30, 50, 70 km/hr., respectively).
4. Angle adjustable (up-down) range was from 55.9-78°.
5. The average distance of feeding balls were 6, 13, and 17 meter
6. There was highly accuracy of ball feeding to target area: short ball at 92 %, middle court at 95%, and 94% at baseline.

Keywords: Tennis Shooter / Up-Down angle / Tennis ball speed

Corresponding Author: Luckhana Pimjan Ph.D., Division of General Education, School of Liberal Arts, Walailak University., E-mail: pluckhan@wu.ac.th

บทนำ

ประมาณศตวรรษที่ 13 ประเทศฝรั่งเศสมีการเล่นเกมสซึ่งเป็นต้นกำเนิดของกีฬาเทนนิสเรียกว่า Le Jeu Du Paume (เจอเดอปุม) หรือเป็นภาษาอังกฤษว่า The Game of the Palm (เกมส์ของฝ่ามือ) เป็นกีฬาของชนชั้นสูงที่เล่นในร่มโดยใช้ฝ่ามือตีลูกบอลทรงกลม หลังจากนั้นจึงมีการใช้แร็คเก็ตแทนฝ่ามือ ต่อมามีการปฏิวัติในประเทศฝรั่งเศส Le Jeu Du Paume ก็สูญหายไปพร้อมกับกลุ่มชนชั้นสูง ขณะที่ประเทศอังกฤษยังคงมีการเล่นกีฬานี้อยู่ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1874 นายพันตรี วอลเตอร์ คล็อบตัน วิงฟิลด์ ได้ดัดแปลงการเล่นจากในร่มมาเป็นกลางแจ้ง ปี 1896 กีฬาเทนนิสได้ถูกบรรจุอยู่ในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งแรกที่กรุงเอเธนส์ และปี 1913 มีการจัดตั้งสหพันธ์เทนนิสนานาชาติ (ในสมัยนั้นเรียกว่า International Lawn Tennis Federation - ILTF, ปัจจุบันคือ International Tennis Federation - ITF) เพื่อวางกฎระเบียบ กติกาต่างๆ (The International Tennis Federation Rules of Tennis, 1997) ประเทศไทยมีข้อสันนิษฐานว่าเทนนิสเริ่มเล่นในรัชกาลที่ 5 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า เจ้าอยู่หัวโดยชาวอังกฤษและอเมริกันที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย ต่อมา มีการเล่นกันในหมู่คนและข้าราชการชั้นสูง ในปี พ.ศ. 2500 มีการจัดการแข่งขันขึ้นอย่างแพร่หลายต่อเนื่อง ปี พ.ศ. 2520 (Suparoek Manjaiton, 1997) การจัดการเรียนการสอนโดยกรมพลศึกษา ส่วนใหญ่มีในหลักสูตรการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาและสถาบันการพลศึกษาทั่วประเทศไทย และพบว่าสนาม อุปกรณ์ไม้เทนนิส ลูกเทนนิส บุคลากรที่สอน มีจำนวนไม่เพียงพอ อาจเนื่องจากได้รับงบประมาณน้อย และอุปสรรคอย่างหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนก็คือจำนวนผู้เรียนที่มากเกินไปกว่า 30 คนต่อชั้นเรียน ทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถส่งบอลให้ผู้เรียนได้ตีลูกเทนนิสในปริมาณมากและเพียงพอ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาทักษะเทนนิส เช่น การตีลูกด้านโฟร์แฮนด์ หรือด้านแบคแฮนด์ ซึ่งเป็นทักษะสำคัญเท่าที่ควร และสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องหลักการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษาของ (Richard Bailey, 2005) เทคโนโลยี สื่อการสอน เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษา ที่จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง เกิดการเรียนรู้ (Victoria A. Good year & Ashley Casey, 2015) ดังนั้น อุปกรณ์กีฬาจึงเป็นปัจจัยสำคัญมาก ที่มีผลต่อการออกกำลังกายและการเรียนรู้ทักษะการเรียน การเล่นกีฬา (Wasana Kunaapisit, 1998; Natthakan Champadae and Chinoso Visitnitkija, 2016)

ความต้องการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายเกิดจากแรงจูงใจซึ่งมีอยู่ 2 รูปแบบคือ แรงจูงใจภายในคือ ตัวผู้เรียนเองและแรงจูงใจภายนอก เช่น มีอุปกรณ์กีฬาสวย หรือชุดกีฬาใหม่ ทำให้อยากไปออกกำลังกาย (Supranee Kwanboonchan, 1996) แรงจูงใจภายในเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้และความสนุกสนานของผู้เรียน (Karussanu & Glyn, 1996) และแรงจูงใจภายนอกแบบสิ่งล่อใจ ก็เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญเช่นเดียวกัน เป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนนิยมใช้เพื่อการตื่นตัวในการเรียนรู้ เช่น อุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอนหลากหลายรูปแบบ (Wayne Usher et al., 2015 and Surachai Bubpha, 2015) กล่าวว่าปัจจุบันนี้กีฬาเทนนิสแพร่หลายมากยิ่งขึ้นและในการฝึกซ้อมแต่ละครั้ง ผู้ฝึกสอนต้องส่งลูกเทนนิสเป็นจำนวนหลายครั้งมากและใช้เวลาในการฝึกซ้อมนานผู้ฝึกสอนจึงเกิดความเหนื่อยล้า ดังนั้นการมีเครื่องยิงลูกเทนนิสน่าจะเป็นปัจจัยเสริมการเรียนรู้และสามารถของผู้เรียน แต่ด้วยเครื่องยิงลูกเทนนิสที่มีใช้ในปัจจุบัน

มีราคาสูง โปรแกรมการทำงานของเครื่องยิงลูกเทนนิสมีข้อจำกัด ตลอดจนปัญหาการนำเข้าจากต่างประเทศ ปัญหาการซ่อมบำรุง ทำให้การสั่งซื้อเครื่องยิงลูกเทนนิสสำหรับใช้ในการเรียนการสอนในวิชาเทนนิส จึงมีจำนวนน้อยมาก (Surachai Bubpha, 2012) ได้สร้างเครื่องยิงลูกเทนนิสโดยมีการประเมินผลงาน ใน 2 ด้าน คือ ด้านสมรรถนะในด้านการยิงลูกเทนนิส และด้านคุณลักษณะทางกายภาพของเครื่องยิง ลูกเทนนิส ต่อมา (Arttachai Indrachumnum and Ongkharak Tummasaro, 2008) ได้ทำโครงการวิจัย เพื่อสร้างเครื่องยิงลูกเทนนิส และสามารถยิงในองศาต่างได้ และควบคุมระยะไกล บนมือถือด้วยระบบ เอนทรอยด์แต่ไม่ได้พัฒนาต่อเนื่องและออกจำหน่ายในเชิงพาณิชย์ นอกจากนี้ (Amporn Kunchornrat et al., 2011) ได้สร้างเครื่องยิงเช่นเดียวกันเพื่อเพิ่มแรงจูงใจให้กับผู้เรียนเทนนิส

การสร้างเครื่องยิงลูกเทนนิสขึ้นเอง น่าจะเป็นการประหยัดต้นทุนแทนการสั่งซื้อจากต่างประเทศ ในราคาที่สูง เช่น เครื่องยิงลูกเทนนิสรหัส 52-4-4 รุ่น JUNIOR ราคา 74,000 บาท รหัส 52-4-64 รุ่น COMPETITOR ราคา 129,900 บาท และ รหัส 52-4-81 รุ่น PROFESSIONAL ราคา 169,900 บาท (<http://www.fbtsports.com/th/store/detail.php>) เมื่ออุปกรณ์มีราคาสูงมาก จึงไม่เป็นที่นิยมนำมาใช้เป็นสื่อ ในการเรียนหรือเล่นกีฬาประเภทนี้

ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงคิดสร้างสื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษาเครื่องยิงลูกเทนนิส เพื่อให้ได้ โปรแกรมการทำงานตามความต้องการ ใช้งบประมาณต้นทุนในการสร้างต่ำกว่าการสั่งซื้อจากต่างประเทศ และเพื่อใช้ในการเรียนการสอนวิชาเทนนิสได้ สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ รวมถึงเป็นการสร้างนวัตกรรมใหม่ ทางเทคโนโลยีทางการกีฬา สามารถหาซื้อในราคาไม่แพงเพื่อมาฝึกตีเทนนิสด้วยตนเองได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อออกแบบและสร้างสื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษาเครื่องยิงลูกเทนนิส ที่สามารถยิงลูก ได้ต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 15 ลูกต่อนาที ตั้งค่ามุมก้มและมุมเงยของระดับองศาการส่งลูกเทนนิส รวมถึง การกำหนดทิศทางการเคลื่อนที่ (ซ้าย-ขวา) ได้ทั้งแบบอัตโนมัติและควบคุมด้วยมือ
2. เพื่อสร้างเครื่องยิงลูกเทนนิส ที่มีความแม่นยำสูงในการส่งลูกเทนนิส เคลื่อนย้ายได้สะดวก และ ใช้งานได้ต่อเนื่องได้นานมากกว่า 5 ชั่วโมง

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ เป็นการออกแบบและสร้างสื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษาเครื่องยิง ลูกเทนนิส มีการออกแบบเป็นชุดโครงเหล็กเครื่องยิงลูกเทนนิสแบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ ส่วนฐาน ส่วนท่อตั้งชุด เครื่องยิงลูกเทนนิส ส่วนชุดจับยึดมอเตอร์ ส่วนบังคับมุมก้ม-เงย และ ส่วนบังคับทิศทางการยิง กับชุดที่ ไม่ใช่โครงสร้าง เป็นส่วนประกอบอื่นๆของเครื่องยิงลูกเทนนิส ประกอบด้วย ชุดบรรจุลูก ชุดปล่อยลูกเทนนิส ชุดหัวยิง และชุดรีโมทคอนโทรล สมรรถนะการยิงลูกเทนนิสของเครื่องยิงลูกเทนนิส เครื่องยิงลูกเทนนิสถูก ประเมิน 2 ด้านคือ ด้านสมรรถนะในด้านการยิงลูกเทนนิส และด้านคุณลักษณะทางกายภาพของเครื่องยิง

ลูกเทนนิส ประเมินโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เครื่องมือและวัสดุที่ใช้

1. มอเตอร์สำหรับส่งลูกเทนนิส 220 v (20,000 รอบ) 2 อัน
2. มอเตอร์สำหรับหมุนถาดปิดลูกเทนนิส
3. มอเตอร์สำหรับหมุนด้านซ้าย/ขวา
4. ชุดอุปกรณ์ไมโครสวิทช์สำหรับโปรแกรมควบคุมการทำงานของมอเตอร์ต่างๆ
5. ล้อยางหมุนได้ทำจากยางเทปลอน (Tape Lon) 360 องศาอย่างดี
6. แบตเตอรี่แบบตะกั่วกรด
7. สวิทช์ ปิด-เปิด
8. สายไฟ
9. โครงทำจาก แสตนเลส
10. รีโมทคอนโทรล
11. ถังบรรจุลูกเทนนิส
12. ท่อลำเลียงลูกเทนนิส

ขั้นตอนวิธีสร้าง

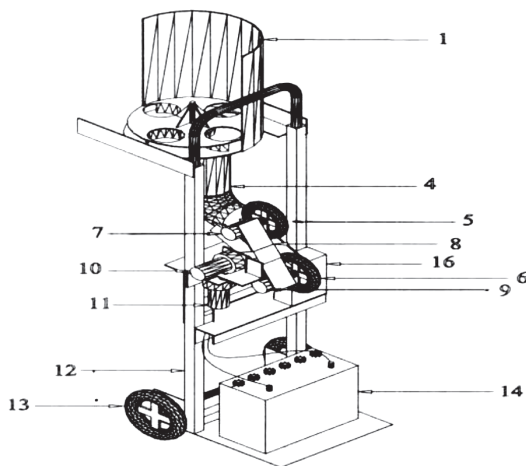
1. ศึกษาการทำงานของมอเตอร์กับล้อหมุน (ทั้งสองล้อ) เพื่อส่งลูกเทนนิส
 2. ศึกษาการทำงานของมอเตอร์กับแกนบังคับล้อหมุนให้เคลื่อนที่ในระนาบซ้าย ขวา
 3. ศึกษาการทำงานของมอเตอร์กับแกนบังคับล้อหมุนให้เคลื่อนที่ในมุม ก้ม เงย
 4. ศึกษาการทำงานของมอเตอร์กับถาดหมุนเพื่อให้ลูกเทนนิสตกลงมาอยู่ตรงช่องปล่อยลูกเทนนิส
 5. ออกแบบและกำหนดขนาดของโครงสร้างระบบกลไกของเครื่องยิงลูกเทนนิสทั้งหมดของตัวเครื่อง
 6. ตัดเหล็ก และเชื่อมต่อโครงสร้าง วางฐานการติดตั้งของกลไก
 7. ติดตั้งมอเตอร์ และประกอบโครงสร้างรวมทั้งติดตั้งล้อ ทั้ง 4 ล้อ
 8. ติดตั้งชุดมอเตอร์ กับถาดหมุนที่เจาะรู 3 รูให้ลูกเทนนิสตกลงตามท่อลำเลียงไปจุดปล่อยบอล
 9. คิดค้นโปรแกรมสำหรับควบคุมความเร็วในการยิง การปรับมุมและองศาของการส่งลูกเทนนิส การเคลื่อนที่ไปมา (ซ้าย-ขวา) รวมถึง โปรแกรมการส่งลูกเทนนิสแบบการสุ่ม (random program) ต่อสายไฟ และติดตั้งสวิทช์ควบคุมเข้ากับแบตเตอรี่
 10. ทดสอบการยิงลูก ติดตั้งล้อเลื่อนเครื่องยิงลูกเทนนิส
- เครื่องยิงลูกเทนนิสที่ผลิตเองนี้ ประกอบด้วย ถัง (1) สำหรับบรรจุลูกเทนนิสติดตั้งอยู่บนโครงเครื่องยิงลูกเทนนิส (12) และประกอบล้อยาง (13) เข้าไปที่โครง (12) สำหรับการเคลื่อนย้ายไปยังสถานที่ต่างๆ ได้สะดวก ที่กันถ่วง (1) จะมีถาด (3) ที่เจาะรูไว้ 4 รู สำหรับปล่อยให้ลูกเทนนิสไหลผ่านมายังท่อ (4) ได้ถาด (3) จะติดตั้งมอเตอร์ (2) เอาไว้เพื่อทำให้ถาด (3) หมุนแล้วทำให้ลูกเทนนิสไหลมาตามท่อ (4) ลงมายังล้อหมุน (5) และ

ล้อหมุน (6) ตาม ลำดับ โดยที่ล้อหมุน (5) และล้อหมุน (6) นั้นจะติดตั้งมอเตอร์ (7) และมอเตอร์ (9) เอาไว้ตามลำดับ เพื่อทำหน้าที่หมุนล้อหมุน (5) และล้อหมุน (6) ไปด้านหน้าเพื่อส่งลูกเทนนิสออกไปโดยสามารถปรับความเร็วการหมุนเพื่อส่งลูกเทนนิส ได้ 3 ระดับ คือ ความเร็วระดับช้า ระดับปานกลาง และ ระดับเร็ว ซึ่งความเร็วการหมุนของล้อสามารถปรับ ความเร็วได้ด้วยการติดตั้งปั๊ม(16) และชุดควบคุมมอเตอร์สำเร็จรูป (17) เข้าไปเพื่อควบคุมการทำงานของมอเตอร์ (7) และ มอเตอร์ (9) อีกชั้น ต่อจากมอเตอร์ (7) และมอเตอร์ (9) ได้ติดตั้งมอเตอร์เกียร์ (10) และมอเตอร์เกียร์ (11) โดยที่มอเตอร์เกียร์ (10) ทำหน้าที่ยกแขนกล (8) ให้เคลื่อนที่ในแนวมุมก้ม มุมเงย เมื่อมอเตอร์เกียร์ (10) เคลื่อนที่ยกแขนกล (8) ขึ้นถึงตำแหน่งสูงสุดก็จะสลับการทำงานมายังตำแหน่งต่ำสุด (สลับขึ้น-ลง) สลับกันไปมาอย่างนี้ไปตลอด ส่งผลให้ได้มุมในการส่งลูกเทนนิสในลักษณะต่างๆ กัน ซึ่งก็จะได้ระดับความสูงในการส่งลูกเทนนิสแตกต่างกันออกไป ซึ่งการสลับขึ้น-ลงนั้นถูกควบคุมโดยไมโครสวิตช์ (10.1) ที่ติดตั้งไว้กับมอเตอร์เกียร์ (10) นั่นเอง ส่วนมอเตอร์เกียร์ (11) ที่ติดตั้งต่อจากมอเตอร์เกียร์ (10) เพื่อให้แขนกล (8) เคลื่อนไหวในแนวซ้าย-ขวาสลับกันไปมาโดยอัตโนมัติ (สลับซ้าย-ขวา) เพื่อส่งบอลไปในทิศทางซ้ายและขวาโดยที่ไม่มีโครสวิตช์ (11.1) ซึ่งได้ติดตั้งไว้กับมอเตอร์เกียร์ (11) เป็นตัวควบคุมทำให้เครื่องยิงลูกเทนนิสหมุนไปด้านซ้าย หรือด้านขวา จนสุดแล้วจะหมุนกลับมาอีกทิศทางหนึ่งโดยอัตโนมัติ จากนั้นจึงต่อระบบทั้งหมดเข้ากับแบตเตอรี่ (14) และกล่องสวิตช์ (15) สำหรับแปลงและจ่ายไฟฟ้าเป็นกระแสสลับและสำหรับเปิดและปิดเครื่อง ตามลำดับ สื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษาเครื่องยิงลูกเทนนิส นี้มีลักษณะการทำงาน ดังนี้

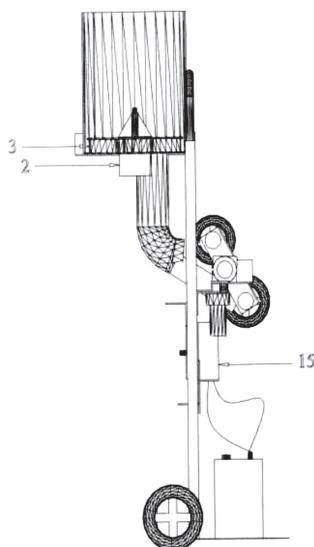
ตามรูปที่ 1 และ 2 เมื่อใส่ลูกเทนนิสลงในถัง (1) ซึ่งภายในถังจะมีถาด (3) ที่เจาะรู 4 รู สำหรับปล่อยให้ลูกเทนนิสลงตาม รูทั้ง 4 โดยที่ถาด (3) จะหมุนโดยการติดตั้งมอเตอร์เกียร์ (2) เมื่อมอเตอร์ (2) ทำงาน ถาด (3) จะหมุนลูกเทนนิสจะถูกกวาดโดยถาด (3) ไหลลงลงมาตามท่อ (4) เป็นจังหวะการตกลงที่ลูกใหญ่ตามท่อ (4) ลงมาตรงช่องว่างระหว่างล้อหมุน (5) และล้อหมุน (6) โดยมีมอเตอร์ทำหน้าที่ขับเคลื่อนให้หมุนคือ มอเตอร์ (7) และมอเตอร์ (9) ตามลำดับ การหมุนของล้อหมุน (5) และล้อหมุน (6) จะหมุนไปด้านหน้า (10-100 รอบต่อนาที) เพื่อส่งลูกเทนนิสออกไป ความเร็วการหมุนของล้อสามารถปรับความเร็วได้ โดยใช้การปรับหมุนปั๊ม (16) และชุดควบคุมมอเตอร์สำเร็จรูป (17) มีความเร็ว 10-15 รอบต่อนาที ซึ่งจะทำหน้าที่ควบคุมการทำงานของมอเตอร์ (7) และมอเตอร์ (9) เพื่อกำหนดความเร็วในการส่งลูกเทนนิสให้ได้ 3 ระดับ คือ ความเร็วระดับช้า ระดับปานกลาง และ ระดับเร็ว มอเตอร์เกียร์ (10) ทำหน้าที่ยกแขนกล (8) ให้เคลื่อนที่ในแนวมุมก้ม มุมเงย เมื่อมอเตอร์เกียร์ (10) เคลื่อนที่ยกแขนกลขึ้นถึงตำแหน่งสูงสุดก็จะมีไมโครสวิตช์ (10.1) ติดตั้งอยู่กับมอเตอร์เกียร์ (10) ควบคุม การทำงาน สลับ (ขึ้น-ลง) เพื่อส่งลูกเทนนิสในลักษณะระดับความสูงแตกต่างกัน ส่วนมอเตอร์เกียร์ (11) ทำหน้าที่ให้เครื่องยิงลูกเทนนิสหมุนไปด้านซ้าย หรือด้านขวา จนสุดแล้วจะไม่โครสวิตช์ (11.1) อยู่ติดกับมอเตอร์เกียร์ (11) ควบคุมการหมุนกลับมาอีกทิศทางหนึ่งโดยอัตโนมัติ สลับ (ซ้าย-ขวา) จากนั้นประกอบชุดที่กล่าวมาเข้ากับโครงเครื่องยิงลูกเทนนิส (12) และล้อยาง (13) สำหรับการเคลื่อนย้ายเครื่องยิงลูกเทนนิส ไปยังสนามอื่นๆ สะดวก โดยที่ฐานล่างโครงเครื่องยิงลูกเทนนิส (12) เป็นที่ตั้งวางแบตเตอรี่ (14) สำหรับจ่ายไฟให้กับมอเตอร์ต่างๆ และติดตั้งสำหรับสวิตช์ เปิด-ปิด

(15) เครื่องทำหน้าที่แปลงระบบไฟฟ้ากระแสตรง เป็นระบบไฟฟ้ากระแสสลับ เพื่อจ่ายพลังงานให้กับเครื่องยิงลูกเทนนิส ซึ่งสามารถส่งลูกบอลได้ต่อเนื่อง 15 ครั้ง ต่อนาที (เทียบเท่ากับการยีนตีได้ระหว่างผู้เล่นทั้งสองฝั่งของสนาม ประมาณ 15 ครั้งต่อเนื่อง ในระยะเวลา 1 นาที) ควบคุมและสั่งงานโดยรีโมท ใช้คลื่นวิทยุในการบังคับเครื่องยิงลูกเทนนิสเป็นมุมก้ม และมุมเงย โดยการทำงานของร่วมกันระหว่างมอเตอร์เกียร์ (10) ไมโครสวิทช์ (10.1) และแขนกล (8) ส่วนมอเตอร์เกียร์ (11) ไมโครสวิทช์ (11.1) และแขนกล (8) ทำหน้าที่ให้เครื่องยิงลูกเทนนิสหมุนไปด้านซ้าย หรือด้านขวาการทำงานของเครื่องยิงลูกเทนนิสใช้ระบบไฟฟ้ากระแสตรงจากแบตเตอรี่ (14) ขนาด 12 โวลต์ มีอายุการใช้งานต่อเนื่องได้นาน 12 ชั่วโมง ส่งกำลังไฟไปมอเตอร์ทั้ง 5 ชุด ประกอบด้วย มอเตอร์เกียร์ (2) บังคับให้ถาด (3) (ที่ติดตั้งอยู่ในถัง (1) หมุนทำให้ลูกเทนนิสตกลงมาผ่าน รูที่เจาะไว้ ที่ละหนึ่งลูก ไหลผ่านท่อ (4) ตกลงมาที่ช่องว่างระหว่างล้อหมุน (5) และล้อหมุน (6) ซึ่งทำงานโดยมอเตอร์ (7) และมอเตอร์ (9) ตามลำดับ โดยตำแหน่งล้อหมุน (5) อยู่ด้านบน มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางน้อยกว่า ล้อหมุน (6) ที่อยู่ด้านล่าง ความเร็วรอบของการหมุนระหว่างล้อหมุน (5) กับล้อหมุน (6) มีความเร็วรอบเท่ากัน หมุนไปด้านหน้าทำให้ลูกเทนนิสถูกยิงออกไป ทั้งนี้สามารถปรับความเร็วของการหมุนที่ปุ่ม (16) และมีชุดควบคุมมอเตอร์สำเร็จรูป (17) ควบคุมการทำงานของมอเตอร์ (7) และมอเตอร์ (9) ความเร็วในการหมุนของล้อทั้งสองเพื่อส่งลูกเทนนิส ได้ 3 ระดับ คือ ความเร็วระดับช้า ระดับปานกลาง และระดับเร็ว สื่ออุปกรณ์เครื่องยิงลูกเทนนิสนี้ เคลื่อนย้ายได้สะดวกเพราะใช้ไฟจากแบตเตอรี่ ไม่ต้องลากสายไฟ สามารถทำงานต่อเนื่องได้นาน 12 ชั่วโมง สั่งงานได้สะดวกโดยรีโมทขนาดเล็ก กะทัดรัด สั่งงานได้จากอีกด้านของสนาม จึงเหมาะและสะดวกอย่างยิ่ง ในการใช้ส่งลูกเทนนิส สำหรับฝึกคนเดียว หรือใช้ส่งบอลสำหรับผู้เรียนเป็นกลุ่ม

คำอธิบายรูปเขียนโดยย่อ

ภาพที่ 1 เครื่องยิงลูกเทนนิสสั่งการด้วยรีโมท และใช้ระบบไฟจากแบตเตอรี่

ภาพที่ 2 เครื่องยิงลูกเทนนิสสั่งการด้วยรีโมทในมุมมองด้านข้าง

ผลการวิเคราะห์และทดสอบคุณภาพเครื่องยิงลูกเทนนิส

1. การทดสอบยิงลูกที่มุมเงย 55.9, 62, 78 องศา ที่ระดับความเร็ว 3 ระดับคือ 30, 50, 70, กม./ชม. (ตามลำดับ) ไปทางขวาและซ้าย โดยทดสอบยิงด้านขวา จำนวน 10 ลูกต่อทั้ง 3 มุมองศา และทั้ง 3 ระดับความเร็ว จากนั้นทดสอบยิงเช่นเดียวกันไปทางสนามด้านซ้าย
2. การวัดระยะที่เครื่องส่งลูกเทนนิส โดยวัดจากเครื่องยิงไปยังจุดตก ใช้ตลับเมตรวัดจากเครื่องยิงในระยะใกล้ กลาง ท้ายคอร์ต ได้ระยะทาง 6, 13, 17 เมตรตามลำดับ
3. ผลการคำนวณหาเปอร์เซ็นต์ความแม่นยำในการตกของลูกเทนนิสในบริเวณที่กำหนดสูงถึง 95 เปอร์เซ็นต์
4. ใช้รีโมท คอยสั่งการทำงานของมอเตอร์ได้

ผลการวิจัยการสร้างสื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษา

การสร้างสื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษานี้เป็นการเครื่องยิงลูกเทนนิส เพื่อช่วยสร้างแรงจูงใจแก่ผู้เรียน และเป็นสื่อช่วยครู อาจารย์ ผู้ฝึกสอนใช้สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนกีฬาเทนนิส รวมถึงทดแทนเครื่องมือที่นำเข้ามาจากต่างประเทศที่มีราคาสูงและไม่สามารถส่งลูกได้หลายแบบรวมทั้งไม่สามารถสั่งงานในระยะไกลด้วยระบบรีโมท เครื่องยิงลูกเทนนิสตามการประดิษฐ์นี้ประกอบด้วย ถังสำหรับบรรจุลูกเทนนิสสำหรับปล่อยให้ลูกเทนนิสมีมอเตอร์ ทำหน้าที่หมุนล้อทั้งสองไปด้านหน้าเพื่อส่งลูกเทนนิสออกไปโดยสามารถปรับความเร็วการหมุนเพื่อส่งลูกเทนนิส ได้ 3 ระดับ คือ ความเร็วระดับช้า ระดับปานกลาง และระดับเร็ว (อัตราส่งบอลสูงสุด 15 ครั้งต่อนาที) มีมอเตอร์ควบคุมการเคลื่อนที่แนวมุมก้มและมุมเงย ด้านซ้ายและ

ด้านขวาต่อเข้ากับแบตเตอรี่จึงไม่ต้องใช้สายไฟและสามารถเคลื่อนย้ายเครื่องยิงลูกเทนนิส ไปยังสนามอื่นๆ ได้สะดวก รวมทั้งควบคุมด้วยมือและใช้ระบบอัตโนมัติ และสั่งการในระยะ 30 เมตรได้ รวมทั้งสามารถใช้ได้นาน ไม่ต่ำกว่า 12 ชั่วโมง สะดวกต่อการใช้งาน ใช้ฝึกซ้อมทักษะเทนนิสได้เป็นเวลานานและสามารถซื้อได้ในราคาถูก เพลิดเพลินกับการใช้งาน

อภิปรายผลการวิจัย

เครื่องยิงลูกเทนนิสนี้ได้รับจดอนุสิทธิบัตรเลขที่สิทธิบัตร 14586 เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2561 และได้รับรางวัลเหรียญทองแดงจากการเข้าประกวดสื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษาระดับนานาชาติ ครั้งที่ 45th ณ กรุงเจนีวา สหพันธรัฐสวิสเซอร์แลนด์ เพื่อสร้างเทคโนโลยี การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเรียน การสอน รวมถึงเป็นการพัฒนาประเทศตามนโยบายพัฒนาชาติ Thailand 4.0 เรื่องการสร้างนวัตกรรมสื่อ อุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษาและเทคโนโลยี ลดการนำเข้า และเพิ่มรายได้ของประเทศ สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การสร้างและพัฒนาอุปกรณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านกีฬา เป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการพัฒนาการกีฬาให้มีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬาสูง (Koson Rodma, 2014) โดย (Nuttakan Champadae and Chinso Visitnitikija, 2016) อ้างว่าแรงจูงใจจากสื่ออุปกรณ์กีฬาเป็นปัจจัยสำคัญมากที่มีผลต่อผู้มาออกกำลังกายและเล่นกีฬา จากประเด็นสำคัญดังกล่าวข้างต้น สื่ออุปกรณ์ช่วยสอนกิจกรรมพลศึกษาเครื่องยิงลูกเทนนิสนี้สามารถใช้ประโยชน์ในวงการพลศึกษา และกำลังดำเนินการพัฒนาต้นแบบเพื่อจำหน่ายในเชิงพาณิชย์

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. การนำเครื่องยิงลูกเทนนิสนี้สามารถใช้งานได้สะดวก เนื่องจากใช้รีโมทสั่งการให้เครื่องทำงานเคลื่อนย้ายได้สะดวกเพราะใช้ไฟจากแบตเตอรี่จึงนำไปใช้ทุกสนามได้ง่าย การกำหนดทิศทางการจุดตกของลูกบอลได้ 3 ระยะ ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกตีทั้งลูกระยะสั้น ระยะกลางคอร์ต และลูกท้ายคอร์ต
2. สามารถปรับความเร็วการส่งลูกบอลได้ 3 ระดับคือ ส่งบอลช้า สำหรับผู้ฝึกหัดใหม่ ส่งบอลความเร็วระดับกลาง สำหรับผู้ที่มีทักษะ และความเร็วบอลสูง สำหรับนักกีฬาหรือผู้เล่นระดับแข่งขัน
3. สามารถปรับมุมการส่งลูกบอลได้ คือ ส่งบอลมุมปานเพื่อใช้สำหรับฝึกทักษะวอลเลย์หน้าตาข่าย และบอลโค้งสูงสำหรับฝึกลูกท้อปสปิน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรปรับเรื่องระบบการส่งบอลจากถัง ให้รองรับบอลจำนวนหลายลูกและระบบเคลื่อนย้ายลูกเทนนิสเข้าสู่บริเวณจุดยิงลูกบอลออกไม่ให้ติดขัด
2. เพิ่มระบบไฟ เป็นระบบชาร์ตไฟในตัวได้ และเพิ่มระบบเสียบไฟฟ้า กรณีที่แบตเตอรี่หมด

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณศูนย์นวัตกรรมการเรียนและการสอน มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ที่สนับสนุนงบประมาณการวิจัยในชั้นเรียนปีงบประมาณ 2558

Reference

- Amporn Kunchornrat, Phairat Vongyuthakrai and Ophas Sookwan (2011). Design and build a tennis ball shooting machine. *J Ind Edu*, 5(2): 121-127. [in thai].
- Arttachai Indrachumnum and Ongkharak Tummasaro (2008). *Tennis shooter*. Srivichai University of Technology. Retrieved September 23, 2017, from <https://www.youtube.com/watch?v=Lm7PUrdzvTM>. [in thai].
- Football Thai factory sporting goods Co., Ltd. (2015). *Tennis shooter*. Retrieved September 15, 2015, from <http://fbtsports.com/th/store/detail.php>. [in thai].
- Karussanu, M, & Glyn C. R. (1996). Motivation in Physical Activity Contexts: The Relationship of Perceived Motivational Climate to Intrinsic Motivation and Self-Efficacy. *J Sport & Exerc Psycho*, 18(3): 264-280.
- Koson Rodma (2014). Strategic of Sport Center for Excellence in Institute of Physical Education. *Academic Journal Institute of Physical Education*, 6(2): 139-150. [in thai].
- Manop Khonganithi (2010). *Tennis shooter*. Division of Mechanical Engineering, Department of Engineering, King Mongkut's University of Technology North Bangkok. [in thai].
- Nutthakan Champadae and Chinoso Visitnitikija (2016). Service quality of sports authority of Thailand, *JGS SSRU*, 9(2): 88-94. [in thai].
- Richard Bailey (2005). Evaluating the relationship between physical education, sport and social inclusion, *Educational Review*, 57(1), 71-90.
- Suebsai Boonveerabut (1998). *Sports psychology*. Chonburi printing, Chonburi. [in thai].
- Suparoek Manjaiton (1997). *Tennis*. Chulalongkorn publishing, Pathumwan, Bangkok. [in thai].
- Supranee Kwanboonchan (1996). *Sports psychology*. Bangkok: Thaiwatanapanich, Co.,Ltd. [in thai].
- Surachai Bupha (2015). *Sports innovation: tennis shooter*. Retrieved September 24, 2017, from <http://sod-surachai.blogspot.com/2012/01/blog-post.html>. [in thai].

- The International Tennis Federation (1997). *Rules of Tennis*. Printed by Wilton, Wright & Son Ltd, Massachusetts.
- The lawn tennis association of Thailand under his majesty's patronage (1992). *Rules of tennis*. Duplicating document, Bangkok. [in thai].
- Victoria A. Goodyear & Ashley Casey (2015). Innovation with change: developing a community of practice to help teachers move beyond the 'honeymoon' of pedagogical renovation, *PHYS EDUC SPORT PEDAG, 20*(2), 186-203.
- Wasana Kunaapisit. (1998). *Physical education curriculum*. Bangkok: Promote academic center. [in thai].
- Wayne Usher, Allan Edwards & Bianca de Meyrick (2015). Utilizing educational theoretical models to support effective physical education pedagogy. *Cogent Education: 2*(1): 109-117.

Received : 8 October, 2018

Revised : 21 December, 2018

Accepted : 25 January, 2019

การสร้างเครื่องมือวัดความสามารถทางกลไก ในการเตะของนักกีฬาเทควันโด

ศรีล สุวรรณแสง และชัยวัฒน์ หล่อศิริรัตน์
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวนับเป็นสิ่งที่สำคัญกับนักกีฬา สมรรถภาพทางกายที่สำคัญที่ช่วยส่งเสริมสมรรถภาพของนักกีฬาเทควันโด คือ การทำงานประสานกันของตาและเท้า (Eye-Foot Coordination) ซึ่งในปัจจุบันยังไม่มีเครื่องมือที่ใช้วัดการทำงานประสานกันของตาและเท้าได้โดยตรง ผู้วิจัยจึงต้องการสร้างเครื่องมือที่สามารถวัดการทำงานประสานกันของตาและเท้าในนักกีฬาเทควันโดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นตัวช่วยจัดระดับความสามารถในการเตะในนักกีฬาเทควันโดได้ ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครื่องมือวัดการทำงานประสานกันระหว่างตาและเท้าในนักกีฬาเทควันโด ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวัดการทำงานประสานกันระหว่างตาและเท้าทั้งหมด 3 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ และรายงานการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง พบว่าการทำงานประสานกันเป็นส่วนประกอบของความสามารถ 3 ด้าน นั่นคือ เวลาปฏิกิริยา ความแม่นยำ ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือโดยอ้างอิงจากข้อมูลที่ได้ศึกษามา ได้เครื่องมือสองส่วนคือ ส่วนแทนเหยียบและส่วนกระสอบทรายรับแรงเตะ ซึ่งทั้งสองส่วนจะทำงานคู่กันได้ผลการวัดออกมาเป็นเวลาที่ใช้ในการทดสอบและจำนวนตำแหน่งที่เหยียบตามไฟติดลูก ขั้นตอนที่ 3 ทดสอบและทดสอบเครื่องมือและปรับปรุงให้มีความตรงและเที่ยง โดยผู้วิจัยมีการหาค่าความตรง Validity โดยผู้เชี่ยวชาญมีค่าเท่ากับ 0.67 และค่าความเที่ยง จากการทดสอบนำนักกีฬาเทควันโดจำนวน 20 คน โดยวิธีใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน มีค่าเท่ากับ 0.75 จากการทดสอบทั้งสองแสดงว่าเครื่องมือมีค่าความตรงและเที่ยงที่ดี สามารถนำไปใช้วัดการทำงานประสานกันของตาและเท้าได้

คำสำคัญ: กีฬาเทควันโด / การทำงานประสานกันระหว่างตาและเท้า / เวลาปฏิกิริยา / ความสามารถทางกลไกในการเตะ

Corresponding Author: นายศรีล สุวรรณแสง คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
E-mail: spriganomi@gmail.com

BUILDING AN GENERAL MOTOR ABILITY ASSESSMENT TESTING EQUIPMENT FOR TAEKWONDO PLAYERS

Sareen Suwannasaeng and Chaipat lawsirirat
Faculty of Sports Science, Chulalongkorn University

Abstract

Movement skill is essential for athletes. One of physical fitness factors which can improve movement skills in taekwondo players is eye-foot coordination. At present, there is no testing equipment that can directly measure eye-foot coordination. As a result, an eye-foot coordination testing equipment that can help classify kicking ability in taekwondo players is essential for players and coaches. The objective of the research is to build an eye-foot coordination testing equipment for taekwondo players. There were three steps in building the testing equipment. The first step was to do a literature review relating to eye-foot coordination. From the literature review, eye-foot coordination was a combination of reaction time, accuracy, and opportunity. The second step was to build the testing equipment. The eye-foot coordination testing equipment was composed of stepping platform and a sandbag. The combination of the platform and the sandbag would interpret eye-foot coordination of taekwondo players. The testing equipment measured movement time and the number of step counts on which players correctly stepped. The final stage was to conduct validity and reliability. The IOC value to test for validity was 0.67, while the reliability tested by 20 players was 0.75. From the validity and reliability tests, the developed eye-foot coordination was able to use to measure eye-foot coordination of taekwondo players.

Keywords : Taekwondo / Eye-Foot Coordination / Reaction time / General Motor Ability

Corresponding Author: Mr.Sareen Suwannasaeng, Faculty of Sports Science, Chulalongkorn University
E-mail: spriganomi@gmail.com

บทนำ

ในปัจจุบันการกีฬามีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในหลายๆ ด้าน ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ซึ่งรวมถึงความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การกีฬาแขนงต่างๆ มีการนำวิทยาการความรู้เข้ามาช่วยในการเพิ่มสมรรถภาพของนักกีฬา โดยมีเป้าหมายคือสร้างความเป็นเลิศในการแข่งขัน ซึ่งการสร้างนักกีฬาเพื่อมุ่งหวังในความเป็นเลิศนั้นจำเป็นต้องมีปัจจัยเกี่ยวเนื่องหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นด้านองค์ความรู้แขนงต่างๆ ของวิทยาศาสตร์การกีฬา อาทิเช่น โภชนาการการกีฬา เวชศาสตร์การกีฬา จิตวิทยาการกีฬา รวมไปถึงเทคโนโลยีทางการกีฬา เป็นต้น งบประมาณที่ใช้สนับสนุน นอกจากนี้ เรื่องสำคัญอีกประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการสร้างนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศนั้น คือ การคัดเลือกตัวนักกีฬา หรือการจัดระดับความสามารถของนักกีฬา

กีฬามีหลายประเภท และกีฬาประเภทต่อสู้ก็เป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งที่มีความนิยมอย่างมาก โดยเทควันโดเป็นกีฬาต่อสู้ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน เห็นได้จากการที่มีการเปิดศูนย์ฝึกกีฬาเทควันโดที่มีมากขึ้นกว่าเดิม รวมทั้งใช้เป็นกิจกรรมกีฬาเสริมหรือเป็นวิชาเรียนในโรงเรียนชั้นนำทั่วประเทศตามพื้นที่ต่างๆ เทควันโดเป็นกิจกรรมการออกกำลังกายประเภทหนึ่ง เป็นศิลปะการต่อสู้ประจำชาติของประเทศเกาหลี ที่ปัจจุบันได้รับความนิยมในกลุ่มของเยาวชน และประชาชนทั่วไปซึ่งจะพบได้ตามสถานศึกษา สโมสรต่างๆ ที่มีการสอนอย่างแพร่หลาย เนื่องจากเทควันโดจะมีปรัชญาของอยู่ในชีวิตและวิถีการดำเนินชีวิตอย่างชัดเจน ซึ่งปรัชญาเหล่านั้น ได้แก่ กตัญญูตเวทีต่อบิดามารดาการนับถือผู้อาวุโส ความเป็นมิตรแท้และความมีระเบียบวินัยมีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งต่อมากลายเป็นบทรบบัญญัติเทควันโดที่ใช้กันในปัจจุบัน เพราะฉะนั้น การแข่งขันจึงไม่รุนแรงแต่คงความเฉียบคมและความสวยงามของเทคนิคการเตะ การต่อยไว้ได้ นอกจากนั้น ยังเป็นกีฬาที่จัดให้มีการแข่งขันเป็นประจำทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น กีฬานักเรียนกีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ และโอลิมปิกเกมส์ เป็นต้น ซึ่งเทควันโดเป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับมวยไทย เป็นการออกกำลังกายรูปแบบหนึ่งที่ต้องฝึกจิตใจและระเบียบวินัยได้เป็นอย่างดี ผู้ที่ฝึกฝนจะมีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายดีขึ้น เพราะเป็นการบริหารร่างกายในทุกส่วน มิใช่เฉพาะแขนหรือขาเท่านั้น (Sirianan, S & Photchaari, P., 2003) (Yotwong., 2004) ยังได้กล่าวว่า เทควันโดเป็นทั้งกีฬาและศิลปะการป้องกันตัวที่ให้ผลดีแก่ผู้ฝึกทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ สามารถฝึกได้โดยไม่จำกัดเพศและวัย การฝึกเทควันโดจะช่วยให้มีการพัฒนากล้ามเนื้อมัดใหญ่ ซึ่งมีความจำเป็นต่อการพัฒนาทางด้านร่างกายของเด็กได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ชเว (Choi H. H., 2009) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกเทควันโดไว้ว่า การฝึกเทควันโดจะช่วยพัฒนากล้ามเนื้อ ระบบกล้ามเนื้อให้มีความอ่อนตัวดีขึ้น ส่งเสริมระบบไหลเวียนโลหิตให้ทำงานดีขึ้น ทำให้ปอดทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้หลอดเลือดขยายตัว ทั้งยังช่วยทำให้นอนหลับและขับของเสียในร่างกายได้ดีขึ้นอีกด้วย

ในการแข่งขันกีฬาเทควันโดแบบต่อสู้เป็นกีฬาที่มีการใช้เท้าในการเตะเพื่อทำคะแนนมากกว่าการใช้มือชก ซึ่งมีกติกาจะต้องใช้เท้าเตะหรือถีบ โดยใช้ส่วนที่ต่ำกว่าข้อเท้าเตะบริเวณเป้าหมายคือสูงกว่าเอวขึ้นไปทั้งด้านหน้าและด้านหลัง แต่ยกเว้นบริเวณด้านหลังของศีรษะ ส่วนการกอด ผลัก ชกหน้า เขวี้ยง ทุ่ม

ศอก เข่า ฟัน ทูบ ห้ามใช้ทั้งสิ้น จึงจะเห็นได้ว่าการเตะเป็นทักษะที่สำคัญมากในกีฬาชนิดนี้ ซึ่งการเตะนอกจากจะใช้พลังกล้ามเนื้อ (Muscular power) ความเร็ว (Speed) แล้ว อีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กันนั่นคือ การทำงานประสานกันระบบประสาทและกล้ามเนื้อ (Neuromuscular coordination) ซึ่งอวัยวะที่สำคัญที่สุดที่จะต้องทำงานประสานกันอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดนั่นก็คือ ตาและเท้านั่นเอง เพราะการเคลื่อนไหวในกีฬาเทควันโดเน้นการเตะซึ่งเป็นการเคลื่อนไหวที่ใช้มากที่สุดในการทำคะแนนเพื่อเอาชนะคู่ต่อสู้เนื่องจากกติกาการแข่งขันกีฬาเทควันโดเน้นให้ใช้การเตะเป็นอาวุธหลัก ไม่ว่าจะเป็นท่ากลับหลังถีบ (Back kick) ท่าเหยียบลง (Chop kick) ท่าหมุนตัวเหวี่ยงกลับหลังเตะ (Swing back kick) ท่าเตะเฉียง (Round kick) ดังนั้นสนามจึงแข่งขันไม่มีเชือกกั้นสังเวียนเหมือนกีฬามวย ขนาดของสนามมีขนาด 8x8 เมตร ทำให้การเตะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการแข่งขัน และนอกจากสมรรถภาพทางกายไม่ว่าจะเป็นความแข็งแรง (Strength) ความอ่อนตัว (Flexibility) ความอดทน (Endurance) พลังกล้ามเนื้อ (Power) ความเร็ว (Speed) แล้ว สมรรถภาพทางกายที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันก็คือ การทำงานประสานกันระหว่างตาและเท้า (Eye-Foot Coordination) ซึ่งนักกีฬาเทควันโดจะต้องใช้ในการเข้าโจมตีหรือเตะคู่ต่อสู้ และยังสามารถใช้ในการหลบหลีกจากการทำคะแนนหรือการเตะของคู่ต่อสู้อีกด้วย และความเร็วของเวลาตอบสนองนั้น นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกีฬาเทควันโด เช่น ในกรณีที่คู่ต่อสู้เปิดช่องว่าง ก็ต้องโจมตีด้วยความรวดเร็ว หรือในกรณีที่คู่ต่อสู้โจมตี ก็ต้องหลบหลีกด้วยความรวดเร็วสอดคล้องกับผู้เชี่ยวชาญทางกีฬาเทควันโดของไทยที่ปรึกษานักงานใหญ่ คุณคิวน อติตประธานฝ่ายเทคนิคและผู้ฝึกสอนทีมชาติไทย (Kusonwong, P., 2009) ที่ได้กล่าวในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยโลกภาคฤดูร้อน ครั้งที่ 25 ที่กรุงเบลเกรด ประเทศเซอร์เบีย ในการแข่งขันกีฬาเทควันโดโดยให้ข้อสังเกตว่า “การทำคะแนนส่วนใหญ่จะเป็นการฉวยโอกาสเตะเมื่อคู่ต่อสู้เปิดช่องว่าง หรือในจังหวะที่คู่ต่อสู้กำลังเตะ” ซึ่งการประสานงานระหว่างสายตากับเท้าเป็นสมรรถภาพทางกลไกที่สำคัญมากที่ใช้ในการทำคะแนน ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในการแข่งขัน ซึ่งการประสานงานดังกล่าวถือว่าเป็นคุณสมบัติพิเศษของความสามารถทางปฏิกิริยา (Reaction ability) (Lee and Jeong, 1996) การทำงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อที่ดีจะส่งผลให้นักกีฬามีปฏิกิริยาการรับรู้และตอบสนองต่อการเคลื่อนไหวที่ดี ซึ่งสามารถสามารถดูได้จากเวลาปฏิกิริยา (Reaction time) และ เวลาในการเคลื่อนไหว (Movement time) ซึ่งเป็นวิธีการประเมินถึงความเร็วในการตอบสนองของนักกีฬาแต่ละประเภท (Waddell and Gowitzke, 2000; Akarsu et al., 2009) มีงานวิจัยไม่น้อยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของระดับ Coordination กับประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น (Phadan, R., 2014) ได้ศึกษาโดยออกแบบแบบฝึกเพื่อพัฒนาระดับ Eye-Hand coordination ในเด็กเล็ก พบว่าก่อนฝึกและหลังฝึกระดับ Eye-Hand coordination เพิ่มขึ้นสัมพันธ์กับความความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กอย่างมีนัยยะสำคัญ เทลฟอร์ด และคันทันนิ่งแฮม (Telford and Cunningham, 2013) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง Coordination กับ สมรรถภาพร่างกายในเด็กอายุ 8-10 ปี พบว่า ผู้ที่มี Coordination ที่ดี จะมีความสามารถในการเคลื่อนไหวร่างกาย ความสามารถในกีฬา และ Cardiorespiratory fitness ดีสัมพันธ์กับระดับ Coordination เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ

วิลสัน โคลแมน และแม็กเกรท (Wilson, Coleman and McGrath, 2010) พบว่าการพัฒนาระดับ Eye-Hand coordination จะส่งผลให้การเคลื่อนไหวของมือดีขึ้นตามไปด้วย การทำงานประสานกันของตาและเท้า (Eye-Foot Coordination) เป็นการทำงานของกล้ามเนื้อและระบบประสาทร่วมกัน กล่าวคือมีการรับภาพหรือสิ่งเร้าทางตาส่งไปประมวลผลที่สมอง และจึงส่งการตอบสนองไปให้ขาและเท้าเพื่อเคลื่อนไหวตามที่สมองสั่งการ จะเห็นได้ว่าการทำงานประสานกันของตาและเท้าที่ดีจะต้องมีการทำงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อที่ดีด้วยนั่นเอง

ด้วยเหตุที่ยังไม่มีเครื่องมือวัด Eye-Foot Coordination ในนักกีฬาเทควันโด ผู้วิจัยจึงต้องการสร้างเครื่องมือที่สามารถวัด Eye-Foot Coordination ในนักกีฬาเทควันโดได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นตัวช่วยจัดระดับความสามารถในการเตะในนักเทควันโดได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างเครื่องมือวัดการทำงานประสานกันระหว่างตาและเท้ากับเวลาปฏิบัติกริยาและความแม่นยำในการเตะของนักกีฬาเทควันโด

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experiment research design) และได้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รับรองเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2561

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ นักกีฬาเทควันโดที่มีอายุระหว่าง 15-20 ปี ที่มีประสบการณ์ในการฝึกซ้อมเทควันโดอย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป และปัจจุบันยังฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ อย่างน้อย 1 ครั้งต่อสัปดาห์ และไม่มีประวัติได้รับการบาดเจ็บที่รุนแรงระดับที่ต้องเข้ารับการรักษาทางการแพทย์บริเวณข้อเท้าและ/หรือเข่าในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมาโดยเคลื่อนไหวข้อเท้าและเข่าได้เต็มช่วงการเคลื่อนไหว เพศชายและหญิง จำนวน 20 คน คำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G-Power ในการคำนวณ ผู้วิจัยใช้การคำนวณสูตรตัวอย่างการหา correlation ของ Hulley SB, Cummings SR, Browner WS, Grady D, Newman TB.

The standard normal deviate for $\alpha = Z\alpha = 1.960$

The standard normal deviate for $\beta = Z\beta = 0.842$

$C = 0.5 * \ln[(1+r)/(1-r)] = 0.549$; r = ค่าความคาดหวังของสหสัมพันธ์

Total sample size = $N = [(Z\alpha + Z\beta)/C]^2 + 3 = 19$

ขั้นตอนการวิจัยและสร้างเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ และรายงานการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ศึกษา วิเคราะห์และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารทางวิชาการและงานวิจัยได้ครอบคลุมกิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกายที่จำเป็นและสำคัญในการเตะในกีฬาเทควันโด และได้อรรถประโยชน์อันเป็นตัวอย่างถึงความสามารถเตะหรือจำเป็นต่อการเตะของนักกีฬาเทควันโด คือ การทำงานประสานกันของตาและเท้า (Eye-Foot Coordination) การทำงานประสานกันเป็นส่วนประกอบของความสามารถสองด้าน นั่นคือ

- 1) เวลาปฏิกิริยา (Reaction time)
- 2) ความแม่นยำ (Accuracy)

นำองค์ประกอบทั้งสองด้านมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือวัด Eye-Foot Coordination โดยทั้งสององค์ประกอบจะต้องทำงานประสานกันในเวลาเดียวกัน โดยเครื่องทดสอบจะต้องสามารถทดสอบได้ทั้ง เวลา ปฏิกิริยา ความแม่นยำในการเตะ การเลือกเวลาที่เหมาะสมพร้อมๆ กัน และต้องมีรูปแบบการทดสอบที่ใกล้เคียงกับทักษะการเล่นกีฬาเทควันโด คือมีทั้งการวางเท้าในตำแหน่งที่มีความสมดุลและแม่นยำ การเตะที่รวดเร็วและสามารถทรงตัวได้ดี

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการสร้างเครื่องมือวัด Eye-Foot Coordination

ขั้นตอนที่ 2 สร้างเครื่องมือโดยอ้างอิงจากข้อมูลที่ได้ศึกษามา

สร้างเครื่องมือขั้นต้นโดยยึดองค์ประกอบสำคัญอันเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถเตะหรือจำเป็นต้องมีในการเตะของนักกีฬาเทควันโด นั่นคือการทำงานประสานกันของตาและเท้า (Eye-Foot Coordination) รวมถึงพิจารณาถึงความสามารถในการนำไปใช้ โดยผู้วิจัยออกแบบเครื่องมือโดยประยุกต์จากตาราง 9 ช่อง เนื่องจากถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างเงื่อนไขในการฝึก เพื่อพัฒนาปฏิกิริยาความเร็ว และการรับรู้สั่งงานของสมอง ในการควบคุมทักษะการเคลื่อนไหวของมือ และทำให้กับนักกีฬาทั้งพัฒนาทักษะความสัมพันธ์ในการเคลื่อนไหว ปฏิกริยาตอบสนอง การคิด การตัดสินใจ ตลอดจนการทรงตัวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ให้เป็นเครื่องมือที่ใช้ได้ง่ายใช้เวลาทดสอบน้อยแปลผลและนำไปใช้ง่าย มีขั้นตอนดังนี้

2.1 วิเคราะห์ปัจจัยการสร้างเครื่องมือ วัสดุที่ใช้และงบประมาณร่วมกับผู้เชี่ยวชาญจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 ออกแบบโครงร่างและการทำงานของเครื่องมือ

2.3 สร้างเซ็นเซอร์เก้าช่อง เป็นตาราง 3x3 โดยประยุกต์จากตาราง 9 ช่อง ขนาดช่องละ 30x30 cm ซึ่งเป็นขนาดพื้นที่พอเพียงที่ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถวางเท้าได้ ใช้สำหรับเป็นฐานเหยียบที่พื้น โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.3.1 การเลือกใช้วัสดุสำหรับส่วนนี้ประกอบไปด้วย

- 1) แผ่นปริ้นทองแดง 9 แผ่น ขนาดแผ่นละ 30 x 30 cm
- 2) แผ่นโฟมหนา 4 mm ขนาด 30 x 30 cm จำนวน 9 แผ่น
- 3) จุกยางเซ็นเซอร์นำไฟฟ้าจำนวน 225 อัน

2.3.2 หลักการทำงานของเซ็นเซอร์ที่พื้นใช้หลักการปิดและเปิดของวงจรไฟฟ้า แผ่นทองแดงจะถูกแบ่งสองส่วนเป็นขั้ว A และ B โดยใช้น้ำยากัดทองแดงเป็นตัวแบ่งตามลวดลาย และใช้จุกยางเป็นเสมือนสวิตช์เชื่อมทั้งสองขั้วเข้าด้วยกันโดยการเหยียบ

2.3.3 นำแผ่นปริ้นทองแดงแต่ละแผ่น มาสร้างลวดลายวงจร โดยปิดแผ่นสติ๊กเกอร์ทับแผ่นทองแดงและตัดลอกตามลายวงจรและทำลวดลายโดยใช้น้ำยากัดทองแดง โดยมีลวดลายวงจรแต่ละแผ่นดังนี้ (2a)

2.3.4 ตัดช่องสำหรับทำเซ็นเซอร์และบัดกรีด้วยตะกั่วป้องกันแผ่นทองแดงสัมผัสกับอากาศทำให้เกิดสนิม (2a)

2.3.5 เจาะรูแผ่นโฟมทั้งหมด 25 ช่อง ต่อหนึ่งแผ่น ให้ตรงกับช่องที่บัดกรีไว้ โดยต้องให้ช่องอยู่ตรงกึ่งกลางเส้นที่กีดแผ่นทองแดง (2b)

2.3.6 นำจุกยางเซ็นเซอร์นำไฟฟ้าใส่ในรูที่เจาะไว้ และประกบแผ่นโฟมกับแผ่นทองแดง โดยให้เซ็นเซอร์ตัวกดตรงกับเส้นที่กีดแผ่นทองแดงไว้ (2c)

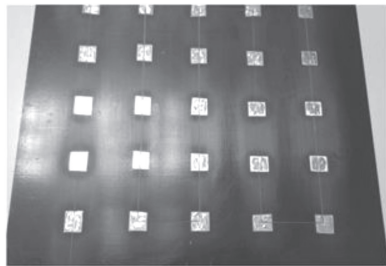
2.3.7 ทำซ้ำทั้งหมด 9 แผ่น

2.3.8 เชื่อมแผ่นทั้ง 9 เข้าด้วยกัน โดยต่อวงจรขั้ว A และ B แต่ละขั้วของทั้ง 9 แผ่นด้วยกันทั้งหมด (2d)

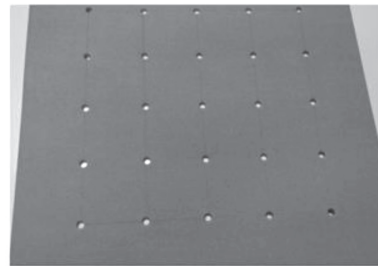
2.3.9 นำแผ่นทั้ง 9 ที่เชื่อมกันแล้วติดเข้ากับฐานแผ่นโฟมแข็งความหนา 3 cm

2.3.10 นำหลอดไฟ LCD มาติดไว้แต่ละแผ่น 1 หลอด ต่อ 1 แผ่น โดยแต่ละหลอดจะเชื่อมต่อกับ CPU เพื่อควบคุมตำแหน่งที่ไฟติด เพื่อกำหนดจุดเทียบให้แก่ผู้ทดสอบ โดยตำแหน่งที่ไฟติดจะเป็นแบบสุ่ม

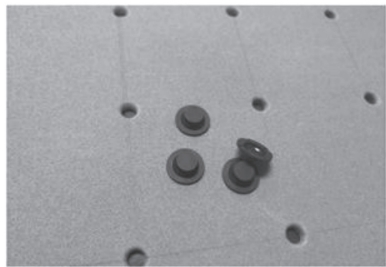
2.3.11 เชื่อมวงจรออกมาสู่ CPU

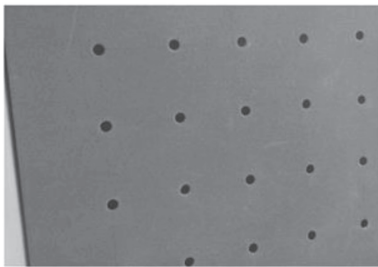
2a

2b

2c

2d

ภาพที่ 2 ส่วนประกอบเซนเซอร์ที่ใช้สำหรับเทียบ ตามขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ 2.3

2.4 สร้างเซ็นเซอร์ทดสอบทรายใช้สำหรับเตะ

2.4.1 การเลือกใช้วัสดุสำหรับส่วนนี้ประกอบไปด้วย

- 1) ทรายทดสอบตั้งพื้นฐานถ่วงน้ำหนักหรือทราย
- 2) เซ็นเซอร์วัดความเร่ง รุ่น GY-61 3-axis Accelerometer Module (ADXL335)

โดยติดที่ส่วนบนของกระสอบ

2.4.2 หลักการทำงานของเซ็นเซอร์ทดสอบทรายใช้หลักการจับความเร่งของการเคลื่อนที่เมื่อถูกเตะเซ็นเซอร์จะจับการเคลื่อนไหว และส่งข้อมูลไปที่ CPU

2.4.3 นำกระสอบทรายตั้งพื้นติดเซ็นเซอร์วัดความเร่งและเชื่อมวงจรเข้าสู่ CPU

2.5 เชื่อมส่วนเซ็นเซอร์ส่วนพื้นเทียบและกระสอบทรายเข้าด้วยกันโดยการเชื่อมวงจรส่วนพื้นเทียบเข้ากับ CPU และส่วนกระสอบทรายด้วยสายไฟ

2.6 ต่อวงจรทั้งหมดเข้ากับจอแสดงผล ซึ่งจะมีการตั้งโปรแกรมให้แสดงผลได้ สองอย่าง คือ

- 1) เวลาทั้งหมดที่ใช้ในการทดสอบ
- 2) จำนวนตำแหน่งที่เหยียบถูกตามตำแหน่งที่ไฟติด

2.7 เขียนลำดับการทำงานให้กับ CPU เพื่อควบคุมการทำงานของเครื่องวัด Eye-Foot Coordination โดยมีลำดับการทำงานดังนี้

- 1) สุ่มไฟติด 1 ใน 3 ตำแหน่ง ตำแหน่งแผ่นเหยียบ 1-3
- 2) สุ่มไฟติด 1 ใน 6 ตำแหน่ง ตำแหน่งแผ่นเหยียบ 4-9
- 3) เวลาเริ่มเดิน
- 4) เซ็นเซอร์รับตำแหน่งเหยียบจุดที่ 1
- 5) เซ็นเซอร์รับตำแหน่งเหยียบจุดที่ 2
- 6) เซ็นเซอร์รับตำแหน่งเตะกระสอบ
- 7) เวลาหยุดเดิน

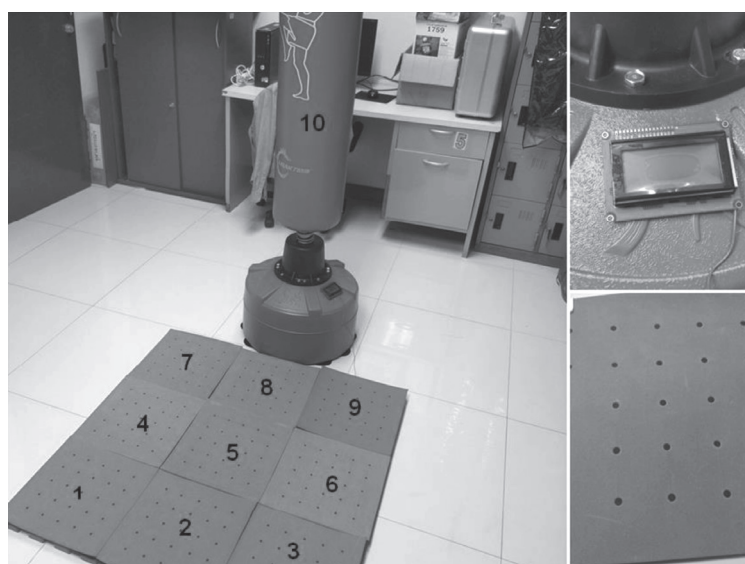
2.8 ผลที่บันทึกได้จะเป็นค่าเวลาที่ใช้ในการทดสอบตั้งแต่เริ่มไฟติดจนถึงเซ็นเซอร์ที่กระสอบทรายถูกเตะ และจำนวนแผ่นที่เหยียบถูกตามตำแหน่งที่ไฟติด

ขั้นตอนที่ 3 นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

ขั้นตอนที่ 4 นำเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว มาให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

ขั้นตอนที่ 5 นำเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขมาทดสอบใช้จริง

โดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเทควันโด 20 คน ทดสอบทั้งหมดสองครั้ง โดยแต่ละครั้งมีระยะเวลาห่างกัน 5 วัน

ภาพที่ 2 เครื่องมือวัด Eye-Foot Coordination

วิธีการใช้เครื่องมือวัดความสามารถทางกลไกในการเตะของนักกีฬาเทควันโด

1. ประกอบชิ้นส่วนของเครื่องเข้าด้วยกัน และจัดวางฐานเหยียบห่างจากฐานเตะ 75 เซนติเมตร
2. ก่อนทดสอบผู้ทำการทดสอบจะได้รับคำแนะนำและวิธีทดสอบเครื่องมือและแจ้งผู้ทดสอบว่าให้ทำการทดสอบโดยให้เหยียบและเตะให้เร็วและแม่นยำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
3. เริ่มต้นผู้ทดสอบยืนที่หน้าแผ่นเซ็นเซอร์ เพื่อรอสัญญาณไฟ โดยเริ่มต้นไฟจะติดทั้งหมด 9 จุด และไฟจะดับลงเรื่อยๆ และดับไปที่หลอดจดับทั้ง 9 ดวง และหลังจากนั้นไฟจะติดพร้อมกันเป็นจำนวน 2 ดวง โดยไฟดวงแรกจะสุ่มติดจากช่องเหยียบที่ 1 ถึง 3 ไฟดวงที่ 2 จะสุ่มติดจากช่องเหยียบ ที่ 4 ถึง 9
4. เมื่อไฟติดทั้งสองดวง เวลาจะเริ่มเดิน ผู้ทำการทดสอบต้องเหยียบตำแหน่งตามไฟติด 2 ตำแหน่ง
5. หลังจากเหยียบครบสองตำแหน่งให้ผู้ทำการทดสอบเตะที่กระสอบตำแหน่งที่ 10 เป็นการจบการทดสอบ และเวลาหยุดเดิน
6. ผลที่แสดงในจอแสดงภาพจะแสดงค่า 2 ค่า คือ ค่าเวลาทั้งหมดที่ใช้ในการทดสอบหน่วยเป็นวินาที มีความละเอียดที่จุดทศนิยม 2 ตำแหน่ง
7. ทำซ้ำทั้งหมด 3 ครั้ง
8. นำผลเวลาและตำแหน่งที่เหยียบบันทึกในตาราง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เครื่องมือวัดความสามารถทางกลไกในการเตะของนักกีฬาเทควันโด เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดการทำงานประสานกันของตาและเท้าสามารถวัดผลออกมาได้ เป็นผลเวลาและจำนวนตำแหน่งที่เหยียบโดนตามไฟติด

หาคุณภาพของการเครื่องมือในด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยการตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC = Index of Congruence) ของการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 คน โดยวิธีของ (Rovinelli & Hambleton, 1977) พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.67 หมายความว่าเครื่องมือนี้มีความตรงเชิงเนื้อหาสามารถนำไปใช้กับนักกีฬาเทควันโด

จากการทดสอบเครื่องมือโดยกลุ่มตัวอย่าง 20 คน โดยวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test and retest method) ได้ผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบเครื่องมือวัดความสามารถทางกลไกในการเตะของนักกีฬาเทควันโด

ทดสอบครั้งแรก เวลา/ตำแหน่งที่เหยียบ	ทดสอบครั้งที่สอง เวลา/ตำแหน่งที่เหยียบ
1.71 / 2	1.75 / 2
1.48 / 2	1.44 / 2
1.63 / 2	1.58 / 2
1.66 / 2	1.76 / 2
1.57 / 2	1.73 / 2
1.83 / 2	1.85 / 2
1.61 / 2	1.72 / 2
1.85 / 2	1.89 / 2
2.00 / 2	2.01 / 2
1.75 / 2	1.67 / 2
1.81 / 2	1.72 / 2
2.07 / 2	1.81 / 2
1.78 / 2	1.73 / 2
2.05 / 2	1.97 / 2
1.70 / 2	1.37 / 2
1.58 / 2	1.54 / 2
1.56 / 2	1.67 / 2
1.60 / 2	1.76 / 2
1.38 / 2	1.37 / 2
1.61 / 2	1.72 / 2

เมื่อได้ข้อมูลมาแล้วนำมาคำนวณค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ระหว่างผลการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 จากกลุ่มตัวอย่าง 20 คน พบว่าค่าความเที่ยงในการทดสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าความเที่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=0.75$)

จากวิธีดำเนินการวิจัยและผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาแล้วจะได้เครื่องมือวัด Eye-Foot Coordination ที่สามารถวัดเวลาปฏิกิริยาและความแม่นยำในการเตะสำหรับนักกีฬาเทควันโด ที่มีคุณภาพ คุณลักษณะตามเครื่องมือวัดที่ดี นับเป็นเครื่องมือวัด Eye-Foot Coordination สำหรับนักกีฬาเทควันโดเป็นเครื่องแรกที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้หลากหลาย

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยของความสามารถในการเตะของนักกีฬาเทควันโด ทำให้เห็นถึงองค์ประกอบที่จำเป็นและสำคัญในพัฒนาความสามารถในการเตะ คือ 1) เวลาปฏิกิริยา (Reaction time) 2) ความแม่นยำในการเตะ (Accuracy) และจำเป็นต้องสร้างเครื่องมือวัดความสามารถทางกลไกในการเตะของนักกีฬาเทควันโด นอกจากนี้เครื่องมือนี้สามารถนำไปใช้ได้ง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อนใช้เวลาทดสอบน้อย แปลผลและนำผลไปใช้ง่าย

2. เครื่องมือนี้มีคุณสมบัติและคุณภาพตามหลักวิชา ตามเกณฑ์ของเครื่องมือวัดที่ดีคือ มีความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ด้วยการตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 0.67 และมีค่าความเที่ยง (Reliability) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=0.75$)

ประโยชน์ที่ได้รับ

งานวิจัยนี้จะทำให้โค้ชและนักกีฬา สามารถวัด Eye-Foot Coordination และเวลาปฏิกิริยาและความแม่นยำในการเตะของนักกีฬาเทควันโด เพื่อที่จะนำไปใช้คัดเลือกหรือออกแบบฝึกเพื่อพัฒนาระดับ Eye-Foot Coordination ส่งผลให้นักกีฬามีสมรรถนะทางการแข่งขันที่ดียิ่งขึ้นและสามารถไปพัฒนาต่อยอดงานวิจัยต่อไป และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับกีฬาต่อสู้ชนิดอื่นได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การสร้างเครื่องมือวัดการทำงานประสานกันของตาและเท้า ได้พัฒนาเซ็นเซอร์ขึ้นมาเองเนื่องจากเซ็นเซอร์สำเร็จรูปนั้นมีราคาสูง จึงต้องใช้เวลาในการสร้างค่อนข้างนาน ควรทดลองหาเซ็นเซอร์ที่มีราคาถูกและใช้เวลาสร้างน้อยลง
2. ส่วนประกอบบางอย่างของเครื่องมือวัดการทำงานประสานกันของตาและเท้าไม่สามารถทนการทดสอบซ้ำๆ และเกิดความเสียหายขึ้นได้ ควรเลือกเปลี่ยนวัสดุให้มีความทนทานมากยิ่งขึ้น
3. การนำเครื่องมือนี้ไปใช้ต้องทำความเข้าใจและปฏิบัติตามคำอธิบายการใช้เครื่องมือจึงจะใช้ได้อย่างเกิดประโยชน์
4. เครื่องมือสามารถนำไปใช้ประยุกต์กับกีฬาต่อสู้อื่นๆ เช่น คาราเต้ มวยสากล

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการทำงานประสานกันของตาและเท้าในกีฬาชนิดอื่นๆ หรือกลุ่มวัยอื่นๆ
2. ควรศึกษาเพิ่มเติมเพื่อพัฒนาเครื่องให้สามารถวัดความค่าต่างๆ ได้มากกว่าแค่วัดตำแหน่งและเวลา เช่นการวัดแรง รวมทั้งเขียนโปรแกรมการทำงานของเครื่องเพื่อให้มีรูปแบบการวัดได้หลากหลายมากยิ่งขึ้น
3. ควรศึกษากลุ่มตัวอย่างให้กว้างและหลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อนำมาพัฒนาเป็นเกณฑ์ของค่าการทำงานประสานกันของตาและเท้า

Reference

- Anshel, M. (1990). *Sport psychology: From theory to practice*. Scottsdale: Gorsush Scarisbrik.
- Choi, H. H. (2006). *Taekwon-Do and Physical Fitness*. Retrieved February 12, 2009.
- Cromwell, E. Ronita. (2007). Tae Kwon Do: An Effective Exercise for Improving Balance and Walking Ability in Older Adults. *The Journals of Gerontology: Series A*, 62(6), 641–646.
- Hoeger, W.W.K. (1989). *Lifetime physical fitness and wellness*. Colorado: Morton Publishing.
- Ketsiri, Y. (1997). *Taekwondo*. Bangkok: mitsamphan. [in Thai].
- Kim, S. (1993). *A Biomechanical Analysis of Taekwondo Front Thrust Kick*. Dissertation Abstracts International, University of Wisconsin, Madison.
- Kusonwong, P. (2009). *Summer Universiade of taekwondo speech*. Belgrade, Serbia.
- Lee, K. (1998). *Parental Expectation and Satisfaction Concerning Taekwondo Center in Taejon city and Chung-cheong Province*. Dissertation Abstracts International, United States Sports Academy, The Republic of Korea.
- Nimmit, W. (1997). *The effect of agility and power training on the speed of roundhouse kick in Taekwondo*. (Master's thesis, Srinakharinwirot University). [in Thai].
- Phadan, R. (2014). Fine moter ability of early childhood children enhancing patching and tearing creative art activity, (Master's thesis, Srinakharinwirot University)
- Phomma, V. (2004). *A comparison of effects of training muscle strength and muscle power upon round kick ability in Taekwondo*. (Master's thesis, Srinakharinwirot University). [in Thai].
- Saladin, Kenneth. (2010). *Anatomy and Physiology: The Unity of Form and Function*. New York: McGraw-Hill Companies Inc.
- Silamat, S. (2004). *Principle of training for coach*. Bangkok: chulalongkorn university press. [in Thai].
- Sirianan, S. & Photchanaari, P. (2003). *Taekwondo the martial art*. Bangkok: mitsamphan. [in Thai].
- Yotwong, V. (2004). *Taekwondo training manual of Institute of Physical Education*. Bangkok Kurusapa Printing Press.

Received : 14 June 2018

Revised : 27 September 2018

Accepted : 22 December 2018

การเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายนักเรียนระดับประถมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

สิริวิชญ์ ณิชโชติสกุลย์¹ ชเนวงค์ ทองสุวรรณ¹ และศุภล อริยสังข์สกุล²

¹คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

²คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายระหว่างนักเรียนระดับประถมศึกษา ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ประกอบด้วย โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน โดยได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) จำนวนนักเรียน 4,723 คน เป็นนักเรียนชาย 2,337 คน นักเรียนหญิง 2,386 คน ใช้วิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอายุระหว่าง 7-12 ปี ของกรมพลศึกษา ประกอบด้วยรายการต่อไปนี้ 1. ยืนกระโดดไกล 2. แร้งปีบมือข้างที่ถนัด 3. ความอ่อนตัว 4. ลูกนั่งระยะเวลา 30 วินาที และ 5. วิ่งกลับตัวระยะทาง 10 เมตร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) และวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่โดยการทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ด้านสมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนทั้ง 3 สังกัด พบว่า โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนมีค่าเฉลี่ยมากกว่าอีกสองสังกัดจำนวน 8 คู่ (นักเรียนหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 1, นักเรียนชายและหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และ นักเรียนหญิงระดับประถมศึกษา ปีที่ 5) และโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ยมากกว่าอีกสองสังกัดจำนวน 3 คู่ (นักเรียนชายระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชายระดับประถมศึกษาปีที่ 6) และโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.มีค่าเฉลี่ยมากกว่าอีกสองสังกัดจำนวน 1 คู่ (นักเรียนหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 2)

อย่างไรก็ตามสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในระยะเวลาที่ต่างกันอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้และงานวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินงานวิจัยจนเสร็จสิ้นในปีการศึกษา 2559 ดังนั้นสภาพในปัจจุบันสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ไปตามบริบทของแต่ละโรงเรียนในกลุ่มสังกัดต่างๆ

คำสำคัญ : เปรียบเทียบ/ สมรรถภาพทางกาย/ ประถมศึกษา

Corresponding Author: สิริวิชญ์ ณิชโชติสกุลย์, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

E-mail: Siravitch.n@gmail.com

A COMPARISON OF THE PHYSICAL FITNESS OF PRIMARY SCHOOL STUDENTS IN BANGKOK METROPOLIS

Siravitch Nichachotsalid Chanawong Hongsawan and Sukol Ariyasajsiskul

Faculty of Education Ramkhamhaeng University

Faculty of Education Institute of Physical education Bangkok Campus

Abstract

In this paper, the researcher compared the physical fitness of selected primary school students enrolled in the academic year 2016 at schools located in different jurisdictions in Bangkok Metropolis. Using the multistage random sampling method, the researcher selected a sample population consisting of 4,723 students: 2,337 male students and 2,386 female students enrolled in primary schools under the jurisdiction of Bangkok Metropolis Primary Educational Service Area Office (BMPESAO); Bangkok Metropolitan Administration (BMA); and the Office of the Private Education Commission (OPEC). Using a physical fitness test provided by the Department of Physical Education, male and female students between the ages of seven and twelve were tested. The test consisted of the following: (1) standing long jump; (2) grip strength; (3) flexibility; (4) 30-second sit-ups; and (5) 10-meter timed shuttle run. Using techniques of descriptive statistics, the researcher analyzed the data collected in terms of mean (M) and standard deviation (SD). In addition, the researcher employed the one-way analysis of variance (ANOVA) technique and Scheffé's multiple comparison method.

Findings are as follows:

Analysis of results based on applications of Scheffe's multiple comparison method showed the following in regard to the overall physical fitness of students in the three jurisdictions:

The schools under the jurisdiction of OPEC exhibited an M at a higher level than those in the other two jurisdictions in respect to eight comparisons, viz., Prathom Sueksa One female students; Prathom Sueksa Three male and female students and Prathom Sueksa Five female

Corresponding Author : *siravich nichachotsalid. Faculty of Education Ramkhamhaeng University.*

E-mail : Siravitch.n@gmail.com

students. The schools under the jurisdiction of BMA showed an M at a higher level than the other two jurisdictions in three comparisons, viz., Prathom Sueksa Five male students and Prathom Sueksa Six male students. The schools under the jurisdiction of BMPESAO displayed an M at a higher level than the other two jurisdictions in one comparison, viz., Prathom Sueksa Two female students.

However, the physical fitness of students at different time periods may change. The time period in which this research investigation was completed was during the academic year 2016. Therefore, under current conditions the physical fitness of the members of the sample population may change in accordance with the context found at each school in the different jurisdictions.

Keyword: Comparison / Physical Fitness / The primary school students

บทนำ

ในสภาวะการณ์ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีส่งผลกระทบต่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นหลายด้านในสังคมกรุงเทพมหานครซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศไทยและเป็น “มหานคร” ที่เป็นศูนย์กลางความเจริญทุกด้านมีสิ่งอำนวยความสะดวกทางสังคม มีสาธารณูปโภคต่างๆ อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ปัญหาการเจริญเติบโตของสังคมเมืองส่งผลให้เกิดความหนาแน่นของประชากรทำให้รูปแบบที่พักอาศัยปรับเปลี่ยนจากบ้านพักที่มีอาณาบริเวณเป็นคอนโดมิเนียมเพื่อลดเวลาเดินทางในชีวิตประจำวันให้สอดคล้องกับสภาพการจราจรในสังคมเมืองที่ติดขัดที่ต้องรีบเร่งในการใช้ชีวิตประจำวัน ผลกระทบจากการคิดค้นพัฒนาโทรศัพท์อัจฉริยะ (Smart Phone) ที่สามารถใช้ทดแทนอุปกรณ์แทบทุกชนิดมีแอปพลิเคชันมากมาย ทำให้เด็กและเยาวชนเกิดการจดจ่อแต่หน้าจอโทรศัพท์ เกิดสังคมก้มหน้าเสียเวลากับการใช้โทรศัพท์ ละเลยไม่ใส่ใจการดูแลสุขภาพและขาดการออกกำลังกาย พฤติกรรมดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตการมีสุขภาพไม่แข็งแรงและเจ็บป่วยเป็นโรคเรื้อรังเนื่องจากการมีสมรรถภาพทางกายที่ไม่พร้อมต่อการใช้งานในชีวิตประจำวัน ซึ่งผลกระทบดังกล่าวจะส่งผลให้เพิ่มภาระให้แก่งานด้านสาธารณสุขของภาครัฐมากขึ้น

สมรรถภาพทางกายมีความสำคัญในการช่วยเสริมสร้างให้บุคคลสามารถประกอบภารกิจและดำรงชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพรวมทั้งทำให้บุคคลปราศจากโรคภัยไข้เจ็บและความแข็งแรง อดทน มีความคล่องแคล่วว่องไวที่จะประกอบภารกิจประจำวันให้ลุล่วงไปด้วยดี นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดการพัฒนาทั้งทางด้านจิตใจและอารมณ์ควบคู่กันไปในเรื่องของสุขภาพส่วนบุคคลนั้นความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับสมรรถภาพทางกาย หรืออาจจะกล่าวว่ามีรากฐานจากการมีสุขภาพดีถ้ามีร่างกายอ่อนแอสุขภาพไม่สมบูรณ์ความสามารถของร่างกายที่จะประกอบภารกิจต่างๆ ในชีวิตประจำวันจะลดน้อยลงด้วย โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีอายุระหว่าง 7-12 ปี เป็นช่วงวัยที่กำลังเจริญเติบโต หากเด็กทุกคนเห็นความสำคัญของสมรรถภาพทางกายและพยายามเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้ดีอยู่เสมอจนกระทั่งเป็นเติบโตผู้ใหญ่ย่อมจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาของประเทศต่อไปภายหน้าอันจะเกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติและสังคมโดยรวมการให้ความสำคัญต่อการออกกำลังกายจะส่งผลต่อการมีสมรรถภาพทางกายที่ดีเพราะเด็กก็ต้องการการออกกำลังกายเช่นเดียวกับความต้องการอาหารเพื่อการเจริญเติบโตและการมีสุขภาพที่สมบูรณ์และแข็งแรง (Department of Physical Education, 2016)

ด้วยเหตุที่การออกกำลังกายมีความสำคัญและควรได้รับการส่งเสริมให้เข้าร่วมตั้งแต่วัยเยาว์ ซึ่งถ้าขาดการออกกำลังกายแล้วเด็กและเยาวชนจะเกิดผลเสียต่างๆ มากมายดังเช่น (Charoentasn Chintanaseri, 1995) ได้กล่าวว่าหากเด็กขาดการออกกำลังกายแล้วจะเกิดผลเสียต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือ ด้านการเจริญเติบโตได้แก่เด็กที่ขาดการออกกำลังกายกระดูกจะเล็ก เพราะบาง และขยายส่วนด้านความยาวได้ไม่เต็มที่ควร เป็นผลทำให้เด็กเจริญเติบโตช้า แคระแกรน ด้านรูปร่างทรงตัวตรงไม่ได้สัดส่วนได้แก่การที่กล้ามเนื้อมีความตึงตัวน้อยเนื่องจากการขาดการออกกำลังกาย สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ กรมพลศึกษา ระยะ 5 ปี (พ.ศ.2560-2564) ยุทธศาสตร์ที่ 1 การส่งเสริมการออกกำลังกาย กีฬาและนันทนาการ เป้าประสงค์ข้อ 1.4 เด็กและเยาวชน

มีสมรรถภาพทางกายดีขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน ตัวชี้วัดข้อ 2.3 ร้อยละเด็กและเยาวชนที่ผ่านเกณฑ์สมรรถภาพทางกาย ซึ่งสำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดดำเนินโครงการพัฒนาและให้บริการด้านสมรรถภาพทางกาย ในสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร สถานศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานคร และสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนเพื่อให้ครูและนักเรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจ ในหลักวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้องและเล่นกีฬาเพื่อการมีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายที่ดี การทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนเป็นส่วนหนึ่งในการวัดและประเมินผลเพื่อให้ทราบระดับสมรรถภาพทางกายและความสมบูรณ์ของร่างกายว่ามีความบกพร่องควรปรับปรุงแก้ไขด้านใดบ้าง เพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนให้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงส่วนที่บกพร่องด้านสมรรถภาพทางกายของนักเรียนและพัฒนาให้นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์ แข็งแรงได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนดก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการดำรงชีวิตเพื่อเติบโตเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของประเทศชาติต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2559 ประกอบด้วย โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เพื่อเป็นแนวทางวางแผนพัฒนาและส่งเสริมสมรรถภาพทางกายของนักเรียนให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันของสังคมไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายระหว่างนักเรียนระดับประถมศึกษา ปีการศึกษา 2559 จำแนกตามระดับชั้นและเพศของโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตการวิจัยทำการศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาของ

1. โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
2. โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
3. โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
ในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น

สมมติฐานของการวิจัย

สมรรถภาพทางกายของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีการศึกษา 2559 ที่จำแนกตามระดับชั้นและเพศของโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครมีสมรรถภาพทางกายแตกต่างกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิง ระดับชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2559 ที่ศึกษา

ในโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 441,415 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและหญิงระดับชั้นประถมศึกษา ปีการศึกษา 2559 โดยได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (multistage random sampling) มีขั้นตอนดังนี้

1. การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยการสุ่มกลุ่มโรงเรียนระดับประถมศึกษาสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครดังนี้

- 1.1 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร
- 1.2 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร
- 1.3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
- 1.4 โรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัย
- 1.5 โรงเรียนสังกัดสำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

ผู้วิจัยทำการสุ่มสังกัดของโรงเรียนซึ่งจะเข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่างได้จำนวน 3 สังกัด ได้แก่ โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

2. การสุ่มแบบเจาะจง (Purposive random sampling) โดยสุ่มจากโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเลือกโรงเรียนทั้ง 3 สังกัดดังกล่าว สุ่มมาได้สังกัดละ 2 โรงเรียนดังนี้

2.1 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลสามเสน และโรงเรียนโฆสิตโสโมสร

2.2 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงเรียนบางขุนเทียนศึกษา และโรงเรียนวัดมงคลวราราม

2.3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ได้แก่ โรงเรียนสมาคมสตรีไทย และโรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา

ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2559 ของโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครนักเรียนชายและนักเรียนหญิงทั้งหมด ได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางเจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 : 607-610 อ้างถึงใน (Boonchom Srisa-Ardi, 2002) พบว่า จำนวนประชากร 100,000 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน แต่สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้จำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ระดับอายุ 7-12 ปี จากโรงเรียนทั้ง 3 สังกัด ทั้งหมด 4,723 คน เป็นนักเรียนชาย 2,337คน นักเรียนหญิง 2,386 คน

ข้อจำกัดการวิจัย

1. ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จากการเก็บของกลุ่มพัฒนาสมรรถภาพทางกาย สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา กรมพลศึกษา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 โดยไม่ได้มีการเปรียบเทียบและนำเสนอไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม

2. การเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่การศึกษา 2559 ของโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครครั้งนี้ใช้แบบทดสอบเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาอายุ 7-12 ปี ของ (Department of Physical Education, 2005: 10-15) โดยทำการทดสอบรายการดังต่อไปนี้

1. ยืนกระโดดไกล
2. แรงบีบมือข้างที่ถนัด
3. ความอ่อนตัว
4. ลูกนั่งระยะเวลา 30 วินาที
5. วิ่งกลับตัวระยะทาง 10 เมตร

โดยมีข้อจำกัดเนื่องจากสถานที่และบุคลากรมีจำกัดจึงไม่สามารถทดสอบ รายการความอดทนของระบบหายใจและไหลเวียนโลหิต(Cardio Vascular Endurance)ได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการประกอบกิจกรรมต่างๆ หรือกิจกรรมการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยปราศจากความเหนื่อยล้าและกลับคืนสู่สภาวะปกติได้อย่างรวดเร็วและมีความพร้อมรับภาวะฉุกเฉินที่คาดไม่ถึงประกอบของสมรรถภาพทางกายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1.1 ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ (Muscular Strength) หมายถึง ความสามารถของกล้ามเนื้อซึ่งทำให้เกิดความตึงตัวเพื่อใช้แรงในการยก หรือดึงสิ่งของต่างๆ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อจะช่วยทำให้ร่างกายทรงตัวเป็นรูปร่างขึ้นมาได้ หรือที่เรียกว่าความแข็งแรงเพื่อรักษาทรงตัว ซึ่งเป็นความสามารถของกล้ามเนื้อที่จะช่วยให้ร่างกายทรงตัวต้านกับแรงโน้มถ่วงของโลกได้โดยอ้อม เป็นความแข็งแรงของกล้ามเนื้อที่ใช้ในการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน เช่น การวิ่ง การกระโดด การกระโจน การเขย่ง เป็นต้น

1.2 ความอดทนของกล้ามเนื้อ (Muscular Endurance) หมายถึง ความสามารถของกล้ามเนื้อในการออกแรงทำให้วัตถุเคลื่อนที่ติดต่อกันเป็นเวลานาน หรือหลายครั้งติดต่อกันได้ ความอดทนของกล้ามเนื้อสามารถเพิ่มได้มากขึ้นโดยการเพิ่มจำนวนครั้งในการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น อายุ เพศ ระดับสมรรถภาพทางกาย และชนิดของการออกกำลังกาย

1.3 ความอ่อนตัว (Flexibility) หมายถึง ความสามารถในการเคลื่อนไหวของส่วนต่างๆ ของร่างกายให้เต็มขีดจำกัดของการเคลื่อนไหวนั้นๆ การพัฒนาด้านความอ่อนตัวทำได้โดยการยืดเหยียดกล้ามเนื้อและเอ็นหรือการใช้แรงต้านทานในกล้ามเนื้อและเอ็นต้องทำงานมากขึ้น การยืดเหยียดกล้ามเนื้อทำได้ทั้งแบบอยู่กับที่และแบบเคลื่อนที่ เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดควรใช้การยืดเหยียดกล้ามเนื้อในลักษณะอยู่กับที่นั่นก็คือ อวัยวะส่วนแขนและขาหรือลำตัวจะต้องเหยียดจนกว่ากล้ามเนื้อจะรู้สึกตึง และจะต้องอยู่ในท่าเหยียดกล้ามเนื้อในลักษณะนี้ประมาณ 10-15 วินาที

1.4 กำลังของกล้ามเนื้อ (Muscular Power) หมายถึง ความสามารถของกล้ามเนื้อในการทำงาน โดยการออกแรงสูงสุดในช่วงเวลาสั้นที่สุด ซึ่งจะต้องมีความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความเร็วเป็นองค์ประกอบหลัก

1.5 ความคล่องแคล่วว่องไว (Agility) หมายถึง ความสามารถในการเปลี่ยนทิศทาง และตำแหน่งของร่างกายในขณะที่กำลังเคลื่อนไหวโดยใช้ความเร็วได้อย่างเต็มที่ จัดเป็นสมรรถภาพที่จำเป็นในการนำไปสู่การเคลื่อนไหวพื้นฐานสำหรับทักษะกีฬาประเภทต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพ

2. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย ของสำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา กรมพลศึกษา หมายถึง แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่กลุ่มพัฒนาสมรรถภาพทางกาย สำนักวิทยาศาสตร์การกีฬา กรมพลศึกษา ใช้ในการทดสอบสมรรถภาพทางกายนักเรียนในระดับประถมศึกษา ประกอบด้วย

2.1 ยืนกระโดดไกล (Standing Long Jump)

2.2 แรงแข็งมือข้างที่ถนัด (Grip Strength)

2.3 ความอ่อนตัว (Flexibility)

2.4 ลูกนั่งระยะเวลา 30 วินาที (30 Seconds Sit-ups)

2.5 วิ่งเก็บของระยะ 10 เมตร (Shuttle Run)

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ของโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครและโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

4. ประถมศึกษา หมายถึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐานการติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้รูปแบบบูรณาการ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบข้อมูลจากการวิจัยในระดับของสมรรถภาพทางกายและความแตกต่างของสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในสังกัดต่างๆ สามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประถมศึกษา

2. เป็นแนวทางในการวางแผนการจัดกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายนักเรียนระดับประถมศึกษาให้ตรงตามความต้องการในจุดที่ยังอ่อนด้อยอยู่

3. เป็นแนวทางการพัฒนาสมรรถภาพและการส่งเสริมสุขภาพ สามารถใช้ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเป็นแนวทางวางแผนพัฒนาการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาให้เหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบันของสังคมไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่ศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ประกอบด้วย โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน โดยได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) และผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเลือกโรงเรียนทั้ง 3 สังกัดดังกล่าวโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive random sampling) สุ่มมาได้สังกัดละ 2 โรงเรียนดังนี้

1. โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลสามเสนและโรงเรียนโฆสิตสโมสร
2. โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่ โรงเรียนบางขุนเทียนศึกษา และ โรงเรียนวัดมงคลวราราม
3. โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ได้แก่ โรงเรียนสมามสตรีไทย และโรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา

ตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร

สังกัด	จำนวนนักเรียน ทั้งสังกัด(คน)	โรงเรียน	นักเรียน ชาย(คน)	นักเรียน หญิง(คน)	รวม (คน)
สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร	20,893	1. โรงเรียนอนุบาลสามเสน	493	443	936
		2. โรงเรียนโฆสิตสโมสร	220	359	579
กรุงเทพมหานคร	206,049	1. โรงเรียนบางขุนเทียนศึกษา	1,143	1,086	2,229
		2. โรงเรียนวัดมงคลวราราม	209	163	372
สำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน	206,793	1. โรงเรียนสมามสตรีไทย	135	140	275
		2. โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา	137	195	332
รวม	433,735		2,337	2,386	4,723

จำนวนนักเรียนทั้งหมด 4,723 คน เป็นนักเรียนชาย 2,337 คน นักเรียนหญิง 2,386 คน ใช้วิธีการทดสอบสมรรถภาพทางกายนักเรียนชายและนักเรียนหญิงอายุระหว่าง 7-12 ปี ของกรมพลศึกษา ประกอบด้วยรายการต่อไปนี้ 1. ยืนกระโดดไกล 2. แร่งปีบมือข้างที่ถนัด 3. ความอ่อนตัว 4. ลูกนั่งระยะเวลา 30 วินาที และ 5. วิ่งกลับตัวระยะทาง 10 เมตร

วิธีเก็บข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการทดสอบตามแบบทดสอบของเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาอายุ 7-12 ปี ของ (Department of Physical Education, 2005) ซึ่งประกอบด้วยรายการต่อไปนี้

1. ทดสอบพลังของกล้ามเนื้อขาเพื่อออกแรงกระโดดออกไปในแนวนอนให้ไกลที่สุดในระยะเวลาเดียวพลันเพียงครั้งเดียวด้วยการทดสอบยืนกระโดดไกลโดยใช้แผ่นยางยืนกระโดดไกล
2. ทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนด้วยเครื่องวัดแรงบีบมือข้างที่ถนัด (Hand Grip Dynamometer)
3. ทดสอบความอ่อนตัวเป็นการทดสอบความสามารถในการยืดเหยียดของกล้ามเนื้อและข้อต่อรวมถึงเส้นเอ็นต่างๆ ด้วยเครื่องวัดความอ่อนตัว
4. ทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อหน้าท้องด้วยการทดสอบลุกนั่ง ระยะเวลา 30 วินาที
5. ทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวด้วยการทดสอบวิ่งกลับตัวระยะทาง 10 เมตร

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากผลทดสอบสมรรถภาพทางกายมาวิเคราะห์สถิติโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูปวิเคราะห์ ประกอบด้วย

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของน้ำหนักและส่วนสูงด้านสมรรถภาพทางกาย ได้แก่ ยืนกระโดดไกล แรงบีบมือข้างที่ถนัด ความอ่อนตัว ลุกนั่งระยะเวลา 30 วินาที และวิ่งกลับตัวระยะทาง 10 เมตร ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม เพศ และระดับชั้นการศึกษา
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทั้ง 5 รายการ และสมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2559 ระหว่างโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานครจำแนกตาม เพศ และระดับชั้นการศึกษา โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูปวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one-way ANOVA) โดยกำหนดระดับความสำคัญทางสถิติคือ 0.05
3. เปรียบเทียบกับความแตกต่างรายคู่ของโรงเรียนสังกัดต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการทดสอบของเชฟเฟ (Scheffe') ในกรณีที่พบความแตกต่างของสมรรถภาพทางกายทั้ง 5 รายการ และสมรรถภาพทางกายรวม
4. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปของตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถผลดังต่อไปนี้

1. ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มนักเรียนชายที่มีค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายรวมอยู่ในระดับมากที่สุดคือ โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษกรุงเทพมหานคร (\bar{X} = 50.50) และโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนอยู่ในระดับน้อยที่สุด (\bar{X} = 49.05)

กลุ่มนักเรียนหญิงที่มีค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายรวมอยู่ในระดับมากที่สุดคือ โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (\bar{X} = 52.58) และโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับน้อยที่สุด (\bar{X} = 49.55)

เปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนในแต่ละสังกัดเฉพาะที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างจำแนกเป็นรายคู่โดยวิธีเชฟเฟ (Scheffe') ด้านสมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนชายและหญิงระดับ ประถมศึกษาปีที่ 1-6 ทั้ง 3 สังกัด ที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่	ระดับชั้น	โรงเรียนสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร		โรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร		โรงเรียนสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน		F	Sig.	S
		̄	S.D.	̄	S.D.	̄	S.D.			
1	ประถมศึกษาปีที่ 1 (หญิง)	49.55	5.17	49.72	5.30	52.58	5.28	6.138*	.002	อ>ก
2	ประถมศึกษาปีที่ 2 (หญิง)	51.03	5.63	49.88	5.36	47.80	5.36	6.676*	.001	ส>อ
3	ประถมศึกษาปีที่ 3 (ชาย)	48.42	6.15	50.73	6.30	51.38	6.60	6.252*	.002	อ>ส
4	ประถมศึกษาปีที่ 3 (หญิง)	49.59	4.87	49.72	6.10	51.99	6.81	3.824*	.023	อ>ก, อ>ส
5	ประถมศึกษาปีที่ 5 (ชาย)	48.30	5.97	51.43	5.94	47.23	6.80	13.999*	.000	ก>ส, ก>อ
6	ประถมศึกษาปีที่ 5 (หญิง)	48.79	5.75	49.95	5.59	52.75	6.44	7.880*	.000	อ>ส, อ>ก
7	ประถมศึกษาปีที่ 6 (ชาย)	49.17	6.62	50.93	6.77	46.57	6.00	6.767*	.001	ก>อ

*p < 0.05

- หมายเหตุ ส หมายถึง โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษกรุงเทพมหานคร
 ก หมายถึง โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร
 อ หมายถึง โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
 > หมายถึง มากกว่า
 - หมายถึง ไม่พบความแตกต่างในแต่ละกลุ่ม

กลุ่มนักเรียนหญิงที่มีค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกายรวมอยู่ในระดับมากที่สุดคือ โรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร ($\bar{X} = 51.67$) และโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครอยู่ในระดับน้อยที่สุด ($\bar{X} = 47.35$)

อภิปรายผลการวิจัย

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ด้านสมรรถภาพทางกายรวมของนักเรียนทั้ง 3 สังกัด (ตารางที่ 2) พบว่าโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนมีค่าเฉลี่ยมากกว่าอีก 2 สังกัด จำนวน 8 คู่ (นักเรียนหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 1, นักเรียนชายและหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 5) และโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครมีค่าเฉลี่ยมากกว่าอีกสองสังกัด จำนวน 3 คู่ (นักเรียนชายระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชายระดับประถมศึกษาปีที่ 6) และโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครมีค่าเฉลี่ยมากกว่าอีกสองสังกัดจำนวน 1 คู่ (นักเรียนหญิงระดับประถมศึกษาปีที่ 2)

อย่างไรก็ตามสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในระยะเวลาที่ต่างกันอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้และงานวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินงานวิจัยจนเสร็จสิ้นในปีการศึกษา 2559 ดังนั้นสภาพในปัจจุบันสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่เป็นตัวอย่างอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ไปตามบริบทของแต่ละโรงเรียนในกลุ่มสังกัดต่างๆ

การพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาให้ได้ผลนั้นขึ้นอยู่กับการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนเพราะถ้ามีการจัดโปรแกรมพลศึกษาที่ดีแล้วจะช่วยส่งเสริมให้มีการพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างการพัฒนาทักษะ การปรับตัวทางอารมณ์ สังคม และสติปัญญา ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันในอนาคตได้เป็นอย่างดี ดังเช่น การจัดโปรแกรมพลศึกษาของ อัลเบอร์ตา เอ็ดดูเคชัน (Alberta Education. 2000, pp.1) ที่กล่าวถึงเป้าหมายของโรงเรียนในการจัดโปรแกรมพลศึกษาตั้งแต่อนุบาลถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อมุ่งพัฒนาความรู้ทักษะและทัศนคติที่จำเป็นและนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันให้มีสุขภาพดี วิสัยทัศน์ของผู้บริหารของ Alberta Education มุ่งเน้นจัดกิจกรรมให้เด็กมีกิจกรรมในการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตของตนเอง โรงเรียนจะจัดหาเครื่องอำนวยความสะดวกเพื่อส่งเสริมโอกาสในการพัฒนากิจกรรมออกกำลังกายเพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ได้ตลอดชีวิต สิ่งเหล่านี้มีคุณค่าที่สามารถบูรณาการไปใช้งานในอนาคตเพื่อส่งผลให้นักเรียนมีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายที่ดีและสอดคล้องกับหลักสูตรของ เนชั่นแนล เคอร์ริคิวลัม (National Curriculum. 2013, pp. 1) ที่กล่าวถึงหลักสูตรพลศึกษาที่มีคุณภาพสูงจะนำนักเรียนไปสู่ความสำเร็จและขับเคลื่อนสู่การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาและกิจกรรมทางกายอื่นๆ ที่จะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในรูปลักษณ์ร่างกายของตนเอง รวมถึงการมีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายที่ดี โดยถ้าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนจัดได้อย่างมีประสิทธิภาพก็จะส่งผลต่อการเรียนการสอนพลศึกษาและผลสัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักเรียนซึ่งผลสัมฤทธิ์อันหนึ่งคือสมรรถภาพทางกายที่จะมีการพัฒนาอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะ

1. จากการเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่านักเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครมีแนวโน้มที่จะมีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนในสังกัดอื่นๆ ควรรายงานข้อมูลดังกล่าวเพื่อให้ผู้บริหารทุกระดับของโรงเรียนในสังกัดต่างๆ ได้ทราบและวางนโยบายส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ ของโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนให้พัฒนานักเรียนด้านต่างๆ ให้สอดคล้องกับสภาพที่เป็นอยู่โดยเฉพาะด้านกิจกรรมส่งเสริมสมรรถภาพทางกาย

2. จากการวิจัยครั้งนี้เมื่อนำค่าเฉลี่ยสมรรถภาพทางกาย 5 รายการ ที่ดีที่สุดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาทั้ง 3 สังกัด เปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายนักเรียน ระดับอายุ 7-12 ปี ของกรมพลศึกษาพบว่าอยู่ในระดับต่ำมากถึงดี (Department of Physical Education, 2005) ดังนั้นครูพลศึกษาของโรงเรียนทั้ง 3 สังกัด ควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนอยู่ในมาตรฐานของเกณฑ์สมรรถภาพทางกายอยู่เสมอ

3. ควรมีการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในสังกัดต่างๆ อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง เพื่อให้ทราบถึงระดับของสมรรถภาพทางกายของนักเรียนและนำข้อมูลไปเป็นเกณฑ์ในการวางนโยบาย จัดสรรอุปกรณ์ สถานที่และอัตรากำลัง ให้สอดคล้องกับสภาพของสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่เป็นอยู่นอกจากนี้ยังทำให้ทราบถึงระดับของสมรรถภาพทางกายเพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนได้พัฒนาสมรรถภาพทางกายของตนเองอยู่เสมอ

4. ควรมีการจัดทำสื่อต่างๆ ทั้งในรูปแบบของหนังสือ คู่มือ หรือสื่อออนไลน์ เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้ให้โรงเรียนในสังกัดต่างๆ ตลอดจนจัดฝึกอบรมบุคลากรในการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในทุกระดับและทุกสังกัด ตลอดจนการศึกษาวิจัยให้ครอบคลุมทุกภาคของประเทศ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานข้อมูลในการพัฒนาเปรียบเทียบและสร้างเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายทั่วประเทศ

2. ควรมีการศึกษาวิจัยพัฒนาสมรรถภาพทางกาย โดยใช้แบบทดสอบที่หลากหลายมากขึ้น ทั้งสมรรถภาพในเชิงสุขภาพ (Health Related Physical Fitness) และสมรรถภาพในเชิงกลไกการเคลื่อนไหว (Motor Physical Related Fitness)

3. ควรมีการศึกษาวิจัยสมรรถภาพทางกายของนักเรียนในแถบอาเซียน เพื่อเป็นฐานข้อมูลและเปรียบเทียบ ตลอดจนเป็นเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพของนักเรียนอาเซียนต่อไป

Reference

- Alberta Learning . (2000). *A PROGRAM RATIONALE AND PHILOSOPHY*. Retrieved from <https://education.alberta.ca/media/482114/elemart.pdf>.
- Boobchom Srisa-Ardi. (2002). *Preliminary Research*. Bangkok: Suriwitthayasarn. [in thai].
- Charoentasn Chintanaseri. (1995). *Sport Science for Coaches and Athletes*. Sports Authority of Thailand. Bangkok: Graduate School. Srinakharinwirot University. [in thai].
- Department of Physical Education. (2005). *The Physical Fitness Norms for 7-12 old Primary Students*. Bangkok: Department of Physical Education. [in thai].
- Department of Physical Education. (2005). *The Physical Fitness Test Handbook*. Bangkok: Department of Physical Education. [in thai].
- Department of Physical Education. (2016). *Good Physical Fitness because of nutrition* Bangkok: Department of Physical Education. [in thai].
- National curriculum in England. (2013). *Physical education programmes of study: key stages 1 and 2*. Retrieved from https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/335186/PRIMARY_national_curriculum_-_English_220714.pdf.

Received : 11 June, 2018

Revised : 18 September, 2018

Accepted : 6 August, 2018

แนวทางการจัดการชมรมกีฬา ของมหาวิทยาลัยพะเยา

กฤษฎา ตามประดิษฐ์
คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา และหาแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาวิเคราะห์ สังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำไปสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณากรอบแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา 2) สร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยสรุปข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิมาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นและมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1.0 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 3) การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลจากสมาชิกชมรมกีฬาเกี่ยวกับสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา จำนวน 258 ท่าน สถิติที่ใช้ในการศึกษาคือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 4) นำเสนอ และสรุปผลการวิจัย โดยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus group) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย จำนวน 7 ท่าน ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา ตามกระบวนการจัดการ พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาเป็นรายด้าน พบว่า ค่าเฉลี่ยด้านการวางแผน (3.70) ด้านการจัดองค์กร (3.66) ด้านการควบคุม (3.65) และด้านการนำไปปฏิบัติ (3.64) ตามลำดับ
2. แนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยาตามกระบวนการจัดการ ได้แก่ 1) ด้านการวางแผน ควรมีการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินงานให้มีความต่อเนื่องโดยสำรวจความต้องการของนิสิตและผลการจัดกิจกรรมในปีที่ผ่านมาเป็นข้อมูลปรับปรุงและพัฒนา 2) ด้านการจัดองค์กร ควรกำหนดโครงสร้างหน้าที่ความรับผิดชอบจากผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และจัดทำระเบียบการปฏิบัติงานของชมรมกีฬาในการจัดกิจกรรมทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย 3) ด้านการนำไปปฏิบัติ กองกิจการนิสิตกระจายอำนาจให้ชมรมกีฬาดำเนินการวางแผนการใช้งบประมาณในการจัดกิจกรรมและประชาสัมพันธ์ เชิญเชิญนิสิตที่สร้างชื่อทางการกีฬาให้กับมหาวิทยาลัย และ 4) ด้านการควบคุม มีการประเมินกิจกรรมให้ครอบคลุมกีฬาเพื่อสุขภาพและเพื่อความเป็นเลิศตามวัตถุประสงค์ของชมรมกีฬา

คำสำคัญ: แนวทาง/ การจัดการ/ ชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัย

Corresponding Author : กฤษฎา ตามประดิษฐ์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา
E-mail : kitsada_y@hotmail.com

GUIDELINES FOR MANAGING SPORT CLUB OF UNIVERSITY OF PHAYAO

Kritsada Tampradit

School of Science, University of Phayao

Abstract

The purpose of this research were to study the state of problem and to investigate guidelines for managing sport club of University of Phayao. The methodology of this research comprised of four steps; 1) reviewing the literature by synthesizing related documents research and experts in-depth interview to consider guidelines for managing sport club of University of Phayao, 2) summarize the results of experts interview to create a questionnaire with content validity 1.0, and reliability 0.95, 3) the data collection and data analysis by using mean and standard deviation of 258 persons, 4) the acceptability of sport guideline management was considered by the focus group of the stakeholder.

The research findings were as follow:

1. The problem of management the sport clubs of University of Phayao found that overall problem were in high level. Considering by aspects, it was found that 1) the planning ($\bar{x} = 3.70$), 2) the organizing ($\bar{x} = 3.66$), 3) the controlling ($\bar{x} = 3.65$) and 4) the leading ($\bar{x} = 3.64$).

2. The guidelines for managing sport club of University of Phayao, according to management process were; 1) planning should set goals, objectives and development planning by survey the needs of students and the results of activities last year were the basis for improvement and development, 2) organizing should schedule the responsibility structure to professionals (i.e knowledge and skill) and obvious role for every person in each activity both inside and outside the university, 3) leading is the division of the students' affaire decentralize sport clubs to conduct planning and to use budget for activities and publicize the honor of student who make reputation of sport for the university, and 4) controlling is to evaluate the activities to cover the sport objectives for health and excellence and to achieve the objectives of the sports club.

Keywords: Guideline / Management / Sport Club of University

Corresponding Author : Kritsada Tampradit, School of Science, University of Phayao

E-mail : kitsada_y@hotmail.com

บทนำ

ประชาชนทั่วโลกให้ความสนใจเรื่องของคุณภาพและคุณภาพชีวิตที่ได้รับประโยชน์จากการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา และการร่วมกิจกรรมนันทนาการที่ช่วยสร้างเสริมสุขภาพ และเพิ่มปฏิสัมพันธ์อันดีของคนในสังคม สอดคล้องกับ (Office of the National Economic and Social Development Council, 2011) และ (UNESCO, 2015) กล่าวโดยสรุปว่า การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และการพัฒนามนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายจิตใจ อารมณ์ และสังคม ที่ได้จากการลงมือปฏิบัติ ด้วยตนเอง เช่นเดียวกับ (Ministry of Tourism & Sports, 2012) กล่าวถึงประเด็นสำคัญในยุทธศาสตร์ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พ.ศ. 2555-2559 ที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกายและการกีฬาไว้ว่า การส่งเสริมและพัฒนาการออกกำลังกายและกีฬาเพื่อให้เยาวชนและประชาชนมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง ปราศจากโรคภัย สนับสนุนการจัดการศึกษา กิจกรรมด้านการออกกำลังกายและกีฬาที่ส่งเสริมพฤติกรรมสุขภาพที่เหมาะสมในทุกช่วงวัย ทุกพื้นที่ของชุมชน และสถานศึกษาอย่างทั่วถึง

สถาบันอุดมศึกษาเป็นสถาบันการศึกษาสูงสุดของประเทศ มีภารกิจหลักในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตรงกับความต้องการของสังคมในการประยุกต์ใช้ความรู้ เพื่อการดำรงชีวิตถือเป็นการพัฒนาบุคคลและการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า โดยที่สถาบันศึกษามีบทบาทและหน้าที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอน การบริการวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิตนักศึกษา เพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีคุณภาพชีวิตที่ดี สอดคล้องกับ (Tangsajapoj, S., 2011) และ (Ministry of Education, 1999) กล่าวโดยสรุปว่า นอกจากจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว การจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นกระบวนการหนึ่งในการพัฒนานิสิตนักศึกษาให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี เป็นการส่งเสริมพฤติกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างถูกต้องจนเป็นวิถีชีวิตเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยพะเยา ที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์เชื่อมโยงกับปณิธานมหาวิทยาลัยที่ว่า “ปัญญาเพื่อความเข้มแข็งของชุมชน” โดยมีกองกิจการนิสิตที่มีภารกิจหลักในการพัฒนานิสิต ด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนานิสิตให้เป็นผู้ที่มีสุนทรียภาพ สุขภาพ และบุคลิกภาพที่ดี และมีงานกีฬาและนันทนาการเป็นหน่วยงานสนับสนุน และพัฒนานิสิต เพื่อให้เห็นความสำคัญของการออกกำลังกายและเล่นกีฬา สร้างจิตสำนึกให้รักการออกกำลังกาย และพัฒนาศักยภาพทางด้านร่างกาย ทักษะ จิตใจ และการใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุขโดยมีชมรมกีฬาแต่ละชมรมเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดกิจกรรม ซึ่งปัจจุบันพบว่า การดำเนินกิจกรรมของชมรมกีฬาที่ผ่านมา ยังขาดความต่อเนื่องของการดำเนินงานและขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมสุขภาพของนิสิตทั่วไป โดยมุ่งเน้นไปที่กิจกรรมการฝึกซ้อมเพื่อเข้าร่วมการแข่งขัน ส่งผลให้นิสิตและบุคลากรมีส่วนร่วมกับกิจกรรมการออกกำลังกายค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนบุคลากรและนิสิตในมหาวิทยาลัยที่ไม่สอดคล้องกับภารกิจในด้านการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ และด้านการให้บริการและสวัสดิการตามอัตลักษณ์ของบัณฑิตมหาวิทยาลัยพะเยา ให้เป็นผู้มีสุนทรียภาพ สุขภาพ และบุคลิกภาพที่ดี (Division of Student Affairs, 2017) เช่นเดียวกับ (Boonthawe, N., 2559) พบว่า ชมรมกีฬาในมหาวิทยาลัยไม่มีการดำเนินงานตามหลักการบริหารจัดการ และไม่ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ ทำให้บาง

ปีไม่มีการจัดตั้งชมรมส่งผลให้นิสิตมีกิจกรรมทางกายน้อยกว่าที่คาดการณ์ และนิสิตมีพฤติกรรมเสี่ยงมากขึ้นจากการใช้เวลาว่างที่ไม่เกิดประโยชน์ สอดคล้องกับ (Samahito., S et al., 2001) (Kansing, P., 2009) และ (Tiaotraku, A., 2013) กล่าวโดยสรุปว่า ปัญหาการดำเนินงานของชมรมกีฬาเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อสุขภาพและการกีฬาของมหาวิทยาลัยยังขาดความต่อเนื่องในการจัดกิจกรรมของชมรมกีฬา ขาดการเข้าร่วมของนิสิตสาเหตุมาจากกิจกรรมไม่น่าสนใจ ไม่มีผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับ การออกกำลังกาย งบประมาณในการจัดกิจกรรมไม่เพียงพอ โดยงบประมาณส่วนใหญ่มุ่งไปที่กีฬาเพื่อความเป็นเลิศของแต่ละชมรม สถานที่ในการออกกำลังกายและอุปกรณ์ไม่เพียงพอต่อความต้องการในการทำกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาที่อาจส่งผลเสียต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น การจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาในมหาวิทยาลัยมีความสำคัญต่อการวางรากฐานให้นิสิตเป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งทางกายและจิตใจเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงด้านสุขภาพของนิสิตผู้วิจัย เห็นความสำคัญของกระบวนการบริหารจัดการ และทรัพยากรการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา เพื่อสร้างและศึกษาความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการจัดการชมรมกีฬาในมหาวิทยาลัยพะเยา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินงานให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด ในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตรงกับความต้องการของสังคมที่สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในการดำรงชีวิต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา
2. เพื่อหาแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยาในการนำไปใช้

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาและสำรวจข้อมูลเบื้องต้น

ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิดการจัดการกีฬา และนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา โดยสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างไปสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วย ผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในด้านการบริหารจัดการกิจกรรมและกีฬาของนิสิตในมหาวิทยาลัย จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณากรอบแนวคิดของแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัย

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

สรุปข้อมูลจากการศึกษาในขั้นตอนที่ 1 โดยการสรุปข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิในขั้นตอนที่ 1 มาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา และตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ได้ความเที่ยงตรงเท่ากับ 1.0 ถือว่ามีความเหมาะสม จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากร

ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด (Try out) เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบ สอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbrach's alpha coefficient) (Sisaat, B, 2016) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

ขั้นตอนที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถาม เกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการ (Management Process) เพื่อสอบถามความคิดเห็นของสมาชิกชมรมกีฬาต่อสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา 13 ชมรมกีฬา ประชากรรวม 780 ท่าน ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 260 คน จากการเปิดตาราง เครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970 อ้างถึงใน Ekakun T., 2000) และได้รับแบบสอบถาม คืน กลับมา 258 ชุด โดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ขั้นตอนที่ 4 นำเสนอ และสรุปผลการวิจัย

จัดประชุมสัมมนาผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อวิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะในเกี่ยวกับความถูกต้อง ความ เป็นไปได้ในการนำไปใช้ประโยชน์และข้อคิดเห็นอื่นๆ ในรูปแบบการสนทนากลุ่ม (Focus group) จำนวน 7 ท่าน ประกอบด้วย หัวหน้างานกีฬาและนันทนาการ หัวหน้างานกิจกรรมและพัฒนาชมรม อาจารย์ที่ปรึกษาชมรม กีฬา (2 ท่าน) อาจารย์ประจำสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา ประธานชมรมกีฬา และนิสิตทั่วไป เพื่อสรุปรายงาน การวิจัย แนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัย

ผลการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการชมรมกีฬามาสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการ จัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา ตามกระบวนการการจัดการ (Management Process) ร่วมกับการ จัดการทรัพยากร (Management Resources) และนำไปสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้ง 5 ท่าน เพื่อมาสร้าง เป็นกรอบแนวทางในการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา
2. ศึกษาสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา ตามความคิดเห็นของสมาชิกชมรม กีฬาเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการในภาพรวม แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬา ของมหาวิทยาลัยพะเยา ตามความคิดเห็นของผู้ใช้บริการเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการ

สภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านการวางแผน (Planning)	3.70	0.63	มาก
ด้านการจัดองค์กร(Organizing)	3.66	0.62	มาก
ด้านการนำไปปฏิบัติ (Leading)	3.64	0.70	มาก
ด้านการควบคุม (Controlling)	3.65	0.68	มาก
รวม	3.66	0.59	มาก

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา ตามกระบวนการบริหารจัดการทั้ง 4 ด้าน พบว่า สภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย (\bar{x} = 3.66) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD = 0.59) เมื่อพิจารณาสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬา เป็นรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (\bar{x} = 3.70) ด้านการจัดองค์กรมีค่าเฉลี่ย (\bar{x} = 3.66) ด้านการควบคุม มีค่าเฉลี่ย (\bar{x} = 3.65) และค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ด้านการนำไปปฏิบัติ (\bar{x} = 3.64) ตามลำดับ

3. การพิจารณาความเป็นไปได้ในการนำแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยาไปใช้ จากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้ง 7 ท่าน โดยการสนทนากลุ่ม (Focus group) จากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้พิจารณาข้อมูลที่มีความคิดเห็นเชื่อมโยงกับการเก็บข้อมูล และมีความเห็นอย่างฉันทามติ (Consensus) ถึงความเป็นไปในการนำไปปฏิบัติ ดังนี้

ด้านการวางแผน ชมรมกีฬาคควรนำผลการดำเนินงานในรอบปีที่ผ่านมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดเป้าหมาย ปรับปรุงรูปแบบการจัดกิจกรรม/โครงการต่างๆ ที่ตรงกับความต้องการ สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ที่ส่งเสริมทัศนคติที่ดีต่อการออกกำลังกาย การเล่นกีฬาของนิสิตและบุคลากรให้เป็นวิถีชีวิต เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ด้านการจัดองค์กร สถานที่ตั้งชมรม โครงสร้างการดำเนินงานของชมรมกีฬาที่มีความชัดเจนที่ระบุอำนาจ และหน้าที่ความรับผิดชอบของคณะกรรมการดำเนินงานมีกฎระเบียบข้อบังคับของชมรมกีฬา เป็นต้น และอาศัยความร่วมมือจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ (ที่ปรึกษาชมรม) เจ้าหน้าที่ส่วนงานที่เกี่ยวข้อง และอาสาสมัครของชมรมกีฬาในการให้บริการ อำนวยความสะดวกอย่างทั่วถึง รวมไปถึงให้ข้อมูลด้านการออกกำลังกายและกีฬาในแต่ละชมรมกีฬา

ด้านการนำไปปฏิบัติ ชมรมกีฬาต้องเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการถ่ายทอดองค์ความรู้ สร้างเสริมประสบการณ์ผ่านกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาให้นิสิตและบุคลากรได้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง ตลอดปีการศึกษา มีการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร ตารางการดำเนินงานประจำวัน เดือนของชมรมกีฬา และยกย่องเชิดชูเกียรตินิสิตที่สร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยทางด้านกีฬา เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับนิสิตในการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพไปสู่การกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ นอกจากนี้ชมรมกีฬามีส่วนร่วมในการวางแผนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรายงานสภาพปัญหาการดำเนินงานของชมรมกีฬา ทั้งเรื่องบุคคล งบประมาณ สิ่งอำนวยความสะดวก และการดำเนินงานที่ผ่านมา (อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง) รวมทั้งชมรมกีฬาต้องมีการจัดทำรายได้เพื่อใช้เป็นทุนในการดำเนินงานของชมรมกีฬาเพิ่มเติมจากงบประมาณที่ทางมหาวิทยาลัยจัดสรรให้ทุกปี

ด้านการควบคุม มีคณะกรรมการ และรูปแบบการตรวจประเมินผลการดำเนินงานที่มาจากส่วนกลางหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ครอบคลุมทั้งบุคลากร งบประมาณ และสิ่งอำนวยความสะดวก รูปแบบกิจกรรม เพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับให้กับชมรมกีฬาในการพัฒนา และแก้ไขข้อบกพร่องในครั้งต่อไป

อภิปรายผล

จากการวิจัยเพื่อศึกษาสภาพปัญหาการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา และหาแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยพะเยา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ด้านการวางแผน พบว่า ชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัย ควรมีการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และแผนการดำเนินงานของชมรมกีฬาในการส่งเสริมกิจกรรมการออกกำลังกายและการกีฬาให้มีความต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี โดยสำรวจความต้องการของนิสิต และรวบรวมข้อมูลผลการจัดกิจกรรมในปีที่ผ่านมา เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการปรับปรุงและพัฒนากิจกรรม เช่นเดียวกับ (Sriarj, S., 2016) ศึกษาเรื่องการพัฒนาแนวทางการบริหารจัดการเพื่อส่งเสริมการใช้จักรยานสำหรับนิสิตและบุคลากรที่พักอาศัยในมหาวิทยาลัย บูรพา พบว่า ควรมีการตั้งนโยบาย และกำหนด พันธกิจในการส่งเสริมการใช้จักรยานและกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง มีการกำหนดเป้าหมายความสำเร็จในการดำเนินงาน มีแผนงานที่ระบุความรับผิดชอบไว้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับ (Serirat, S. et al., 2002) กล่าวว่า การวางแผนเป็นสะพานเชื่อมระหว่างเหตุการณ์ที่ผ่านมาในอดีต สถานการณ์ปัจจุบัน และการคาดการณ์ในอนาคต โดยให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ ด้วยการจัดองค์กร การจูงใจ การจัดบุคคลเข้าทำงาน และการจัดกิจกรรมเป็นสิ่งสำคัญการปฏิบัติตามแผน และการประเมินผลการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ สอดคล้องกับ (Boontawee, N., 2016) ศึกษาแนวทางการจัดการชมรมกีฬานิสิตในมหาวิทยาลัยบูรพาที่มีประสิทธิผล พบว่า ชมรมกีฬาต้องมีการวางแผน เพื่อส่งเสริมกิจกรรมการออกกำลังกายและการกีฬาให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งชมรมกีฬาของ กองกิจการนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อปลูกฝังความ มีน้ำเป็นนักกีฬาให้นิสิต รู้แพ้ รู้ชนะรู้ถ้อย และพัฒนา นิสิตทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมโดยมีกิจกรรมกีฬาเป็นเครื่องมือ เช่นเดียวกับ (Tiaotraku, A., 2013) กล่าวว่า แนวทางการบริหารจัดการชมรมกีฬานั้น ควรมีสมาชิกชมรมกีฬาที่หลากหลาย มีการประชุม เพื่อแลกเปลี่ยน ถ่ายทอดประสบการณ์ที่ผ่านมาจากรุ่นสู่รุ่นอย่างต่อเนื่อง ทั้งกีฬาเพื่อสุขภาพและเพื่อความ เป็นเลิศโดยใช้กิจกรรมที่กระตุ้นนิสิตให้เข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจ

ด้านการจัดองค์กร พบว่า การกำหนดโครงสร้างหน้าที่ความรับผิดชอบในการดำเนินงาน ต้องมีการ คัดเลือก และแต่งตั้งผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และให้นิสิตเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน พร้อมทั้งมี คณะกรรมการประเมินผลการดำเนินงานของชมรมให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ ที่รวมถึงการจัดทำระเบียบ ข้อบังคับการปฏิบัติงานของชมรมกีฬา ทั้งทรัพยากรบุคคล งบประมาณ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับการจัดกิจกรรมภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับ (Sawangmek, T., 2015) ศึกษา การจัดการกีฬาเพื่อสร้างเสริมสุขภาพของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า จุดแข็งของการจัดการกีฬาในสถาบัน อุดมศึกษาต้องมีโครงสร้างบุคลากร โดยกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบไว้อย่างชัดเจน มีบุคลากร และนิสิต ที่มีความรู้ความสามารถในการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานเพื่อส่งเสริมสุขภาพ มีการจัดสรรงบประมาณ ในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก และงบประมาณบำรุงสถานที่หรือสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ให้เป็นลานกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่ตรงกับความต้องการและทันต่อกระแสความนิยม ในปัจจุบัน เช่นเดียวกับ (Serirat, B., 2002) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการจัดองค์กรควรกำหนดงาน

ความสำคัญ อำนาจหน้าที่ โดยแบ่งงานความรับผิดชอบตามความสามารถของบุคคลที่ต้องใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดความคุ้มค่าในการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรมากที่สุด แตกต่างกับ (Boontawee, N., 2016) ผลการวิจัยพบว่า ชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยบูรพายังมีปัญหาในการขาดการดำเนินกิจกรรมของชมรมอย่างต่อเนื่อง ขาดผู้นำหรือตัวแทนนิสิตที่รับผิดชอบ ตามแบบฟอร์มใบสมัครจัดตั้งชมรมที่กองกิจได้กำหนด ทำให้การประสานงานหรือการจัดกิจกรรมต่างๆ ขาดความต่อเนื่อง วัตถุประสงค์ และหน้าที่ของชมรมกีฬาไม่มีความชัดเจน

ด้านการนำไปปฏิบัติ พบว่า กองกิจการนิสิตหรือหน่วยงานที่ควบคุมดูแลชมรมกีฬามีการประชุมติดตามการดำเนินงานของชมรมกีฬาเป็นประจำ อย่างน้อยปีการศึกษาละ 2 ครั้ง โดยมีการกระจายอำนาจไปยังชมรมกีฬาให้มีการวางแผน การปฏิบัติ และการใช้งบประมาณในการรับผิดชอบดำเนินงานให้เป็นไปตามแผนที่กำหนด มีการสนับสนุนส่งเสริม พัฒนาผู้นำการออกกกำลังกายให้กับนิสิต บุคลากรอย่างต่อเนื่อง และนักกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยมีการบันทึกข้อมูลการยกย่องเชิดชูเกียรติ โดยการประชาสัมพันธ์ให้บุคคลภายในและภายนอกได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารอย่างทั่วถึง สอดคล้องกับ (Kansing, P., 2009) ศึกษาเรื่องรูปแบบการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชนในมหาวิทยาลัย พบว่า โครงการกิจกรรมกีฬาเพื่อมวลชนควรกำหนดแนวทางการปฏิบัติ และสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม รวมไปถึงการจัดประชุมคณะกรรมการดำเนินงานและผู้รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องเป็นประจำ เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติร่วมกัน โดยการประชาสัมพันธ์ให้มีความหลากหลายรูปแบบที่สร้างแรงจูงใจให้นิสิตมีความสนใจและเห็นคุณค่าจากการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับ (Chanalithichai, J. et al., 2012) กล่าวว่า การบริหารจัดการสนามกีฬา ควรมีการกำหนดหน้าที่การทำงานของแต่ละบุคคลไว้อย่างชัดเจน มีการติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานภายในและภายนอกในเรื่องของการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย แผนงานการปฏิบัติ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จ พร้อมทั้งสามารถตรวจสอบได้จากสรุปรายงานการประชุมดำเนินงานภายหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม โดยมีการจัดเก็บข้อมูลและยกย่องผู้สร้างชื่อเสียงในด้านการกีฬาให้ทราบโดยทั่วถึง เช่นเดียวกับ (Office of the National Economic and Social Development Conclil, 2011) โดยมุ่งยึดคนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาด้วยการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานส่งเสริมให้ประชาชนเห็นคุณค่าของการออกกกำลังกายและกีฬา สำหรับพัฒนาคนทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อวางรากฐานให้คนไทยเป็นคนที่มีสมบูรณ์ มีคุณธรรมจริยธรรม มีระเบียบวินัย ค่านิยมที่ดี มีจิตสาธารณะและมีความสุข โดยมีสุขภาพและสุขภาพที่ดี ครอบครัวอบอุ่น ตลอดจนเป็นคนเก่งที่มีทักษะความรู้ความสามารถและพัฒนาตนเองได้ต่อเนื่องตลอดชีวิต

ด้านการควบคุม พบว่า ประเมินผลการดำเนินงานให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์กีฬาเพื่อสุขภาพและเพื่อความเป็นเลิศ ในการติดตามการดำเนินงานของชมรมกีฬาอยู่เป็นระยะเพื่อกระตุ้นให้ชมรมกีฬามีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและทันต่อสถานการณ์ในปัจจุบันตามวัตถุประสงค์ของชมรมกีฬา เช่นเดียวกับ (Kansing, P., 2009) มีระบบ วิธีการติดตาม ตรวจสอบแนวทางปรับปรุงแก้ไข มีคณะกรรมการตรวจสอบ เปรียบเทียบ ประเมินผล สรุปผลการปฏิบัติงานโดยพิจารณาจากงานที่ได้รับมอบหมายได้ดำเนินไปตรงตามวัตถุประสงค์

หรือไม่ สอดคล้องกับแนวคิด (Suksriwong, S., 2011) กล่าวว่า การควบคุมเป็นกระบวนการติดตามตรวจสอบการทำงานขององค์กร เพื่อให้ผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้นเป็นไปตามมาตรฐานหรือเป้าหมายที่กำหนด เช่นเดียวกับ (Chounbun, P., 2011) การประเมินผลและการกระตุ้นการส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ไปปฏิบัติในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร โดยเริ่มจากการประเมินก่อนโครงการพิจารณาจากหลักการ และเหตุผล วัตถุประสงค์ เป้าหมาย วิธีดำเนินการ ทรัพยากรที่ใช้ และที่คาดว่าจะได้รับ เพื่อดูความเหมาะสม ของการปฏิบัติ แล้วจึงอนุมัติและจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงาน หลังจากนั้นจึงเป็นการประเมิน ผลลัพธ์จากการดำเนินโครงการประสบความสำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้หรือไม่ ส่วนการกระตุ้นและส่งเสริม นโยบายการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพเน้นไปที่การรณรงค์ขอความร่วมมือให้ใช้เวลาว่างกับการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา ซึ่งจะเป็นส่วนที่ทำให้การปฏิบัติงานเป็นระบบระเบียบมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านการวางแผน ชมรมกีฬาควรมีการสำรวจความต้องการของนิสิต และรวบรวมข้อมูลผลการจัด กิจกรรมในปีที่ผ่านมา เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดกิจกรรม และกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในการ ปฏิบัติงานให้มีความชัดเจนในการปฏิบัติ
2. ด้านการจัดองค์กร มีการคัดเลือก และแต่งตั้งผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับกีฬาของ ชมรมเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ และส่งเสริมนิสิตเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงาน เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตใน สถานศึกษาที่ได้จากการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย
3. ด้านการนำไปปฏิบัติ สร้างแรงจูงใจ ประชาสัมพันธ์ให้นิสิตตระหนักและเห็นคุณค่าจากการ เข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง
4. ด้านการควบคุม กำหนดกฎเกณฑ์การประเมิน การดำเนินงานให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์เพื่อ สุขภาพและเพื่อความเป็นเลิศ ไว้สำหรับการพิจารณาได้รับงบประมาณสนับสนุนชมรมกีฬาในปีต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษา เปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมของชมรมกีฬาในแต่ละปีการศึกษาซึ่งจะได้จัดเก็บเป็น ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ
2. นำแนวทางการจัดการชมรมกีฬาของมหาวิทยาลัยไปทดลองใช้จริงกับนักศึกษาเพื่อให้เกิดการ เรียนรู้สู่การปฏิบัติ

Reference

- Boontawee, N. (2016). *Management Guideline for Effective Student's Sport Club in Burapha University*. Master of Science (Exercise and Sport Science), Faculty of Sport Science, Burapha University. [in thai].
- Chanalithichai, J., Chingtin, S., Inprom, P., & Pitakwong, S. (2012). A Study of The Stadium Management of Phare Provincial Administration Organization. *Journal of Education Naresuan University*, 14(2), May-August 2012. [in thai].
- Chounbun, P. (2011). The implementation of exercise promotion policy in Samutsakorn Provincial Administrative Organization. *Academic Services Journal, Prince of Songkla University*, 22(2), May-August, pp. 17-31. [in thai].
- Division of Student Affairs. (2017). *Stratergic Plan for Division of Student Affairs 2015–2018*. University of Phayao. [in thai].
- Ekakun, T. (2000). *Research methodology in behavioral sciences and social sciences*. Ubon: Ubon Ratchathani Rajabhat University. [in thai].
- Kansing, P. (2009). *Management models of a Sport for all Program in The University*. Doctor of Philosophy (Exercise and Sport Science), Faculty of Sport Science, Burapha University. [in thai].
- Ministry of Education. (1999). *National Education Act 1999*. Bangkok: Kurusapa Printing Ladphrao. [in thai].
- Ministry of Tourism & Sport. (2012). *Ministry of Tourism & Sport Strategic Plan (2012-2016)*. Retrieved November 30, 2017, from http://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=7100. [in thai].
- Ministry of Tourism & Sport. (2017). *The National Sports Development Plan No.6*. Retrieved November 30, 2017, from http://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=8408. [in thai].
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2011). *The Eleventh National Economic and Social Development Plan (2012-2016)*. Retrieved October 20, 2017, from <http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p11/plan11.pdf>. [in thai].
- Samahito, S., Phattharophat, W., Piromkham, B., Tientong, A., and Sriyapai, U. (2001). *Management models of a Sport for all Program: A Case Study for Kasetsart University*. Bangkok: Sport Science Research and Development Center. [in thai].

- Sawangmek, T. (2015). A Study of Sport Management for Health Promoting of Students in the State Institutions of Higher Education. *Journal of Education Naresuan University*, 17(3), July-September 2015, pp. 88-89. [in thai].
- Serirat, S., and Hiranyakiti, S. (2002). *Organization and Management*. Bangkok: Thamsan. [in thai].
- Sisaat, B. (2011). *Introduction to Research (9th ed)*. Bangkok: Suweeriyasan. [in thai].
- Sriarj, S. (2016). *Development of Management Guidelines to Promote Bicycles for Residential Student and Staffs at Burapha University*. Master of Science (Exercise and Sport Science), Faculty of Sport Science, Burapha University. [in thai].
- Suksriwong, S. (2011). *Management: from the executive's viewpoint*. Bangkok: GP Cyberprint. [in thai].
- Tangsujjapoj, S. (1997). *Knowledge about Physical Education and Recreation*. Bangkok: Mittrapap Karnpim and Studio. [in thai].
- Tiaotraku, A. (2013). Study of Problems, Corrective Measures, and Guidelines for Developing Sport Club Management of Undergraduate Students in Naresuan University. *Journal of Education Naresuan University*, 5(4), October - December 2015, pp. 105-113. [in thai].
- UNESCO. (2015). *International Charter of Physical Education Physical Activity and Sport*. Retrieved from <http://unesdoc.unesco.org/images/0023/002354/235409e.pdf>.

Received : 5 September, 2018

Revised : 16 November, 2018

Accept : 18 December, 2018

อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การ ที่มีต่อประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ ของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย

กฤษฎา ปาณะเสรี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาวัฒนธรรมองค์การและประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย และ 2) ศึกษาอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การที่มีต่อประสิทธิภาพของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ การวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์และจัดสนทนากลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 30 ท่าน การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,140 คน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหาและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยนำเสนอค่าเฉลี่ยและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นต้น

ผลการวิจัยพบว่า 1. วัฒนธรรมองค์การและประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย (1) วัฒนธรรมด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการสรรหาผู้นำ การทำงานเป็นทีม และการพัฒนาสมรรถนะบุคลากร (2) วัฒนธรรมด้านการทำงานอย่างมีเอกภาพ ได้แก่ การบริหารงานด้วยความโปร่งใส การยอมรับและความผูกพัน และความร่วมมือและการบูรณาการ (3) วัฒนธรรมด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน ได้แก่ การสร้างเปลี่ยนแปลงโดยการจัดการแข่งขัน ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และการเรียนรู้ของบุคลากร (4) วัฒนธรรมด้านความมุ่งมั่น ดำเนินการตามพันธกิจ ได้แก่ วิสัยทัศน์ ทิศทางยุทธศาสตร์และความมุ่งมั่น เป้าหมายและวัตถุประสงค์ 2. ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย (1) ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการองค์การ ได้แก่ การได้รับการยกย่องจากกีฬาแห่งประเทศไทยและสหพันธ์กีฬาโอลิมปิกนานาชาติ การได้รับการยอมรับในเรื่องการบริหารจัดการ และบุคลากรของสมาคมฯ ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานอื่น (2) ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการในการแข่งขัน ได้แก่ ประสบความสำเร็จในการจัดระบบการแข่งขันระดับชาติ ประสบความสำเร็จในการจัดการแข่งขันและส่งทีมเข้าร่วมในระดับนานาชาติ และประสบความสำเร็จในผลการแข่งขันของทีมชาติ และ (3) ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากร ได้แก่ ประสบความสำเร็จในการพัฒนานักกีฬา ประสบความสำเร็จในการพัฒนาผู้ฝึกสอน และประสบความสำเร็จในการพัฒนาผู้ตัดสิน 3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ พบว่า อิทธิพลของวัฒนธรรม

Corresponding Author: นายกฤษฎา ปาณะเสรี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

E-mail: ae_bvb@yahoo.com

องค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การ สามารถทำนายได้ร้อยละ 63.0 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขันและสามารถทำนายได้ร้อยละ 56.0 ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 และส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากรและสามารถทำนายได้ร้อยละ 57.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: วัฒนธรรมองค์การ / ประสิทธิผลการบริหารจัดการองค์การ / สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย

INFLUENCES OF ORGANIZATIONAL CULTURE TOWARDS THAILAND VOLLEYBALL ASSOCIATION'S ADMINISTRATIVE EFFECTIVENESS

Kritsada Panaseri

Graduate School Chandrakasem Rajabhat University

Abstract

The objectives of this research were 1) to study organizational cultures and administrative effectiveness of Thailand Volleyball Association and 2) to study influences of organizational culture towards Thailand Volleyball Association's administrative effectiveness. A mixed method was used in this research, taking both qualitative and quantitative methodologies. For qualitative method, an interview form was used in the interviews and focus group of 30 Key informants. For quantitative method, a questionnaire was used to gather data from a sample group of 1,140 people. Data were analyzed using content analysis and qualitative analysis and presented in Average value and Stepwise Multiple Regression Analysis.

Research results were concluded as follows: 1. Organizational cultures of Thailand Volleyball Association consist of (1) Participation in administration, which comprises personnel competency development, teamwork, participation in leader selection, (2) Working with unity, which comprises acceptance and engagement, cooperation and integration and transparent administration, (3) Adaptation to present time, which comprises personnel learning, satisfaction of stakeholders and making changes through competition, (4) Commitment to achieve the mission, which comprises goals and objectives, strategic direction and commitment and visions; 2. Administrative effectiveness of Thailand Volleyball Association consists of (1) Effectiveness in organizational administration, which comprises acceptance of the Association's personnel, acceptance in administration and recognition from Sports Authority of Thailand and Federation International de Volleyball, (2) Effectiveness in competition administration, which comprises success of the national team, success of national

Corresponding Author: Mr.Kritsada Panaseri Graduate School Chandrakasem Rajabhat University

E-mail: ae_bvb@yahoo.com

competition system and success of organization and participation of international competition (3) Effectiveness in administration of human resources development, which comprises success of referee development, success of trainer development and success of athlete development; 3. Influence of organizational cultures has positive relation to the administrative effectiveness of Thailand Volleyball Association. In terms of organizational administration, a prediction for effectiveness is 63 percent with statistical significance at 0.05. In terms of competition administration, a prediction for effectiveness is 56 percent with statistical significance at 0.05. Lastly, in terms of human resource development administration, a prediction for effectiveness is 57 percent with statistical significance at 0.05.

Keyword: Organizational Culture / Administrative Effectiveness / Thailand Volleyball Association

บทนำ

กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาสากลชนิดหนึ่งที่มีความนิยมในทุกกระดับ เห็นได้จากการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ เช่น โอลิมปิกเกมส์ เอเชียนเกมส์ กีฬาวอลเลย์บอลจะเป็นชนิดกีฬาที่ได้รับการบรรจุให้มีการจัดการแข่งขัน สำหรับในประเทศไทยกีฬาวอลเลย์บอลได้รับความสนใจจากบุคคลทุกเพศทุกวัย อีกทั้งกระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญ ได้จัดให้มีการเรียนการสอนในสถานศึกษา ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา และมีการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลหลายระดับ ทั้งสถาบันการศึกษา สโมสร กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย กีฬาระดับชาติ (Dumrong Phetploynin, 2009)

สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานหลักหน่วยงานหนึ่งในประเทศไทย ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอล โดยสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยเริ่มก่อตั้งในปี พ.ศ. 2502 จนกระทั่งปัจจุบัน สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยมีความพยายามอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาประสิทธิภาพขององค์กร โดยได้นำนโยบายด้านการกีฬาของรัฐบาลในแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555-2559) แนวโน้มและทิศทางของกีฬาวอลเลย์บอลของโลกและของประเทศไทย มารวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการ ความจำเป็นทางยุทธศาสตร์ กำหนดจุดยืนทางยุทธศาสตร์มาจัดทำเป็น แผนยุทธศาสตร์กีฬาวอลเลย์บอล ซึ่งเป้าประสงค์ของแผนก็คือการบริหารและจัดการให้ได้มาตรฐานนักกีฬามีความสามารถมีผลการแข่งขันที่ดี มีบุคลากรที่มีคุณภาพ เป็นต้น (Thailand Volleyball Association, 2012)

ถึงแม้ว่าสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยจะประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่ในปัจจุบันสมาคมยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายบางประการที่ตั้งไว้ได้ อาทิเช่น เป้าหมายการได้รับรางวัลเหรียญรางวัลในการแข่งขันในระดับนานาชาติบางรายการ เป้าหมายการที่สมาคมจะพยายามทำให้กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาอาชีพภายใต้การสนับสนุนของการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือเป้าหมายการทำให้ทีมนักกีฬาวอลเลย์บอลไทยสามารถเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลในการแข่งขันโอลิมปิกในครั้งต่อไป เป็นต้น การที่สมาคมยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายบางประการที่ตั้งไว้อาจหมายถึงการที่องค์กรยังไม่ได้พัฒนาไปถึงจุดที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อประสิทธิภาพขององค์กร คือวัฒนธรรมองค์กร องค์กรโดยทั่วไปจะมีระบบค่านิยมของตนเองที่ยึดถือทำให้เกิดบรรทัดฐานทางพฤติกรรม และระบบควบคุมบุคลากรซึ่งก็คือวัฒนธรรมองค์กร (Organizational Culture) กล่าวได้ว่าวัฒนธรรมองค์กรเป็นเครื่องมือในการควบคุมกลยุทธ์ขององค์กรอย่างหนึ่ง และยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารให้บุคลากรได้รับทราบแนวทางปฏิบัติต่างๆ ด้วยวัฒนธรรมองค์กรของแต่ละองค์กร จากการศึกษาของเดนิสัน (Denison, 1990) พบว่า วัฒนธรรมองค์กรมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพขององค์กรอย่างเป็นรูปธรรม วัฒนธรรมองค์กรจึงสมควรที่จะได้รับการบริหารจัดการอย่างใกล้ชิดและถูกต้อง เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิผลองค์กร

วัฒนธรรมองค์กร เป็นความคิด ความเชื่อแบบแผนปฏิบัติงานและการดำรงชีวิตของบุคลากร ในองค์กรหนึ่งๆ ยอมรับและปฏิบัติเป็นประเพณี และแบบอย่างในการปฏิบัติ เช่น วัฒนธรรมการไหว้ วัฒนธรรมการ

แต่งกายมีวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันทั้งนี้ ในองค์กรต้องการพัฒนาสร้างสรรค์วัฒนธรรมองค์การที่เหมาะสม ดึงมา เพื่อการทำงานที่เป็นระบบ นอกจากนั้นวัฒนธรรมองค์การ เป็นวิถีชีวิตที่ปฏิบัติตามความเคยชิน ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ค่านิยม ภาษา วัตถุ เป็นต้น ทำให้คนอยู่ร่วมกันเป็นสังคมอย่างมีระเบียบ องค์การมีบุคลากรที่มีความต่างด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก ก่อให้เกิดวัฒนธรรมองค์การ โดยบุคลากรใน องค์การมีส่วนร่วมในการพัฒนาให้องค์การประสบผลสำเร็จ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

นอกจากนั้น วัฒนธรรมองค์การเป็นแบบแผนค่านิยมความประพฤติ การปฏิบัติความเข้าใจ ความรู้สึก ของสมาชิกในองค์กรมีรากฐานมาจากค่านิยม ความคิด ความเชื่อ และอุดมการณ์ ที่สมาชิกมีส่วนร่วม การได้เห็น ได้เรียนรู้จากสิ่งที่เกิดขึ้นในองค์กร มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของบุคลากร เป็นวิถีชีวิตที่คนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด ยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมากกลายเป็นนิสัย และความเคยชิน เป็นขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีประเพณีปฏิบัติ ความเชื่อ ค่านิยม ภาษาวัตถุสิ่งของต่างๆ วัฒนธรรม ทำให้คนรวมตัวกันเป็นสังคมมีการอยู่ร่วมกันอย่างมีระเบียบ ผลของวัฒนธรรมองค์การจะออกมาในรูปจริยธรรม ค่านิยมที่ใช้ในการตัดสินใจหรือวินัยสั่งการ จริยธรรม องค์การถือเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การดำเนินงานขององค์กรก้าวหน้าและส่งผลให้องค์การได้รับความ เชื่อถือจากสังคม องค์การทุกประเภทจึงจำเป็นต้องนำจริยธรรมมาใช้ในการบริหารและแก้ไข ปัญหาองค์การอย่างถูกวิธีเพื่อให้ได้รับความเชื่อถือ ภาพพจน์ที่ดี ชื่อเสียง เกียรติยศและความก้าวหน้า ขององค์กรหากจะมองที่ปัจเจก บุคลากรจะเห็นว่า บุคลากรจะกระทำการไปสู่เป้าหมายใดๆ ต้องอาศัยคุณธรรม ของจิตใจ ดังคำกล่าวที่ว่า “สำเร็จ ด้วยใจ” โดยมีวิถีชีวิตที่สอดคล้องกัน “วัฒนธรรมองค์การทำให้เกิด ประสิทธิภาพการทำงานสูงสุด” (Schein, 2010)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวัฒนธรรมองค์การจากกรอบแนวคิดของ (Denison, 1990) และประสิทธิผลของสมาคมฯ จากเกณฑ์การประเมินของภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทย ตลอดจนศึกษา อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การที่มีต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย เพื่อเป็น แนวทางการพัฒนากีฬาโอลิมปิกของประเทศไทยให้มีมาตรฐานสากลเป็นที่ยอมรับของสังคม และพัฒนา ประเทศชาติอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวัฒนธรรมองค์การและประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การที่มีต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน ทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ เพื่อให้ได้ผลการศึกษา ที่ครอบคลุม และสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ทุกข้อ

1. ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Approach)

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาลักษณะวัฒนธรรมองค์กร และประสิทธิผลของสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

2. ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Approach)

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ การใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลและใช้สถิติ ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) เพื่อหาอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์กรที่มีต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญและประชากรของการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key informants) สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการสัมภาษณ์เชิงลึก 18 คน ประกอบด้วย กลุ่มผู้บริหารสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย 6 คน กลุ่มผู้ปฏิบัติการในสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย 6 คน และกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย 6 คน และจากสนทนากลุ่ม 12 คน

ประชากรของการวิจัย (Research's population) สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย จำนวน 2,403 คน ประกอบด้วย คณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการดำเนินงาน/คณะกรรมการฝ่ายฯ ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน ผู้ฝึกสอนทีมชาติ/เยาวชนทีมชาติ และนักกีฬาวอลเลย์บอลทีมชาติ/เยาวชนทีมชาติ โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา รวมทั้งสิ้น 1,140 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์กรกับประสิทธิผลของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์กรของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย เป็นคำถามแบบประเมินค่า (Rating scale)

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย เป็นคำถามแบบมาตรวัดประมาณค่า (Rating Scale)

เครื่องมือได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของข้อความถามและความเป็นปรนัย (Objectivity) พิจารณาความชัดเจนของภาษา ข้อคำถามตลอดจนตรวจสอบว่าข้อคำถามแต่ละข้อเป็นตัวแทนพฤติกรรมที่ต้องการวัดและประเมินหรือไม่ โดยใช้สูตรคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Indexes of item objective congruence) ที่ผ่านเกณฑ์คุณภาพ คือ 0.50 ขึ้นไป (Ronna & Laurie, 2003)

ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมดโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค โดยใช้เกณฑ์ 0.80 ขึ้นไป (Eisinga, et al., 2012) ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด $= 0.899$

ผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเชิงคุณภาพพบว่า

1. วัฒนธรรมองค์การสำหรับสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยประกอบด้วย

(1) วัฒนธรรมด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการสรรหาผู้นำ การทำงานเป็นทีม และการพัฒนาสมรรถนะบุคลากร

(2) วัฒนธรรมด้านการทำงานอย่างมีเอกภาพ ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การบริหารงานด้วยความโปร่งใส การยอมรับและความผูกพัน และความร่วมมือและการบูรณาการ

(3) วัฒนธรรมด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การสร้างความเปลี่ยนแปลงโดยการจัดการแข่งขัน ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และการเรียนรู้ของบุคลากร

(4) วัฒนธรรมด้านความมุ่งมั่นดำเนินการตามพันธกิจ ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ ทิศทางยุทธศาสตร์ และความมุ่งมั่น เป้าหมายและวัตถุประสงค์ วิสัยทัศน์

2. ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย

(1) ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการองค์การ ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ ได้รับการยกย่องจากการกีฬาแห่งประเทศไทยและสหพันธ์กีฬาวอลเลย์บอลนานาชาติ การได้รับการยอมรับในเรื่องการบริหารจัดการ และบุคลากรของสมาคมฯ ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานอื่น

(2) ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการในการแข่งขัน ซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ ประสบความสำเร็จในการจัดระบบการแข่งขันระดับชาติ ประสบความสำเร็จในการจัดการแข่งขันและส่งทีมเข้าร่วมในระดับนานาชาติ และประสบความสำเร็จในผลการแข่งขันของทีมชาติ

(3) ประสิทธิภาพของการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากรซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ ประสบความสำเร็จในการพัฒนานักกีฬา ประสบความสำเร็จในการพัฒนาผู้ฝึกสอน และประสบความสำเร็จในการพัฒนาผู้ตัดสิน

จากผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยโดยรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.57) ในรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุดในทุกด้าน โดยด้าน “ด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน” มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (ค่าเฉลี่ย = 4.59) ตามด้วยด้าน “ด้านความมุ่งมั่นดำเนินการตามพันธกิจ” (ค่าเฉลี่ย = 4.58) ด้าน “การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ” (ค่าเฉลี่ย = 4.57) และด้าน “การทำงานอย่างมีเอกภาพ” (ค่าเฉลี่ย = 4.65) ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย

โดยรวมในระดับเห็นด้วยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.61) ในรายด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุดในทุกด้าน โดย “ประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การ” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ “ประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขัน” มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.64) ตามด้วย “ประสิทธิผลของการบริหารจัดการในความสำเร็จในการพัฒนาบุคลากร” (ค่าเฉลี่ย = 4.55)

จากผลการศึกษาอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การที่มีต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression) พบว่า

1. ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การ

อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทย ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ วัฒนธรรมด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ (X_1) วัฒนธรรมด้านการทำงานอย่างมีเอกภาพ (X_2) วัฒนธรรมด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน (X_3) วัฒนธรรมด้านความมุ่งมั่นดำเนินการตามพันธกิจ (X_4) มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทยด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การและสามารถทำนายประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การ (Y_1) ได้ร้อยละ 63.0 โดยวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทยด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การสูงที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสร้างเป็นสมการพยากรณ์ดังนี้

$$Y_1 = 0.67 + 0.43 \times 1 + 0.23 \times 4 + 0.13 \times 3 + 0.06 \times 2; R^2 = 0.63$$

2. ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขัน

อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทย ทั้ง 4 ด้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทยด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขันและสามารถทำนายประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขัน (Y_2) ได้ร้อยละ 56.0 โดยวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทยด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการมีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทยด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขันสูงที่สุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสร้างเป็นสมการพยากรณ์ดังนี้

$$Y_2 = 0.77 + 0.45 \times 1 + 0.18 \times 3 + 0.14 \times 4 + 0.07 \times 2; R^2 = 0.56$$

3. ด้านประสิทธิผลของการบริหารในการพัฒนาบุคลากร

อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทย ทั้ง 4 ด้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาบอลแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากร (Y_3) และสามารถทำนายประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการ

พัฒนาบุคลากรได้ร้อยละ 57.0 โดยวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการมีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารในการพัฒนาบุคลากรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสร้างเป็นสมการพยากรณ์ดังนี้

$$Y_3 = 0.24 + 0.44 \times 1 + 0.24 \times 2 + 0.15 \times 3 + 0.12 \times 4; R^2 = 0.57$$

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. วัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การสูงสุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าวัฒนธรรมองค์การด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการที่มีประสิทธิผล จะทำให้ได้มาซึ่งผลงานตามที่ประสงค์จากการมีส่วนร่วมอย่างเต็มอกเต็มใจของสมาชิกในสมาคมฯ เนื่องจากผู้นำจะรู้จักใช้เครื่องมือ/แนวทางที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่มีความแตกต่างกัน รวมทั้งสามารถสร้างแรงบันดาลใจ ความรู้สึกของการมีส่วนร่วมและความผูกพันให้เกิดขึ้นกับผู้ตาม อันจะทำให้ผู้ตามประพฤติปฏิบัติตามแนวทางที่ประสงค์ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การ เช่นเดียวกับ (Achua & Lussier, 2010) ได้กล่าวว่า ผู้นำเป็นปัจจัยที่สำคัญของการบริหารองค์การองค์การที่มีผลการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการดำเนินงานนั้นๆ ปัจจัยสำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งก็คือภาวะของผู้นำถ้าองค์การได้ผู้นำที่มีประสิทธิภาพก็จะสามารถส่งการที่เกิดอิทธิพลต่อผู้ใต้บังคับบัญชาให้สามารถปฏิบัติงานตลอดจนทำกิจกรรมต่างๆ ในองค์การให้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Hsu, Chin-Hsien, 2002) ซึ่งพบว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง (Transformational Leadership) และวัฒนธรรมองค์การมีอิทธิพลเชิงสาเหตุต่อประสิทธิขององค์การขององค์การด้านกีฬาของไต้หวัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Tojari, Sheikhalizadeh. & Zarei, 2011) ซึ่งพบว่า วัฒนธรรมองค์การและภาวะผู้นำมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิขององค์การขององค์การด้านกีฬาในประเทศอิหร่าน

2. วัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีอิทธิพล และสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขันสูงสุด ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมองค์การด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการต้องอาศัยการทำงานเป็นทีม เพื่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในการทำงาน นอกจากนี้ วัฒนธรรมองค์การด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน เป็นลักษณะวัฒนธรรมที่เน้นวิธีการทำงานที่ยืดหยุ่น มีการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงวิธีการทำงานใหม่ๆ อย่างสม่ำเสมอ วัฒนธรรมองค์การดังกล่าวจึงสามารถทำนายประสิทธิผลองค์การด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขันซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (McShane & Von Gilnov, 2010) ที่ได้สรุปว่า วัฒนธรรมแบบปรับตัว (Adaptive Culture)

เป็นวัฒนธรรมที่มุ่งสนใจการเปลี่ยนแปลงภายนอกองค์กร ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับการศึกษาของ (Sudarot Onlaiad, 2008) ได้ศึกษาเรื่อง วัฒนธรรมองค์การกับประสิทธิภาพองค์การ โดยศึกษารวมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ซึ่งพบว่า วัฒนธรรมองค์การด้านการดำเนินการตามพันธกิจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิภาพองค์การ และยิ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Anderson, 2000) เรื่องวัฒนธรรมองค์การกับประสิทธิภาพของวิทยาลัยชุมชน และสถาบันทางเทคนิคในรัฐเทนเนสซี ซึ่งพบว่า วัฒนธรรมองค์การของวิทยาลัยชุมชนมีผลต่อประสิทธิภาพของวิทยาลัยชุมชน

3. วัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิภาพของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากรสูงที่สุด ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมองค์การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีส่วนช่วยต่อการบริหารจัดการในการพัฒนานักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ซึ่งถือได้ว่าเป็นบุคลากรของสมาคมฯ ที่มีความสำคัญของสมาคมฯ ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (Praphot Yamtim, 2007) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์การกับประสิทธิภาพการจัดการศึกษาตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่พบว่า วัฒนธรรมองค์การโดยรวมตามการรับรู้ของผู้บริหารสถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงกับประสิทธิภาพการจัดการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโดยรวม และวัฒนธรรมองค์การ โดยรวมตามการรับรู้ของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูงกับประสิทธิภาพการจัดการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Nantiya Noichun, 2007) เรื่องวัฒนธรรมองค์การกับประสิทธิภาพการบริหารอุดมศึกษา ซึ่งพบว่า วัฒนธรรมองค์การมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการบริหารอุดมศึกษา

จากผลการวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า วัฒนธรรมองค์การเป็นบริบทภายในองค์กรที่มีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนองค์การให้ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว วัฒนธรรมองค์การเป็นความเชื่อและค่านิยมพื้นฐานร่วมกันของสมาชิกภายในองค์กรหรือพนักงานผู้ปฏิบัติงานในองค์กร ซึ่งแสดงปรากฏออกมาในวิถีของบรรทัดฐานแห่งการคิดและการปฏิบัติที่เกิดขึ้นภายในองค์กร ซึ่งองค์การสามารถที่จะปลูกฝังวัฒนธรรมการทำงานให้เกิดขึ้นกับบุคลากรได้ ซึ่งสอดคล้องกับ (Hellriegel et. al., 2001) ที่ได้สรุปว่า อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การส่งผลต่อพฤติกรรมของพนักงานหรือสมาชิกในองค์กรนั้นๆ และผลการปฏิบัติงาน เนื่องจากการรับรู้วัฒนธรรมขององค์กรนั้นๆ ทำให้พนักงานหรือสมาชิกในองค์กรเข้าใจประวัติ และความเป็นปัจจุบันขององค์กร ซึ่งเป็นประโยชน์ในการกำหนดวิธีการปฏิบัติงาน และพฤติกรรมของพนักงานหรือสมาชิกในองค์กรในอนาคตนำไปเสนอได้อีก ดังนั้น กล่าวได้ว่า ในบริบทของสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย วัฒนธรรมขององค์กรเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความผูกพันระหว่างสมาชิกและผู้ปฏิบัติงานในสมาคมฯ ให้เกิดความรู้สึกทำงานร่วมกัน มีเป้าหมายเดียวกัน และที่สำคัญรูปแบบวัฒนธรรมองค์การมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพของสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยอันส่งผลให้สมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยมีประสิทธิภาพและปรับตัวให้เข้าสถานการณ์ในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวัฒนธรรมองค์การและประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย และอิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การที่มีต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย จากการวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ พบว่า 1. วัฒนธรรมองค์การและประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย (1) วัฒนธรรมด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มืองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการสรรหาผู้นำ การทำงานเป็นทีม และการพัฒนาสมรรถนะบุคลากร (2) วัฒนธรรมด้านการทำงานอย่างมีเอกภาพ มืองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การบริหารงานด้วยความโปร่งใส การยอมรับและความผูกพัน และความร่วมมือและการบูรณาการ (3) วัฒนธรรมด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน มืองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การสร้างความเปลี่ยนแปลงโดยการจัดการแข่งขัน ความพึงพอใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และการเรียนรู้ของบุคลากร (4) วัฒนธรรมด้านความมุ่งมั่นดำเนินการตามพันธกิจ มืองค์ประกอบย่อย ได้แก่ วิสัยทัศน์ ทิศทางยุทธศาสตร์และความมุ่งมั่น และเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ 2. ประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ประกอบด้วย (1) ประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การ ซึ่งมีองค์ประกอบย่อยได้แก่ การได้รับการยกย่องจากการกีฬาแห่งประเทศไทยและสหพันธ์กีฬาโอลิมปิกนานาชาติ การได้รับการยอมรับในเรื่องการบริหารจัดการ และบุคลากรของสมาคมฯได้รับการยอมรับจากหน่วยงานอื่น (2) ประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขัน ซึ่งมีองค์ประกอบย่อยได้แก่ ประสบความสำเร็จในการจัดระบบการแข่งขันระดับชาติ ประสบความสำเร็จในการจัดการแข่งขันและส่งทีมเข้าร่วมในระดับนานาชาติ และประสบความสำเร็จในผลการแข่งขันของทีมชาติ และ (3) ประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากรซึ่งมีองค์ประกอบย่อย ได้แก่ ประสบความสำเร็จในการพัฒนานักกีฬา ประสบความสำเร็จในการพัฒนาผู้ฝึกสอน และประสบความสำเร็จในการพัฒนาผู้ตัดสิน 3. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยโดยรวมและรายด้านทุกด้านในระดับเห็นด้วยมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยโดยรวมและรายด้านทุกด้านในระดับเห็นด้วยมากที่สุด 4. ผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ พบว่า อิทธิพลของวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ส่งผลทางบวกต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การ สามารถทำนายประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การได้ร้อยละ 63.0 โดยวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์การสูงสุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขันและสามารถทำนายประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการแข่งขันได้ร้อยละ 56.0 โดยวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผล

ของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์กรสูงสุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากร และสามารถทำนายประสิทธิผลของการบริหารจัดการในการพัฒนาบุคลากรได้ร้อยละ 57.0 โดยวัฒนธรรมองค์การของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ มีอิทธิพลและสามารถทำนายผลต่อประสิทธิผลของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ด้านประสิทธิผลของการบริหารจัดการองค์กรสูงสุดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

การกีฬาแห่งประเทศไทย ควรมีนโยบายในการนำผลวิจัยฉบับนี้ไปบูรณาการในการพัฒนาส่งเสริมการบริหารจัดการสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยในทุกสมาคมฯ โดย

1) จัดอบรมให้ความรู้ และเสนอแนะแนวทาง ในการบริหารจัดการสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย ด้วยวัฒนธรรมองค์การ เช่น วัฒนธรรมด้านความมุ่งมั่นดำเนินการตามพันธกิจพันธกิจ วัฒนธรรมการปรับตัวให้เข้ากับสภาพปัจจุบัน เป็นต้น

2) มีแผนการในการสนับสนุน ในด้านบุคลากร ทรัพยากร และงบประมาณ ที่ชัดเจนในการสนับสนุนให้สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย มีการสร้างและนำวัฒนธรรมองค์การไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยเกิดการพัฒนายั่งยืน เช่น วัฒนธรรมด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการองค์กร วัฒนธรรมด้านการทำงานอย่างมีเอกภาพ เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยควรนำวัฒนธรรมองค์การไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะก่อให้เกิดการพัฒนายั่งยืน ได้แก่ วัฒนธรรมด้านการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ วัฒนธรรมด้านการทำงานอย่างมีเอกภาพ วัฒนธรรมด้านการปรับตัวให้สอดคล้องกับปัจจุบัน วัฒนธรรมด้านความมุ่งมั่นดำเนินการตามพันธกิจ

2) องค์กรกีฬาทุกระดับ ได้แก่ สมาคมกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาจังหวัดตลอดจนสโมสรกีฬาหรือทีมกีฬาในโรงเรียน สามารถนำวัฒนธรรมองค์การ นำไปใช้ในการบริหาร เนื่องจากวัฒนธรรมองค์การจะส่งผลต่อพฤติกรรมของสมาชิก และจะเป็นประโยชน์ในการกำหนดวิธีปฏิบัติ และจะนำมาซึ่งประสิทธิผล เป็นการพัฒนากีฬาของประเทศไทยโดยรวม

Reference

- Achua, C.F., & Lussier, R.N. (2010). *Effective Leadership*. (4th Edition) Canada: South-Western.
- Anderson, Judith A. (2000). *Explanatory Roles of Mission and Culture : Organizational Effectiveness in Tennessee's Community Colleges*. Dissertation, Doctor of Education. University of Memphis. Photocopied.
- Denison, Denial R. (1990). *Corporate Culture and Organizational Effectiveness*. New York : John Wiley & Sons.
- Domrong Phetploysin. (2009). *Female Volleyball Team Management in 37th Sport Authority of Thailand*. Thesis, Master of Education. Naresuan University. (In Thai).
- Eisinga R, Te Grotenhuis M, Pelzer B. (2012). The reliability of a two-item scale: Pearson, Cronbach or Spearman-Brown?. *International Journal of Public Health*. 58(4), 637-42.
- Hsu, Chin-Hsien. (2002). *A Structural Equation Modeling Analysis of Transformational Leadership, Organizational Culture and organizational Effectiveness in Taiwanese Sport/Fitness Organizations*. Dissertation Doctor of Sport Management. United States Sports Academy.
- Hellriegel, D., Jackson, S.E., Slocum, J., Staude, G., Amos, T., Klopper, H.B., Ivancevich, J.M., Lorenzi, P., Skinner, S.J., & Crosby, P.B. (2001). *Management: quality and competitiveness*. Chicago: Richard D Irwin.
- McShane, Steven L., & Von Glinov, Mary Ann. (2010). *Organizational Emerging Knowledge and Practice for The Real World*. New York: McGraw Hill.
- Nuntiya Noichun. (2007). *Organizational Culture and the Efficiency in Higher Educational Administration*. Dissertation, Doctor of Philosophy, Silpakorn University. (In Thai).
- Prapot Yamtim. (2007). *The Relationships between Organizational Culture and Effectiveness of Educational Administration as Perceived by Administrators and Teachers in Primary Schools*. Dissertation, Doctor of Philosophy. Ramkhamhaeng University. (In Thai).
- Ronna CT, Laurie C. (2003). Indexes of item-objective congruence for multidimensional items. *International Journal of Testing*. 3(2), 163-171.
- Schein, Edgar H. (2010). *Organizational Culture and Leadership*. 4th ed. San Francisco : Jossey-Bass.

- Sudarat Onlaiad. (2008). *Organizational Culture and Organizational Effectiveness: A Case Study of Department of Social Development and Welfare*. Thesis, Master of Arts. National Institute of Development Administration. (In Thai).
- Thailand Volleyball Association. (2012). *Thailand Volleyball Association of Strategic Plan Bangkok*. Thailand Volleyball Association. (In Thai).
- Tojari, Farshad., Sheikhalizadeh Heris, Mahboub. & Zarei, Ali. (2011). Structural equation modeling analysis of effects of leadership styles and organizational culture on effectiveness in sport organizations. *African Journal of Business Management*. 5(21), 8634-8641

Received : 18 April, 2018

Revised : 2 June, 2018

Accepted : 29 September, 2018

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

ภาณุพงษ์ จำปา บัญชา ชลาภิรมย์ และสุนะ ตังศภักย์
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตร ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติของครูพลศึกษา มีขั้นตอนการวิจัย 1) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบบรมโดยการสังเคราะห์ข้อมูลจากงานวิจัย และสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาความต้องการจำเป็นในการ จัดทำร่างหลักสูตรฝึกอบบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และสังเคราะห์ความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่าน โดยการสนทนากลุ่ม 2) ศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรโดยใช้กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครูพลศึกษาจำนวน 23 คน จากการเลือกแบบเจาะจง ดำเนินการฝึกอบบรมจำนวน 3 วัน และเก็บข้อมูล 3 ระยะ ได้แก่ ก่อนอบบรม หลังอบบรม และระยะติดตามผล (หลังอบบรม 4 สัปดาห์) วิเคราะห์ข้อมูล และนำค่าเฉลี่ยคะแนนทั้ง 3 ด้าน มาวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปร (Multivariate Analysis of Variance : MANOVA) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัยพบว่า

1) หลักสูตรฝึกอบบรม มีโครงสร้างเนื้อหาหลักสูตรฝึกอบบรมประกอบด้วย (1) กฎ กติกา กีฬารักบี้ฟุตบอล (2) ทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล (3) โภชนาการสำหรับกีฬารักบี้ฟุตบอล (4) หลักการฝึกซ้อมกีฬารักบี้ฟุตบอล (5) การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายในกีฬารักบี้ฟุตบอล (6) ความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬารักบี้ฟุตบอล (7) การทดสอบและการประเมินสมรรถภาพทางกาย (8) หลักการวางแผนการฝึกซ้อมและการเขียนแผนฝึกซ้อม

2) หลักสูตรฝึกอบบรมส่งผลให้ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติของผู้เข้าอบบรมในระยะหลังอบบรมและระยะติดตามผลสูงกว่าก่อนอบบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการปฏิบัติพบค่าเฉลี่ยคะแนนในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะหลังอบบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบบรมมีประสิทธิภาพในการพัฒนาผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลของครูพลศึกษาทั้งในด้านความรู้ ด้านเจตคติและด้านการปฏิบัติ

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร / หลักสูตรฝึกอบบรม / ครูผู้ฝึกสอนกีฬา

Corresponding Author: นายภาณุพงษ์ จำปา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
E-mail: Panupong999555@gmail.com

DEVELOPMENT OF A TRAINING CURRICULUM FOR RUGBY FOOTBALL TEACHER COACHES IN SECONDARY SCHOOLS

Panupong Jampa, Bancha Chalapirom, Suthana Tingsabhat
Faculty of Education, Chulalongkorn University

Abstract

The aims of this study were to develop and evaluate the effectiveness of a training curriculum of rugby football teacher coaches in secondary schools. A training curriculum was provided by the reviews of literatures and in-depth interview with rugby football-experts. Focus group interview with six experts was conducted to analyze the Index of Item Objective Congruence of training curriculum. The effectiveness of three day-training curriculum was assessed by the mean scores of 23 purposively selected teachers from three domains; knowledge, attitude and practice at pre-course, post-course and follow-up assessment. Mean scores were analyzed by Multivariate Analysis of Variance: MANOVA measure at the statistical significance level of .05.

The result showed that the main topics of training curriculum of rugby football teacher coaches were 1) Rules of the rugby football, 2) basic skills of the rugby football, 3) nutrition of the rugby football, 4) training course of the rugby football, 5) physical fitness improvement for the rugby football, 6) first aid and injury prevention of the rugby football, 7) analyze and evaluation on physical fitness of the rugby football, 8) the principle of periodization of the rugby football.

The mean scores of knowledge, attitude and practice at post-course and follow-up were significantly higher than pre-course assessment at the levels of .05. The significant higher score of practice at follow-up were found higher than that of post-course assessment. The research finding supported the high effectiveness of training curriculum of rugby football teacher coaches in knowledge, affective and practice development.

Keywords: Curriculum Development / Training Course / Teacher Coach

Corresponding Author: Mr.Panupong Jampa. Faculty of Education, Chulalongkorn University.

E-mail: Panupong999555@gmail.com

บทนำ

พลศึกษาเป็นวิชาที่พัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพทางร่างกาย ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความเจริญทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสังคมและด้านอารมณ์ ซึ่งวิชาพลศึกษามีกระบวนการพัฒนาผู้เรียนโดยการใช้กิจกรรมทางด้านพลศึกษาหรือกีฬาที่เป็นสื่อกลางในการพัฒนาผู้เรียน (Pierchob, V., 2018) และ (Phutchan, P., 2004) ได้กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นศาสตร์สาขาวิชาที่มุ่งเน้นพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามและพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ตลอดจนเสริมสร้างความเป็นพลเมืองที่ดีแก่ชาติ ซึ่งกิจกรรมการเคลื่อนไหวเป็นสื่อกลางวิชาพลศึกษาจะสามารถที่บรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ได้นั้นขึ้นอยู่กับการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาซึ่งจะเป็นการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้เกิดประสิทธิภาพอย่างยิ่งซึ่งบุคลากรเหล่านี้จะเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาสังคม และประเทศชาติต่อไป

Pierchob, V. (2018) ได้เสนอว่าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนควรประกอบด้วยโปรแกรมดังต่อไปนี้

1. โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน
2. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
3. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน
4. โปรแกรมการจัดพลศึกษาพิเศษ

กีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก แต่สำหรับในประเทศไทยจำนวนนักเรียนที่สนใจเล่นและเข้าร่วมแข่งขันยังมีจำนวนน้อย ซึ่งจะสังเกตได้จากจำนวนโรงเรียนที่มีการเล่นและการส่งเสริมให้อยู่ในโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน อีกทั้งอัตราการเพิ่มขึ้นของนักกีฬาที่มีอัตราคงที่และมีแนวโน้มที่จะลดลง ซึ่งกีฬารักบี้ฟุตบอล เป็นกิจกรรมพลศึกษาที่มีความสำคัญซึ่งมีลักษณะรูปแบบการเล่นที่ส่งเสริมให้ผู้เล่นให้มีร่างกายที่แข็งแรง มีความอดทน มีระเบียบวินัยในตัวเอง และทำให้เกิดความรักสามัคคีในหมู่คณะ อีกทั้งยังเป็นการฝึกให้ผู้เล่นมีน้ำใจนักกีฬาและพัฒนากระบวนการคิดแบบวิเคราะห์ สังเคราะห์ เกิดขึ้นกับผู้เรียน ซึ่งในปัจจุบันกีฬารักบี้ฟุตบอลยังเป็นกิจกรรมทางพลศึกษาที่ครูผู้ฝึกสอนกีฬาให้ความสำคัญและเห็นประโยชน์ของกีฬานชนิดนี้ เช่น โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย โรงเรียนโรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ โรงเรียนประจำอีกหลายโรงเรียน และโรงเรียนในต่างจังหวัด ซึ่งในโรงเรียนจะมีผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นผู้ถ่ายทอดและสอนการเล่นให้กับนักเรียน

นอกจากนี้ในการจัดการแข่งขันกีฬานักเรียนนักศึกษาแห่งชาติ นักกีฬาซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในระดับมัธยมศึกษา ผู้ฝึกสอนจึงเป็นกลไกที่สำคัญที่จะพัฒนานักกีฬา ที่จะส่งเสริมให้เป็นนักกีฬาที่ดีหรือเป็นตัวแทนในระดับชาติต่อไป ซึ่งปัจจุบันผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ส่งเสริมเข้าร่วมการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลยังต้องมีพื้นฐานด้านความรู้ความสามารถที่ดีใน ด้านการปฏิบัติงาน และด้านการปฏิบัติตน (Jampra, P., 2013) ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่จำเป็นของการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล หากมองย้อนกลับมาครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในประเทศไทยมีจำนวนน้อย อีกทั้งเพื่อเป็นการยกระดับคุณภาพของนักเรียนซึ่งเป็นกำลัง

สำคัญของชาติ ครูผู้ฝึกสอนกีฬาควรมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะที่เหมาะสมกับยุคสมัยที่วิวัฒนาการด้านเทคโนโลยี การพัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ ของนักเรียนให้มีขีดความสามารถสูงขึ้น และการเป็นครูผู้ฝึกกีฬาเป็นศาสตร์และศิลป์ที่พยายามทำให้ทีมดีขึ้นจะเห็นได้ว่าครูผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นบุคคลที่สำคัญมาก (Attachoo, A., 1995) ดังนั้น ผู้ฝึกสอนกีฬาควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและควรมีทักษะ ดังนี้

1. ความรู้และทักษะเฉพาะกีฬา ครูผู้ฝึกสอนกีฬามีความสนใจ ความชอบในกีฬานั้นๆ มีประสบการณ์ มีทักษะส่วนบุคคล และสามารถแสดงหรือทำตัวอย่างให้ดูได้เป็นอย่างดี

2. มีทักษะในเชิงแนวคิด ซึ่งครูผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องมีความเป็นผู้นำ การวางแผน การวิเคราะห์ปัญหา และการตัดสินใจ มีความมุ่งมั่นและมองการณ์ไกล มีความสามารถในการจัดการและแนะนำชี้แนะที่จะพาทีมไปถึงเป้าหมายให้ได้

3. ทักษะในเชิงบริหารครูผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องเป็นครูที่ดีด้วย เป็นนักจัดการที่ดีเกี่ยวกับตารางการฝึกหัด วิธีฝึกหัด จัดกลุ่มในการฝึกหัดให้นักกีฬาและผู้ร่วมงานมีความสุขที่ได้ฝึกหัด เต็มใจ และมีการรวมกันเป็นหนึ่งเดียว คือ ทำอะไรที่ทำพร้อมเพรียงกัน มีจิตใจมุ่งมั่นที่จะนำทีมไปสู่ชัยชนะร่วมกัน มีระบบติดตามและประเมินผลที่ดี

4. ทักษะในเชิงมนุษยสัมพันธ์ ครูผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องมีความเป็นผู้นำ ยอมรับและฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่นเข้าใจคนอื่น มีการให้กำลังใจทำงานร่วมกับคนอื่นๆ ได้ดี

การฝึกอบรมครูพลศึกษา (Goldstein & Ford, 2002) เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ ความสามารถ และทัศนคติ ของครูพลศึกษาซึ่งจะช่วยปรับปรุงให้การปฏิบัติงานของครูให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น และ (Wexley & Latham, 2002) ได้เสนอการฝึกอบรมเป็นโครงการที่ช่วยส่งเสริมให้ครูมีคุณสมบัติในการทำงานที่สูงขึ้น การฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬามีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. เพื่อสร้างเสริมความตระหนักในตนเองของครู
2. เพื่อพัฒนาทักษะการทำงานของครู
3. เพื่อเพิ่มแรงจูงใจให้กับครู

การฝึกอบรมครู คือ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ครู เพื่อพัฒนาปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น และเพื่อให้ครูมีทัศนคติที่ดีขึ้นอีกทั้งมีกำลังใจในการทำงาน (Nadler & Nadler, 1989) การพัฒนาครูจึงเป็นสิ่งที่มิเป้าหมายในระยะยาวและมุ่งหวังผลในด้านการช่วยให้ครู มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานและมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ในขณะที่การฝึกอบรมครูระยะสั้นเป็นการมุ่งเน้น เพื่อการแก้ไขข้อบกพร่องจุดอ่อนในการปฏิบัติงานของครู และ (Srichatphimuk, S., 1990) ได้กล่าวถึง การพัฒนาครูเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยรูปแบบและวิธีการหลากหลาย เช่น การฝึกอบรม การหมุนเวียนงาน การดูงาน การสอนงาน ซึ่งประโยชน์ของการฝึกอบรมครู (Johnson, 1976; McGehee & Thayer, 1961) อ้างถึงใน (Samittthikrai, C., 2015) เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งซึ่งได้รับการจัดขึ้นเพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน การเป็นผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนของโรงเรียน ดังนั้นการฝึกอบรมครูควรจะต้องสนองต่อเป้าหมายของโรงเรียนการฝึกอบรมมีบทบาทในการปรับปรุงประสิทธิผลของครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนดังต่อไปนี้

1. ช่วยพัฒนาความรู้
2. พัฒนาทักษะความสามารถการปฏิบัติ
3. ช่วยส่งเสริมและมีเจตคติที่ดีของผู้เข้ารับการฝึกอบรม
4. ช่วยประหยัดและลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน
5. ช่วยปรับปรุงและพัฒนาความสัมพันธ์ของบุคลากรในโรงเรียนเพิ่มพูนขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน
6. เพื่อเป็นการจัดเตรียมหรือเตรียมการในการพัฒนาเพื่อเดินไปสู่เป้าหมายในอนาคต
7. ช่วยให้เป็นบุคลากรที่ไม่ล่าช้า

จากความสำคัญของการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากฝึกอบรมที่จะส่งผลให้เกิดความสามารถในด้านต่างๆ ที่จะเป็นการพัฒนาขีดความสามารถของครูพลศึกษาซึ่งเป็นบุคคลที่จะถ่ายทอดความรู้ที่ดี ถูกต้อง ทันสมัยอีกทั้งตรงตามความต้องการในขณะนั้นของครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล และครูพลศึกษาที่สนใจในกีฬารักบี้ฟุตบอล ดังนั้นจึงเป็นที่มาของผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะ พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ
2. กลุ่มตัวอย่าง
ครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 23 คน ทำการเลือกแบบเจาะจง
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 ตัวแปรต้น คือ หลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
 - 3.2 ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน วิเคราะห์สภาพและปัญหาในปัจจุบัน โดยการศึกษาเอกสาร (Documentary Research) วิเคราะห์ สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี จากตำรา เอกสาร รายงานการวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์ความต้องการของหลักสูตร และสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี เนื้อหาสาระ จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) จากผู้เชี่ยวชาญ ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) เกี่ยวกับการสร้างหลักสูตรครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา (Chantavanich, S., 2010)

ขั้นตอนที่ 3 การจัดทำร่างหลักสูตรฝึกอบรมเป็นการจัดทำโครงร่างหลักสูตร จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน นำมากำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรดำเนินการจัดทำร่างหลักสูตร โดยมากำหนดองค์ประกอบร่างหลักสูตรฝึกอบรม ดังนี้

1. หลักการและความสำคัญของหลักสูตร
2. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร
3. คุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมและคุณสมบัติของวิทยากร
4. จำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรม
5. ระยะเวลา
6. โครงสร้างหลักสูตร
7. เนื้อหาสาระของหลักสูตรฝึกอบรม คำอธิบายรายวิชา
8. กิจกรรมการฝึกอบรม
9. สื่อการฝึกอบรม
10. การประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรม

ขั้นตอนที่ 4 การตรวจสอบประสิทธิภาพของร่างหลักสูตรฝึกอบรม โดยการใช้วิธีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) จากผู้ทรงคุณวุฒิ 6 ท่าน โดยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย (Analytic Induction) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลแบบการสร้างข้อสรุป ตีความ จากการแสดงความคิดเห็นในการประชุมที่ได้จากการบันทึก นำมาสร้างเป็นข้อสรุปสาระในความเห็นที่สอดคล้อง แล้วนำผลที่ได้รวมทั้งข้อเสนอแนะต่างๆ จากผู้ทรงคุณวุฒิมาแก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์เป็นหลักสูตรฝึกอบรม โดยคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชาต่างๆ ดังนี้

1. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาหลักสูตร หลักสูตรและการสอน
 - เป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นผู้เกี่ยวข้องด้านหลักสูตร การพัฒนาหลักสูตรและมีประสบการณ์การทำงานไม่ต่ำกว่า 20 ปี
 - มีคุณวุฒิระดับปริญญาโท หรือระดับปริญญาเอกขึ้นไป และมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์
2. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา
 - เป็นผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องด้านผู้ฝึกสอนกีฬา ครูพลศึกษา และมีประสบการณ์การทำงานไม่ต่ำกว่า 20 ปี

- มีคุณวุฒิระดับปริญญาโท หรือระดับปริญญาเอกขึ้นไป และมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์

3. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านกีฬารักบี้ฟุตบอล

- เป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นผู้เกี่ยวข้องด้านกีฬารักบี้ฟุตบอล ในระดับชาตินานาชาติ มีผลงานเป็นที่ประจักษ์และมีประสบการณ์การทำงานไม่ต่ำกว่า 15 ปี

- มีคุณวุฒิระดับปริญญาโท หรือระดับปริญญาเอกขึ้นไป

ขั้นตอนที่ 5 การศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม ทดลองใช้หลักสูตรนำร่อง (Pilot Study) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมและหาคุณภาพของเครื่องมือ จัดการฝึกอบรมนำร่อง จำนวน 1 วัน จำนวน 30 คน

ขั้นตอนที่ 6 การศึกษาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมจากการทดลองใช้หลักสูตรนำร่องปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรฝึกอบรมและเครื่องมือศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรม

ขั้นตอนที่ 7 การศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม โดยดำเนินการศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม ครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยนำฝึกอบรมกับครูพลศึกษา ในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

ขั้นตอนที่ 8 การติดตามผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมกับครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่ผ่านการฝึกอบรมเสร็จแล้ว 4 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้สถิติ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้วิธีแบบจำลองของ สตีเฟน ทูลมิน (Toulmin's Model) (Pilantha O Vat, A., 2009)

2. คำนวณค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนหลายตัวแปร (Multivariate Analysis of Variance : MANOVA) เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ต่อค่าเฉลี่ยคะแนนของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ จำแนกตามช่วงเวลา ในการวัด ได้แก่ ก่อนเข้ารับการฝึกอบรม หลังเข้ารับการฝึกอบรม และระยะติดตามผล (หลังเข้ารับการฝึกอบรม 4 สัปดาห์)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่สมบูรณมืองค์ประกอบดังนี้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลจากการศึกษาต้องการจำเป็นของหลักสูตรจากผู้เชี่ยวชาญ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) จากผู้เชี่ยวชาญ ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) และสังเคราะห์ความต้องการของหลักสูตรฝึกอบรมได้ดังต่อไปนี้

- 1.1 กฎ กติกา กีฬารักบี้ฟุตบอล
- 1.2 ทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล
- 1.3 โภชนาการสำหรับกีฬารักบี้ฟุตบอล
- 1.4 หลักการฝึกซ้อมกีฬารักบี้ฟุตบอล
- 1.5 การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายในกีฬารักบี้ฟุตบอล
- 1.6 ความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬารักบี้ฟุตบอล
- 1.7 การทดสอบและการประเมินสมรรถภาพทางกาย
- 1.8 การวางแผนและการเขียนแผนฝึกซ้อม
- 1.9 ด้านอื่นๆ จิตวิทยาการกีฬา การวิเคราะห์เกมส์การแข่งขัน การใช้เทคโนโลยีทางการแข่งขัน

การบริหารและการจัดการทีมกีฬา การได้ปในกีฬา การฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย

2. ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตารางที่ 1 ตารางแสดงค่าคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	IOC	ค่าความเที่ยง (Reliability)	ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination)	ค่าความยาก-ง่าย (Difficulty index)
แบบวัดความรู้	1.0	0.91	0.25 - 0.83	0.20 - 0.77
แบบวัดเจตคติ	0.98	0.90	-	-
แบบประเมินการปฏิบัติ	1.0	0.85	-	-

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

ตารางที่ 2 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คะแนนสูงสุด คะแนนต่ำสุด ประสิทธิภาพของหลักสูตร ฟุตบอลของผู้เล่นที่เข้ารับการฝึกซ้อม

คะแนน	ช่วงเวลาวัด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด
ด้านความรู้	ก่อนเข้ารับการฝึกซ้อม	9.000	2.153	14.000	6.000
	หลังเข้ารับการฝึกซ้อม	14.826	2.229	18.000	11.000
	ระยะติดตามผล	16.391	1.500	19.000	14.000
ด้านเจตคติ	ก่อนเข้ารับการฝึกซ้อม	3.400	0.370	4.950	3.100
	หลังเข้ารับการฝึกซ้อม	4.280	0.117	4.450	4.050
	ระยะติดตามผล	4.294	0.201	4.550	3.950
ด้านการปฏิบัติ	ก่อนเข้ารับการฝึกซ้อม	2.887	0.288	3.700	2.400
	หลังเข้ารับการฝึกซ้อม	3.052	0.117	3.800	2.750
	ระยะติดตามผล	4.052	0.178	4.450	3.750

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติของผู้เข้ารับการฝึกซ้อม ก่อนเข้ารับการฝึกซ้อม หลังเข้ารับการฝึกซ้อม และระยะติดตามผล (หลังเข้ารับการฝึกซ้อม 4 สัปดาห์) เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (n=23)

คะแนน	คู่เปรียบเทียบ	ความแตกต่างค่าเฉลี่ย	p
ด้านความรู้	Pre-Post	-5.8261	.000*
	Post-Foll	-7.3913	.000*
	Foll-Pre	-1.5652	.010*
ด้านเจตคติ	Pre-Post	-0.8804	.000*
	Post-Foll	-0.8935	.000*
	Foll-Pre	-0.0130	.861*
ด้านการปฏิบัติ	Pre-Post	-0.1652	.021*
	Post-Foll	-1.1652	.000*
	Foll-Pre	-1.0000	.000*

*p<.05

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นนี้ ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลจากการศึกษา ต้องการจำเป็นของหลักสูตร จากผู้เชี่ยวชาญ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) จากผู้เชี่ยวชาญ ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) และสังเคราะห์ความต้องการของหลักสูตรฝึกอบรมได้ดังต่อไปนี้

1. กฎ กติกา กีฬารักบี้ฟุตบอล
2. ทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล
3. โภชนาการสำหรับกีฬารักบี้ฟุตบอล
4. หลักการฝึกซ้อมกีฬารักบี้ฟุตบอล
5. การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายในกีฬารักบี้ฟุตบอล
6. ความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬารักบี้ฟุตบอล
7. การทดสอบและการประเมินสมรรถภาพทางกาย
8. การวางแผนและการเขียนแผนฝึกซ้อม
9. ด้านอื่นๆ จิตวิทยาการกีฬา การวิเคราะห์เกมส์การแข่งขัน การใช้เทคโนโลยีทางการแข่งขัน การบริหารและการจัดการทีมกีฬา การได้ปในกีฬา การฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีพัฒนาการค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ หลังการเข้ารับการฝึกอบรมมากกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีพัฒนาการค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านความรู้และการปฏิบัติ ระยะติดตามผลมากกว่าระยะหลังเข้ารับการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. ผลการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จากการศึกษาดูความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬาจากการวิเคราะห์สังเคราะห์ และตรวจสอบคุณภาพของเนื้อหาสาระในการฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอน ผลพบว่าครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีความต้องการและความจำเป็นในด้านเนื้อหาสาระในการฝึกอบรมจำนวน 8 เรื่อง

1.1 กฎ กติกา กีฬารักบี้ฟุตบอล ผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในเรื่องของกฎกติกา กีฬารักบี้ฟุตบอล เนื่องจากผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ที่สำคัญให้กับนักเรียนที่เป็น นักกีฬา ซึ่งการแข่งขันกีฬาถือว่ากฎกติกาเป็นสิ่งสำคัญที่ครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลควรมีความรู้ที่แม่นยำ และปฏิบัติอย่างเคร่งครัด หากผู้ฝึกสอนขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องของกฎและกติกาอาจทำให้เกิดปัญหา

ในการแข่งขันอีกทั้งอาจทำให้ผู้เล่นเกิดการบาดเจ็บระหว่างการแข่งขัน ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดความรู้เกี่ยวกับกฎและกติกาการเล่น

1.2 ทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล ผู้ฝึกสอนกีฬาควรมีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นอย่างดี การที่ผู้ฝึกสอนมีความรู้โดยเฉพาะเกี่ยวกับกีฬารักบี้ฟุตบอลจะเป็นผลดีต่อการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับแลนกิน (Rankin, 1993) ได้กล่าวว่า การมีความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่ตัวเองฝึกสอนกีฬาโดยเฉพาะ มีความสนใจความชอบในกีฬานั้นๆนั้นมีประสบการณ์ในเกมมีทักษะส่วนบุคคลในการนั้นๆ พอสมควร และสามารถแสดงหรือทำตัวอย่างได้เป็นอย่างดี อีกทั้ง Drake chamber (อ้างถึงใน Department of Physical Education, 2009) ที่สรุปการเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีว่าจะต้องมีความรู้ และทักษะในกีฬาที่ตนเป็นผู้ฝึกสอนมีความสามารถในการสอน มีความรู้เกี่ยวกับการทำงานของร่างกาย และ (Jampra, P., 2013) ครูผู้ฝึกสอนกีฬาควรมีความรู้ในชนิดกีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นส่วนสำคัญอันดับแรกเกี่ยวกับการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬา

1.3 โภชนาการสำหรับกีฬารักบี้ฟุตบอล จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา และผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโภชนาการในการกีฬาเกี่ยวกับสารอาหารที่สำคัญในการเตรียมนักกีฬา ในช่วงการฝึกซ้อม ก่อนการแข่งขัน ระหว่างการแข่งขันและหลังการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับ (Jampra, P., 2013) ครูผู้ฝึกสอนกีฬาควรมีความรู้ความสามารถเบื้องต้นในการแนะนำอาหาร หรือสามารถจัดอาหารที่มีสารอาหารที่ดีและเหมาะสมกับนักกีฬา เพื่อให้อาหารสามารถไปช่วยซ่อมแซมส่วนที่ใช้งาน อีกทั้งเสริมสร้างพลังงาน เพื่อให้ร่างกายพร้อมสำหรับการแข่งขัน อีกทั้ง (Sapwarobol, S. et al., 2011) ได้กล่าวถึงสารอาหารที่จำเป็นต่อนักกีฬาดังนี้ สารอาหารกับการเพิ่มสมรรถนะในการแข่งขัน พบว่า สารอาหาร คือ สารเคมีที่มีอยู่ในอาหารให้ประโยชน์แตกต่างกันตามชนิดของสารอาหารนั้น สารอาหารที่ให้พลังงานแก่ร่างกาย ในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาประกอบด้วยคาร์โบไฮเดรต โปรตีน และไขมัน ส่วนวิตามินและเกลือแร่ ถึงแม้ไม่ให้พลังงานกับร่างกายแต่จำเป็นต่อกระบวนการสร้างพลังงาน อาหารและโภชนาการที่เหมาะสมต่อการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา คือ อาหารที่ประกอบด้วยสารอาหารทุกชนิดในปริมาณที่เหมาะสมกับการออกกำลังกายหรือกีฬานั้นๆ สารอาหารที่ให้พลังงานเหมาะสมกับนักกีฬา คือ คาร์โบไฮเดรต 55-60 โปรตีน 10-15 ไขมัน 20-25 ของพลังงานที่ร่างกายต้องการต่อวัน อย่างไรก็ตามในระหว่างออกกำลังกาย ร่างกายจะใช้สารอาหารชนิดใดเป็นแหล่งพลังงานขึ้นกับระยะเวลา และความหนักหรือความแรงของการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา นอกจากนั้นผู้ออกกำลังกายหรือนักกีฬาควรดื่มน้ำอย่างเพียงพอ ทั้งก่อนและหลังการเล่นกีฬา เพื่อทดแทนการสูญเสียเหงื่อเพื่อรักษาสมรรถนะของการออกกำลังกาย เพิ่มความทนทานและลดความอ่อนล้าจากการออกกำลังกาย

1.4 หลักการฝึกซ้อมกีฬารักบี้ฟุตบอล จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิด้านผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ยังมีความรู้เกี่ยวกับหลักการฝึกกีฬาอย่างไม่เพียงพอและไม่ทันสมัย อีกทั้งควรมี

ความรู้เกี่ยวกับหลักการฝึกกีฬาในแบบต่างๆ เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพด้านร่างกายอย่างถูกต้องและถูกวิธีของนักเรียน ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความสุขและสนุกในการฝึกในรูปแบบต่าง

1.5 การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายในกีฬารักบี้ฟุตบอล จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิด้านผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายในนักเรียนเป็นสิ่งที่ยำเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากการแข่งขันแล้วบุคลิกภาพและสุขสมรรถนะที่ดีของนักเรียน

1.6 ความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬารักบี้ฟุตบอล จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัยเป็นอย่างมาก เพราะภาพลักษณ์ในกีฬารักบี้ฟุตบอลเป็นกีฬาปะทะที่มีความรุนแรง ซึ่งจะทำให้การบาดเจ็บจากการเล่น ซึ่งจะเป็นผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อกีฬารักบี้ฟุตบอล ดังนั้นผู้ฝึกสอนควรมีความรู้ในการในการป้องกันการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้น และคำนึงถึงความปลอดภัยของนักเรียนที่มาเล่นหรือฝึกกีฬารักบี้ฟุตบอล อีกทั้งสามารถที่จะปฐมพยาบาลเบื้องต้นกับนักเรียนได้

1.7 การทดสอบและการประเมินสมรรถภาพทางกาย จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาหลักสูตร และผู้ทรงคุณวุฒิด้านผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ได้ให้ความคิดเห็นว่า ครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลควรมีความรู้เกี่ยวกับด้านสมรรถภาพทางกาย เพื่อเป็นการเป็นประเมินศักยภาพความสามารถทางร่างกายของนักเรียนก่อนการออกแบบการฝึกซ้อม หรือการแข่งขัน ซึ่งเป็นแนวทางการป้องกันการบาดเจ็บขั้นต้น อีกทั้งครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลควรมีความรู้ความสามารถเบื้องต้นเกี่ยวกับการทดสอบสมรรถภาพทางกาย วิธีการทดสอบอย่างง่ายและประหยัด

1.8 หลักการวางแผนการฝึกซ้อมและการเขียนแผนฝึกซ้อม จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิด้านผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลควรรู้หลักการเบื้องต้นในการวางแผนการฝึกซ้อมกีฬา เพื่อเป็นการออกแบบการฝึกให้เหมาะสมกับนักเรียนรายบุคคลและนักเรียนรายกลุ่ม เพราะนักเรียนแต่ละคนอาจมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านทักษะกีฬา ด้านสมรรถภาพทางร่างกาย นอกจากนั้น คอนเลย์และโรเซนเน็ค (Conley & Rozenek, 2001) แม็คอาเดิลและคณะ (McArdle et. al., 1996) ได้กล่าวว่า การวางแผนการฝึกซ้อมกีฬาระยะยาวของกีฬารักบี้ฟุตบอล ซึ่งส่วนสำคัญคือเรื่องของการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ และหลักในการจัดโปรแกรมการฝึกให้กับนักกีฬา ควรแบ่งระยะเวลาของการฝึกเป็นสามระยะ คือ แม็คโครไซเคิล เมโซไซเคิล และไมโครไซเคิล ซึ่งหมายถึง ระยะเวลาของการฝึกที่แบ่งเป็นปี เดือน สัปดาห์ และรายวัน ตามวัตถุประสงค์ของการแบ่งระยะเวลาของการฝึกออกเป็นส่วนๆ ซึ่งประกอบด้วย ความหนักของการฝึก ปริมาณของการฝึก ความถี่ของการฝึก จำนวนชุด จำนวนครั้ง และเวลาพัก เพื่อป้องกันปัญหาการซ้อมเกินตลอดจนความเบื่อหน่ายที่เกิดขึ้นจากการฝึก นอกจากนั้นยังมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมการฝึกให้มีความหลากหลาย และ (Jampra, P., 2013) การวางแผนการฝึกซ้อมและการเขียนแผนฝึกซ้อมเป็นหัวใจ

ที่สำคัญในระดับมากที่สุดของการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬาที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ อีกทั้งการวางแผนยังช่วยให้ทราบถึงระยะการดำเนินการในการเดินทางไปยังเป้าหมายของครูผู้ฝึกสอนกีฬาที่วางเอาไว้

2. จากข้อมูลค่าเฉลี่ยคะแนนด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมเรื่องผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่าทั้งด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถทำคะแนนหลังเข้ารับการฝึกอบรม และระยะติดตามผล ได้สูงกว่าระยะก่อนเข้ารับการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถอภิปรายแต่ละประเด็นได้ดังนี้

2.1 ด้านความรู้เรื่องผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา พิจารณาจากแบบวัดความรู้ ข้อมูลแสดงให้เห็นว่าหลังเข้ารับการฝึกอบรมผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษามากขึ้น หรือก่อนเข้ารับการฝึกอบรมผู้เข้ารับการฝึกอบรมอาจได้รับความรู้พื้นฐานในการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ผิด แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัศึกษามีเนื้อหาสาระที่ตอบสนองความต้องการด้านความรู้ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ได้แก่ ทักษะพื้นฐานของกีฬารักบี้ฟุตบอล การเสริมสร้างสมรรถภาพทางร่างกาย และหลักการฝึกซ้อมกีฬารักบี้ฟุตบอล

พิจารณาจากแบบวัดความรู้ พบว่า แบบวัดความรู้ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนระยะติดตามผลสูงกว่าหลังเข้ารับการฝึกอบรม แสดงให้เห็นว่าหลังเข้ารับการฝึกอบรม 4 สัปดาห์ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม แสดงให้เห็นจากพัฒนาการของคะแนนในระยะติดตามของหัวข้อเหล่านี้สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ เครียนีย์ และซี (Kearney & See, 2017) ศึกษาความเข้าใจผิดของความรู้และเจตคติที่มีต่อการบาดเจ็บสมองของนักกีฬารักบี้ฟุตบอล พบว่าแม้แนวโน้มด้านความรู้และเจตคติต่อการบาดเจ็บสมองของนักกีฬาส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับดี แต่ยังมีผู้เล่นกีฬารักบี้ฟุตบอลที่เข้าใจผิด และมีเจตคติที่ไม่ถูกต้องจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่าทั้งผู้เล่นและผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลยังมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการบาดเจ็บของสมองไม่เพียงพอ การมีความรู้พื้นฐานเรื่องความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลอย่างมาก อีกทั้ง มาชิโก และคณะ (Mashiko et. al., 2004) ศึกษาผลของสมรรถภาพทางกายของนักกีฬารักบี้ฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัยหลังเข้ารับการฝึกร่างกายช่วงฤดูร้อน พบว่าหลังเข้ารับการฝึกร่างกายนักกีฬารักบี้ฟุตบอลมีการบาดเจ็บของกล้ามเนื้อ สูญเสียอิเล็กโทรไลต์เนื่องจากสูญเสียเหงื่อ และมีการเปลี่ยนแปลงของระบบภูมิคุ้มกัน จากงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลที่ขาดความรู้ด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายที่ถูกต้อง อาจส่งผลเพิ่มความเสี่ยงการบาดเจ็บให้กับกีฬาขณะลงแข่ง และส่งผลต่อความสำเร็จของการแข่งขัน

2.2 กิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาด้านเจตคติเรื่องผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา พิจารณาจากแบบวัดเจตคติ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการเข้ารับการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการเข้ารับการฝึกอบรม จากข้อมูลพื้นฐานระบุว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมส่วนมากมีประสบการณ์ในการสอนพลศึกษาอยู่ในช่วง 5-10 ปี ซึ่งถือว่ามีความประสบการณ์น้อย ทำให้ความเข้าใจกีฬารักบี้ฟุตบอลอาจไม่เพียงพอ ดังนั้นหลังเข้ารับการฝึกอบรม ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานที่ดีขึ้นทั้งภาคทฤษฎีและ

ภาคปฏิบัติในเรื่องกฎ กติกาของกีฬารักบี้ฟุตบอล ทักษะพื้นฐานของการเล่นกีฬารักบี้ฟุตบอล รวมทั้งการเล่นเป็นทีม ซึ่งมีจำนวนชั่วโมงของการฝึกอบรมมาก นอกจากนี้การฝึกเป็นทีม การทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดการเสริมแรงทางบวก นำมาซึ่งความเข้าใจอันดีระหว่างสมาชิกในทีม ส่งผลให้คะแนนเจตคติทั้งด้านความรู้ จิตใจ และสังคมเพิ่มสูงขึ้นภายหลังเข้ารับการฝึกอบรม แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีเนื้อหาสาระที่ส่งเสริมการพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในด้านสังคม จิตใจ และความรู้ ในระยะหลังเข้ารับการฝึกอบรม

ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบวัดเจตคติดำเนินการติดตามผลสูงกว่าหลังเข้ารับการฝึกอบรม แสดงให้เห็นว่า หลังเข้ารับการฝึกอบรม 4 สัปดาห์ แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีเนื้อหาสาระที่ส่งเสริมการพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ในด้านร่างกาย ความรู้ และอารมณ์ในระยะติดตามผล

อย่างไรก็ตามแบบวัดเจตคติข้อที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนระยะติดตามผลต่ำกว่าหลังเข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งล้วนเป็นคำถามเชิงบวก อาจเนื่องจากหลังจบการฝึกอบรม 4 สัปดาห์ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมขาดแรงกระตุ้น หรือแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ได้รับความรู้เกี่ยวกับการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ในด้านลบ ทำให้เจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลลดลง การทำให้เจตคติที่ดียังมี ความคงทนในหัวข้อดังกล่าวจึงต้องอาศัยการจัดการฝึกอบรมที่ทำต่อเนื่อง หรือมีการสร้างเครือข่ายที่ให้ข้อมูล ข่าวสาร และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในด้านต่างๆ ต่อไป ผลการวิจัยสอดคล้องกับ (Wattana Sutthipan, 2005) กล่าวว่า เจตคติจะเกิดขึ้นได้จากความสนใจ การกระตุ้น เกิดความตระหนัก เกิดการตอบสนองและให้ค่ากับสิ่งนั้น อีกทั้ง ซิมบาโด และเอ็บบเซน (Zimbardo & Ebbesen, 1970) (อ้างถึงใน Boonniphath, P., 1988) ถึงองค์ประกอบของเจตคติว่าประกอบด้วยความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรม นั่นคือการที่บุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่างกัน ก็เนื่องมาจากบุคคลมีความเข้าใจ มีความรู้สึกหรือมีแนวคิดแตกต่างกันนั่นเอง เจตคติอาจอยู่ในทางบวกและทางลบ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และการเรียนรู้ ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดเจตคติที่ดีขึ้นเนื่องจากหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลมีองค์ประกอบสำคัญทั้งสามครบถ้วน และเคย์แมน (Kelman, 1967) ได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงเจตคติโดยมีความเชื่อว่า การเปลี่ยนแปลงเจตคติประกอบด้วย 3 ประการ คือ 1) การยินยอม 2) การเลียนแบบ 3) ความต้องการที่อยากจะเปลี่ยน นอกจากนี้ องค์ประกอบต่างๆ ในกระบวนการสื่อสาร เช่น คุณสมบัติของผู้ส่งสารและผู้รับสาร ลักษณะของข่าวสาร ตลอดจนช่องทางในการสื่อสารล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับคะแนนด้านเจตคติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมที่สูงขึ้นในระยะหลังเข้ารับการฝึกอบรม และระยะติดตามผล นอกจากนี้ เฮ็นดริกและซาร์เรมบ็อค (Hendricks & Sarembock, 2013) ที่ศึกษาเจตคติของผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลที่มีต่อการป้องกันการบาดเจ็บอันเกิดจากการแท็คเกิ้ลพบว่า ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับเทคนิคที่ช่วยป้องกันการบาดเจ็บ มีความต้องการความรู้และเข้ารับการฝึกอบรมเทคนิค

เพื่อลดหรือป้องกันอาการบาดเจ็บ อันจะส่งผลต่อจำนวนผู้เล่นที่บาดเจ็บระหว่างการแข่งขัน และทำให้ผู้เล่นมีเจตคติที่ดีต่อกีฬารักบี้ฟุตบอลมากขึ้น สอดคล้องกับ วิลเคย์และคณะ (Wilke et al, 2018) ที่ศึกษาเจตคติและการปฏิบัติของโค้ชกีฬาบาสเกตบอลที่มีต่อการป้องกันการบาดเจ็บ งานวิจัยนี้พบว่ามีเพียง 1 ใน 3 ทีมบาสเกตบอลเท่านั้นที่ผู้ฝึกสอนกีฬาทำการทดสอบสมรรถภาพของร่างกายผู้เล่นอย่างเป็นระบบ เพื่อประเมินความเสี่ยงในการบาดเจ็บก่อนการแข่งขัน ผู้ฝึกสอนกีฬาส่วนมากแสดงความคิดเห็นว่าการทดสอบความแข็งแรงและสมดุลเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการป้องกันการบาดเจ็บ อย่างไรก็ตามรูปแบบการทดสอบที่ผู้ฝึกสอนกีฬาให้ข้อมูลไม่สัมพันธ์โดยตรงกับผลลัพธ์เรื่องการป้องกันการบาดเจ็บ และพบว่าผู้ฝึกสอนกีฬาส่วนมากไม่ได้นำความรู้ที่ได้รับเรื่องการป้องกันการบาดเจ็บเบื้องต้นมาใช้จริง จึงเป็นสิ่งสำคัญมากที่ผู้ฝึกสอนกีฬาต้องมีเจตคติที่ดีและมีความรู้ที่ถูกต้องเพื่อลดการบาดเจ็บระหว่างการแข่งขัน

2.3 กิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาด้านการปฏิบัติเรื่องผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบประเมินการปฏิบัติหลังการเข้ารับการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการเข้ารับการฝึกอบรม ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรมผู้เข้ารับการฝึกอบรมยังขาดการปฏิบัติจริงเรื่องการวางแผนการฝึกซ้อมอย่างเป็นรูปแบบ การเสริมสร้างสมรรถภาพทางร่างกาย โภชนาการ ทักษะพื้นฐานความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บ การประเมินและทดสอบสมรรถภาพทางกาย อันเนื่องมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจพื้นฐาน ขาดการสังเกตตนเอง และประเมินตนเอง แต่คะแนนที่สูงขึ้นแสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีเนื้อหาสาระที่ส่งเสริมการพัฒนาการปฏิบัติอันเกิดจากการเรียนรู้ตามเนื้อหาสาระของหลักสูตรฝึกอบรมที่เน้นให้มีการปฏิบัติจริง ทำให้หลังจากเข้ารับการฝึกอบรม ผู้เข้ารับการฝึกอบรมตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติตามเนื้อหาสาระของหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

และค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบประเมินการปฏิบัติระยะติดตามผลสูงกว่าหลังเข้ารับการฝึกอบรม จากข้อมูลชี้ให้เห็นว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการปฏิบัติหัวข้อเรื่องสมรรถภาพทางกายเพิ่มสูงขึ้น ได้แก่ การฝึกความคล่องแคล่วว่องไว การทดสอบสมรรถภาพทางกายให้แก่ผู้เล่น นอกจากนี้ยังมีการหาความรู้เกี่ยวกับหลักการฝึกกีฬาในรูปแบบต่างๆ เพิ่มเติม แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา สามารถทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสังเกตพฤติกรรมตนเอง ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญของสมรรถภาพทางกายของผู้เล่น และมีพัฒนาการการปฏิบัติเรื่องสมรรถภาพทางกายสูงขึ้นในระยะติดตามผล โดยซูลลิแวนและมาร์ลช (Sullivan & Malcho, 2017) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการบาดเจ็บของสมองในนักกีฬา พบว่าผู้ฝึกสอนกีฬายังขาดความรู้อย่างมากในเรื่องอาการบาดเจ็บทางสมอง มีความสามารถในการประเมินการบาดเจ็บที่สมองเบื้องต้นในระดับต่ำ และขาดความรู้แนวทางในการปฏิบัติเมื่อต้องการนำนักกีฬาที่เคยได้รับบาดเจ็บลงสนามอีกครั้ง และพบว่ามีผู้ฝึกสอนกีฬาเพียง 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ชี้แจงนักกีฬาเกี่ยวกับการบริหารจัดการระหว่างการแข่งขันเพื่อลดความเสี่ยงเรื่องการบาดเจ็บทางสมองก่อนลงสนาม นอกจากนั้น ไกลน็อตติและคณะ (Gianotti et al., 2007) ที่ศึกษาการให้ความรู้ของการให้ความรู้เรื่องการป้องกันการบาดเจ็บแก่ผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลผ่านการจัดโปรแกรมฝึกอบรม พบว่า

5 ปี หลังจากผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในนิวซีแลนด์เข้าร่วมโปรแกรมรักบี้สแมร์ท ส่งผลให้จำนวนนักกีฬาที่บาดเจ็บลดลง และพบพฤติกรรมความปลอดภัยในสนามที่สูงขึ้นโดยเฉพาะระหว่างการแข่งขัน สก๊อต และ การรัด จากงานวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นความสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมจำนวนมากยังขาดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับความปลอดภัยและการป้องกันการบาดเจ็บ เนื่องจากความรู้พื้นฐานมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง อันจะส่งผลให้การปฏิบัติการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลดีขึ้น

สรุปได้ว่าหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการอบรม และมีประสิทธิภาพในการเพิ่มความรู้ สร้างเจตคติที่ดี และส่งเสริมการปฏิบัติให้แก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมในการเป็นครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่ดี

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

จากการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1.1 หน่วยงานที่รับผิดชอบในการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ด้านครูพลศึกษา สามารถนำวิธีการฝึกอบรมในภาพรวมไปปรับใช้ในการฝึกอบรมกีฬารักบี้ฟุตบอลหรือชนิดกีฬาอื่นๆ

1.2 สมาคมรักบี้ฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ สามารถนำผลการพัฒนาหลักครั้งนี้ไปพัฒนาต่อไปเป็นหลักสูตรที่เหมาะสมกับการพัฒนาผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอล ทั้งเรื่องของเนื้อหาสาระของหลักสูตรฝึกอบรม โครงสร้างของหลักสูตรฝึกอบรม และควรพัฒนาปรับปรุงเครื่องมือในการติดตามผล ทั้งด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จากการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครั้งต่อไป ควรเพิ่มจำนวนแบบวัดในแต่และด้านให้มีหลายแบบวัดเพื่อไม่ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนจากแบบวัดในด้านต่างๆ

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีอบทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์สำหรับนิสิต และผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่เสียสละเวลาให้ข้อเสนอแนะ ตรวจสอบแก้ไขข้อมูล และให้ความร่วมมือตอบอย่างยิงต่อการวิจัยครั้งนี้

Reference

- Attachoo, A. (1995). *Principles of Training*. Bangkok: Thai Wattana Panich. [in Thai].
- Bearchamp, George A. (1981). *Curriculum Theory*. Ed 3rd. Illinois. The Kagg.
- Boonniphath, P. (1988). *Attitude*. Bangkok: Thai Wattana Panich. [in Thai].
- Chantavanich, S. (2010). *Social Theory*. Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai].
- Conley, M. S., & Rozenek, R. (2001). Health Aspects of Resistance Exercise and Training. *Journal of strength and Conditioning Research*, 23(6).
- Department of Physical Education. (2009). *Trainer training course*. Bangkok: Department of Physical Education. [in Thai].
- Department of Physical Education. *Academic Journal of Faculty of Sports Science, Chulalongkorn University*. 14(3) 1-12 (September–December 2013) [in Thai].
- Gianotti, S. M., Quarrie, K. L., & Humec, P. A. (2009). Evaluation of RugbySmart A rugby union community injury prevention programme. *J Sci Med Sport*. 12: 371-375.
- Goldstein, I. L., & Ford, J. K. (2002). *Training in organizations: Needs assessment, development, and evaluation* (4th ed.). Belmont, CA: Wadsworth.
- Hendricks, S. & Sarembock, M. (2013). Attitudes and behaviours of top-level junior rugby union coaches towards the coaching of proper contact technique in the tackle a pilot study. *SAJSM* 25: 8-11.
- Jampra, P. (2013). A Development of Professional Standards of Football Coaches for Department of Physical Education. *Academic Journal of Faculty of Sport Science, Chulalongkorn University*. 14(...) 1-2 (September-December 2013)
- Kearney, P. E. & See, J. (2017). Misunderstandings of concussion within a youth rugby population. *J Sci Med Sport* 20: 981-985.
- kelman, H. C. (1967). *Compliance Attitude Theory and Measurement*. New York; John Wilry and Sons Inc.
- Krech, D., & Richard S., (1948). *Theory and problem of Social Psychology*. London: McGraw-Hill.
- Mashiko, T., Umeda, T., Nakaji, S., & Sugawara, K. (2004). Effects of exercise on the physical condition of college rugby players during summer training camp. *Br J Sports Med*. 38: 186–190.
- McArdle, D., Katch, F. I., & Katch, V. L. (1996). *Exercise physiology*. Baltimore: William & Wikins.
- Nadler, L., & Nadler, Z. (1989). *Developing human resources*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Phutchan, P (2004). *Testing and evaluation in physical education*. Bangkok: O S Printing House. [in Thai].

- Pilantha O Vat, A. (2009). *Persuasive communication*. Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai].
- Pienchob, V. (2018). *Including articles on philosophy, principles, teaching methods and evaluation of physical evaluation*. Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai].
- Prevention and use of related methods in professional basketball: A survey. *US National Library of Medicine Jul. 32* : 133-139.
- Rankin, C. (1993). *Sport and leisure*. London: Bowker Saur.
- Samitthikrai, C. (2015). *Training personnel in the organization*. Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai].
- Sapwarobol, S. Adisakwatana, S. & Ngamukote, S. (2011). Nutrints for enhancing performance ability. *Journal of Sports Science and Health*, 12(1), 7–14. [in Thai].
- Saylor, G. J., & Alexander, W. M. (1974). *Planing Curriculum for Schools*. New York: Holt Rinchart and Winston.
- Saylor, J. G., Alexander, W. M., & Lewis, A. J. (1981). *Curriculum Planing for The Better Teaching and Learning*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Srichatphimuk, S.(1990). *Organization planning and human resource planning*. Nonthaburi: Sukhothai Tammathirat. Nonthaburi: Sukhothai Thammathirat Open University Printing Factory. [in Thai].
- Sullivan, L. & Molcho, M. (2018). What do coaches want to know about sports-related concussion: A needs assessment study. *J Sport Health Sci. 7*: 102108.
- Taba, H. (1962). *Curriculum Development: Theory and Practice*. New York: Hartcourt Brance and World.
- Tyler, R. W. (1949). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Tyler, R. W. (1957). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: University of Chicago Press.
- Wexley, K. N. & Latham, G. P. (1991). *Developing and Training Human Resources in Organizations*. Harper Collins.
- Wilke, J., Niederer, D., Vogt, L., & Banzer, W. (2018). Head coaches' attitudes towards injury prevention and use of related method in professional basketball: A survey. *US National. Library of Medicine Jul.* : 133-139.

Received : 10 August 2018

Revised : 2 November 2018

Accept : 28 December 2018

รูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำ ในประเทศไทย

ปิยศักดิ์ เทียนธวัช

คณะบริหารธุรกิจ (สาขาวิชาการจัดการกีฬา) มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย

การวิจัยนี้ใช้เทคนิคเดลฟาย โดยทำ 3 รอบ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญกิจกรรมดำน้ำจำนวน 17 คน สถิติในการวิจัยค่าร้อยละ ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์

ผลการวิจัย พบว่ารูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย สามารถนำไปใช้ในกิจกรรมดำน้ำเพื่อความปลอดภัยและลดความเสี่ยงในการดำน้ำ ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่

1. ครูสอนดำน้ำ จะต้องมีความรู้ตามข้อกำหนด
2. นักดำน้ำ จะต้องผ่านการฝึกอบรมการดำน้ำเบื้องต้น
3. อุปกรณ์ดำน้ำ ต้องได้มาตรฐาน ได้รับการตรวจสอบและเปลี่ยนอะไหล่ให้อยู่ในสภาพใช้งานได้
4. สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ครูสอนดำน้ำจะต้องรู้สภาพของแหล่งที่จะไปดำน้ำเป็นอย่างดี
5. สิ่งที่เป็นอันตรายในการดำน้ำ ได้แก่ สารเคมี สัตว์ พืช และผลจากการดำน้ำผิดวิธี

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ได้แก่ 1) จัดตั้งหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบโดยตรง 2) ให้ความรู้โดยจัดอบรม ประชุมสัมมนา ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมดำน้ำ 3) มีกฎหมาย แนวทางปฏิบัติแก่ผู้ประกอบการ 4) นักดำน้ำปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับการดำน้ำอย่างเคร่งครัด

คำสำคัญ: รูปแบบ/ การลดความเสี่ยง/ การดำน้ำ

RISK REDUCTION MANAGEMENT MODEL OF SCUBA DIVING IN THAILAND

Piyasak Tientawach

Business Administration (Sport Management), Chandrakasem Rajabhat University

Abstract

The objective of this research was to create a risk reduction management model of diving activities in Thailand.

This research was conducted by Delphi technique. The samples of the research consisted of 17 diving experts. Statistics were percentage, median, mode, and interquartile ranges.

The results showed as the following five aspects:

1. Diving instructors had to have the requirements of a diving.
2. Divers had to undergo primary diving training.
3. Diving equipment had to meet the standards of working condition.
4. Diving instructors had to know Geographical environment of the diving site for the best decisions.
5. Dangers in diving included chemicals, dangerous animals, plants and the wrong way of diving.

Suggestions for the implementation of the research findings were: 1) To establish a Responsible agency should be established, 2) Training sessions for participants in diving activities should be organized, 3) Legislative guidelines to the entrepreneurs should be setup, 4) The authority should make divers adhere to the strict regulations of diving.

Keywords: Mode / Risk Reduction / Scuba Diving

Corresponding Author: Assist.Prof. Dr.Piyasak Tientawach Business Administration, Chandrakasem Rajabhat University., E-mail: piyasakkrabi@hotmail.com

บทนำ

ประเทศไทยตั้งอยู่ในพื้นที่ส่วนหนึ่งทางตะวันออกเฉียงใต้ของทวีปเอเชีย หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประกอบด้วยประเทศไทย พม่า ลาว เวียดนาม กัมพูชา ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย บรูไน สิงคโปร์ มาเลเซีย และติมอร์ตะวันออก ซึ่งมีพื้นที่ติดกับทะเล ยกเว้นประเทศลาวเพียงประเทศเดียวที่ไม่มีพื้นที่ติดทะเล ลักษณะภูมิอากาศโดยทั่วไปเป็นแบบร้อนชื้นหรือเขตร้อน ซึ่งแบ่งออกได้เป็นสองลักษณะคือ สภาพภูมิอากาศชุ่มชื้นในฤดูฝนและแห้งแล้งในฤดูแล้งอย่างชัดเจน และอีกลักษณะหนึ่งคือ มีฝนตกชุ่มชื้นเกือบตลอดทั้งปี เนื่องจากภูมิภาคนี้ตั้งอยู่ในบริเวณเส้นศูนย์สูตร ดังนั้นจึงมีอุณหภูมิเฉลี่ยรายวันหรือรายเดือนสูงสม่ำเสมอตลอดทั้งปี สำหรับลักษณะภูมิประเทศส่วนหนึ่งจะเป็นที่ราบชายฝั่งทะเล ได้แก่ บริเวณที่เป็นหาดทรายที่เกิดจากการทับถมของทรายจากการกระทำของคลื่นในทะเล บริเวณที่เป็นดินเลนซึ่งมักจะพบป่าไม้เช่น ป่าโกงกาง ป่าจาก เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ประเทศต่างๆ ในพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งหมายรวมถึงประเทศไทยด้วย จึงประกอบไปด้วยหาดทรายทอดไปตามความยาวของชายฝั่ง มีพื้นที่ทางทะเลมากกว่า 350,000 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ชายฝั่งทะเลเป็นระยะทาง 2,614 กิโลเมตร ประกอบด้วยสองฝั่งทะเลคือ ฝั่งทะเลอันดามัน และฝั่งทะเลอ่าวไทย ฝั่งอ่าวไทยจากจังหวัดจันทบุรี จนถึงจังหวัดนครราชสีมา ระยะทาง 1,660 กิโลเมตร ทะเลอ่าวไทยได้รับอิทธิพลลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจากประเทศจีน ทำให้มีฤดูกาลท่องเที่ยวตั้งแต่ปลายเดือนเมษายนถึงเดือนพฤศจิกายน ส่วนทะเลอันดามันมีระยะทางจากจังหวัดระนอง ถึงจังหวัดสตูล มีระยะทาง 954 กิโลเมตร ได้รับลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้จากมหาสมุทรอินเดียมีฤดูกาลท่องเที่ยวตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนเมษายน (Marine Department, 2014) จึงทำให้เห็นว่าทะเลของไทย สามารถเที่ยวได้ตลอดทั้งปี โดยผลัดกันฝั่งละ 6 เดือน

ดังนั้นจะเห็นได้จากจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2557 มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยจำนวน 24,809,683 คน และมีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นเงิน 1,172,798.17 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2558 จำนวน 29,881,091 คน มีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นเงิน 1,447,158.05 ล้านบาท สำหรับประเทศที่นิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย ได้แก่ จีน มาเลเซีย ญี่ปุ่น รัสเซีย เกาหลีใต้ สหราชอาณาจักร เยอรมนี ออสเตรเลีย สวีเดน อเมริกา ฝรั่งเศส เป็นต้น โดยในกลุ่มนักท่องเที่ยวดังกล่าวนี้ ประกอบด้วยนักท่องเที่ยวกลุ่มแบบผจญภัย (Adventure tourism) เช่น กิจกรรมปีนผา เดินป่า ล่องแก่ง แคนู และกิจกรรมดำน้ำ เป็นต้น กิจกรรมดำน้ำเป็นกิจกรรมหนึ่งซึ่งได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากจำนวนนักดำน้ำชาวต่างชาติที่เดินทาง มีจำนวน 500,000 คน และเรียนดำน้ำเป็นจำนวน 80,000 คน (Web Sawatdee Company Limited., 2017) จึงเห็นได้ชัดว่าธุรกิจดำน้ำในประเทศไทยยังมีโอกาสเติบโตได้อีกมาก ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดจะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวดำน้ำ จะเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้เข้าประเทศได้อย่างมหาศาล ถ้าได้รับการสนับสนุนอย่างเหมาะสมจากภาครัฐ เพราะจะทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวในส่วนนี้เพิ่มขึ้น ซึ่งมีผลถึงธุรกิจที่เกี่ยวข้องทั้งหมดจะสามารถเจริญเติบโต ได้อีกมากและอีกยาวนานตราบที่เราสามารถรักษาสภาพความงามตามธรรมชาติเอาไว้ให้คงอยู่ได้

ด้วยเหตุนี้พื้นที่ชายทะเลดังกล่าว จึงเป็นศูนย์รวมของนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลก ซึ่งเข้ามาเยี่ยมชมความงามของทรัพยากรธรรมชาติ และเข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบต่างๆ อันได้แก่ นั่งเรือท่องเที่ยวตามเกาะแก่งต่างๆ บ้างก็เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา อันได้แก่ การปีนหน้าผา การพายเรือแคนู การเข้าแข่งขันไตรกีฬา และการดำน้ำ เป็นต้น

นักดำน้ำชาวต่างชาติยังเลือกที่จะให้ประเทศไทยเป็นแหล่งดำน้ำอันดับหนึ่งในแถบเอเชียแปซิฟิก ด้วยเหตุผล ความใสของน้ำ ความสวยงาม ความหลากหลาย และความสมบูรณ์ของแนวปะการัง ราคาค่าบริการเหมาะสม อาหารรสชาติดี วัฒนธรรมและความมีอัธยาศัยดีของคนไทย (นิตยสาร สกูบ้าไดเวอร์ (Scubadiver) แห่งประเทศสหรัฐอเมริกา)

ก่อนที่จะดำน้ำโดยใช้เครื่องช่วยหายใจนั้น นักท่องเที่ยวจะต้องเข้ารับการอบรม โดยต้องผ่านหลักสูตรการดำน้ำเบื้องต้น ซึ่งจัดโดยหน่วยงานภาครัฐและองค์กรของเอกชนที่มีชื่อเสียงเป็นที่เชื่อถือในกิจกรรมดำน้ำ และได้รับบัตรอนุญาตให้ดำน้ำได้ นักดำน้ำจะต้องมีทักษะการดำน้ำที่ดีและจะต้องปฏิบัติตามกฎการดำน้ำอย่างเคร่งครัด เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง การดำน้ำยังมีอันตรายจากหลายสาเหตุ เช่น สภาพทางธรรมชาติของแหล่งดำน้ำ กระแสน้ำ สัตว์มีพิษ อุปกรณ์ที่ใช้ดำน้ำ สภาพความพร้อมทางร่างกายและจิตใจของนักดำน้ำ สุขภาพทั่วไป โรคประจำตัว และประสบการณ์ในการดำน้ำ ประเทศไทยมีภูมิอากาศที่เหมาะสมกับการดำน้ำด้วยสภาพอากาศ ชายหาดที่สวยงาม สัตว์และพืชใต้น้ำที่สวยงามและหลากหลาย แต่สิ่งที่มีผู้ประกอบการกิจกรรมดำน้ำต้องคำนึงถึงและระมัดระวังอย่างเต็มที่ คือการจัดการความเสี่ยงในกิจกรรมดำน้ำ ซึ่งประกอบด้วยครูสอนดำน้ำ นักดำน้ำ อุปกรณ์ดำน้ำ สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ และสิ่งที่เป็นอันตรายต่อการดำน้ำ ดังเห็นได้จากสถิติอุบัติเหตุ ดังนี้

พ.ศ. 2556 เกิดอุบัติเหตุ 1 ครั้ง มีผู้เสียชีวิต 1 คน และบาดเจ็บ 2 คน พ.ศ. 2557 เกิดอุบัติเหตุ 4 ครั้ง มีผู้เสียชีวิต 3 คน และบาดเจ็บ 2 คน พ.ศ. 2558 เกิดอุบัติเหตุ 7 ครั้ง มีผู้เสียชีวิต 6 คน และบาดเจ็บ 3 คน พ.ศ. 2559 (ม.ค.-ก.พ.) เกิดอุบัติเหตุ 5 ครั้ง มีผู้เสียชีวิต 4 คน และบาดเจ็บ 1 คน (Spring News Corporation Co., Ltd., 2015)

กิจกรรมดำน้ำเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งที่มีความเสี่ยงสูงกว่าการท่องเที่ยวโดยทั่วไป ซึ่งดำเนินการโดยภาคเอกชน มีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการเป็นของตนเอง ซึ่งแต่ละบริษัทย่อมมีวิธีการที่แตกต่างกัน โดยไม่มีหน่วยราชการใดเข้าไปควบคุมอย่างชัดเจน จึงส่งผลทำให้เกิดอุบัติเหตุได้รับอันตรายบาดเจ็บและบางครั้งถึงขั้นเสียชีวิต ซึ่งมีสาเหตุมาจากการไม่มีรูปแบบการจัดการความเสี่ยงที่สมบูรณ์ เพื่อให้กิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยได้รับความนิยมมากขึ้น ตามปริมาณของนักท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยจึงศึกษารูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางให้ภาครัฐและภาคเอกชน นำไปปฏิบัติให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน สร้างความมั่นใจแก่นักท่องเที่ยวที่ใช้บริการต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญกิจกรรมดำน้ำโดยใช้เครื่องช่วยหายใจ ทั้งฝั่งทะเลอ่าวไทยและฝั่งทะเลอันดามัน โดยใช้การวิจัยแบบเดลฟายเทคนิค (Delphi technique) จำนวน 17 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive random)

คุณสมบัติของผู้เชี่ยวชาญ มีดังต่อไปนี้

1. ได้รับวุฒิปริญญาครุสอนดำน้ำ
2. มีประสบการณ์ในการเป็นครูสอนดำน้ำอย่างน้อย 5 ปี
3. มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ขั้นตอนที่ 1 ศึกษากรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1.1 ศึกษาจากเอกสาร ตำรา วารสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รายงานการวิจัยการสัมภาษณ์วิเคราะห์สรุปเป็นแบบสอบถามรอบที่ 1 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

2.1.2 นำแบบแสดงความคิดเห็นรอบที่ 1 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม และนำไปปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.1.3 ให้ผู้เชี่ยวชาญ 17 คน ตอบแสดงความคิดเห็นรอบที่ 1 ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบแสดงความคิดเห็น ลักษณะแบบตรวจคำตอบ (Check list) และเติมข้อความ (Fill in the blank)

ตอนที่ 2 แบบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยแบบปลายเปิด (Opened)

2.1.4 การสร้างแบบแสดงความคิดเห็นรอบที่ 2 ปรับปรุงและขยายจากแบบแสดงความคิดเห็นรอบที่ 1 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert rating scales) โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษา 2 ท่าน และผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบโดยการพิจารณาหาคุณภาพเครื่องมือการหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และการหาค่าความเที่ยง (Reliability) การพิจารณาความสอดคล้องของความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of congruence: IOC)

3. การหาคุณภาพของแบบแสดงความคิดเห็น

3.1 การหาค่าความตรงของแบบแสดงความคิดเห็น (Validity) นำแบบแสดงความคิดเห็นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความสอดคล้อง คือเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย เพื่อหาค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

3.2 การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยการนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับผู้มีประสบการณ์ผู้เชี่ยวชาญการดำน้ำ ที่ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์อัลฟา (a-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าแบบแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมั่น 0.83

4. การจัดเก็บข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้
ผู้วิจัยส่งเอกสารแบบแสดงความคิดเห็นให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 17 คน โดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียน, ทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ นำไปให้ด้วยตนเองและโทรศัพท์นัดหมาย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและค่าสถิติต่างๆ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ช่วยในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ข้อมูลด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละและนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ข้อมูลด้านความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญกับรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ตามกระบวนการเดลฟายเทคนิค วิเคราะห์โดยการหาค่ามัธยฐาน (Median) และอินเตอร์ควอไทล์แรงค์ (Interquartile Range)

ซึ่งเมื่อได้ค่ามัธยฐานแล้ว ผู้วิจัยนำมาตีความหมายของคะแนน โดยใช้เกณฑ์การประเมิน (Glass and Julian, 1970) ดังต่อไปนี้

ค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกันมากที่สุด

ค่ามัธยฐานระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกันมาก

ค่ามัธยฐานระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกันปานกลาง

ค่ามัธยฐานระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกันน้อย

ค่ามัธยฐานระหว่าง 1.49 ลงไป หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกันน้อยที่สุด

การหาค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile) ผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าความแตกต่างระหว่างควอไทล์ที่ 3 และควอไทล์ที่ 1 แล้วนำมาแปลความหมาย (Garrett and woodworth, 1966) ดังต่อไปนี้

ถ้าค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อความใดมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1.50 แสดงว่าความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกันมาก ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อความใดมีค่าระหว่าง 1.51 ถึง 1.99 แสดงว่าความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นสอดคล้องกันพอสมควรและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ของข้อความใดมีค่าเท่ากับและมากกว่า 2.00 แสดงว่าความคิดของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อความนั้นไม่สอดคล้องกัน

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย สรุปได้ ดังนี้

1. สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย เป็นเพศชาย 15 คน คิดเป็นร้อยละ 88 เพศหญิง 2 คนคิดเป็นร้อยละ 12

2. รูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยประกอบด้วยปัจจัยความเสี่ยงกิจกรรมดำน้ำ 5 ด้าน คือ

1) การจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านครูสอนดำน้ำ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 2.00 มี 15 ข้อ ที่มีความสำคัญเป็นไปได้ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50-5.00 มี 15 ข้อ

2) การจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านนักดำน้ำ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ซึ่งมีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 2.00 มี 19 ข้อ ข้อที่มีความสำคัญเป็นไปได้ในระดับมากที่สุดซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50-5.00 มี 19 ข้อ

3) การจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านอุปกรณ์การดำน้ำ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ซึ่งมีพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 2.00 มี 13 ข้อ ข้อที่มีความสำคัญเป็นไปได้ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50-5.00 มี 13 ข้อ

4) การจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ซึ่งมีพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 2.00 มี 23 ข้อ ข้อที่มีความสำคัญเป็นไปได้ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50-5.00 มี 23 ข้อ

5) การจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านสิ่งที่เป็นอันตรายต่อการดำน้ำ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ซึ่งมีพิสัยระหว่างควอไทล์ไม่เกิน 2.00 มี 18 ข้อ ข้อที่มีความสำคัญเป็นไปได้ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่ามัธยฐานระหว่าง 4.50-5.00 มี 18 ข้อ

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่าผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นสอดคล้องกันส่วนข้อที่ความคิดเห็นไม่สอดคล้องกัน ผู้วิจัยได้ตัดออก โดยไม่นำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษา ได้แก่ ครูสอนดำน้ำ จำเป็นต้องมีเครื่องตรวจสอบสารพิษหรือสารกัมมันตภาพรังสี หรือรับรองความปลอดภัย

3. การศึกษาความถูกต้องเหมาะสมและความเป็นไปได้ของการนำรูปแบบไปใช้พบว่า

3.1 ความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านครูสอนดำน้ำระดับมาก ($\bar{X} = 4.76$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ด้านครูสอนดำน้ำมีข้อกำหนดของการให้บริการไว้ชัดเจน เช่น ผ่านการอบรม ตามลำดับขั้น การตรวจสุขภาพ ประสบการณ์ในการเป็นผู้ให้บริการ การปฐมพยาบาลความสามารถในการติดต่อสื่อสารและการใช้เครื่องมือสื่อสาร ครอบงูญระเบียบ กฎหมายเกี่ยวกับกิจกรรมดำน้ำ และรักษาสภาพแวดล้อมสถานที่ท่องเที่ยวเป็นอย่างดี นอกจากนี้ข้อเสนอแนะจาก

การประชุมกลุ่มคือ ครูสอนดำน้ำควรรักษาสุขภาพให้มีความพร้อมในการประกอบกิจกรรมดำน้ำ การศึกษาวิชาความรู้ด้านการดำน้ำอย่างสม่ำเสมอ และทำการตลาด

3.2 ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ด้านนักดำน้ำระดับมาก ($\bar{X} = 4.62$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านนักดำน้ำ มีข้อกำหนดของนักดำน้ำไว้ชัดเจน เช่น ผ่านการฝึกอบรมการดำน้ำขั้นพื้นฐาน ได้รับการตรวจสอบสุขภาพจากแพทย์มีประสบการณ์ในการดำน้ำ มีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ เข้าใจกระบวนการดำน้ำระบบคู่ดำน้ำ มีความสามารถในการสื่อสารทั้งบนบกและใต้น้ำ นอกจากนี้ข้อเสนอนี้ยังเสนอแนะจากการประชุมกลุ่มคือ นักดำน้ำต้องปฏิบัติตามกฎการดำน้ำอย่างเคร่งครัด และดำน้ำตามความสามารถ ไม่ฝืนดำน้ำถ้าไม่มีความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ

3.3 ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ด้านอุปกรณ์การดำน้ำระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านอุปกรณ์ดำน้ำ มีข้อกำหนดอุปกรณ์ดำน้ำไว้ชัดเจน เช่น ได้การรับรองมาตรฐานจากองค์กรตรวจมาตรฐานอุปกรณ์ดำน้ำ มีการบำรุงรักษาอุปกรณ์ดำน้ำตามระยะเวลาที่กำหนดขนาดของอุปกรณ์ดำน้ำมีความเหมาะสมกับนักดำน้ำ ทำความสะอาด ตรวจสอบ มีความพร้อมในการใช้งาน นอกจากนี้ข้อเสนอนี้ยังเสนอแนะจากการประชุมกลุ่มคือ การเตรียมอุปกรณ์ที่เป็นของกลาง และการเตรียมอุปกรณ์ส่วนตัว ต้องตรวจสอบให้มีความพร้อมในการใช้งาน และอาจจะต้องเตรียมอุปกรณ์สำรองและอะไหล่บางชิ้นไปในการดำน้ำด้วย

3.4 ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ด้านสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ระดับมาก ($\bar{X} = 4.46$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์มีความเหมาะสม ทิศนวิสัยของแหล่งดำน้ำ คลื่นบริเวณแหล่งดำน้ำ เรือเพื่อพาไปดำน้ำและเรือขนาดเล็กและเจ้าหน้าที่ประจำเรือ นอกจากนี้ข้อเสนอนี้ยังเสนอแนะจากการประชุมกลุ่มคือ ครูสอนดำน้ำจะต้องติดตามสถานการณ์ของบริเวณที่จะไปดำน้ำ เช่น สภาพอากาศ พายุฝนฟ้าคะนอง ความรุนแรงของคลื่นลม การติดตามข่าวพยากรณ์อากาศ ระยะเวลาในการเดินทางไปและกลับ น้ำขึ้นน้ำลง ความลึกของเป้าหมายที่จะลงดำน้ำ สภาพความใสหรือขุ่นของน้ำ ความพร้อมของนักดำน้ำ ความพร้อมของพนักงานควบคุมเรือ การติดต่อสื่อสารระดับปกติและระดับเกิดเหตุฉุกเฉิน เพื่อประกอบการตัดสินใจในการพานักดำน้ำไปดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยว

3.5 ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ด้านสิ่งที่เป็นอันตรายต่อการดำน้ำ ระดับมาก ($\bar{X} = 4.65$) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงของกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยด้านสิ่งที่เป็นอันตรายต่อการดำน้ำ มีข้อกำหนดไว้ชัดเจน เช่น การสัมผัสพืชและสัตว์ขณะดำน้ำ การหลีกเลี่ยงบริเวณที่มีสารพิษ กัมมันตภาพรังสี การรักษาการได้รับอันตรายจากพืชสัตว์ สารพิษ และการรักษาพยาบาล การเตรียม

อุปกรณ์ดำน้ำ ขั้นตอนการดำน้ำ นอกจากนี้ข้อเสนอนี้ขอเสนอแนะจากการประชุมกลุ่มคือ สัตว์ที่เป็นอันตรายในการดำน้ำ ครูสอนดำน้ำจะต้องแจ้งนักดำน้ำว่ามีสัตว์อะไรบ้างที่เป็นอันตรายในบริเวณที่จะลงดำน้ำ เพื่อหลีกเลี่ยงป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้น รมั้ดระวัง และปฏิบัติตามกฎการดำน้ำอย่างเคร่งครัด นอกจากนี้นักดำน้ำจะต้องแจ้งเตือนครูสอนดำน้ำเมื่อพบเห็นเหตุการณ์ที่ผิดปกติจากสถานการณ์ของสัตว์ต่างๆ ฟิชที่เป็นอันตรายกับการดำน้ำเช่นเดียวกัน และต้องปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัด สำหรับอาการจากการดำน้ำ ได้แก่ ภาวะถุงลมปอดฉีกและมีฟองอากาศในเส้นเลือดแดง น้ำหนึบหรือลดความกด เมานไโตรเจน การเป็นพิษของออกซิเจน อันตรายกับความกดตันที่เกิดกับช่องหู อาการเหล่านี้เกิดจากการไม่ปฏิบัติตามกฎดำน้ำ คือ การที่นักดำน้ำขึ้นสู่วิวน้ำด้วยความเร็ว กลั้้นหายใจ วิธีแก้ปัญหาเบื้องต้นเมื่อเกิดอาการดังกล่าว คือการปฐมพยาบาลเบื้องต้น และรีบนำส่งโรงพยาบาลที่มีห้องปรับบรรยากาศกดตันสูงโดยเร็วที่สุด

หลังจากที่ได้มีการตรวจสอบความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความเป็นประโยชน์ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมกับกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยแล้ว ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยมาสรุปได้ดังนี้

1. ความสำคัญของการมีรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมกับกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย คือ

1.1 เป็นแนวทางในการปฏิบัติของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมดำน้ำหรือการท่องเที่ยวในประเทศไทย

1.2 เป็นแนวทางในการปฏิบัติของภาคเอกชนที่ประกอบธุรกิจด้านกิจกรรมดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย

1.3 เป็นแนวทางในการปฏิบัติของนักดำน้ำหรือการท่องเที่ยวในประเทศไทย

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมกับกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย เพื่อใช้เป็นแนวทางการประกอบกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ทั้งภาครัฐและเอกชน ผู้ประกอบการธุรกิจด้านการดำน้ำ เพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย และนักดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยวในประเทศไทย

3. วิธีการดำเนินการรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมกับกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ประกอบด้วย

3.1 ด้านครูสอนดำน้ำ ภาครัฐควรจัดตั้งหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยว เพื่อความสะดวกในการออกกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อกำหนด ควบคุมกิจกรรมดำน้ำ การแก้ไขปัญหา การติดต่อประสานงานให้เกิดความรวดเร็ว ถูกต้อง ชัดเจน สรุปได้ว่าครูสอนดำน้ำนั้นต้องมีคุณสมบัติตรงตามกฎเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ คือ คุณสมบัติด้านการฝึกอบรมการเป็นครูดำน้ำ สมรรถภาพทางกายและทางจิตที่ดี ทักษะการดำน้ำ ทักษะการสอน ความสามารถทางการสื่อสาร การจัดการกิจกรรมดำน้ำ

3.1 ด้านนักดำน้ำ การจะดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยวนั้น นักดำน้ำต้องผ่านเกณฑ์ คือ อายุไม่ต่ำกว่า 10 ปี ผ่านการฝึกอบรมการเป็นนักดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยว สมรรถภาพทางกายและทางจิตที่ดี มีทักษะในการดำน้ำ ใช้อุปกรณ์ดำน้ำได้ มีความสามารถในการสื่อสาร

3.3 ด้านอุปกรณ์ดำน้ำ อุปกรณ์เกี่ยวกับการดำน้ำทุกชนิดจะต้องได้รับการตรวจและดูแลรักษา ให้สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรวจสอบและเปลี่ยนอะไหล่ตามกำหนด มีขนาดเหมาะสมกับผู้ใช้ จัดวางเป็นระเบียบ และมีอุปกรณ์สำรองเมื่อจำเป็นต้องเปลี่ยนอุปกรณ์

3.4 ด้านสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ การดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเน้น เป้าหมายสำคัญ คือ ความปลอดภัย การได้พบเห็นสิ่งที่สวยงามของบริเวณที่ลงดำน้ำ ฉะนั้นครูสอนดำน้ำจะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของบริเวณที่จะลงดำน้ำในขณะนั้นว่ามีความปลอดภัยมากน้อยเพียงใด อยู่ที่มีการประมง สถานการณ์และการตัดสินใจของครูสอนดำน้ำ ได้แก่ อุณหภูมิของน้ำ ความใสความขุ่นของน้ำ น้ำขึ้นน้ำลง กระแสน้ำ ความลาดชันของแหล่งดำน้ำ ความลึก คลื่นลม ฝวน้ำ และความสามารถของนักดำน้ำ

3.5 ด้านสิ่งที่เป็นอันตรายในการดำน้ำ อันตรายที่เกิดจากการดำน้ำนั้นมีหลายประการ ได้แก่ สัตว์ที่เป็นอันตราย ได้แก่ การตีแทง กัด สัมผัส การรับประทานเนื้อ พืชบางชนิด เช่น ดอกไม้ทะเลดินเหลือง เมื่อสัมผัสจะมีหนามพืชตีแทงผิวหนังทำให้เกิดอาการปวดแสบปวดร้อนแล้วแต่บริเวณที่สัมผัส หรือสารร้ายที่มีจำนวนมากและลำต้นบางอาจทำให้นักดำน้ำหลงทิศทางและผูกมัดนักดำน้ำได้ สารเคมีเกิดการปนเปื้อนจากสารพิษที่มาจากการไหลลงสู่ทะเลหรือการลักลอบปล่อยสารเคมีจากเรือ อาการจากการดำน้ำผิดวิธี เช่น การขึ้นสู่ผิวน้ำด้วยความเร็ว การกลับหายใจขณะขึ้นสู่ผิวน้ำ การดำน้ำเกินข้อกำหนด การไม่พักตามระยะเวลาที่กำหนด

4. ปัจจัยความสำเร็จในการนำรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมกับกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทยไปใช้ ประกอบด้วย

4.1 การนำเสนอรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมกับกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ต่อหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมดำน้ำหรือการท่องเที่ยวในประเทศไทย

4.2 การประชาสัมพันธ์ แก่บุคคลทั่วไป

4.3 การจัดตั้งหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบในการออกกฎหมาย กฎระเบียบ แนวทางปฏิบัติ กิจกรรมดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยว

4.4 ภาครัฐและภาคเอกชนควรจัดการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับกิจกรรมดำน้ำเพื่อการท่องเที่ยวเป็นประจำ

5. การประเมินและการติดตามผลรูปแบบการจัดการลดความเสี่ยงที่เหมาะสมกับกิจกรรมดำน้ำในประเทศไทย ควรดำเนินการดังนี้

5.1 จัดการประชุมสัมมนา โดยเชิญผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเข้าร่วมประชุม

5.2 การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

5.3 การแสดงความคิดเห็นโดยใช้แบบสอบถามจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิเคราะห์แบบแสดงความคิดเห็น จะพบว่ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญจะมีความคิดเห็นสอดคล้องในระดับมากที่สุดทุกด้าน เนื่องจากองค์กรควบคุมคุณภาพการดำเนินงานเป็นของภาคเอกชน ซึ่งเป็นองค์กรของต่างประเทศมีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมดำเนินงานเป็นระยะเวลานาน แต่ก็ยังเป็น องค์กรของเอกชน มุ่งหวังผลทางธุรกิจ คือ แสวงหาผลกำไร ปัจจุบันนี้ประเทศไทยยังไม่มียุทธศาสตร์ของรัฐบาลที่มีความรับผิดชอบกิจกรรมดำเนินงานเพื่อการท่องเที่ยวโดยตรง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสภาพทางธรรมชาติของประเทศไทยมีความสวยงามเหมาะสมกับการดำเนินงานเพื่อการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก มีกลุ่มนักท่องเที่ยวด้านนี้เพิ่มมากขึ้นทุกปีและยังมีโอกาสที่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพราะประเทศไทยเพิ่งจะเริ่มกิจกรรมดำเนินงานเพื่อการท่องเที่ยวไม่นานนัก ภาครัฐจึงควรริบดำเนินการจัดตั้งองค์กรเพื่อรองรับกิจกรรมดำเนินงานผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวทางกับภาคราชการ ผู้ประกอบการ และนักดำเนินงานนี้เพื่อการท่องเที่ยวโดยเร่งด่วน เพื่อรักษาสภาพธรรมชาติแหล่งดำเนินงานที่สวยงามให้คงสภาพเดิมไว้

1. จัดตั้งหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบโดยตรง ในการกำกับดูแล การออกกฎหมาย กฎระเบียบ แนวปฏิบัติเกี่ยวกับกิจกรรมดำเนินงานโดยเฉพาะ ได้แก่ ด้านครูสอนดำเนินงาน ด้านนักดำเนินงาน ด้านอุปกรณ์ดำเนินงาน ด้านสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ และด้านสิ่งที่เป็นอันตรายในการดำเนินงาน
2. จัดอบรม ประชุมสัมมนา เกี่ยวกับกิจกรรมดำเนินงานแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และติดตาม ประเมินผล ได้แก่ หน่วยงานภาคราชการ ตำรวจท่องเที่ยว กรมประมง กรมอุทยานแห่งชาติ กรมการท่องเที่ยว ป้องกันจังหวัด ภาคเอกชน เช่น ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินงาน ผู้ประกอบการเรือบริการสำหรับการดำเนินงาน ผู้ประกอบการการขนส่งทางบก ผู้ประกอบการจำหน่ายอุปกรณ์ดำเนินงาน สถานพยาบาลสำหรับอุบัติเหตุจากการดำเนินงาน
3. สำหรับผู้ประกอบการกิจกรรมดำเนินงาน ควรมีกฎหมาย กฎระเบียบ แนวปฏิบัติ การขออนุญาตประกอบการ ต้องปฏิบัติอย่างถูกต้อง โดยหน่วยงานราชการที่มีส่วนเกี่ยวข้องรับผิดชอบต้องตรวจสอบการประกอบธุรกิจดำเนินงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอและเป็นปัจจุบัน
4. สำหรับนักดำเนินงาน จะเข้าร่วมกิจกรรมดำเนินงานได้จะต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และเลือกใช้สถานประกอบการที่ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น

ข้อเสนอแนะสำหรับกรวิจัย

1. ศึกษาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับกิจกรรมดำเนินงานในประเทศไทย
2. ศึกษาเกี่ยวกับผู้ให้บริการกิจกรรมดำเนินงานในประเทศไทย
3. ศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวกิจกรรมดำเนินงานกับการท่องเที่ยวกิจกรรมอื่นๆ ในประเทศไทยและในภูมิภาคอาเซียน

Reference

- Marine Department. (2014). *Water safety Data*. Retrieved January 30, 2014. From www.md.go.th/interest/cpest. [in thai]
- Janate Manynark and others. (2005). *Reduce Risk Management organization to practical*. Bangkok: Final. [in thai]
- Jetsda Jetsdawan. (2013). Reduce *Risk Management*. Retrieved February 21, 2013. From <http://www.audit.rtaf.th/data>
- Pemika Telapirat. (2006). *Scuba: water Tourism*. Bangkok: Srinakarinwirot University.
- Web Sawatdee Company limited. (2017). *Water Activities*. Retrieved March 18, 2017 from www.sawatdee.com.
- Plawarn. (1990). *Scuba Manual*. Bangkok : Peerungrot Printing.
- Pemika Telapirat. (2006). *Scuba: Water Tourism*. Bangkok. Srinakarinwirot University.
- Scuba Scool International. (2006). *Openwater Scuba Diver*. Bangkok. Conceptsistem Ink.
- Brown, C. (2005). *Sustainable Enterprise*. London : Kogan.
- Caras R. (1978). *Venomous animals of the world*. Prentice-Hall, Englewood Cliffs, NJ,.
- Clifford Rossi. (2014). *A Risk Professional s Survival Guide: Applied Best Practices in Risk Management*. New York: Manhattan.
- Don M. Chance and Robert Brook. (2015). Introduction to Derivatives and Risk Management (with Stock-Trak Coupon). New York.
- Garrett, H.E.& Woodworth, R.S. (1969). *Statistics in Psychology and Edocation*. Bombay: Vakils, Feller&Simons Prt. LTD.
- Glass and Julian. (1970). *Statistical Methords in education and Psychology*. New York: Prentice-Hall.
- Ian M, Banks. (2008). *RISK*. Retrieved December 9, 2008. From <http://www.free.definition.com/risk.htm>.
- Kinicki, Angelo & Willaim, Brain K. (2006). *Management. A Practical Introduction*. 2th ed New York: Me Graw-Hill Company.
- NAUI. (2004). *Risk Management Handbook*. The National Association of Underwater Instructors
- Spring News Corporation Co., Ltd. (2015). *Sport*. Retrived January 7, 2015. From <http://www.springnews.co.th/category/sport/domestic>.

Received : 6 June 2018

Revised : 24 September 2018

Accepted : 9 November 2018

ความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างและคุณภาพชีวิต ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

พรจันทร์ โลงนะศุภฤกษ์¹ วัพงษ์ชัย ร้องขันแก้ว¹ สุวิมล ตั้งสัจพจน์²

¹คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง และคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 10,282 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างจากการเทียบตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของเครซี่และมอร์แกน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบสอบถามความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ที่ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญทางนันทนาการ 5 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.6-1.0 และหาความเชื่อมั่นได้ค่าเท่ากับ 0.85 และ 2) แบบวัดคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายมีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.6 -1.0 และความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายมีความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ เล่นดนตรี ($\bar{X} = 2.96$) ฟังเพลง ($\bar{X} = 2.84$) และแบดมินตัน ($\bar{X} = 2.83$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประเภทดนตรี มีความต้องการมากที่สุดคือ เล่นดนตรี ($\bar{X} = 2.96$) ประเภทงานอดิเรก คือ ฟังเพลง ($\bar{X} = 2.84$) ประเภทเกมและกีฬา คือ แบดมินตัน ($\bar{X} = 2.83$) และประเภทศิลปะหัตถกรรม คือ งานฝีมือ ($\bar{X} = 2.63$) และ 2) นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายมีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.21$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวัตถุ มีความพอใจสภาพบ้านที่อยู่อาศัยในปัจจุบันมากที่สุด ($\bar{X} = 3.44$) รองลงมาด้านอารมณ์ คือ ฉันมีความสุขและเพลิดเพลินกับกิจกรรมการใช้เวลาว่าง และ ฉันรู้สึกตื่นเต้นในกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่เข้าร่วม ($\bar{X} = 3.42$) ด้านสังคม คือ ฉันได้รับความรักจากสมาชิกในครอบครัว ($\bar{X} = 3.41$) และด้านร่างกาย คือ กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันมีร่างกายแข็งแรง ($\bar{X} = 3.27$) ตามลำดับ

คำสำคัญ: ความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง / คุณภาพชีวิต / นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

Corresponding Author: นางสาวพรจันทร์ โลงนะศุภฤกษ์ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

E-mail: princess_mui@hotmail.com

LEISURE ACTIVITY NEEDS AND QUALITY OF LIFE OF UPPER ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS

Pornchan Lojanasupareuk¹, Wipongchai Rongkhankaew¹ and Suvimol Tangsujoj²

¹Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

²Faculty of Education, Kasetsart University

Abstract

The purposes of this survey research were to study needs of leisure activities and quality of life of upper elementary school students. Populations were 10,282 upper elementary private school students at the Office of Suratthani Elementary School Service Area in Suratthani province. 400 samples were selected by multi-stage sampling from the sample size table of Krejci and Morgan. Research instruments were: - 1) leisure activity needs questionnaire which was approved by 5 leisure experts - the range of IOC was 0.6 - 1.0, meanwhile the reliability was 0.85; and 2) the quality of life questionnaire- IOC was 0.6 -1.0, as well as the reliability was 0.90. Data were analyzed by percentage, mean and standard deviation.

Findings were found that: 1) three priorities of leisure activity that upper elementary students need most were playing music ($\bar{x} = 2.96$), listening to music ($\bar{x} = 2.84$) and playing badminton ($\bar{x} = 2.83$). The highest items in each category of activities were found that, playing music ($\bar{x} = 2.96$) in music category; listening to music ($\bar{x} = 2.84$) in the hobby category; playing badminton ($\bar{x} = 2.83$) in the games and sports category; and making craft ($\bar{x} = 2.63$) in the arts and craft category. 2) Overall quality of life of upper elementary students were in the high level ($\bar{x} = 3.21$). When considering in each category, satisfy my housing in the material category ($\bar{x} = 3.44$) was in the highest level; then both items in having happiness and pleasure, and exciting in attend leisure activity ($\bar{x} = 3.42$) in emotional category, receiving affection from member of family ($\bar{x} = 3.41$) in social category, and leisure activity made me good health ($\bar{x} = 3.27$) in physical category respectively.

Keywords: leisure activity needs / quality of life / upper elementary school students

Corresponding Author: Miss Pornchan Lojanasupareuk. Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University
E-mail: princess_mui@hotmail.com

บทนำ

สภาพสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว รวมถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศยุคการสื่อสารไร้พรมแดนทำให้วัฒนธรรมต่างประเทศได้เข้ามามีอิทธิพลต่อสังคมไทยเยาวชนจึงซึมซับแนวคิดและกระแสนิยมบางอย่างเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิต ซึ่งส่งผลกระทบต่อเยาวชนที่เป็นอนาคตของชาติ ทำให้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามวัย จากข้อมูลของ (Quality Learning Foundation, 2012) พบว่า เด็กและเยาวชนในประเทศไทยกำลังประสบปัญหาและเผชิญกับความท้าทายรอบด้าน ได้แก่ ปัญหาการใช้ความรุนแรงในสถานศึกษาที่เริ่มพบมากในกลุ่มเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปัญหาการทะเลาะวิวาท การติดยาเสพติด การพนัน การติดเกม (Thai News Agency, 2014) นอกจากนี้อิทธิพลของสื่อโฆษณาได้แพร่กระจายความรุนแรงและเพศ ทั้งสื่อทางภาพยนตร์ โทรทัศน์ เพลง วิดีโอเกม รวมถึงรายการเกมโชว์ที่แพร่ภาพออกอากาศเป็นรายการสด ทำให้เด็กเสพติดสื่อและจดจ่อกับการติดตามรายการ ทำให้เกิดภาวะโรคอ้วน เกิดปัญหาด้านสุขภาพ ซึ่งวิธีการดำรงชีวิตแบบอยู่กับที่กำลังเป็นที่แพร่ระบาดอย่างรวดเร็ว ผลจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้เด็กและเยาวชนไม่ได้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงและส่งผลกระทบต่ออนาคตและคุณภาพชีวิตของเด็กและเยาวชน (The American Association for Physical Activity and Recreation, 2011)

การมีคุณภาพชีวิตที่ดีจะเป็นภูมิคุ้มกันสำหรับสถานการณ์และภาวะแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมาก เพราะคุณภาพชีวิตดีที่องค์การอนามัยโลก (World Health Organization, 1997) ได้กล่าวถึงเป็นความสุข ความพึงพอใจในชีวิต มีความเป็นอยู่ที่ดี มีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจและสังคมเป็นอยู่ที่ดี รวมถึงการปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งการพัฒนาคุณภาพชีวิตสามารถทำได้ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่เหมาะสม

จากแผนพัฒนานันทนาการแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2555–2559) สถานศึกษาจำเป็น ต้องปลูกฝังให้เด็กนักเรียนได้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์จากการเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างและนันทนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษาที่มีอายุ 7-12 ปี เป็นวัยที่มีพัฒนาการทางกายที่ดี การพัฒนาด้านทักษะการรับรู้ที่ดี มีความสนใจในสิ่งต่างๆ ได้ยาวนานขึ้นกว่าเด็กปฐมวัย เป็นการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมการใช้เวลาว่างและนันทนาการให้เกิดประโยชน์เพื่อส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับนักเรียนในช่วงวัยนี้ (Tangsujoj, 2010) ดังเช่นในประเทศอิสราเอลที่ได้นำรูปแบบหลักสูตรการศึกษาการใช้เวลาว่างแห่งอิสราเอล (Israel's Leisure Education Curriculum Model) มาเป็นหลักสูตรในโรงเรียนของรัฐ โดยมีกลยุทธ์ที่มีความชัดเจนและนำไปสู่การปฏิบัติหรือนำไปใช้ได้ เช่น การสอนให้เห็นความสำคัญและความจำเป็นของการใช้เวลาว่าง การตระหนักถึงการใช้เวลาว่างซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาไปสู่การใช้เวลาว่างในช่วงอายุถัดไป (AAPAR, 2011) สถานศึกษาจึงมีบทบาทในการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับผู้เรียนเพื่อผู้เรียนได้มีความสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาว่างและนันทนาการ อาทิ ศิลปะ ดนตรี การศึกษานอกสถานที่ งานหัตถกรรม งานอดิเรก เกมและกีฬา เพื่อสนับสนุนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีพัฒนาการที่ดีในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และปัจจัยทางวัตถุและก่อให้เกิดความสุขในการเรียน (Chalermputipong, S., 2011)

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นความสำคัญในความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างและคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหารโรงเรียน อาจารย์และผู้ปกครอง นำข้อมูลมาส่งเสริมสนับสนุนให้มีกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนเพื่อส่งเสริมให้รู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ตอบสนองนโยบายของรัฐที่รณรงค์ให้เยาวชนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และเหมาะสม และพัฒนาคุณภาพชีวิต ในด้านสังคม อารมณ์ ร่างกายและวัตถุ ให้ดีมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่า มีศักยภาพที่ดีในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างและคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง และคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 10,282 คน (Educational statistics, Ministry of Education, 2015) โดยเทียบตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่ และมอร์แกน ที่จำนวนประชากร 10,282 คน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างหลายขั้นตอน

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. การสร้างและหาคุณภาพของแบบ สอบถามความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเพื่อจัดทำแบบสอบถามความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่าง

1.2 สร้างแบบสอบถามความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

1.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้เวลาว่างและนันทนาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนานักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย ประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.6-1.0

1.4 ตรวจสอบแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

1.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับ

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นในระดับสูง

1.6 ปรับปรุงแบบสอบถามก่อนนำไปเก็บข้อมูลหาความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายกับกลุ่มตัวอย่างที่แท้จริงจำนวน 400 คน ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างหลายขั้นตอน

1.7 นำข้อมูลการประเมินความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มาประเมินค่าเป็นระดับคะแนน โดยกำหนดความหมายของการประเมินค่าตามเกณฑ์ของ (Best, 1977) โดยมีช่วงคะแนนดังนี้

น้อยกว่า 1.50	คะแนน	หมายถึง	น้อยที่สุด
1.51 – 2.50	คะแนน	หมายถึง	น้อย
2.51 – 3.50	คะแนน	หมายถึง	มาก
มากกว่า 3.51	คะแนน	หมายถึง	มากที่สุด

2. การสร้างและหาคุณภาพของแบบวัดคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเพื่อจัดทำแบบวัดคุณภาพชีวิต

2.2 จัดทำแบบวัดคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

2.3 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้เวลาว่างและนันทนาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนานักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย และคุณภาพชีวิต ประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.6-1.0

2.4 ตรวจสอบแก้ไขแบบวัดคุณภาพชีวิตตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.5 นำแบบวัดคุณภาพชีวิตที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และวิเคราะห์เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90 แสดงว่าแบบวัดคุณภาพชีวิตมีความเชื่อมั่นในระดับสูง

2.6 ปรับปรุงแบบวัดคุณภาพชีวิตก่อนนำไปเก็บข้อมูลหาคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายกับกลุ่มตัวอย่างที่แท้จริงจำนวน 400 คน ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างหลายขั้นตอน

2.7 นำข้อมูลการประเมินคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายมาประเมินค่าเป็นระดับคะแนน โดยกำหนดความหมายของการประเมินค่าตามเกณฑ์ของ (Best, 1977) โดยมีช่วงคะแนนดังนี้

น้อยกว่า 1.50	คะแนน	หมายถึง	น้อยที่สุด
1.51 – 2.50	คะแนน	หมายถึง	น้อย
2.51 – 3.50	คะแนน	หมายถึง	มาก
มากกว่า 3.51	คะแนน	หมายถึง	มากที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป นำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และค่าร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 ความต้องการกิจกรรมทางกาย นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 ระดับคุณภาพชีวิต นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ในการสำรวจความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 400 คน ผลการวิจัยเป็นไปตามตารางดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียนชาย	200	50
นักเรียนหญิง	200	50
รวม	400	100

จากตารางที่ 1 นักเรียนชายที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และนักเรียนหญิงที่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 รวมจำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาประเมินความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 2 แสดงการประเมินความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ประเภทกิจกรรม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
เกมและกีฬา	2.65	1.06	มาก
1. ฟุตบอล	2.57	1.28	มาก
2. วอลเลย์บอล	2.62	0.95	มาก
3. แบดมินตัน	2.83	0.95	มาก
4. แฮร์บอล	2.66	1.03	มาก
5. ปิงปอง	2.67	0.99	มาก
6. เกม	2.60	1.16	มาก
งานอดิเรก	2.66	0.93	มาก
7. อ่านหนังสือ	2.70	0.83	มาก
8. ฟังเพลง	2.84	0.83	มาก
9. ทำอาหาร	2.69	0.98	มาก
10. ปลุกต้นไม้	2.52	0.94	มาก
11. สะสมสิ่งของ	2.56	1.09	มาก
ประเภทดนตรี	2.68	0.97	มาก
12. เล่นดนตรี	2.96	0.81	มาก
13. เต้นรำ	2.54	0.98	มาก
14. กิจกรรมเข้าจังหวะ	2.67	1.06	มาก
15. ร้องเพลง	2.55	1.06	มาก
ศิลปหัตถกรรม	2.45	1.05	น้อย
16. งานฝีมือ	2.63	0.96	มาก
17. วาดภาพ	2.57	1.01	มาก
18. งานปั้น	2.44	1.07	น้อย
19. เย็บปักถักร้อย	2.34	1.12	น้อย
20. พับกระดาษ	2.31	1.11	น้อย
รวม	2.61	1.01	มาก

จากตารางที่ 2 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.61$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กิจกรรมการใช้เวลาว่างที่กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ เล่นดนตรี ($\bar{X} = 2.96$) ฟังเพลง ($\bar{X} = 2.84$) แบดมินตัน ($\bar{X} = 2.83$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแต่ละด้าน พบว่า ประเภทดนตรี ได้แก่ เล่นดนตรี ($\bar{X} = 2.96$) ประเภทงานอดิเรก ได้แก่ ฟังเพลง

(\bar{X} = 2.84) ประเภทเกมและกีฬา ได้แก่ แบดมินตัน (\bar{X} = 2.83) และประเภทศิลปะหัตถกรรม ได้แก่ งานฝีมือ (\bar{X} = 2.63) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาประเมินคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

ในการสำรวจคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย จำนวน 400 คน ผลการวิจัยเป็นไปตามตารางดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย

คุณภาพชีวิต	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านสังคม	3.16	0.74	มาก
1. ฉันได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ	3.20	0.79	มาก
2. ฉันได้รับความรักจากสมาชิกในครอบครัว	3.41	0.63	มาก
3. ฉันชอบทำกิจกรรมการใช้เวลาร่วมกับเพื่อนๆ และครอบครัว	3.27	0.74	มาก
4. เมื่อมีปัญหา ฉันสามารถขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นได้	2.95	0.77	มาก
5. ฉันและเพื่อนๆ ต่างช่วยเหลือซึ่งกันและกันในขณะที่ทำกิจกรรมการใช้เวลาร่วม	3.17	0.81	มาก
6. ฉันปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย	3.01	0.70	มาก
7. ฉันสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	3.14	0.79	มาก
8. ฉันเป็นส่วนหนึ่งในการเข้าร่วมกิจกรรม	3.17	0.73	มาก
ด้านอารมณ์	3.24	0.74	มาก
ฉันมีความสุขและเพลิดเพลินกับกิจกรรมการใช้เวลาร่วม	3.42	0.65	มาก
9. ฉันชอบตัวตนของฉัน	3.40	0.71	มาก
10. ฉันรู้สึกพึงพอใจในชีวิต	3.30	0.75	มาก
11. ฉันรู้สึกพึงพอใจกับการที่ตนเองทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น	3.28	0.72	มาก
12. ฉันสามารถควบคุมอารมณ์ในสถานการณ์ต่างๆ ได้	2.98	0.81	มาก
13. ฉันมีสมาธิจดจ่อกับกิจกรรมการใช้เวลาร่วม	3.18	0.73	มาก
14. กิจกรรมการใช้เวลาร่วมทำให้ฉันมั่นใจในตนเอง	3.21	0.74	มาก
15. กิจกรรมการใช้เวลาร่วมทำให้ฉันผ่อนคลายความเครียดวิตกกังวล	3.29	0.73	มาก
16. กิจกรรมการใช้เวลาร่วมทำให้ฉันเกิดความคิดสร้างสรรค์	3.23	0.79	มาก
17. ฉันรู้สึกตื่นเต้นในกิจกรรมการใช้เวลาร่วมที่เข้าร่วม	3.42	0.72	มาก
18. ฉันมีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการใช้เวลาร่วม	3.19	0.64	มาก
19. กิจกรรมการใช้เวลาร่วมทำให้ฉันกล้าแสดงออก	3.02	0.88	มาก
20. ฉันรู้สึกมีอิสระในการเลือกทำกิจกรรมการใช้เวลาร่วมที่ชอบ	3.22	0.78	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

คุณภาพชีวิต	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
ด้านร่างกาย	3.13	0.81	มาก
21. ฉันทนออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ	3.00	0.90	มาก
22. ฉันดูแลรักษาสุขภาพเป็นอย่างดี	3.08	0.73	มาก
23. ฉันรู้สึกสดชื่นเมื่อตื่นนอนทุกเช้า	3.09	0.90	มาก
ด้านร่างกาย	3.13	0.81	มาก
24. ฉันสามารถทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้	3.22	0.71	มาก
25. กิจกรรมการใช้เวลาว่างทำให้ฉันมีร่างกายแข็งแรง	3.27	0.80	มาก
ด้านวัตถุ	3.28	0.75	มาก
26. ฉันมีเครื่องนุ่งห่มที่เพียงพอต่อความต้องการ	3.34	0.67	มาก
27. ฉันมีความรู้สึกรับรองปลอดภัยในชีวิต	3.30	0.73	มาก
28. ฉันพอใจสภาพบ้านที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน	3.44	0.67	มาก
29. ฉันนอนหลับพักผ่อนอย่างเพียงพอ	3.17	0.79	มาก
30. ฉันรับประทานอาหารและดื่มเครื่องดื่มที่มีประโยชน์ต่อสุขภาพ	3.17	0.81	มาก
31. ฉันพึงพอใจกับสภาพแวดล้อมในชุมชนที่พำนักอาศัย	3.30	0.79	มาก
32. สภาพแวดล้อมที่ฉันอยู่ช่วยให้ฉันสามารถทำกิจกรรมการใช้เวลาว่างได้	3.27	0.81	มาก
รวม	3.21	0.75	มาก

จากตารางที่ 3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคุณภาพชีวิตโดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.21$) เมื่อพิจารณา รายด้าน พบว่า ระดับคุณภาพชีวิตของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมากทุกด้าน ดังนี้ ด้านวัตถุ ($\bar{X} = 3.28$) ด้าน อารมณ์ ($\bar{X} = 3.24$) ด้านสังคม ($\bar{X}=3.16$) และด้านร่างกาย ($\bar{X}=3.13$) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า คุณภาพชีวิตของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากทุกข้อ ได้แก่ ฉันพอใจสภาพบ้านที่อยู่อาศัย ในปัจจุบัน ($\bar{X} = 3.44$) ฉันรู้สึกตื่นเต้นในกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่เข้าร่วม และฉันมีความสุขและเพลิดเพลิน กับกิจกรรมการใช้เวลาว่าง ($\bar{X} = 3.42$) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมอยู่ใน ระดับมาก เพราะนักเรียนระดับชั้นดังกล่าวเป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยเด็กตอนปลายที่มีอายุ 9-12 ปี เป็นระยะ ที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น ที่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ทำให้เด็กวัยนี้ ให้ความสำคัญกับการสร้างมิตรภาพระหว่างบุคคลทั้งคนใกล้ชิดหรือคนอื่น ๆ และมีความสนใจใฝ่รู้ แสวงหา ความรู้ใหม่ๆ มีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Lahey, 2001:34) และแนวคิดของ

(Tangsujjapoj, S., 2010) ที่กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กประถมศึกษาดอนปลาย ที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง การสร้างมิตรภาพ เริ่มเรียนรู้ค่านิยม และกฎเกณฑ์ทางสังคมจากกลุ่มเพื่อน และบุคคลรอบข้าง มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นทำให้รู้จักตนเองและยอมรับผู้อื่น กล้าเผชิญความท้าทาย กล้าแสดงออก มุ่งมั่นตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่ กีฬาและเกม ดนตรี ท่องเที่ยว งานอดิเรก ศิลปะหัตถกรรม เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Tianthawat et al., 2015) ที่ได้ศึกษากิจกรรมในเวลาว่างของนักเรียนในจังหวัดกระบี่ พบว่า นักเรียนใช้เวลาว่างหลังเลิกเรียนในการทำกิจกรรมประเภทกีฬาและการออกกำลังกาย งานอดิเรก ดนตรีและวรรณกรรมในระดับปานกลาง และกิจกรรมท่องเที่ยวในระดับสูง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Cheaychom, K., 2015) ที่ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ป.4-6 อายุ 10-12 ปี จะเน้นเรื่องสุขภาพดีไม่มีโรค การดูแลเบื้องต้นการออกกำลังกายและสมรรถภาพทางกาย เพราะการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นประจำทำให้มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ทำลายความสามารถ ดังนั้น จึงส่งผลให้เด็กวัยนี้มีความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างตามความสนใจ เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และทำให้รู้สึกกล้าแสดงออก แสดงความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองและเกิดความสุขสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม

2. นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย มีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กวัยนี้ได้รับการเสริมสร้างต้นทุนชีวิตขั้นพื้นฐานที่มาจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย ครอบครัว และบุคคลในชุมชน ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา ทำให้เด็กเจริญเติบโตเตรียมความพร้อมสู่ช่วงวัยรุ่นและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสถาบันราชานุกูลร่วมกับแผนงานสุขภาวะเด็กและเยาวชน (Wipulakorn, P., 2010) ที่ได้มีการพัฒนารูปแบบกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างต้นทุนชีวิตเด็กวัยเรียนในปี พ.ศ. 2553 ซึ่งจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นหนึ่งในหกจังหวัดพื้นที่นำร่อง โดยเน้นการมีส่วนร่วมของเด็กผ่านกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่อเสริมสร้างต้นทุนชีวิตอย่างยั่งยืน นอกจากนี้คุณภาพในการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Issarawiriyakul, P., 2011) ที่ได้ศึกษายุทธศาสตร์การบริหารจัดการโรงเรียนเอกชนคุณภาพ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ยุทธศาสตร์การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติที่สอดคล้องกับความถนัดและความสนใจอันจะก่อให้เกิดความรู้ คุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม ทักษะและกระบวนการคิดที่สามารถนำมาประยุกต์ในการดำรงชีวิตในอนาคตได้อย่างมีความสุข (สถาบันแห่งชาติเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, มปป.) นอกจากนี้บุคลากรในสถานศึกษา เช่น ครูพลศึกษาก็เป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้นักเรียนรู้จักกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาได้อย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสมรรถภาพทางกายเพื่อการมีสุขภาพที่ดีทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและมีความสุข (Srisapha, K., 2015)

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างและคุณภาพชีวิตของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายมีความต้องการกิจกรรมการใช้เวลาว่างโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาประเภทกิจกรรมที่มีความต้องการมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) ประเภทดนตรี คือ เล่นดนตรี 2) ประเภทงานอดิเรก คือ ฟังเพลง และ 3) ประเภทเกมและกีฬา คือ แบดมินตัน และนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายมีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรจัดกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่บูรณาการทักษะการรับรู้ ทักษะทางกาย ทักษะทางสติปัญญา ให้กับเด็กประถมศึกษาตอนปลาย
2. ควรให้คำปรึกษาแก่เด็กประถมศึกษาตอนปลายให้รับประทานอาหารเช้าที่มีประโยชน์ครบทุกหมู่ ตามหลักโภชนาการ เพื่อให้เด็กวัยนี้มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีผ่านกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่ต้องการ และขึ้นชอบ
3. ควรจัดกิจกรรมการใช้เวลาว่างที่เป็นที่นิยมของเด็กประถมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ การออกกำลังกาย เล่นกีฬา เกม เล่นดนตรี ศิลปะและหัตถกรรม งานอดิเรก และกิจกรรมทางสังคม
4. ควรจัดกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษา (Campus Recreation) ให้แก่เยาวชน เพื่อส่งเสริมให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีสืบไป

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดีโดยได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาจาก สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ประจำปี 2561

Reference

- Best, John W. (1977). *Research in Education*. 3rd ed. New Jersey: Prentice Hall.
- Chalermputipong, S. (2011). Leisure education to promote quality of life. *Journal of Faculty of Physical Education*. 14(2), 10-21. [in thai]
- Cheaychom, K. (2015). Exercise behavior of pupils in Krabi province. *Academic Journal Institute of Physical Education*. 7(1), 29-38. [in thai]
- Educational Statistics, Ministry of Education. (2015). *Report of the 2015 educational statistics*. Retrieved December 20, 2015, from http://www.mis.moe.go.th/misth/index.php?option=com_content&view=article&id=55&Itemid=146.

- Issarawiriyakul, P. (2011). Strategies for the administration of quality private schools. *NEU Academic and Research Journal*. 3(1), 77-87. [in thai]
- Lahey, B.B. (2001). *Psychology : an introduction*. 7th ed. New York: McGraw-Hill.
- National Institute for Learning Reforms. Office of the National Education Commission. (n.d.). *Guidelines for management of education according to the National Education Act*. Bangkok: NILR. [in thai]
- Quality Learning Foundation. (2012). *The development of project learning of the 10 provinces*. Bangkok: QLF. [in thai]
- Srisapha, K. (2015). Health-related physical fitness of age 10-12 years old students private school, Saunlaung district in Academic year 2014. *Academic Journal Institute of Physical Education*. 7(3), 183-195. [in thai]
- Tangsujjapoj, S. (2010). *Leisure and recreation*. Bangkok: Faculty of Physical Education. Kasetsart University. [in thai]
- Thai News Agency. (2014). *Elementary school students revealed a trend to be act and treated more in school*. Retrieved July 28, 2014, from <http://www.mcot.net/site/content?id=53b26591be047084328b4501#vbd3070qqko>. [in thai]
- The American Association for Physical Activity and Recreation. (AAPAR). (2011). *Leisure Education in Schools: Promoting Healthy Lifestyles for All Children and Youth*. Retrieved November 14, 2015, from www.aapar.org.
- Tianthawat, P., Yaosiri, P., & Bobethong, W. (2015). Leisure Time for Recreation of Students in Krabi Province. *Proceedings of the 5th. Institute of Physical Education International Conference 2015*. (pp..136-142). Institute of Physical Education. [in thai]
- Wipulakorn, P. (2010). Develop quality of life in middle school child by “Development Assets Empowerment”. *Rajanukul Institute Journal*. 25(2), 25-34. [in thai]
- World Health Organization. (1997). *WHOQOL: Measuring Quality of Life*. Geneva: World Health Organization Publishing.

Received : 31 May, 2018

Revised : 16 October, 2018

Accepted : 18 December, 2018

ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษี ตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

พรพรรณ พิบุลย์พล อัญญา ภูอินทร์ และสิทธ์ ธีรสรณ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลธรรมดา เชื้อชาติไทย อายุ 23 ปีขึ้นไป จำนวน 400 คน จากสถานออกกำลังกายฟิตเนสเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลทางบวกต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ คือสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นงานวิจัยนี้สามารถเป็นแนวทางช่วยในการวางแผนและเตรียมความพร้อมการกระตุ้นเศรษฐกิจในปีต่อไป

คำสำคัญ: ความตั้งใจซื้อ / บริการกีฬา / ลดหย่อนภาษี / มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

Corresponding Author: พรพรรณ พิบุลย์พล นิลิตมหาบบัณฑิต ภาควิชาการจัดการกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน., E-mail: hotgirls@hotmail.com

FACTORS AFFECTING INTENTION TO PURCHASE SPORT SERVICE FOR TAX REDUCTION ACCORDING TO THE YEAR 2017 ECONOMY STIMULATION MEASURE

Phatsamon Phiboonphon, Issadee Kutintara and Sid Terason
Kasetsart University. Kampeangsean Campus

Abstract

The purpose of this research was to study the factors affecting intention to purchase sports services for tax deduction according to the year 2017 economic stimulus measure. A questionnaire method was used to collect data from the individual tax Thai age 23 years of 400 people from the private fitness centers in Bangkok and vicinity. This study identified the significant factor that affect consumers' purchase intentions toward using content analysis of statistics such as the median, percentage and multiple regression analysis.

The result was found that the society and culture positively affected on the intended purchase of sports services for tax stimulus measures. Therefore, the benefit of this study can be used as a reference for sports services to plan marketing strategies.

Keywords: Purchase intention / Sports services / Tax deduction / Economic stimulus measure 2560

Corresponding Author: Miss.Phatsamon Phiboonphon. Department of Sport Management, Faculty of Sports Science, Kasetsart University. Kampeangsean Campus., E-mail: hotgirls15@hotmail.com

บทนำ

กีฬาเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาคุณภาพประชาชนในด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านจิตใจ ด้านสติปัญญา และด้านสังคม นำไปสู่การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเมือง สังคม เศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในปัจจุบัน การออกกำลังกายได้รับความนิยมในทุกเพศทุกวัย โดยไม่มีการแบ่งเชื้อชาติ ศาสนา สีผิว อายุและชนชั้น ซึ่งสอดคล้องกับ (Ruangsak, S., 2006) กล่าวถึง พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ทรงเล็งเห็นว่า กีฬาเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาบุคคลและประเทศชาติ ซึ่งกีฬาสามารถจะนำไปเป็นกลไกสำคัญเพื่อสร้างสรรค์สังคมที่ดีและสังคมที่น่าอยู่ให้กับประชาชน เป็นเครื่องมือในการรวมจิตใจของประชาชนให้เป็นหนึ่งเดียวกัน การแก้ปัญหาของชาติในด้านสังคม เช่น การลด ละ เลิก ยาเสพติด และอบายมุข การแก้ปัญหาเรื่องความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

อุตสาหกรรมกีฬาคือเป็นตัวขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโดยมีบทบาทในเรื่องการผลิต การสร้างและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการกีฬา นักกีฬา และภาคธุรกิจต่างๆ เช่น สโมสร สถานบริการ ออกกำลังกาย สถานศึกษา ผู้ผลิต จำหน่าย ลิขสิทธิ์ นำเข้าและส่งออกสินค้า สิ่งเหล่านี้เป็นผลประโยชน์ในภาพรวม คือเม็ดเงินที่จะเข้าสู่ระบบการคลังของประเทศ นำไปสู่การสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ไว้ว่า “การกีฬาเป็นส่วนสำคัญของวิถีชีวิตประชาชนทุกภาคส่วน และเป็นกลไกสำคัญในการสร้างคุณค่าทางสังคม และเศรษฐกิจของประเทศ” โดยยุทธศาสตร์ข้อที่ 3 ให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมกีฬา เป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยผลักดันให้ภาครัฐและเอกชนมีส่วนร่วมในการสร้าง ส่งเสริม และสนับสนุนอุตสาหกรรมและธุรกิจทางการกีฬา จึงเป็นกรอบแนวทางการพัฒนากีฬา และอุตสาหกรรมการกีฬาของประเทศให้มีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง

การบริหารงานของรัฐบาล พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ในช่วงปี 2558 สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศไทย มีการขยายตัวของเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำ การส่งออกติดลบติดต่อกันหลายไตรมาส สวนทางกับหนี้ครัวเรือนที่ไต่ระดับสูงขึ้นประกอบกับสถานการณ์ภัยแล้งกระทบต่อเกษตรกร ขณะที่ราคาสินค้าเกษตรตกต่ำ ส่งผลการใช้จ่ายใช้สอยของประชาชนหยุดชะงัก รัฐบาลจึงระดมออกมาตรการและโครงการเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ซึ่งรองอธิบดีกรมสรรพากร นายสมชาย แสงรัตน์มณีเดช ได้ออกมาตรการภาษีเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ (ขอช่วยเหลือชาติ) ให้ประชาชนมีการใช้จ่ายซื้อสินค้าและบริการในประเทศเพิ่มขึ้นในช่วงปลายปี 2560 ระหว่างวันที่ 11 พฤศจิกายน - 3 ธันวาคม โดยกำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้สิทธิผู้เสียภาษีต้องนำมาใช้เป็นหลักฐานลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา คือ ใบกำกับภาษีแบบเต็มรูปที่เกิดขึ้นจากการซื้อสินค้าหรือใช้บริการที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ตามจำนวนที่จ่ายจริง แต่ไม่เกิน 15,000 บาท โดยที่ผู้เสียภาษีต้องเรียกขอจากผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ดังนั้นการที่ภาครัฐได้ออกมาตรการขอช่วยเหลือชาติเพื่อกระตุ้นการใช้จ่ายของประชาชนภายในประเทศ ซึ่งเป็นโอกาสให้กับผู้ประกอบการค้าปลีกที่จดทะเบียนอยู่ในระบบและสามารถออกใบกำกับภาษี เช่น ห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต ธุรกิจบริการต่างๆ ส่งผลเพิ่มยอดขายให้กับธุรกิจและผู้ประกอบการ เมื่อทาง (National Institute of Development

Administration, 2016) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนเรื่องภาวะเศรษฐกิจไทยและมาตรการการกระตุ้นเศรษฐกิจไทยในช่วงปลายปี 2559 พบว่า ร้อยละ 43.67 ประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับมาตรการการกระตุ้นเศรษฐกิจไทยในช่วงปลายปี 2559 ร้อยละ 21.04 เป็นการส่งเสริมให้ประชาชนเห็นความสำคัญของใบกำกับภาษีเต็มรูปแบบ ร้อยละ 18.01 เป็นมาตรการที่ใช้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ไม่มีความมั่นคง ร้อยละ 10.52 เป็นมาตรการที่ไม่เหมาะสม เพราะผู้ที่ได้ประโยชน์ที่แท้จริง คือ ผู้ค้ารายใหญ่ ส่วนผู้ประกอบการรายย่อยที่ไม่อยู่ในระบบภาษีมูลค่าเพิ่ม เช่น สินค้าชุมชนจะไม่ได้ประโยชน์ ร้อยละ 8.05 เป็นมาตรการที่ไม่เหมาะสม เพราะคนที่ไม่เข้าข่ายต้องเสียภาษีเงินได้ก็จะไม่ได้ประโยชน์ เช่น เกษตรกร ผู้มีรายได้น้อย ร้อยละ 5.50 เป็นมาตรการที่ไม่เหมาะสม เพราะจะไม่สามารถช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจได้เท่าที่ควร ร้อยละ 3.11 เป็นมาตรการที่ไม่เหมาะสม เพราะไม่ต่างอะไรจากนโยบายประชานิยมของรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง ร้อยละ 2.71 ระบุอื่นๆ ได้แก่ ควรเริ่มในช่วงต้นเดือนธันวาคม หรือขยายระยะเวลาออกไปอีกเพราะในเดือนธันวาคมเป็นช่วงที่มีวันหยุดมาก ควรเพิ่มสินค้าและการบริการที่เข้าร่วมโครงการให้มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ดังนั้นพิจารณาจากมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจใน พ.ศ. 2560 จะพบว่าภาครัฐสามารถดึงดูดกลุ่มธุรกิจบริการที่อยู่นอกระบบหรือไม่ได้จัดทะเบียนเข้ามาจดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนและวางแผนเตรียมความพร้อมการกระตุ้นเศรษฐกิจในปีต่อไป

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยเล็งเห็นกีฬาเป็นกลไกที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความมั่นคงให้กับประเทศ โดยการใช้กีฬาและอุตสาหกรรมกีฬาสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำประโยชน์จากกีฬามาต่อยอดเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษี มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจใน พ.ศ. 2560 ในด้านปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายใน และปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับรัฐบาลในการวางแผนและเตรียมความพร้อมการกระตุ้นเศรษฐกิจในปีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ใช้บริการสถานออกกำลังกายฟิตเนสเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยใช้เกณฑ์คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ เพศชายและเพศหญิงเป็นผู้ที่เสียภาษีบุคคลธรรมดา เชื้อชาติไทย อายุ 23 ปีขึ้นไป และใช้บริการสถานออกกำลังกายฟิตเนสเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล คือ ฟิตเนสเฟิร์สท์ 10 สาขา และสปอตซิติ จำนวน 400 คน

การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ใช้สูตรคำนวณ กลุ่มตัวอย่างของ (Cochran, 1977) กรณีไม่ทราบจำนวนประชากร และกำหนดความเชื่อมั่นที่ 95% ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เท่ากับ 400 คน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารข้อมูลจากตำรา เอกสาร บทความ ทฤษฎีและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้ มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2559 และมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค และพฤติกรรม การตัดสินใจของผู้บริโภค แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความตั้งใจซื้อ ปัจจัยภายในและปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อผู้บริโภค อุตสาหกรรมกีฬาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อ บริการกีฬา

2. รวบรวมข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา คณะกรรมการพิจารณาตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตาม โครงสร้างและเนื้อหา (Content Validity) เพื่อปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

5. การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ดำเนินการโดยนำแบบสอบถามไปทำการทดสอบ (Try out) คือ ผู้ใช้บริการสถานออกกำลังกายฟิตเนส คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต กำแพงแสน จำนวน 30 คน เพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และนำมาหาค่า ความเชื่อมั่น ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น ของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .913 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าแสดงความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

Reliability	Cronbach's Alpha Coefficient	N of Items
ปัจจัยด้านแรงจูงใจ	.491	5
ปัจจัยด้านการรับรู้	.661	5
ปัจจัยด้านการเรียนรู้	.521	5
ปัจจัยด้านความเชื่อ	.903	5
ปัจจัยด้านทัศนคติ	.756	3
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	.461	3
ปัจจัยด้านเทคโนโลยี	.837	3
ปัจจัยด้านการเมือง	.879	3
ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม	.538	3

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ซึ่งมีลักษณะคำถามแบบสอบถามปลายปิด (Close-ended questions) และปลายเปิด (Open-ended questions) รวมทั้งหมด 38 ข้อ โดยผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาเป็นแนวทางในการทำแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา สถานภาพ อาชีพ และรายได้ ลักษณะคำถามเป็นคำถามปลายปิด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านปัจจัยภายในที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 ได้แก่ ด้านการจูงใจ ด้านการรับรู้ ด้านการเรียนรู้ ด้านความเชื่อ และด้านทัศนคติ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามด้านปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยี ด้านการเมือง ด้านสังคมและวัฒนธรรม

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

ตอนที่ 5 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นการลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเรียบร้อยของการกรอกข้อมูลแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา 400 ชุด
2. นำข้อมูลที่ได้มาลงรหัสตามที่ผู้วิจัยกำหนด การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย ซึ่งประกอบด้วย ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)
3. การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยภายใน ปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก โดยใช้สถิติเชิงบรรยาย ซึ่งประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยภายใน และปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งใช้มาตรวัดอันตรภาคกับตัวแปรตาม คือ ความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 ซึ่งใช้มาตรวัดอันตรภาคเพื่อทดสอบถึงความแตกต่างทีละตัว ดังนั้น สถิติที่ใช้คือการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เสียภาษีบุคคลธรรมดามาใช้บริการสถานออกกำลังกายฟิตเนสเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 400 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 62.5 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 37.5 อยู่ในช่วงอายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.3 รองลงมาช่วงอายุ 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.8 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 50 รองลงมาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 35 ซึ่งประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 33 รองลงมาเป็นข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจกับประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 25.3 มีรายได้ต่อเดือน 26,001-50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 52 รองลงมาระดับ 50,001-75,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 36.3 และสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 63.5 รองลงมาสถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 34

ปัจจัยภายในที่มีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในช่วงปลายปี 2560 ดังนี้

ปัจจัยด้านแรงจูงใจที่มีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.43)

ปัจจัยด้านการรับรู้มีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = 0.48)

ปัจจัยด้านการเรียนรู้มีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.44)

ปัจจัยด้านความเชื่อมีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = 0.45)

ปัจจัยด้านความทัศนคติมีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = 0.50)

ส่วนปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ดังนี้

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.48)

ปัจจัยด้านเทคโนโลยีมีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.47)

ปัจจัยด้านการเมืองมีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจ ในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.85$, S.D. = 0.52)

ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมมีผลต่อความตั้งใจใช้บริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.60)

ตารางที่ 2 แสดงสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

Model	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	p
	B	Std. Error	Beta		
ค่าคงที่	3.285	.240		13.66	
ด้านแรงจูงใจ	.059	.098	.035	1.691	.092
ด้านการรับรู้	-.024	.111	-.016	.857	.392
ด้านการเรียนรู้	.161	.137	.097	1.589	.113
ด้านความเชื่อ	.033	.109	.021	1.074	.284
ด้านทัศนคติ	-.151	.094	-.104	-.542	.588
ด้านเศรษฐกิจ	.093	.094	.061	1.825	.069
ด้านเทคโนโลยี	-.048	.097	-.030	.111	.911
ด้านการเมือง	.072	.089	.051	1.326	.186
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	.186	.060	.155	3.123	.002*
R	.155				
R Square	.024				
Adjusted R Square	.021				
F-ratio	9.752	(.002)			

ตัวแปรตาม คือ ความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

*P-value $\leq .05$

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 พบว่า ด้านปัจจัยสังคมและวัฒนธรรม มีการทำนายความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งตัวแปรปัจจัยสังคมและวัฒนธรรมสามารถอธิบายการผันแปรความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีได้ร้อยละ 2.1 (R Square = 0.021) สามารถเขียนสมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบได้ดังต่อไปนี้

ความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษี = $3.285 + 0.186$ (ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม)

สมการพยากรณ์ในรูปแบบมาตรฐานได้ดังต่อไปนี้

ความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษี = 0.155 (ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม)

จากสมการข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ถ้าปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 1 หน่วย ทำให้ความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีเพิ่มขึ้น 0.186 หน่วย

อภิปรายผล

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ที่เสียภาษีบุคคลธรรมดา เชื้อชาติไทย อายุ 23 ปีขึ้นไป และใช้บริการสถานออกกำลังกายฟิตเนสเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่าผู้เสียภาษีส่วนใหญ่ที่มาใช้บริการเป็นเพศหญิงอยู่ในช่วงอายุ 31-40 ปี มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ซึ่งประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้ต่อเดือน 26,000-50,000 บาท และสถานภาพโสด

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมส่งผลทางบวกต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 หมายถึงว่า วิถีชีวิตสังคมในปัจจุบันของคนไทยมีความคิดและการปฏิบัติจะเป็นการแสดงถึงรสนิยมความชื่นชอบโดยใช้การออกกำลังกายการเล่นกีฬาและการซื้อบริการกีฬาเป็นสื่อกลางในการเข้าสังคม (Sangdaow T., 2012) (Limkruarat J., 2019) สรุปว่า ปัจจัยทางด้านสังคมที่ส่งผลต่อการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและปริมาณการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยครั้งนี้ พบว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกด้านสังคมและวัฒนธรรม อธิบายความผันแปร (R²) ต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 เป็นร้อยละ 2.1 อันมาจากการอธิบาย (R² change) เพิ่มขึ้นเท่ากับ 0.24

ส่วนปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านเทคโนโลยี และปัจจัยด้านการเมือง ไม่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 เพราะกลุ่มตัวอย่างจากการเก็บข้อมูลส่วนใหญ่เป็นอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และมีช่วงอายุ 31-40 ปี อยู่ในกลุ่ม Generation x เป็นกลุ่มที่ชอบความสนุกสนาน ไม่กระตือรือร้น รักอิสระ รักความเท่าเทียม ใช้เงินทางด้านความบันเทิงเพื่อความสะดวกสบายของใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น อาหาร เครื่องดื่ม เครื่องสำอาง เสื้อผ้า รองเท้า จึงเป็นสาเหตุให้กลุ่ม Generation x ไม่ปรับตัวให้เข้ากับโลกโซเชี่ยลยุคสมัยใหม่ในการใช้แอปพลิเคชันการคำนวณภาษีและระบบการยื่นภาษีทางอินเทอร์เน็ตด้วยตัวเอง และปัจจุบันการเมืองไทยอยู่ในการควบคุมดูแลโดยพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ซึ่งการบริหารงานของรัฐบาลด้านเศรษฐกิจของประเทศไทย มีการขยายตัวของเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำประกอบกับสถานการณ์ภัยแล้งกระทบต่อเกษตรกร ขณะที่ราคาตลาดสินค้าเกษตรตกต่ำ สาเหตุนี้จึงส่งผลการใช้จ่ายใช้สอยของผู้บริโภคหยุดชะงัก (Hanmano P., 2015)

ปัจจัยภายในที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภายในไม่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560

ชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจภายในของตนเองในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาไม่ได้เป็นทางเลือกในการซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีเพราะการลดหย่อนภาษีแบบการลงทุนในเบี้ยประกันชีวิตเพื่อผลประโยชน์ในการหักลดหย่อนภาษีมีความนิยมมากกว่า (Jatupornyingyong, V., 2009) ส่วนการรับรู้ถึงข้อมูลมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจจากภาครัฐบาลผ่านช่องทางการโฆษณา การประชาสัมพันธ์ การตลาด หรือ ประสบการณ์ในอดีตกับการหาข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งต่างๆ ทั้งเว็บไซต์ หนังสือพิมพ์ ข่าวทีวี รวมทั้งความคิด ความเชื่อ

สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Phasunon P., 2015) พบว่า การรับรู้ข้อมูลจากสื่อโฆษณา การประชาสัมพันธ์ ไม่ได้มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการสถานออกกำลังกาย

สรุปผล

ดังนั้นปัจจัยสภาพแวดล้อมภายนอกด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬา เพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในช่วงปลายปี 2560 ซึ่งมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม ต่อพฤติกรรมการซื้อ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันและมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อพฤติกรรมการซื้อประกอบด้วย กลุ่มอ้างอิง ครอบครัวบทบาท จึงเป็นแนวทางการวางแผนกลยุทธ์และเตรียมความพร้อม การกระตุ้นเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมทางกีฬาในปีต่อไป ภาครัฐควรให้ความสำคัญสนับสนุนการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะนำไปสู่การจ้างงานและสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับเป็นแนวทางสำหรับกลุ่มธุรกิจประกอบการสถานที่ออกกำลังกายฟิตเนส สามารถ นำนโยบายรัฐบาลที่ออกมาตรการภาษีเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ ที่เรียกว่า ขอช่วยชาติ มาเป็นแนวทางสำหรับการวางแผนและเตรียมความพร้อมดังนี้

ด้านผลิตภัณฑ์ สถานที่ออกกำลังกายฟิตเนสต้องมีทางเลือกในการซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษี หลากหลาย เช่น บริการทั้งเวทเทรนนิ่ง โยคะ แอโรบิก สนามกีฬา เพื่อตอบโจทย์ทางเลือกให้กับสมาชิก ทุกกลุ่มทุกวัย

ด้านราคา ควรปรับราคาให้เหมาะกับกิจกรรมการออกกำลังกาย ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้บริการ สถานที่ออกกำลังกายเลือกซื้อบริการกีฬาได้ง่ายขึ้น เช่น ซื้อเทรนเนอร์มวย 10 ครั้ง ในราคา 3,000 บาท เป็นการซื้อบริการที่มีราคาต่ำกว่าการซื้อบริการกีฬาสถานที่ออกกำลังกายฟิตเนส

ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย สถานที่ออกกำลังกายฟิตเนสควรมีช่องทางจ่ายค่าบริการและออกบิล เพิ่มมากขึ้น จากอดีตที่ผ่านมาการชำระค่าบริการและออกบิลทำได้ที่สถานที่ออกกำลังกายฟิตเนสเท่านั้น ควรปรับให้สามารถจ่ายค่าบริการและออกบิลได้ที่เซเว่น-อีเลฟเว่น เพื่อสะดวกในการเข้าถึงของผู้บริโภค

ปัจจัยด้านการส่งเสริมทางการตลาด สถานที่ออกกำลังกายฟิตเนสควรมีโปรโมชั่นเพิ่มเติม เช่น เมื่อซื้อบริการกีฬาสามารถหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและได้คู่มือป้องกันมาเล่นฟรี 1 เดือน จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการหักลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเพิ่มมากขึ้น และสถานที่ออกกำลังกาย ฟิตเนสได้สมาชิกเพิ่มขึ้นในอนาคต

ส่วนแนวทางสำหรับภาครัฐควรจัดมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง และทำการสำรวจ การเติบโตของกลุ่มอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อเป็นการวางแผนระยะยาวให้กับกลุ่มธุรกิจ

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาความต้องการของผู้ใช้บริการสถานออกกำลังกายฟิตเนสเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ถึงแนวทางกีฬาความต้องการในด้านอื่น เช่น อุปกรณ์ออกกำลังกาย ค่าสมัครเรียนกีฬา เพื่อให้สามารถมีทางเลือกที่หลากหลายในกับผู้เสียภาษี นอกจากนี้ควรทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจใน พ.ศ. 2560 ในจังหวัดอื่นๆ ให้ครอบคลุมทุกภาค เพื่อเป็นแนวทางสำหรับรัฐบาลในการวางแผนและเตรียมความพร้อมการกระตุ้นเศรษฐกิจ

ควรศึกษาปัจจัยด้านระยะเวลาของมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจที่มีต่อความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในปีต่อไป

ควรศึกษาปัจจัยทางการตลาด 8P ที่มีความตั้งใจซื้อบริการกีฬาเพื่อลดหย่อนภาษีตามมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจในปีต่อไป กลยุทธ์ทางการตลาด 8P ประกอบไปด้วย กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ กลยุทธ์ด้านราคา กลยุทธ์ด้านการจำหน่าย กลยุทธ์ด้านการส่งเสริมการตลาด กลยุทธ์ด้านบรรจุภัณฑ์ กลยุทธ์ด้านการใช้พนักงานขาย กลยุทธ์ด้านการให้ข่าวสารและกลยุทธ์การใช้พลังในธุรกิจ

Reference

- Cochran, W.G. (1977). *Sampling Technigues*. 3rd ed. New York: John Wiley and Son Inc.
- Hanmano P. (2015). *The purchasing behavior on products of customers generation b, generation x and generation y in modern retailers of nakhonratchasima province*. Master dissertation, Vongchavalitkul University, Nakhonratchasima.
- Jatupornyingyong V. (2009). *A study of siam commercial bank employees' attitude toward investment for personal income tax allowances*. Master dissertation, Kasetsart University. Bangkok.
- Limkrayarot J. (2015). *Determinants influencing personal income tax paying*. Master dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok.
- National Institute of Development Administration. (2016). *Thai economic conditions and stimulus measures Thai economy in late 2016*. Retrieved April 5,2017, from <http://nidapoll.nida.ac.th/index.php?op=polls-detail&id=497>.
- Phasunon P. (2015). *The behavior and decision to use the fitness a case study of fitness first from mega bangna branch*. Master dissertation, Silpakorn University, Nakhon Pathom.
- Ruangsak S. (2006). *Athlete King*. Bangkok: Sports Authority of Thailand.

- Sangdaow T. (2012). *Motivation the members to exercise at clark hatch fitness in nomthabur province area in 2010*. Master dissertation, Srinakharinwirot University, Bangkok.
- YotongYot M. & Sawasdip P., (n.d.). *Determination of sample size for research*. Retrieved April 5, 2017, from www.fsh.mi.th/km/wpcontent/uploads/2014/04/resch.pdf.

Received : 3 September, 2018

Revised : 27 October, 2018

Accepted : 16 December, 2018

การบริหารจัดการศูนย์สืบสวน ภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทยเชิงธุรกิจ

รัตติกาลญณ์ ภูษิต

คณะศิลปศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุโขทัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างรูปแบบกลยุทธ์เชิงธุรกิจที่มีประสิทธิภาพต่อศูนย์สืบสวนภูมิปัญญา ท้องถิ่นนวดแผนไทย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ หมอนวดของศูนย์สืบสวนภูมิปัญญา ท้องถิ่นนวดแผนไทย จำนวน 23 คน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูลที่สำคัญ จำนวน 5 คน คือ พระครูประภาตธรรมนันท์ (สุตา วรธมฺโน) ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านนา และคณะกรรมการวัดบ้านนา ทั้งหมดจำนวน 28 คน โดยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบกลยุทธ์เชิงธุรกิจของศูนย์ คือ 1) กลยุทธ์ระดับองค์กร ใช้กลยุทธ์เจริญเติบโต ที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญและกลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก 2) กลยุทธ์ระดับธุรกิจ ใช้กลยุทธ์การสร้างความแตกต่างในระดับธุรกิจ และ 3) กลยุทธ์ระดับปฏิบัติการ ใช้กลยุทธ์ควบคุมต้นทุนและสร้างผลกำไรสูงสุด

คำสำคัญ: การบริหารจัดการ / กลยุทธ์เชิงธุรกิจ / นวดแผนไทย

MANAGEMENT OF LOCAL WISDOM CENTER FOR THAI MASSAGE

Rattigan Phusit

Faculty Liberal Arts, Institute of Physical Education Sukhothai Campus

Abstract

This mixed method study aimed to develop an effective business strategy model for local wisdom center for thai message. Participants of this study were 28 masseurs from the Wat Ban Na Local Wisdom Center for Thai Massage,

Results revealed that the business strategy model of local wisdom center for thai massage consist of corporate strategies employed growth strategy and focused on expertise and external resources alliance strategy; business strategy which employed making different strategy; operational strategy uses cost-control and maximizing profit strategy.

Keywords: management / business strategy / Thai massage

Corresponding Author: Asst. Prof. Rattigan Phusit, Faculty Liberal Arts, Institute of Physical Education Sukhothai Campus., E-mail: Phusit2515@yahoo.co.th

บทนำ

ปัจจุบันการนวดแผนไทยได้รับความนิยมในเรื่องการผ่อนคลายความเครียดการบำบัดโรค และการรักษาสุขภาพมากขึ้น ส่งผลให้เกิดการขยายตัวของอาชีพนวดแผนไทยและการนวดแผนไทยได้เข้ามา มีบทบาทในการประกอบอาชีพของคนไทยมากขึ้น ส่งผลให้การนวดแผนไทยเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับคนไทยและประเทศเป็นจำนวนมาก จากสถิติในปี 2559 พบว่ามีอัตราการเติบโตถึงร้อยละ 17 มีรายได้รวม 3.87 พันล้านบาท (Service Business Division Department of Business Development, 2016) สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนับได้ว่าเป็นการเพิ่มมูลค่าให้แก่อาชีพนวดแผนไทยเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งจังหวัดสุโขทัย เป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่มีชื่อเสียงทางด้านนวดแผนไทยแบบภูมิปัญญาท้องถิ่น ทั้งนี้การนวดแผนไทย เป็นการให้บริการตามภูมิปัญญาของท้องถิ่นที่มาจากวัฒนธรรม และมีชุมชนหนึ่ง ที่มีชื่อเรียกว่า “บ้านนา” ตั้งอยู่ริมคลองแม่รำพัน ชาวบ้านในหมู่บ้านประกอบอาชีพทำนาและปลูกพืชผักสวนครัวไว้กินเอง ซึ่งเป็น ชุมชนเดียวในจังหวัดสุโขทัยที่ชาวบ้านมีภูมิปัญญาท้องถิ่นในการนวดที่มีความเป็นเอกลักษณ์โดยใช้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นศาสตร์ และศิลป์แห่งการบำบัดรักษาโรคอย่างหนึ่งของการแพทย์แผนไทย ทั้งนี้ ชุมชนบ้านนาจึงได้รวมตัวกันก่อสร้างอาคารนวดแผนไทยโบราณ โดยใช้ชื่อว่าศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น นวดแผนไทย และได้ก่อสร้างเมื่อปีงบประมาณ 2553 ณ วัดบ้านนา หมู่ที่ 2 ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย ได้รับความอนุเคราะห์จากพระครูประสาทธรรมนันทน์ (สุดา วรรณโณ) และคณะกรรมการ โดยการก่อสร้างอาคารนวดแผนไทยโบราณให้กับกลุ่มนวดแผนไทยโบราณจำนวน 1 หลัง เพื่อเป็นการ ช่วยเหลือในกลุ่มนวดแผนไทยโบราณให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างยั่งยืน ทำให้เกิดรายได้เพื่อช่วยเหลือ จุนเจือครอบครัว ซึ่งจากการสัมภาษณ์จากหมอนวดแผนไทย จำนวน 23 คน ของศูนย์สืบสานภูมิปัญญา ท้องถิ่นนวดแผนไทย ผู้วิจัยพบว่าศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทยยังขาดระบบการบริหาร จัดการในเชิงธุรกิจ ที่จะสามารถแข่งขันธุรกิจนวดแผนไทยในปัจจุบันได้ทั้งๆ ที่มีมือการนวดด้วยภูมิปัญญา ท้องถิ่นของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทยมีความเป็นเอกลักษณ์ของการนวดอย่างโดดเด่น แต่ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการให้เกิดความพึงพอใจได้เท่าที่ควร เนื่องจากไม่มี แนวทางในการดำเนินงานเชิงธุรกิจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษารูปแบบการบริหารจัดการของศูนย์สืบสาน ภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทยวัดบ้านนา ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย เพราะการนวดแผนไทย ด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นจำเป็นต้องมีวิธีการบริหารจัดการซึ่งจะแตกต่างจากการบริหารจัดการทั่วๆ ไป โดยที่ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทยจะต้องมีรูปแบบกลยุทธ์เชิงธุรกิจที่มีประสิทธิภาพ ต่อการดำเนินงาน เพื่อรองรับการเพิ่มขึ้นของจำนวนคู่แข่งหรือผู้ประกอบการนวดแผนไทยที่เป็นรูปแบบ ธุรกิจ และสามารถสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันในธุรกิจนวดแผนไทย ซึ่งส่งผลทำให้ชุมชนบ้านนา มีรายได้ที่ยั่งยืนสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างรูปแบบกลยุทธ์เชิงธุรกิจที่มีประสิทธิภาพต่อศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ประชากร คือ หนองนวดแผนไทยของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย จำนวน 23 คน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูลที่สำคัญ จำนวน 5 คน ทั้งหมดจำนวน 28 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ หนองนวดแผนไทยของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย จำนวน 23 คน ผู้ที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูลที่สำคัญ คือ พระครูประภาตธรรมนันท์ (สุดา วรรณโน) ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านนา และคณะกรรมการวัดบ้านนา จำนวน 5 คน ทั้งหมดจำนวน 28 คน โดยสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือเชิงคุณภาพ คือ แบบสัมภาษณ์ (Interview) เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ศึกษากระบวนการบริหารจัดการของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสัมภาษณ์ (Interview) เพื่อศึกษารูปแบบการบริหารจัดการของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักการและทฤษฎีจากเอกสาร ตำรา และบทความทางวิชาการที่เกี่ยวกับด้านการจัดการเชิงกลยุทธ์ ทฤษฎี Five Forces Model ทฤษฎี SWOT Analysis และทฤษฎี TOWS Matrix เพื่อกำหนดกลยุทธ์เชิงธุรกิจ
2. กำหนดกรอบแนวคิด กำหนดโครงสร้างในการจัดทำแนวทางการสัมภาษณ์
3. สร้างเครื่องมือโดยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาและการกำหนดกรอบแนวคิด มารวบรวมเป็นแนวทางการสัมภาษณ์ เพื่อนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความตรงในเนื้อหา (Content Validity) มีความครอบคลุม ด้านการใช้ภาษา และด้านอื่นๆ ที่เห็นสมควรให้ปรับปรุงแก้ไขและนำไปทำการทดลองจริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การค้นคว้าเอกสาร ได้แก่ การเก็บข้อมูลจากเอกสารต่างๆ เอกสารการประชุม รายงานวิเคราะห์บทความ วิทยานิพนธ์ และสิ่งพิมพ์ต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเรื่องที่เราจะศึกษามีประเด็นที่น่าสนใจอะไรบ้าง และมีผู้ศึกษามากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้วิจัยพัฒนากรอบแนวคิดและแนวทางการสัมภาษณ์อีกด้วย

การเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Research) การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการสัมภาษณ์ในแนวลึก (In-depth Interviews) ตามแนวทางการสัมภาษณ์ที่กำหนดไว้ โดยสัมภาษณ์จากหนองนวดแผนไทยของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย จำนวน 23 คน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการให้ข้อมูลที่สำคัญ คือ พระครูประภาตธรรมนันท์ (สุดา วรรณโน) ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านนา และคณะกรรมการวัดบ้านนา จำนวน 5 คน ทั้งหมดจำนวน 28 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ข้อมูลเอกสารและข้อมูลทุติยภูมิอื่นๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ รูปแบบการบริหารจัดการประเด็นเกี่ยวกับกลยุทธ์ธุรกิจ และกลยุทธ์การตลาดในปัจจุบัน โดยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบพรรณนา แผนภูมิ แผนภาพ ตารางเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแข่งขันในอุตสาหกรรม

1.1 สิ่งคุกคามจากคู่แข่งรายใหม่ (Threats of New Entrants) ศูนย์สปีดसानกภูมิปัญญาท้องถิ่น นวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา มีรูปแบบการบริการนวดตัวที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เป็นการนวดแบบผสมผสาน ระหว่างการนวดแบบเน้นกดจุดที่เน้น การคลึงไปตามร่างกายกับการนวดแบบยืดเส้นยืดสาย และนวดประคบสมุนไพร โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นศาสตร์และศิลป์แห่งการบำบัดรักษาโรคอย่างหนึ่งของการแพทย์แผนไทย จึงทำให้ลูกค้าเข้ามาใช้บริการนวดตัวเป็นจำนวนมาก ดังนั้นทำให้คู่แข่งรายใหม่เข้ามาได้ยาก เนื่องจากการนวดตัวต้องใช้บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการนวดตัวสูง มีการฝึกอบรมพนักงานนวดให้มีความสามารถ และมีมือที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อให้ลูกค้าเกิดความประทับใจ

1.2 การแข่งขันระหว่างธุรกิจที่มีอยู่ในอุตสาหกรรม (Intensity of Rivalry among Existing Competitor) ปัจจุบันธุรกิจการนวดตัวมีการเข้ามาลงทุนจำนวนมาก ทำให้มีคู่แข่งมากขึ้น ดังนั้น ศูนย์สปีดसानกภูมิปัญญาท้องถิ่น นวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ควรมีวางตำแหน่งการบริการนวดตัวที่เหมาะสม มีการสร้างจุดขายเฉพาะตัวที่มีความแตกต่างจากคู่แข่ง ทั้งในเรื่องของสินค้าและการให้บริการที่สามารถเพิ่มคุณค่าและสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า และเพื่อสร้างภาพลักษณ์ ควรทำการประชาสัมพันธ์ ในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้กลุ่มลูกค้าเป้าหมายได้รู้จักและรับรู้ข่าวสาร

1.3 อำนาจการต่อรองของผู้ซื้อ (Bargaining Power of Buyers) ลูกค้าหรือผู้มาใช้บริการที่ ศูนย์สปีดसानกภูมิปัญญาท้องถิ่น นวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะมีอำนาจการต่อรองน้อย เนื่องจากว่าสถานบริการนวดตัวแต่ละแห่งนั้น ทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจได้ยาก เพราะการนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นการนวดที่ละเอียดอ่อน ต้องมีวิธีการนวดที่ถูกต้อง และมีเทคนิคการนวดที่ดี ศูนย์สปีดसानกภูมิปัญญาท้องถิ่น นวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา เป็นหนึ่งในใจของลูกค้าที่เลือกเข้ามาใช้บริการนวดแผนไทยมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีนายประสิทธิ์ วุ่นพัก (หมอคอก) ซึ่งเป็นปราชญ์แห่งการนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีชื่อเสียง ซึ่งคอยให้คำปรึกษากับลูกค้าที่มาใช้บริการ ทำให้ลูกค้ามั่นใจในการเข้ามาใช้บริการจากศูนย์สปีดसानกภูมิปัญญาท้องถิ่น นวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา มากขึ้น

1.4 การคุกคามของสินค้าหรือบริการทดแทน (Pressure from Substitute) การนวดแผนไทย เป็นสถานที่สำหรับคนที่มีความต้องการความผ่อนคลายความตึงเครียดจากการทำงานหนัก ดังนั้นจึงมีสินค้าทดแทนที่หลากหลายของการนวดแผนไทยที่ช่วยผ่อนคลายความเครียด การปวดเมื่อย เช่น ศูนย์ออกกำลังกาย

ตามอาคารสำนักงานและโรงแรมต่างๆ สถานที่ให้บริการนวดแผนโบราณตามโรงพยาบาล อาคารพาณิชย์ ห้างสรรพสินค้า และตามห้างสรรพสินค้า เป็นต้น

1.5 อำนาจต่อรองของผู้ขายวัตถุดิบ (Bargaining Power of Suppliers) การนวดแผนไทย จำเป็นต้องมีผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพและอุปกรณ์ที่ทันสมัย ได้แก่ เตียงนวดตัวหรือเบาะนวดตัวพร้อมหมอน เสื้อและกางเกง สำหรับพนักงานนวดและสำหรับลูกค้านวดตัว ผ้าปูเตียง ปลอกหมอน ผ้าขนหนู ครีมหรือน้ำมัน สำหรับนวด ไม้กดจุดเป็นอุปกรณ์ที่ทำขึ้นจากไม้เพื่อใช้แทน นิ้วมือ และสมุนไพรต่างๆ ที่ใช้ทำลูกประคบ ดังนั้น ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา มีแหล่งซื้อวัตถุดิบเจ้าประจำอยู่แล้ว จึงทำให้ซื้อได้ ราคาถูก จึงหาซื้อได้ง่ายไม่ต้องไปหาซื้อเจ้าอื่น

2. ผลการวิเคราะห์โอกาสในการดำเนินธุรกิจ ด้วย SWOT Analysis

จุดแข็ง (Strengths)

S1. โครงสร้างของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ไม่ซับซ้อน ทำให้การบริหารจัดการง่ายและเข้าถึงทุกฝ่ายได้อย่างทั่วถึง ส่งผลให้การให้บริการนวดได้รับความนิยมนมากที่สุด เป็นการนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นในการบำบัดรักษาโรคที่แตกต่างจากที่อื่น

S2. พนักงานได้รับการฝึกอบรมและมีเอกลักษณ์ที่ปฏิบัติต่อผู้อื่นเป็นแบบคนในครอบครัวเดียวกัน คือ การให้ความเป็นมิตร การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การมีน้ำใจต่อกัน

S3. การให้บริการนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นในการบำบัดรักษาโรค ที่มีความชำนาญ อย่างมีอาชีพโดยได้รับการฝึกอบรมจากนายประสิทธิ์ วุ่นพัก (หมอคอก) และพนักงานทุกคนมีใบรับรองมาตรฐานจากกระทรวงสาธารณสุข

S4. กลุ่มลูกค้าเดิมมีความภักดีต่อศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา และช่วยขยายฐานลูกค้าด้วยการแนะนำแบบปากต่อปาก

จุดอ่อน (Weaknesses)

W1. ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ไม่มีโครงสร้างและรูปแบบการบริหารจัดการแผนกลยุทธ์เชิงธุรกิจ และกลยุทธ์การตลาดในการดำเนินงาน

W2. การขาดเงินทุนสำรองไว้ใช้ในกรณีที่ผู้มาใช้บริการเป็นจำนวนน้อย

W3. การขาดแรงจูงใจในการรักษาพนักงานที่มีความรู้ความสามารถให้คงอยู่ไว้เป็นระยะเวลานาน

W4. การขาดแรงงานสำรองไว้ใช้ในกรณีที่ผู้ใช้บริการเป็นจำนวนมาก

W5. การตลาดยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ทำให้เป็นที่รู้จักในตลาดไม่กว้างขวางเท่าที่ควร

โอกาส (Opportunities)

O1. จำนวนประชากรในจังหวัดสุโขทัยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้อุปสงค์และจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้นตาม

O2. ผู้บริโภคหันมาเอาใจใส่สุขภาพ โดยการนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นในการบำบัดรักษา

โรคมากขึ้นและแสวงหาวิธีผ่อนคลายความตึงเครียดจากการดำเนินชีวิต จึงส่งผลทำให้การนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น

O3. การบริการนวดตัวถือว่าเป็นศาสตร์และศิลป์แขนงหนึ่งของจังหวัดอุทัยที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับทั่วไป

O4. รัฐบาลส่งเสริมการทำธุรกิจ โดยเฉพาะการนวดแผนไทยที่ช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ

O5. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีช่วยทำให้การดำเนินงานสามารถติดต่อสื่อสารทำได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว และมีต้นทุนต่ำ

อุปสรรค (Threats)

T1. การขาดแคลนแรงงานที่มีความสามารถด้านการนวดแผนไทย เนื่องจากการซื้อตัวหรือไปเปิดกิจการเอง

T2. ภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำทำให้ผู้บริโภคตัดสินใจใช้จ่ายที่ต้องประหยัดมากขึ้นและเลือกใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นก่อน

T3. ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีช่วยทำให้เกิดคู่แข่งและสินค้าหรือบริการทดแทนมาได้โดยง่าย

T4. ในปัจจุบันจำนวนผู้ประกอบการนวดแผนไทยมีมากขึ้น ในธุรกิจนวดแผนไทย

T5. คนในตลาดแรงงานที่จะมาเป็นพนักงานหรือหมอนวดแผนไทยขาดความรู้เรื่องการป้องกันโรคติดต่อทางผิวหนัง, วิธีป้องกันตัว, วิธีฆ่าเชื้อ

3. ผลวิเคราะห์แนวทางเลือกในการกำหนดกลยุทธ์โดยใช้ TOWS Matrix

เป็นการสร้างกลยุทธ์จากข้อมูลที่ได้จากการทำ SWOT Analysis ด้วยการนำข้อมูลประกอบ ด้วย Strengths, Weaknesses, Opportunities และ Threats มาสร้างกลยุทธ์ได้ใน 4 ลักษณะ คือ 1) Strengths-Opportunities (SO) 2) Weaknesses-Opportunities (WO) 3) Strengths-Threats (ST) 4) Weaknesses-Threats (WT)

ตารางที่ 1 กำหนดทางเลือกกลยุทธ์ ระดับองค์กร (Corporate Strategy)

สภาพแวดล้อมภายใน สภาพแวดล้อม ภายนอก	Strengths : S	Weaknesses : W
Opportunities : O	1. S2, S3, S4, O1, O2, O3 2. S2, S3, O4 3. S3, O2	1. W3, W4, O1 2. W1, W5, O2 3. W2, O3 4. W1, W5, O4
Threats : T	1. S2, T1	1. W3, W4, T1, T5 2. W1, W5, T2, T3, T4

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา สามารถนำจุดแข็งมารับโอกาสที่มี ทำให้เกิด 3 กลยุทธ์ SO และนำจุดแข็งที่มีมาหลีกเลี่ยงสิ่งคุกคาม ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ ST โดยทางศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา สามารถลดจุดอ่อนเพื่อรับโอกาสที่มี ทำให้เกิด 4 กลยุทธ์ WO และลดจุดอ่อนพร้อมกับหลีกเลี่ยงสิ่งคุกคามจากภายนอก ทำให้เกิด 2 กลยุทธ์ WT ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

SO Strategies โดยใช้กลยุทธ์การสร้างพันธมิตรเพื่อการเติบโต คือ

1. รักษาและพัฒนามาตรฐานการให้บริการอย่างมืออาชีพที่เป็นเลิศเพื่อสร้างการแนะนำ และการบอกแบบปากต่อปากมากขึ้น (S2, S3, S4, O1, O2, O3)
2. ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านทรัพยากรมนุษย์ตั้งแต่การคัดเลือก ฝึกอบรม และรักษาไว้ (S2, S3, O4)
3. นำจุดเด่นและชื่อเสียงของการนวดตัวสนับสนุนบริการและการดำเนินกิจการ (S3, O2)

ST Strategies โดยใช้กลยุทธ์การกระจายธุรกิจแบบเกาะกลุ่ม คือ

คัดเลือกบุคลากรที่มีศักยภาพมาฝึกอบรมและสร้างแรงจูงใจต่างๆ เพื่อเก็บรักษาทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าไว้ (S2, T1)

WO Strategies โดยใช้กลยุทธ์การรักษาเสถียรภาพ คือ

1. พิจารณาใช้ทรัพยากรจากแหล่งภายนอก เพื่อสำรองกำลังการผลิตไว้เมื่อต้องการ (W3, W4, O1)
2. ทำการตลาดเพื่อประชาสัมพันธ์และแนะนำบริการให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายมากขึ้น (W1, W5, O2)
3. ศึกษาและรับการส่งเสริมหรือคำแนะนำจากภาครัฐในการจัดหางบประมาณเงินทุนสนับสนุนการดำเนินงาน (W2, O3)
4. นำประโยชน์จากเทคโนโลยีและเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการจัดการตลาดให้มีประสิทธิภาพและช่วยลดต้นทุนการผลิต (W1, W5, O4)

WT Strategies โดยใช้กลยุทธ์การป้องกัน คือ

1. พิจารณาใช้ทรัพยากรจากแหล่งภายนอก เพื่อสำรองกำลังการผลิตไว้เมื่อต้องการ (W3, W4, T1)
2. เลือกใช้เครื่องมือทางการตลาดที่มีประสิทธิภาพแต่ต้นทุนต่ำ (W1, W5, T2, T3, T4)

ตารางที่ 2 สรุปทางเลือกและการประเมินประเมินกลยุทธ์ระดับองค์กร

ทางเลือก	ข้อดี	ข้อเสีย	กลยุทธ์ที่ดีที่สุด
การเจริญเติบโตที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญ	สร้างอุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดของคู่แข่งรายใหม่	อาจเป็นอุปสรรคต่อการใช้กลยุทธ์ต้นทุนต่ำ	ใช้กลยุทธ์เจริญเติบโตที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญร่วมกับการใช้กลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก
	ปกป้องคุณภาพสินค้า โดยสามารถสร้างความแตกต่างในบริการหลักหรือรักษาความมีมาตรฐานไว้ได้	อาจไม่สามารถตอบสนองการเปลี่ยนแปลงของอุปสงค์ได้ดี	
	ปรับปรุงการวางตารางทำงานกับกระบวนการที่อยู่ติดกันในห่วงโซ่คุณภาพให้ดีขึ้น	เกิดต้นทุนในการบังคับบัญชาที่เกิดจากความไม่มีประสิทธิภาพ	

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ทางเลือก	ข้อดี	ข้อเสีย	กลยุทธ์ที่ดีที่สุด
กลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก	สร้างความแตกต่างทาง การแข่งขัน เนื่องจากผู้ชำนาญการนัด ทำให้มีคุณภาพที่สูงกว่า และเป็นที่น่าเชื่อถือ	ขาดอำนาจควบคุมตารางทำกิจกรรม ทำให้อาจขาดแคลนวัสดุในห่วงโซ่อุปทานหรือมีมากเกินไปจนใช้ไม่หมด	
	สร้างจุดขาย และให้โอกาสมุ่งสนใจกับภาพรวมของบริการ และสร้างจุดขายเพื่อเผชิญกับ การแข่งขันที่รุนแรงได้	ขาดข้อมูลเกี่ยวกับคำแนะนำและ คำร้องทุกข์จากลูกค้า	

จากตารางที่ 2 สามารถสรุปทางเลือกและการประเมินประเมินกลยุทธ์ระดับองค์กรของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา พบว่า การนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นในการบำบัดรักษาโรค มีโอกาสประสบความสำเร็จสูง ในขณะที่ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนามีทั้งทรัพยากรและความสามารถที่ดีและสูงกว่าคู่แข่งหลายรายในตลาด แต่ยังมีจุดอ่อนที่ต้องทำการปรับปรุงพัฒนาหรือหลีกเลี่ยงด้วยการวางแผนเชิงกลยุทธ์ที่เหมาะสมเพื่อให้พนักงานปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกันและตรงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ ในส่วนของกลยุทธ์ระดับองค์กร ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ควรใช้กลยุทธ์เจริญเติบโตที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญและกลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก

ตารางที่ 3 กำหนดทางเลือกกลยุทธ์ ระดับธุรกิจ (Business Strategy)

สภาพแวดล้อมภายใน / สภาพแวดล้อมภายนอก	Strengths : S	Weaknesses : W
Opportunities : O	S3, O2, O3	1. W2, O4 2. W4, O1
Threats : T	S4, T2	W5, T2

จากตารางที่ 3 แสดงว่า ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา สามารถนำจุดแข็งมารับโอกาสที่มี ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ SO และนำจุดแข็งที่มีมาหลีกเลี่ยงสิ่งคุกคาม ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ ST โดยทางศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา สามารถลดจุดอ่อนเพื่อรับโอกาสที่มี ทำให้เกิด 2 กลยุทธ์ WO และลดจุดอ่อนพร้อมกับหลีกเลี่ยงสิ่งคุกคามจากภายนอก ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ WT ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

SO Strategies โดยใช้การสร้างความแตกต่าง คือ

เป็นผู้นำในตลาดด้านการบริการนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นในการบำบัดรักษาโรค ของธุรกิจนวดแผนไทย เนื่องจากศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป (S3, O2, O3)

ST Strategies โดยใช้กลยุทธ์การสร้างความหลากหลาย คือ

มีการขยายผลิตภัณฑ์ของการบริการนวดแผนไทยด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่นในการบำบัดรักษาโรค เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค (S4, T2)

WO Strategies โดยใช้กลยุทธ์การปรับตัว คือ

1. มีการจัดทำโครงการเสนอของบประมาณจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น อบจ. เทศบาล อบต. ที่ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จัดตั้งอยู่สนับสนุนงบประมาณเพื่อเป็นการสำรองเงินทุนไว้ใช้ในกรณีที่มิได้มีการใช้บริการเป็นจำนวนน้อย (W2, O4)

2. มีการพัฒนาประชาชนในจังหวัดสุโขทัยที่สนใจการนวดให้เข้าฝึกอบรมการนวดแผนไทย โดยทำความร่วมมือกับสาธารณสุขจังหวัดสุโขทัย เพื่อเป็นการสำรองแรงงานไว้ใช้ในกรณีที่มิได้มีการใช้บริการเป็นจำนวนมาก (W4, O1)

WT Strategies โดยใช้กลยุทธ์ป้องกัน คือ

จัดทำกิจกรรมส่งเสริมการตลาดสำหรับการบริการ เพื่อให้ลูกค้ารู้สึกถึงความคุ้มค่าในการใช้บริการ และทำการประชาสัมพันธ์ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น (W5, T2)

ตารางที่ 4 สรุปทางเลือกและการประเมินประเมินกลยุทธ์ระดับธุรกิจ

ทางเลือก	ข้อดี	ข้อเสีย	กลยุทธ์ที่ดีที่สุด
กลยุทธ์การสร้าง ความแตกต่าง	สร้างเอกลักษณ์ที่แตกต่างและเหนือ คู่แข่ง	ต้องใช้กำลังและเงินทุนที่สูงมาก	กลยุทธ์การสร้าง ความแตกต่างควบคู่ กับการใช้กลยุทธ์ ต้นทุนที่มุ่งเน้น การควบคุมต้นทุน
	เพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขัน	มักถูกลอกเลียนแบบ จากคู่แข่ง	
	เพิ่มรายได้และผลกำไร	แบกรับความเสี่ยงจากความล้มเหลว ต่างๆ	
	สร้างสมรรถนะให้กับกิจกรรมทางการ ตลาด	มักใช้ระยะเวลาและเงินทุน	
กลยุทธ์ต้นทุนต่ำ	มีความได้เปรียบในด้านต้นทุนและ ราคา	คู่แข่งสามารถลอกเลียนแบบได้ โดยง่าย	
	มักได้รับประโยชน์จากการประหยัด จากขนาด	ทำให้ละเลยการสร้างนวัตกรรม	

จากตารางที่ 4 สามารถสรุปทางเลือกและการประเมินประเมินกลยุทธ์ระดับธุรกิจของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ควรใช้กลยุทธ์การสร้างความแตกต่างในระดับธุรกิจ เนื่องจากการให้บริการของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา มีลักษณะเฉพาะตัวและยากในการลอกเลียนแบบ และทั้งนี้จะต้องควบคุมต้นทุนที่ไม่มีส่วนในการสร้าง ข้อได้เปรียบด้านความแตกต่าง เพื่อรักษาอัตราการให้บริการเอาไว้ไม่ให้สูงเกินไป ซึ่งจะช่วยให้สร้างรายได้สูงสุด แต่ต้องไม่ควบคุมมากเกินไปจนทำให้เกิดความสูญเสียเอกลักษณ์ที่แตกต่างไป

ตารางที่ 5 กำหนดทางเลือกกลยุทธ์ ระดับปฏิบัติการ (Functional Strategy)

สภาพแวดล้อมภายใน สภาพแวดล้อม ภายนอก	Strengths : S	Weaknesses : W
Opportunities : O	S1, O2	W3, O4, O5
Threats : T	S4, T2	W1,T3

จากตารางที่ 5 แสดงว่า ศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา สามารถนำจุดแข็งมารับโอกาสที่มี ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ SO และนำจุดแข็งที่มีมาหลีกเลี่ยงสิ่งคุกคาม ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ ST โดยทางศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา สามารถลดจุดอ่อนเพื่อรับโอกาสที่มี ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ WO และลดจุดอ่อนพร้อมกับหลีกเลี่ยงสิ่งคุกคามจากภายนอก ทำให้เกิด 1 กลยุทธ์ WT ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

SO Strategies โดยใช้กลยุทธ์ด้านการตลาด คือ

ศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะต้องมีการจัดกิจกรรมการตลาดให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น โดยแนะนำการบริการที่หลากหลายให้เหมาะสมกับผู้บริโภคที่หันมาเอาใจใส่สุขภาพมากขึ้น (S1, O2)

ST Strategies โดยใช้กลยุทธ์การสร้างตลาดใหม่ คือ

ศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะต้องแสวงหาลูกค้ารายใหม่ที่ไม่เคยเข้ามาใช้บริการมาก่อน และรักษาลูกค้าเดิมที่เคยเข้ามาใช้บริการในการดูแลรักษาสุขภาพ (S4, T2)

WO Strategies โดยใช้กลยุทธ์ด้านการปฏิบัติการ คือ

ศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะต้องจัดอบรมเพื่อเพิ่มทักษะ ความรู้ และความสามารถให้กับพนักงานอย่างต่อเนื่อง ในเรื่องของเทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน โดยของงบประมาณสนับสนุนกับทางภาครัฐ เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจที่จูงใจต่อพนักงาน เพื่อรักษาพนักงานให้อยู่กับศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ต่อไปได้ในระยะยาว (W3, O4, O5)

WT Strategies โดยใช้กลยุทธ์ด้านการพัฒนากระบวนการ คือ

ศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะต้องมีการพัฒนาระบบการบริการส่วนของการจองคิวเข้ารับบริการในศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะต้องจัดให้ทันสมัย และมีความรวดเร็วมากขึ้น เพื่อไม่ให้เสียโอกาสทางการตลาด (W1,T3)

ดังนั้นกลยุทธ์ระดับปฏิบัติการของศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา คือกลยุทธ์ควบคุมต้นทุนและสร้างผลกำไรสูงสุดให้กับศูนย์สืบบานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา โดยมุ่งเน้นการสร้างแตกต่างจากความเชี่ยวชาญ ซึ่งสามารถจำแนกออกตาม 4 ฝ่ายหลักที่สำคัญ คือ การบริหาร การตลาด การดำเนินการ และการเงิน เพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพบริการให้มีเอกลักษณ์ที่แตกต่างจาก

ผู้ให้บริการรายอื่น และมีกำลังคนที่ไม่มีมือเพียงพอต่อความต้องการของผู้ใช้บริการ โดยสามารถควบคุมต้นทุนได้เป็นอย่างดีและสร้างผลกำไรสูงสุดให้กับศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ซึ่งมีความสอดคล้องกับการใช้กลยุทธ์เจริญเติบโตที่ทางศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะใช้จุดแข็งที่มีโดยมุ่งเน้นการขยายกิจการจากความเชี่ยวชาญตามแนวตั้งควรใช้ กลยุทธ์เจริญเติบโตที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญและกลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก ในกลยุทธ์ระดับองค์กร และการใช้กลยุทธ์การสร้างความแตกต่างในกลยุทธ์ระดับธุรกิจ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการบริหารจัดการของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย ไม่ซับซ้อน เนื่องจากยังไม่มีโครงสร้างและรูปแบบการบริหารจัดการแผนกลยุทธ์เชิงธุรกิจในการดำเนินงานที่ชัดเจน ทำให้การบริหารจัดการเป็นรูปแบบง่าย ๆ จึงส่งผลให้ศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ไม่สามารถแข่งขันธุรกิจนวดแผนไทยในปัจจุบันได้เท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Siriwan Serirat et. al., 2008) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการ คือ กระบวนการของการมุ่งสู่เป้าหมายขององค์กรจากการทำงานร่วมกัน โดยใช้บุคคลและทรัพยากรอื่นๆ หรือเป็นกระบวนการออกแบบและรักษาสภาพแวดล้อมที่บุคคลในกลุ่มทำงานร่วมกันให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ (Sanock Tiyauw, 2007) ว่า การบริหารเป็นกระบวนการที่สมาชิกทุกคนในองค์กรจะต้องทำหน้าที่ของตนและประสาน การทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างดีที่สุด ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้บริหารที่เข้าใจถึงสภาพแวดล้อมภายนอกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายหลักขององค์กรที่ได้วางไว้ ดังนั้นศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย จะต้องมียุทธศาสตร์การบริหารจัดการเชิงธุรกิจ เพื่อให้สามารถปรับตัวได้เท่าทันกับสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยเน้นโครงสร้างการทำงานที่มีขนาดเล็กและมีสายการบังคับบัญชาที่สั้น เพราะจะทำให้การดำเนินงานมีความคล่องตัว มีความยืดหยุ่นสูง และสามารถให้บริการลูกค้าได้อย่างรวดเร็ว โดยจะเน้นผู้ปฏิบัติงานที่มีความรู้และสามารถทำงานได้หลากหลาย เพื่อให้สามารถทำงานทดแทนกันได้ เมื่อเกิดการขาดผู้ปฏิบัติงานระดับล่างเพื่อให้มีอิสระในการปฏิบัติงาน อีกทั้งเป็นการเพิ่มพูนทักษะและฝึกภาวะการเป็นผู้นำให้กับผู้ปฏิบัติงานที่เน้นการทำงานร่วมกันเป็นทีม และผลการวิเคราะห์ข้อมูลการแข่งขันในอุตสาหกรรม ของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา 1) สิ่งคุกคามจากคู่แข่งรายใหม่ เข้ามาได้ยาก 2) การแข่งขันระหว่างธุรกิจที่มีอยู่ในอุตสาหกรรม มีคู่แข่งมากขึ้น 3) อำนาจการต่อรองของผู้ซื้อ ลูกค้าหรือผู้มาใช้บริการมีอำนาจการต่อรองน้อย 4) การคุกคามของสินค้าหรือบริการทดแทน มีสินค้าทดแทนที่หลากหลาย 5) อำนาจการต่อรองของผู้ขายวัตถุดิบศูนย์มีอำนาจต่อรองมาก จึงทำให้ซื้อได้ราคาถูก หาซื้อได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Michael E. Porter, 1990) ได้กล่าวถึงการกำหนดกลยุทธ์การแข่งขันโดยใช้การวิเคราะห์แบบจำลองแรงผลักดัน 5 ประการ ที่บอกถึง

สภาพการแข่งขันในอุตสาหกรรม ซึ่งความเข้มแข็งของแรงผลักดันทั้งหมดจะเป็นตัวกำหนดศักยภาพในการทำกำไรในอุตสาหกรรม ถ้าแรงผลักดัน 5 ประการ อ่อนแรงลงมาเพียงใด โอกาสในการบรรลุผลงานก็จะมากตามไปด้วย ดังนั้นเป้าหมายของการวางกลยุทธ์ก็คือ การหาตำแหน่งในอุตสาหกรรมที่สามารถป้องกันตนเองจากแรงผลักดัน 5 ประการ และพร้อมจะใช้แรงผลักดันนี้มาทำประโยชน์กับกับองค์กรของตนเอง ทั้งนี้ทำให้ได้รูปแบบกลยุทธ์เชิงธุรกิจสำหรับศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา มีดังนี้ 1) กลยุทธ์ระดับองค์กร ควรใช้กลยุทธ์เจริญเติบโตที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญและกลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก 2) กลยุทธ์ระดับธุรกิจ ควรใช้กลยุทธ์การสร้างความแตกต่างในระดับธุรกิจ เนื่องจากการให้บริการของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา มีลักษณะเฉพาะตัวและยากในการลอกเลียนแบบ 3) กลยุทธ์ระดับปฏิบัติการ คือ กลยุทธ์ควบคุมต้นทุนและสร้างผลกำไรสูงสุดให้กับศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา โดยมุ่งเน้นการสร้างความแตกต่างจากความเชี่ยวชาญ ซึ่งมีความสอดคล้องกับการใช้กลยุทธ์เจริญเติบโตที่ทางศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา จะใช้จุดแข็งที่มีโดยมุ่งเน้นการขยายกิจการจากความเชี่ยวชาญตามแนวคิดควรใช้กลยุทธ์เจริญเติบโตที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญและกลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก ในกลยุทธ์ระดับองค์กรและการใช้กลยุทธ์การสร้างความแตกต่างในกลยุทธ์ระดับธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ(Somchai Phakaphaswivat, 2003) พบว่า การบริหารเชิงกลยุทธ์เป็นแนวทางในการบริหารเชิงระบบ ซึ่งมีความยืดหยุ่นในการเผชิญกับความเปลี่ยนแปลง เป็นการบริหารที่ป้องกันปัญหาด้วยระบบแนวคิดที่มองไปสู่อนาคต ซึ่งขบวนการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ มีลักษณะดังนี้ มีความสัมพันธ์กับขอบเขตและทิศทางของธุรกิจ เช่น ต้องการทำธุรกิจชนิดใด จะขยายธุรกิจไปทางใด กลุ่มเป้าหมายคือใคร จะทำธุรกิจในประเทศ ในภูมิภาคหรือระหว่างประเทศการค้าเนินธุรกิจที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม ทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ที่ได้วิเคราะห์ไว้ล่วงหน้า การดำเนินธุรกิจบนพื้นฐานของการประเมินจุดอ่อน จุดแข็งขององค์กร และสอดคล้องกับแนวคิดของ(Mallika Tonson, 2000) มีความเห็นว่ากลยุทธ์ที่ดีจะต้องมีจุดรวมความสนใจหรือความสำคัญที่ชัดเจนกลยุทธ์ต้องเป็นระบบและมีกลไกการประสานงานให้ทุกอย่างเข้ากันได้กลยุทธ์ต้องยืดหยุ่น สามารถปรับตัวให้ทันสมัย

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 2 พบว่า กลยุทธ์ระดับองค์กรของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ควรใช้กลยุทธ์เจริญเติบโตที่มุ่งเน้นความเชี่ยวชาญและกลยุทธ์การพึ่งพาแหล่งทรัพยากรจากภายนอก

กลยุทธ์ระดับธุรกิจของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ควรใช้กลยุทธ์การสร้างความแตกต่างในระดับธุรกิจ

กลยุทธ์ระดับปฏิบัติการของศูนย์สืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นนวดแผนไทย ณ วัดบ้านนา ควรใช้กลยุทธ์ควบคุมต้นทุนและสร้างผลกำไรสูงสุดให้กับศูนย์ โดยมุ่งเน้นการสร้างความแตกต่างจากความเชี่ยวชาญ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้

1. ควรศึกษาถึงปัญหาด้านการผลิตบุคลากรและการบริหารด้านการเงินของธุรกิจนวดแผนไทย เพื่อให้ผู้ประกอบการได้รับข้อมูลและแนวทางที่เป็นประโยชน์อย่างสูงสุด
2. ควรศึกษาถึงแนวทาง ประโยชน์ และความเสี่ยง ในการขยายธุรกิจการนวดแผนไทยในต่างประเทศ เพื่อศึกษาการขยายธุรกิจการนวดแผนไทยอย่างมีทิศทางและเป็นระบบ
3. ควรศึกษาถึงผู้ประกอบการนวดแผนไทยในรายอื่นๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบและใช้ฐานข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการวางแผนเชิงกลยุทธ์มากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณสถาบันการพลศึกษา ที่ให้การสนับสนุนงบประมาณประจำปี พ.ศ. 2560 ในการทำวิจัยครั้งนี้ ทำให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

Reference

- Sanock Tiyaaw. (2007). *Strategic management*. 2nd edition, Bangkok: Thammasat University.
- Service Business Division in Department of Business Development. (2016). *Health massage business*. Searched on 1 March 2560 from http://www.dbd.go.th/ewt_news.php?nid=469407649&filename=
- Siriwan Serirat and Team. (2008). *Strategic management*. Bangkok: Development of education.
- Somchai Phakaphaswivat. (2003). *Strategic management*. Bangkok: Amarin Book Center.
- Mallika Tonson. (2000). *Business Strategy*. Bangkok: Thira Pom literature.
- Michael E.Porter. (1990). *The Competitive Advantage of Nations: With a new Introduction*. New York: Free Press. 55-57.

การพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผา เพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน

รายนาศิต เต็งกุลสุลัยมาน

คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ประกอบไปด้วย 4 ระดับหลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตรการป็นผา ขั้นต้น ขั้นกลาง ขั้นสูง และวิชาชีพผู้ฝึกสอนป็นผา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ อาสาสมัครซึ่งป็นนักท่องเที่ยวอายุ 13 ปีขึ้นไป จำนวน 160 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้างแบบสอบถาม มาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคอร์ท ตลอดจนแบบทดสอบทักษะและความรู้เกี่ยวกับการป็นหน้าผา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การทดสอบค่าเอฟ และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมศึกษาคั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 25-29 ปี และเป็นสัญชาติเอเชีย หลักสูตรดังกล่าวมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาป็นที่ยอมรับได้ทุกระดับ เพราะมีค่าอัตราส่วนของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสูงกว่า .49 ซึ่งเป็นไปตามตารางเกณฑ์การพิจารณาของลอร์เซ ที่ว่าค่าอัตราส่วนของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่รวบรวมจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 15 คน จะต้องมีค่าอย่างต่ำ .49 นอกจากนี้ยังพบว่าหลักสูตรส่วนใหญ่มีคะแนนประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (E1/E2) สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ขณะที่ค่าดัชนีประสิทธิผลผ่านเกณฑ์ที่กำหนดในระดับ “ดี” ทุกระดับหลักสูตร อย่างไรก็ตาม การศึกษาคั้งนี้ยังพบอีกว่าอาสาสมัครมีทักษะและความรู้ในการป็นหน้าผา ที่สำคัญคือมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมฝึกป็นหน้าผาทุกระดับหลักสูตร ในระดับ “มาก” และความพึงพอใจดังกล่าวไม่มีความแตกต่างกันระหว่าง เพศชาย และเพศหญิง และระหว่างคนเอเชีย ยุโรป และอเมริกา

หลักสูตรป็นผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ทั้ง 4 ระดับหลักสูตรป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานซึ่งผ่านกระบวนการศึกษาอย่างเป็นระบบ เพียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติตามเกณฑ์ของการพัฒนาหลักสูตรทุประการ ที่สำคัญคือหลักสูตรทั้ง 4 ระดับ ดังกล่าว ป็นหลักสูตรที่ผู้ใช้บริการคือนักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจในระดับ “มาก” ที่จะเข้าร่วมกิจกรรมตามข้อกำหนดของหลักสูตร

คำสำคัญ: หลักสูตร / ป็นผา / มาตรฐาน / อันดามัน

Corresponding Author: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รายนาศิต เต็งกุลสุลัยมาน คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
E-mail: altengku@gmail.com

DEVELOPMENT OF TOURISM ROCK CLIMBING STANDARD COURSES FOR ANDAMAN SEA COAST AREA

Raja Syed Tengku Sulaiman,

Faculty of Education, Institute of Physical Education, Krabi campus

Abstract

The purpose of this study was to develop standard of tourism rock climbing courses for Andaman Sea Coast Area. The courses consisted of 4 levels: certificate in basic, intermediate, advance, and instructor profession. There are 160 volunteers between the age group of 13 and upper years were used as the subjects. There were 3 data collection instruments such as semi structured in-depth interview, 5-point Likert-type scales, and rock climbing skill and knowledge test. Data were analyzed by using mean, standard deviation, t-test, F-test, and Pearson Product Moment Correlation Coefficient. The statistical significance was set at 0.05.

Most of the subjects who participated in this study are Asian male at 25-29 years of age. The courses as mentioned above indicated the high content validity ratio (CVR) higher than .49, according to the expert numbers in this study that was 15, numerical value of the Lawshe table was 0.49. The efficiency empirical approach scales (E1/E2) of most courses were higher than 80/80 percent of standard criterion. While the effective index were considered to be at “good” level. However, this study was also found that the subjects were full of skills and knowledge in rock climbing. More importantly, their satisfaction on 4 course levels was found at a “high” level. There were no differences in the satisfaction as mentioned above between male and female, and among Asians, European, and American.

All four levels of tourism rock climbing courses of Andaman Sea Coast Area which were developed by the researcher, can be standard courses systematically and fully equipped with property characteristics of curriculum development in all respects. More specifically, the four course levels as mentioned were satisfied at a “high” level by all tourists who participated in this study.

Keywords: Course / Rock climbing / Standard / Andaman

Corresponding Author: Assist. Prof. Raja Syed Tengku Sulaiman, Faculty of Education, Institute of Physical Education, Krabi campus, Email: altengku@gmail.com

บทนำ

ปัจจุบันแม้ว่าหลายประเทศในสหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกายังคงประสบปัญหาด้านเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลทำให้นักท่องเที่ยวส่วนหนึ่งชะลอการเดินทางระยะไกล แต่จากการขยายตัวของเศรษฐกิจของกลุ่มเศรษฐกิจใหม่ มีผลกระทบทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว ข้อมูลเหล่านี้ทำให้องค์การการท่องเที่ยวโลก (United Nation-The World Tourism Organization : UNWTO) คาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. 2559 การท่องเที่ยวจะขยายตัวร้อยละ 4-5 สำหรับประเทศไทยยังคงได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ. 2557 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาจำนวน 19,089,323 คน เพิ่มขึ้นถึง 3,161,923 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 19.84 เมื่อนำตัวเลขไปเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา สำหรับรายได้จากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2557 มีจำนวนทั้งสิ้น 734,591.46 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากเดิม 141,793.37 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 23.92 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา สำหรับแนวโน้มนักท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2559 เป็นต้นไป จะขยายตัวต่อเนื่องจากปี พ.ศ. 2558 โดยคาดว่าจะขยายตัวทุกรูปแบบและทุกเป้าหมายของการท่องเที่ยว ประมาณร้อยละ 8-10 (Ministry of Tourism and Sports, 2013)

ประเทศไทยนับเป็นเป้าหมายของการท่องเที่ยวเชิงกีฬาแห่งหนึ่งของโลก และกีฬาที่นักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกให้ความสนใจมีมากมายหลายชนิดทั้งการชมมวยไทย การดำน้ำ การปีนหน้าผา การพายเรือคายัค และแคนู ตลอดจนกีฬาอื่นๆ (Raja Syed Tengku Sulaiman, 2011) ในที่นี้จะขอกล่าวถึงเฉพาะ “กีฬาปีนหน้าผา” ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เรารู้จักคุ้นเคยในหมู่นักคนไทยมานาน ในฐานะที่เป็นกิจกรรมการออกกำลังกายประเภทหนึ่ง ที่ต้องอาศัยพลังกำลังและกลไกการเคลื่อนไหววางเท้าอย่างสมดุลบนหน้าผาสูงชัน แต่สำหรับชาวต่างประเทศทั้งยุโรปและอเมริกาแล้ว คำว่า “ปีนหน้าผา” เป็นกีฬาท้าทายความสามารถประเภทหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นกีฬาเชิงท่องเที่ยวที่ให้คุณค่าแก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมหลายประการได้แก่ เสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ความรื่นเริงบันเทิงใจ ผิดฝนสมรรถนะของจิตใจให้เป็นคนที่มีความมุ่งมั่นฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตด้วยความมั่นใจ และประสบความสำเร็จอย่างงดงาม (Colette, 1989: 4)

สำหรับประเทศไทย กีฬาปีนหน้าผาเริ่มเข้ามามีบทบาทในฐานะกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวเมื่อ 27 ปีที่ผ่านมา ที่เกาะพีพีจังหวัดกระบี่เป็นแห่งแรก ต่อมาได้ขยายตัวไปยังหาดไร่เลย์ ซึ่งได้กลายเป็นแหล่งปีนหน้าผาที่มีชื่อเสียงติดอันดับโลกตราบนานเท่าทุกวันนี้ ปัจจุบันมีจุดปีถึง 58 จุด รวมประมาณ 600 เส้นทางด้วยกัน (Suebhait, 2004 : 34, 92) สำหรับจังหวัดพังงาก็มีแหล่งปีนหน้าผาที่เป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยวไม่แพ้กัน โดยเฉพาะที่เกาะผักเบี้ยในอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะพังงา และเกาะปันหยีในอ่าวพังงา มีเส้นทางในการปีนประมาณ 15 เส้น ส่วนจังหวัดตรังก็มีแหล่งปีนหน้าผาซึ่งเป็นที่ยอดนิยมของนักท่องเที่ยวหลายแห่ง โดยเฉพาะที่เกาะเหลาเหลียงเหนือ อำเภอปะเหลียน ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมาก เพราะล้อมรอบด้วยธรรมชาติที่สวยงาม ที่สำคัญคือมีเส้นทางปีนหน้าผาถึง 50 กว่าเส้น ด้วยความโดดเด่นของกีฬาปีนหน้าผาดังกล่าว จึงเป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวส่วนหนึ่งเข้ามาในพื้นที่อันดามันอย่างต่อเนื่อง (Raja Syed Tengku Sulaiman, 2013)

อ่าวไร่เลย์ จังหวัดกระบี่ ถือเป็นแหล่งปีนผาที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ประกอบด้วยเขาหินปูนที่แข็งแกร่ง ซึ่งเหมาะแก่การปีนเป็นอย่างยิ่ง จึงมีการสอนปีนหน้าผาตั้งแต่ขั้นพื้นฐานจนถึงระดับมืออาชีพ สิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้าไปในพื้นที่อีกประการหนึ่งก็คือบริเวณนี้ประกอบไปด้วยชายหาดที่สวยงาม บรรยากาศเงียบสงบก่อให้เกิดสมาธิในการปีนหน้าผา (Raja Syed Tengku Sulaiman, 2013) อย่างไรก็ตามแม้ว่ากิจกรรมปีนหน้าผาจะเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกสารทิศให้เข้ามาในพื้นที่อย่างมากมายก็ตาม จากการลงพื้นที่ศึกษาเบื้องต้นพบว่า การดำเนินกิจการดังกล่าวประสบปัญหาต่างๆ มากมายหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเกี่ยวกับการจัดระเบียบผู้ประกอบการด้านการปีนหน้าผา ซึ่งเกิดขึ้นมานานจนกลายเป็นปัญหาเรื้อรัง ซึ่งสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของประธานชมรมผู้ประกอบการปีนหน้าผาอ่าวไร่เลย์ จังหวัดกระบี่ (Rock Climbing Tourism Intense Controlling at Railay Beach Krabi, 2010) ที่ได้กล่าวว่า ปัจจุบันพื้นที่มีปัญหาเร่งด่วนที่ต้องรีบแก้ไขเป็นอันดับต้นๆ คือนักท่องเที่ยวประสบอุบัติเหตุจากการปีนหน้าผาบ่อยครั้ง รวมแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง ที่ได้รับบาดเจ็บก็มีมาก เสียชีวิตก็มี ทั้งนี้เนื่องจากการปีนหน้าผาเป็นกีฬาที่ทำหาย และได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมากขึ้น ทำให้มีผู้ประกอบการใหม่ๆ เข้ามาประกอบธุรกิจดังกล่าวมากขึ้น ที่สำคัญคือต่างคนต่างคิดต่างทำ เกิดการเปิดเส้นทางปีนหน้าผาใหม่อย่างมากมายโดยปราศจากการควบคุมดูแล โดยเฉพาะในเรื่องของความปลอดภัย ทั้งที่เกี่ยวกับเส้นทางปีนหน้าผา กิจกรรม ตลอดจนอุปกรณ์ที่นำมาใช้ และจากการลงพื้นที่เบื้องต้นดังกล่าว ยังพบอีกว่า สิ่งผู้ประกอบการเรียกว่าหลักสูตร (course) ปีนหน้าผาส่วนใหญ่ที่มีอยู่ทั่วไปก็เป็นเพียงโปรแกรมนำเที่ยว ซึ่งไม่ได้นำหลักวิชาการมาใช้อย่างจริงจังเช่นทางยุโรป และอเมริกา ที่สำคัญคือประเทศเหล่านี้ได้จัดทำหลักสูตรมาตรฐานที่คนทั่วโลกหลังไหลไปศึกษาเล่าเรียนเพื่อนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการประกอบวิชาชีพที่คนยอมรับกันทั่วโลก ตัวอย่างเช่น โรงเรียนด้านผู้นำการเดินทางนานาชาติแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ได้จัดทำหลักสูตรหลากหลายเพื่อรองรับความสนใจและความจำเป็นทางด้านวิชาชีพของนักปีนหน้าผา ที่สำคัญคือเป็นหลักสูตรที่มีความสมบูรณ์ กล่าวคือมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีกระบวนการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดและประเมินผลที่ยอมรับได้ในเชิงปฏิบัติ (International Wilderness Leadership School, 2016: 4-5)

สำหรับประเทศไทยถึงแม้ว่าปัจจุบันสำนักบริการท่องเที่ยว กรมท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้ออกระเบียบการและตัวชี้วัดเกี่ยวกับมาตรฐานกิจกรรมปีนหน้าผา (rock climbing standard) ว่าด้วยเรื่องการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับกิจกรรมปีนหน้าผาและพื้นที่ปีนหน้าผา (Ministry of Tourism and Sports, 2013) อย่างกว้างๆ ก็ตาม และจากการสุ่มถามผู้ประกอบการส่วนหนึ่งพบว่า การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวก็เป็นเพียงการให้ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการปีนหน้าผา ส่วนเรื่องกิจกรรม หรือเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการปีนหน้าผาจะขึ้นอยู่กับมัคคุเทศก์กับนักท่องเที่ยวจะตกลงกัน ไม่มีมาตรฐานการทดสอบและหลักสูตรการฝึกที่เป็นรูปแบบแต่อย่างใด ทั้งๆ ที่หลักสูตรเป็นมาตรฐานในการกำหนดคุณภาพของการฝึก

เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้อย่างเต็มกำลังความสามารถที่มีอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทาบบา (Taba, 1962: 10) นักพัฒนาหลักสูตรกลุ่มแนวคิดบริหารเชิงวิทยาศาสตร์ (scientific

management) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้เชิงสมรรถนะและทักษะ ซึ่งได้กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ ตลอดจนการประเมินผลการเรียนรู้ อย่างไรก็ตามหลักสูตร จะต้องได้รับการพัฒนาโดยผ่านกระบวนการวินิจฉัย (diagnosis) และตัดสินใจ (decision) เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ดังกล่าวให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่อง

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นบุคลากรสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และเป็นนักวิชาการ ในพื้นที่ประกอบกับเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2555-2559) ยุทธศาสตร์การวิจัยที่ 2 การสร้างศักยภาพและความสามารถในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ให้สอดคล้องกับกลยุทธ์การวิจัยที่ 4 พัฒนาศักยภาพระดับคุณภาพบริการในอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว และนโยบายอื่นๆ ดังกล่าวข้างต้นจึงเห็นสมควรพัฒนาและยกระดับมาตรฐานภาพรวมของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยให้สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องการพัฒนาหลักสูตรป็นหน้าผาให้เป็นมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับของสากล ทั้งในแง่ของศาสตร์และศิลป์ ตลอดจนหลักการเกี่ยวกับมนุษย์ชน (Raja Syed Tengki Sulaiman, 2008) ที่สำคัญคือส่งเสริมให้ผู้สนใจกิจกรรมป็นหน้าผาได้เรียนรู้รอบด้าน ทั้งด้านการป็นหน้าผา การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ วิถีไทย การปรับตัวให้เข้ากับคนในพื้นที่ (Raja Syed Tengki Sulaiman, 2007) ตลอดจนเรียนรู้ได้อย่างปลอดภัย กล่าวคือไม่เสี่ยงต่อการสูญเสียชีวิต และการทพพลาภาพ ทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจที่อาจเกิดขึ้นได้ ตามที่เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เนืองๆ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัย จึงได้สนใจในการทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

สำหรับวัตถุประสงค์ของการวิจัยเรื่องการพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน มี 5 ประการ ดังนี้

1. เพื่อประเมินประสิทธิภาพเชิงเหตุผลของหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่พัฒนาขึ้น
2. เพื่อประเมินประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ของหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่พัฒนาขึ้น
3. เพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่พัฒนาขึ้น
4. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างอาสาสมัครที่มีต่อการจัดกิจกรรมตามหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่พัฒนาขึ้น
5. เพื่อจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่พัฒนาขึ้น

สมมุติฐานการวิจัย

การทำวิจัยเรื่องการพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ประกอบไปด้วยสมมุติฐานการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพผล
3. นักท่องเที่ยวซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างอาสาสมัครมีความพึงพอใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกตามทีหลักสูตรกำหนดจำแนกตามเพศ และถิ่นที่มา แตกต่างกััน

วิธีดำเนินการวิจัย

ก่อนการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์จากสถาบันการพลศึกษา และคณะกรรมการได้ประชุมพิจารณาอนุมัติให้ดำเนินการวิจัย เมื่อเดือนกันยายน 2556 หลังจากนั้นจึงได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบประสานวิธี (Mix Method Research) ประกอบด้วยวิธีการวิจัยหลากหลายรูปแบบ ทั้งการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi Structured In-depth Interview) การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม (Survey) ตลอดจนการทดสอบทักษะและความรู้ด้านการป็นหน้าผา (Test) โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กลุ่มตัวอย่าง

- กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วยกลุ่มบุคคลผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยดังต่อไปนี้
1. บุคลากรผู้เกี่ยวข้องกับการป็นหน้าผาในพื้นที่ ซึ่งเข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อย ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 20 คน
 2. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการป็นหน้าผาในพื้นที่ ซึ่งเป็นผู้ให้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้าง ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 12 คน
 3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการป็นหน้าผาซึ่งเป็นผู้พินิจประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational Approach) โดยผลการพิจารณาจะออกมาเป็นค่าสัดส่วนของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (CVR: Content Validity Ratio) นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว ยังเป็นผู้ประเมินประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical Approach) ของหลักสูตรอีกด้วย ผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 15 คน

4. นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่เข้ามาใช้ชีวิตในอ่าวไร่เลย์ ตำบลอ่าวนาง อำเภอมือง จังหวัดกระบี่ ติดต่อกันอย่างน้อย 8 สัปดาห์ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มด้วยวิธีหลายขั้นตอนแบบประสม (Multistate Mix Random Sampling and Selection) ประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

4.1 การอาสาสมัคร (Volunteer) โดยขอความอนุเคราะห์จากสมาคมโรงแรมจังหวัดกระบี่ ในการประชาสัมพันธ์โครงการวิจัย ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 160 คน

4.2 สุ่มกลุ่มอาสาสมัครเข้ากลุ่ม เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากอาสาสมัคร ได้กลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการศึกษา ดังนี้

4.2.1 กลุ่มทดลองหลักสูตรประกาศนียบัตรการปีนผาขั้นต้น 40 คน

4.2.2 กลุ่มทดลองหลักสูตรประกาศนียบัตรการปีนผาขั้นกลาง 40 คน

4.2.3 กลุ่มทดลองหลักสูตรประกาศนียบัตรการปีนผาขั้นสูง 40 คน

4.2.4 กลุ่มทดลองหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพผู้ฝึกสอนปีนผา 40 คน

5. บุคคลผู้ได้รับประโยชน์จากรูทกิจกรรมปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวในจังหวัดกระบี่ พังงา และตรัง ซึ่งเข้าร่วมวิพากษ์หลักสูตรปีนหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวที่พัฒนาขึ้นในลักษณะของเวทีชาวบ้าน ได้มาโดยการอาสาสมัคร (Volunteer) จำนวน 83 คน

เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ ตลอดจนนักท่องเที่ยวอาสาสมัคร ดังนี้

1. บุคลากรผู้เกี่ยวข้องกับการปีนหน้าผาในพื้นที่ ได้แก่ ผู้บริหารเมือง ประกอบด้วย นายอำเภอ นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตลอดจนพนักงานส่วนตำบลฝ่ายข้าราชการประจำ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบและกำกับดูแลสถานที่ปีนหน้าผาในพื้นที่

2. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการปีนหน้าผาในพื้นที่ ได้แก่ ผู้ประกอบการด้านการปีนหน้าผาในพื้นที่ ประกอบด้วย เจ้าของ และผู้จัดการสถานประกอบการปีนหน้าผาในพื้นที่

3. ผู้เชี่ยวชาญด้านการปีนหน้าผา ได้แก่ ผู้ฝึกสอนการปีนหน้าผา ผู้นำในการปีนหน้าผา ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำเที่ยวด้านการปีนหน้าผา

4. นักท่องเที่ยวอาสาสมัครต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการปีนหน้าผา และเป็นผู้ที่มีสุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์ ไม่เจ็บป่วย หรือเป็นโรคที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าร่วมกิจกรรม ในการนี้ผู้สมัครจะต้องแนบใบรับรองแพทย์มาด้วย กรณีที่ผู้อาสาสมัครมีอายุไม่ถึง 18 ปี จะต้องได้รับการอนุญาตจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ก่อนที่จะเข้าร่วมกิจกรรมในการวิจัยครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่องการพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน มีดังต่อไปนี้

1. แบบบันทึกการประชุมกลุ่มย่อย (Focus Group) ประกอบไปด้วยข้อคำถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันทุกแง่มุม ทั้งนี้เพื่อให้บุคลากรผู้เกี่ยวข้อง ที่เข้าร่วมโครงการวิจัยได้แสดงและบันทึกความคิดเห็น ตามมุมมองและประสบการณ์ของตน

2. แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้าง (Semi Structured In-depth Interview) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผ่านการพิจารณาของที่ปรึกษาโครงการวิจัยและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน

3. แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (5-point Likert-type Scales) สำหรับให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาประสิทธิภาพเชิงเหตุผลของหลักสูตร

4. แบบทดสอบเพื่อประเมินทักษะและความรู้ในการป็นหน้าผาของอาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ในการนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบทดสอบ ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดทำแบบทดสอบประเมินทักษะและความรู้ในการป็นหน้าผาทุกหลักสูตร ประกอบด้วย หลักสูตรประกาศนียบัตรการป็นหน้าผาขั้นต้น หลักสูตรประกาศนียบัตรการป็นหน้าผาขั้นกลาง หลักสูตรประกาศนียบัตรการป็นหน้าผาขั้นสูง และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพผู้ฝึกสอนป็นหน้าผา

4.2 นำแบบทดสอบไปให้ที่ปรึกษาโครงการวิจัยพิจารณาเห็นชอบ แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คนตรวจสอบ และประเมินรายการทดสอบทุกรายการ แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปคิดคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (IOC: Item Objective Congruence Index) ปรากฏว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องดังกล่าวเท่ากับ .50 และสูงกว่าขึ้นไป ทุกรายการ

4.3 นำแบบทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการทดสอบซ้ำ (Test-retest) จากคะแนนที่ผู้ฝึกสอนแต่ละหลักสูตรสอบด้วยตนเองในการทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ปรากฏว่าแบบทดสอบของทั้ง 4 ระดับหลักสูตร มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .739 .716 .742 และ .721 ตามลำดับ

4.4 นำแบบทดสอบไปหาค่าความเป็นปรนัย (Objective) จากคะแนนที่ได้จากผู้ฝึกสอนระดับหลักสูตรละ 2 คน ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการทดสอบมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ปรากฏว่าแบบทดสอบของทั้ง 4 ระดับหลักสูตร มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .824 .777 .796 และ .807 ตามลำดับ

5. แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (5-point Likert-type scales) สำหรับให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างอาสาสมัครได้แสดงความคิดเห็น และความพึงพอใจต่อหลักสูตรที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น ประกอบไปด้วยแบบสอบถามทั้งฉบับภาษาไทยและ

ภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้หาคุณภาพของแบบสอบถามดังกล่าว ตามขั้นตอนต่อไปนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร ตลอดจนรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วจัดทำแบบสอบถามฉบับภาษาไทย

5.2 นำแบบสอบถามไปให้ที่ปรึกษาโครงการวิจัยพิจารณาเห็นชอบ แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คนตรวจสอบ และประเมินข้อคำถามเป็นรายข้อ แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปคิดคำนวณหาค่า ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (IOC: Item Objective Congruence Index) ปรากฏว่า ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องดังกล่าว เท่ากับ .50 และสูงกว่าเพียง 32 ข้อ จากข้อคำถามทั้งสิ้น จำนวน 40 ข้อ

5.3 นำแบบสอบถามฉบับภาษาไทยที่หาค่าความเที่ยงเรียบร้อยแล้ว ไปขอความอนุเคราะห์ อาจารย์คณะศิลปศาสตร์แปลข้อคำถามเป็นภาษาอังกฤษ

5.4 นำแบบสอบถามทั้งฉบับภาษาไทย และฉบับภาษาอังกฤษ ไปขอความอนุเคราะห์ให้อาจารย์ชาวต่างชาติผู้เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ (Native Speaker) ซึ่งมีความเชี่ยวชาญทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จากโรงเรียนแอนนาสอนภาษากระบี่ เป็นผู้พิจารณาเปรียบเทียบแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับ ประโยคต่อประโยค พร้อมกับแก้ไขการใช้ภาษาให้ถูกต้อง

5.5 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้วทั้ง 2 ฉบับ ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำไปใช้กับกลุ่มทดลองที่ไม่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน แบ่งเป็นผู้ใช้ภาษาไทย 30 คน และผู้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร 30 คน ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับภาษาไทย และภาษาอังกฤษ เท่ากับ .789 และ .711 ตามลำดับ

6. แบบบันทึกข้อมูลสำหรับการวิพากษ์หลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนความจำ ตลอดจนบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ที่สำคัญคือบันทึกข้อแนะนำเพิ่มเติมจากสมาชิกผู้เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อนำไปปรับปรุงหลักสูตรปีหน้ามาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และสามารถใช้อย่างกว้างขวาง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัย สำหรับการพัฒนามาตรฐานหลักสูตรปีหน้ามาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอรับการรับรองจริยธรรมการทำวิจัยในคน จากสถาบันการพลศึกษา ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น
2. ประชุมกลุ่มย่อยบุคลากรในพื้นที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรปีหน้ามาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันที่ควรจะเป็น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลเบื้องต้นสำหรับศึกษาในขั้นตอนต่อไป
3. สัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้าง ผู้ทรงคุณวุฒิในพื้นที่ ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเข้าร่วมประชุมกลุ่มย่อยดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลสำหรับการพัฒนามาตรฐานหลักสูตรปีหน้ามาที่ชัดเจนขึ้น

4. นำข้อมูลที่ได้จากการประชุมกลุ่มย่อย และการสัมภาษณ์เชิงลึก มาเป็นพื้นฐานในการสร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าตามวิธีการของลิเคอร์ท สำหรับให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาประสิทธิภาพเชิงเหตุผลของหลักสูตร

5. ดำเนินการทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการฝึก 3 วันต่อสัปดาห์ โดยฝึกวันเว้นวัน รวมเวลาทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ หลังจากนั้นจึงประเมินทักษะและความรู้ในการป็นผาของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อย่างไรก็ตามเพื่อให้การทดสอบความดังกล่าวถูกต้องและสอดคล้องกับหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้เชิญวิทยากรมาให้ความรู้แก่คณะผู้ทำการทดสอบเกี่ยวกับวิธีการ ขั้นตอน ตลอดจนการให้คะแนนทั้งภาคทฤษฎี และปฏิบัติก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการสอบเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

6. ประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อหลักสูตรป็นหน้าผาที่พัฒนาขึ้น โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. จัดประชุมเพื่อวิพากษ์หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นในลักษณะของเวทีชาวบ้าน

การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการศึกษาเพื่อการพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โดยใช้โปรแกรมสำเร็จสำหรับกรวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์สังคม สำนักวิจัยสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพเชิงเหตุผลของทุกระดับหลักสูตร โดยการหาอัตราส่วนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Ratio : CVR) ของผู้เชี่ยวชาญตามจำนวน 15 คน ซึ่งจะต้องมีค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาไม่ต่ำกว่า .49 (Lawshe, 1975: 563-575)

2. ประเมินทักษะและความรู้เกี่ยวกับการป็นหน้าผา โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. วิเคราะห์ประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ของทุกระดับหลักสูตร โดยการหาค่า E1/E2 ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือ 80/80

4. วิเคราะห์ประสิทธิผลของทุกหลักสูตร โดยการหาค่าดัชนีประสิทธิภาพ (EI: Effective Index)

5. วิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างอาสาสมัครที่มีต่อกิจกรรมการฝึกทั้ง 4 ระดับหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น โดยการหาค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) แล้วจึงนำค่าที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ (Best, 1970: 179-180) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.00 – 1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ความต่างของค่าเฉลี่ยความพึงพอใจดังกล่าวโดยการทดสอบค่าที (t-test) และค่าเอฟ (F-Test) แล้วแต่กรณี และกรณีที่ค่าเอฟที่คำนวณได้ มีความแตกต่างกัน จะทำการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Post-hoc Test) โดยการวิเคราะห์หาค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD: Least Significant Difference) ตามวิธีการของฟิชเชอร์ (Fisher) (Kirk, 1995: 144-155) แต่เนื่องจากผลของการทดสอบที่ออกมาไม่แตกต่างกัน จึงไม่ได้เปรียบเทียบเป็นรายคู่

6. พัฒนาคูณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยใช้สถิติ ดังนี้

6.1 วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบทักษะและความรู้ตลอดจนแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมการฝึกทุกระดับหลักสูตร ของอาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย (IOC: Item Objective Congruence Index)

6.2 วิเคราะห์ความเชื่อมั่นและความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทักษะและความรู้เกี่ยวกับการป็นหน้าผา โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

6.3 วิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจมีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นของอาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)

ผลการวิจัย

สำหรับผลการศึกษาจากการทำวิจัยเพื่อพัฒนามาตรฐานหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 73.13 และเป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 26.87 และส่วนใหญ่มีอายุ 25-29 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.62 รองลงมาคืออายุ 20-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.75 อายุ 30-34 ปี คิดเป็นร้อยละ 20 อายุสูงกว่า 34 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.38 อายุ 15-19 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.63 และอายุต่ำกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 5.62 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบอีกว่า อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคครั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นสัญชาติเอเชียคิดเป็นร้อยละ 57.50 รองลงมาคือสัญชาติยุโรป คิดเป็นร้อยละ 24.37 และสัญชาติอเมริกาคิดเป็นร้อยละ 18.13 ตามลำดับ และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการปีนผาขั้นต้นคิดเป็นร้อยละ 29.73 รองลงมาคือขั้นสูงคิดเป็นร้อยละ 26.87 ขั้นกลางคิดเป็นร้อยละ 25.63 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 18.13 ตามลำดับ

2. หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันทั้ง 4 หลักสูตรมีประสิทธิภาพเชิงเหตุผลผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกระดับหลักสูตร

3. หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ส่วนใหญ่มีคะแนนประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ยกเว้นหลักสูตรประกาศนียบัตรการปีนผาขั้นสูงมีคะแนนประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์เล็กน้อย แต่ก็อยู่ในระดับที่ยอมรับได้เพราะต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกินร้อยละ 2.50

4. หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันมีค่าดัชนีประสิทธิผลผ่านเกณฑ์ที่กำหนดในระดับดีทุกหลักสูตร
5. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิง มีความพึงพอใจหลักสูตรและกิจกรรมการฝึกป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันไม่แตกต่างกัน โดยมีความพึงพอใจในภาพรวมระดับมาก
6. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิง มีความพึงพอใจคณะผู้สอนป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันไม่แตกต่างกัน โดยมีความพึงพอใจในภาพรวมระดับมาก
7. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิง มีความพึงพอใจสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันไม่แตกต่างกัน โดยมีความพึงพอใจในภาพรวมระดับมาก
8. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งมีถิ่นที่มาจากเอเชีย ยุโรป และอเมริกา มีความพึงพอใจหลักสูตรและกิจกรรมการฝึกป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันไม่แตกต่างกันโดยมีความพึงพอใจในภาพรวมระดับมาก
9. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งมีถิ่นที่มาจากเอเชีย ยุโรป และอเมริกา มีความพึงพอใจคณะผู้สอนป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันไม่แตกต่างกัน โดยมีความพึงพอใจในภาพรวมระดับมาก
10. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งมีถิ่นที่มาจากเอเชีย ยุโรป และอเมริกา มีความพึงพอใจสิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ที่ใช้ฝึกป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันไม่แตกต่างกัน โดยมีความพึงพอใจในภาพรวมระดับมาก
11. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทุกเพศมีความพึงพอใจกิจกรรมการฝึกที่บรรจุไว้ในหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันทุกระดับ โดยรวมไม่แตกต่างกัน
12. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทุกถิ่นที่มีมีความพึงพอใจกิจกรรมการฝึกที่บรรจุไว้ในหลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันทุกระดับ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันทั้ง 4 หลักสูตรมีประสิทธิภาพเชิงเหตุผลผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกหลักสูตร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้เชี่ยวชาญที่เชิญมาพิจารณาหลักสูตรเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถตรงและสอดคล้องกับหลักสูตรที่จัดทำขึ้น มีผลทำให้หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความสมบูรณ์ในเนื้อหาทั้งทางด้านการบิน วิทยาศาสตร์การกีฬา มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และอื่นๆ
2. หลักสูตรป็นหน้าผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ส่วนใหญ่มีคะแนนประสิทธิภาพเชิงประจักษ์สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ยกเว้นหลักสูตรประกาศนียบัตรการบินพาณิชย์ชั้นสูง มีคะแนนประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์เล็กน้อย แต่ก็อยู่ในระดับที่ยอมรับได้เพราะต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกินร้อยละ 2.50

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นผ่านกระบวนการพินิจประสิทธิภาพเชิงเหตุผลมาอย่างดี และ เป็นไปตามหลักวิชาการ จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของอาสาสมัคร ซึ่งใช้เป็นฐานในการคำนวณหา ค่า ประสิทธิภาพเชิงประจักษ์สูงตามไปด้วย ที่สำคัญคือสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดคือ 80/80

3. หลักสูตรป็นผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน มีค่าดัชนีประสิทธิผลผ่านเกณฑ์ ที่กำหนดในระดับดีทุกหลักสูตร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าหลักสูตรป็นผาเพื่อการท่องเที่ยวที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพสูง เนื่องจากผ่านกระบวนการพัฒนาอย่างดี ทั้งประสิทธิภาพเชิงเหตุผล และประสิทธิภาพ เชิงประจักษ์ และเมื่อนำหลักสูตรไปทดลองใช้ จึงมีผลทำให้อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเกิดการพัฒนา ความรู้ ความสามารถ ตลอดจนทักษะการป็นผาเป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากคะแนนสอบหลังการฝึกและ ก่อนการฝึก ซึ่งใช้เป็นฐานในการคำนวณหาค่าดัชนีประสิทธิผลแตกต่างกัน โดยคะแนนหลังการฝึกสูงกว่า ก่อนการฝึกอย่างชัดเจน

4. อาสาสมัครซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทุกเพศ และทุกถิ่นที่มาที่มีความพึงพอใจกิจกรรมที่บรรจุไว้ใน หลักสูตรป็นผาเพื่อการท่องเที่ยวพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันทุกระดับ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่ามีปัจจัยเสริมดังต่อไปนี้

4.1 โดยธรรมชาติกีฬาเป็นกิจกรรมที่ให้ความสนุกสนานและเป็นมิตรที่ดีกับผู้เล่นทุกเพศทุกวัย ทุกเชื้อชาติ และสัญชาติ ดังนั้นกีฬาจึงเป็นกิจกรรมที่สร้างความพึงพอใจให้กับผู้เข้าร่วม ทั้งในฐานะผู้ฝึกสอน และผู้เล่นโดยปราศจากเงื่อนไข ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ (Suriyachan , C., 2013) ที่ว่า กิจกรรม กีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งเสริมให้ผู้เล่นได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ก่อให้เกิดความ สนุกสนาน ตลอดจนสร้างเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ (Yukhantavanitchai, T., 2010) ยังได้เน้นให้เห็นความสำคัญของกีฬาในปัจจุบันว่า กีฬาได้กลายเป็นมหรรรรมระดับโลก ที่ทุกชาติ ทุกภาษาให้ความสนใจ และพร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทั้งเพื่อการออกกำลังกาย การแข่งขัน ตลอดจน ผู้ชมเสมอ

4.2 หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม ทั้งสาระการเรียนรู้ และระยะเวลาที่ศึกษา ตลอดจน มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ อุปกรณ์การฝึกครบถ้วนทั้งปริมาณและคุณภาพ ที่สำคัญคือมีผู้ฝึกสอน ที่มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านการบินผาอย่างดี ดังที่ (Raja Syed Tengku Sulaiman, 2013) ได้กล่าวถึงวิธีการส่งเสริมให้การฝึกสอนป็นผาประสบความสำเร็จว่า สถานประกอบการควรปรับปรุง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนป็นหน้าผา อันมีหลักสูตรครูผู้สอน และเครื่องมือและ สิ่งอำนวยความสะดวกเป็นต้นอย่างเหมาะสม ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการฝึกป็นหน้าผา อย่างคุ้มค่า และเกิดทัศนคติที่ดีต่อการป็นผาอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในเชิงธุรกิจและการศึกษา

1.1 พัฒนาคุณภาพของการบริการ (Service Quality) คือต้องถึงขั้น “เยี่ยมยอด” ต้องให้ลูกค้า

คือนักท่องเที่ยวชมให้ได้ว่า “Excellent Service” เพราะสิ่งนี้จะมีอิทธิพลต่อความเข้มแข็งของหลักสูตรปีนผาเพื่อการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก

1.2 ตระหนักและให้ความสำคัญด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ลูกค้าคือนักท่องเที่ยวพึงได้รับ และเกิดความประทับใจ ตลอดจนจัดกิจกรรมการฝึกให้สนุกสนานก่อให้เกิดความสุขตลอดเวลาที่เข้าร่วมกิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องอนุรักษ์หน้าผาให้สวยงาม สะอาด มีความปลอดภัย และอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงให้มากที่สุด

1.3 พัฒนาผู้ฝึกสอนให้มีความรู้ความสามารถ ทั้งทางด้านการปีนผา การจัดกิจกรรมการฝึก การใช้สื่อประกอบการฝึก ตลอดจนการวัดและประเมินความสามารถของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรกีฬาเพื่อการท่องเที่ยวหลากหลาย เช่น มวยไทย ดำน้ำ ตลอดจนกีฬาทางน้ำอื่นๆ

2.2 ควรมีการศึกษาพฤติกรรม ความต้องการ และปัญหาด้านการปีนผาของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ ทั้งนี้เพื่อเป็นฐานความรู้ในการพัฒนาหลักสูตรการปีนผาเพื่อการท่องเที่ยวให้เหมาะสม และมีคุณภาพต่อไป

Reference

- Best, J.W. (1970). *Research in Education* (3rd ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Colette, U.S. (1989). *Mock Rock, the Guide to Indoor Climbing*. New Orleans, LA: Paper Chase Press.
- International Wilderness Leadership School. (2016: 4-5). *12 Days Guide Training Certificate of Completion*. Alaska: Division of Guides & Climbing School Inc.
- Kirk, R.E. (1995). *Experimental Design: Procedures for the Behavioral Sciences* (3rd ed.). California. Books/Cole Publishing.
- Lawshe, C.H. (1975). A Quantitative Approach to Content Validity. *Personnel Psychology Publications*. 3(28), 563-575.
- Ministry of Tourism and Sports. (2013). *Rock Climbing activities Standard*. Bangkok: Division of Tourism Service Development. [in Thai].
- Ministry of Tourism and Sports. (2013). *Situation of Foreign Tourists in the Year 2011 and Trends in the year 2012*. Bangkok: Tourism Department. [in Thai].
- Raja Syed Tengku Sulaiman. (2011). *Muay Thai Tourism in Southern Thailand: An Investigation*. (Research Report). Krabi: Thipwimon Printing. [in Thai].

- Raja Syed Tengku Sulaiman. (2005). *Potentiality of Sports Tourism Resources in Phuket, Phangnga and Krabi*. (Research Report). Krabi: STS Printing Service. [in Thai].
- Raja Syed Tengku Sulaiman. (2013). *Southern Thailand: An assessment for Rock Climbing World Class Destination*. (Research Report). Krabi: Thipwimon Printing. [in Thai].
- Raja Syed Tengku Sulaiman. (2008). Thai Rock Climbing School and the New Step of Sport Tourism. In Chuabamrung, T (Editor), *Thai International Sport Tourism* (p. 321-328). Bangkok: Institute of Physical Education. [in Thai].
- Raja Syed Tengku Sulaiman. (2008). *The Sustainable Integrated Management and Administration of Soft Sports Tourism for the Andaman Cost Area* (Research Report). Krabi: STS Printing Service. [in Thai].
- Rock Climbing Tourism Intense Controlling at Railay Beach, Krabi. (2010, 29 January). *Fresh News*. P.28. [in Thai].
- Suebhait, S. (2004). *King climbers route Guide Book*. Phuket : Patong Offset Press. [in Thai].
- Suriyachan, C. (2013). *Sport Competition Management: Textbook Project on the Occasion of the 10Th Anniversary of Institute of Physical Education*. Chonburi: Institute of Physical Education. [in Thai].
- Taba, H. (1962). *Curriculum Development: Theory and Practice*. New York, NY: Harcourt Brace and World.
- Yukhantavanitchai, T. (2010). *Drive Sport by Sport Marketing*. Bangkok: Two-four Printing. [in Thai].

Received : 4 June 2018

Revised : 7 September 2018

Accepted : 8 January 2019

บทวิจัยของมาตรฐานผลการเรียนรู้ ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา

ก้องเกียรติ เขยชม
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) สถานภาพปัจจุบันของคุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา ความเหมาะสมของหลักสูตร การจัดการศึกษา การสนับสนุนของสถาบัน และมาตรฐานผลการเรียนรู้ของ นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา และ 2) อิทธิพลของบทวิจัย ที่มีผลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบัน การพลศึกษา โดยใช้ระเบียบวิธีการวิจัย 2 แนวทาง คือ แนวทางเชิงคุณภาพ โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2-5 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา พลศึกษา (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2556) สถาบันการพลศึกษา ปีการศึกษา 2560 อาจารย์ประจำหลักสูตร และอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 24 คน และแนวทางเชิงปริมาณ โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2-5 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2556) สถาบันการพลศึกษา ปีการศึกษา 2560 ซึ่งเก็บข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง 497 คน โดยใช้เทคนิค การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (SEM) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป LISREL เพื่อศึกษาอิทธิพล ของแต่ละปัจจัยที่มีต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาสำหรับแนวทางเชิงคุณภาพ วิเคราะห์โดยใช้การ ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ATLAS.ti เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพมาสนับสนุนข้อมูลเชิงปริมาณ

จากการศึกษา พบว่า สถานภาพปัจจุบันของคุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษาส่วนใหญ่มีความ คิดเห็นว่าวิชาชีพครูพลศึกษาฝึกให้เป็นคนดี เสียสละ และอดทน ส่วนความเหมาะสมของหลักสูตรนั้น ได้เรียน เนื้อหาวิชาที่สอดคล้องต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน มีการสนับสนุนของสถาบันโดยการจัดสถานที่เรียนและภูมิทัศน์ ที่เอื้อต่อการเรียนการสอน และมีการบริหารจัดการโดยทำแผนการเรียนตลอดหลักสูตร รวมทั้งมีการกำกับ ติดตามให้การช่วยเหลือทางด้านวิชาการในระดับมาก และมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษานั้น นักศึกษา ได้เห็นความสำคัญ และคุณค่าของวิชาชีพพลศึกษาและมีความรู้เกี่ยวกับหลักการสอน รวมทั้งมีเทคนิคและ ทักษะทางด้านกีฬา เพื่อนำไปสู่กระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบในระดับมาก ในส่วนของอิทธิพลของ บทวิจัยที่มีผลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา ขึ้นอยู่กับบทวิจัยต่างๆ 3 ปัจจัย เรียงตามลำดับขนาด ของอิทธิพล ได้แก่ ความเหมาะสมของหลักสูตร การจัดการศึกษา และคุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา ทั้งนี้ยังพบว่าบทวิจัยในด้านความเหมาะสมของหลักสูตร และเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลส่งผ่านการจัดการศึกษา ไปยังมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาอีกด้วย

คำสำคัญ: มาตรฐานผลการเรียนรู้ / การจัดการศึกษา / เทคนิคสมการโครงสร้าง

Corresponding Author: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ก้องเกียรติ เขยชม คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกระบี่
E-mail: Kongipe@gmail.com

THE ANTECEDENTS OF LEARNING OUTCOMES OF THE BACHELOR OF EDUCATION PROGRAM IN PHYSICAL EDUCATION, INSTITUTE OF PHYSICAL EDUCATION

Kongkiat Choeychom

Institute of Physical Education in Krabi Campus

Abstract

This research has dual objectives to 1) current status of the antecedents of learning outcomes of the bachelor of education program in Physical Education, Institute of Physical Education., and 2) the influence of the antecedents of learning outcomes of the bachelor of education program in Physical Education, Institute of Physical Education. The researcher combined both qualitative and quantitative research methods to gather data from students, curriculum committee and Lecturers of Faculty of Physical Education; totally 497 people. Structural equation modeling, SEM was employed to analyze the conceptual framework, using LISREL software program to find the influence of antecedent factors on the antecedents of learning outcomes of the bachelor of education program in Physical Education. Qualitative data analysis was conducted, using ATLAS.ti software program, the results were then combined with quantitative results.

The study revealed that current status of desired characteristics of the students' in overall was found the profession of physical education teacher trained a person to be good, selfless and patient. For the appropriateness of the curriculum, the content was consistent with the field and relatedly continuous. For the institutional support, the institute provided a place with landscape and environment which was supportive to teaching and learning. For educational management the faculty was able to manage a teaching plan throughout the curriculum with the monitoring system on academic tasks for the learning success of the students at a high level. For standard of students' learning outcomes the students realized the importance and value of the physical education profession, they were knowledgeable in

Corresponding Author: Assistant Professor Dr.Kongkiat Choeychom Faculty of Education. Institute of Physical Education in Krabi Campus. E-mail: Kongjipe@gmail.com

the principles of sports teaching, and had techniques and skills in the sports which could lead to a systematic learning process at a high level. The learning outcomes of the bachelor of education program in Physical Education were influenced by 3 factors, in order of effect size; appropriateness of curriculum, education management, students' appropriate characteristics. It was also found that appropriateness of curriculum was the factor supporting transmission of education management to the effectiveness of learning outcomes of the bachelor of education program in Physical Education.

Keywords: learning outcomes / education management / structural equation modeling.

บทนำ

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาของประเทศเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการทางสังคมในการพัฒนาบุคคล อบรมบ่มนิสัยให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนให้มีความเจริญงอกงาม ทำให้เกิดการเรียนรู้ และประกอบอาชีพการงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม (Prachaya Vesarach, 2002) การจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการอย่างต่อเนื่อง มีบุคคลและหน่วยงานที่รับผิดชอบเข้าร่วมดำเนินการ มีรูปแบบ ขั้นตอน กติกาและวิธีการดำเนินการ มีทรัพยากรต่างๆ สนับสนุน และต้องมีกระบวนการประเมินผลการจัดการศึกษาที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้ด้วย

ความสำเร็จในการบริหารจัดการทางด้านการศึกษาของสถาบันการพลศึกษา นอกเหนือจากการส่งเสริมสนับสนุนบุคลากร (Karaaslan, Diken, & Mahoney, 2013) และพัฒนาทางด้านกายภาพขององค์กรแล้ว นักศึกษานับเป็นทรัพยากรพื้นฐานหลัก (Grodsky, 2015) ที่ต้องให้ความสำคัญในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (Korczak, et al., 2014) เพื่อให้ได้มาซึ่งนักศึกษาที่มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (Danielson, 2014) และเนื่องจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นเพียงเครื่องมือส่วนหนึ่งที่มุ่งสร้างความรู้ให้แก่นักศึกษา และมีอาจารย์จำนวนมากมุ่งสอนเฉพาะตามหลักสูตรที่กำหนด รวมทั้งมีนักศึกษาเป็นจำนวนมากมุ่งเรียนให้ครบหลักสูตรเพื่อรับปริญญาบัตร โดยที่ทั้งสองฝ่ายมักจะลืมนึกถึงมาตรฐานการเรียนรู้ของนักศึกษาที่สังคมต้องการ

ทั้งนี้ ตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มาตรา 47 กำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก จึงเห็นสมควรให้จัดทำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษา และเพื่อเป็นการประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิ และสาขา/สาขาวิชา รวมทั้งเพื่อใช้เป็นหลักในการจัดทำมาตรฐานด้านต่างๆ เพื่อให้การจัดการศึกษามุ่งสู่เป้าหมายเดียวกันในการผลิตบัณฑิตได้อย่างมีคุณภาพ (Ministry of Education, 2009) ดังนั้น กระทรวงศึกษาธิการโดยคำแนะนำของคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงออกประกาศ เรียกว่า ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ฉบับ พ.ศ. 2552 เพื่อเป็นแนวทางให้สถาบันอุดมศึกษาใช้ในการพัฒนาหรือปรับปรุงหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา ให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพตามเจตนารมณ์ของประกาศกระทรวงศึกษาธิการ จึงได้มีการกำหนดมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม ด้วยการนำไปเป็นหลักในการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน และการประเมิน ผลการเรียนรู้ และมาตรฐานผลการเรียนรู้ ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับ อุดมศึกษาของประเทศไทย โดยได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่นักศึกษาได้พัฒนาขึ้นในตนเอง จากประสบการณ์ที่ได้รับระหว่างการศึกษากรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติกำหนดมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้บัณฑิตมีอย่างน้อย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณธรรม

จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (The Higher Education Commission, 2009)

นอกจากมาตรฐานผลการเรียนรู้การเรียนรู้ทั้ง 5 ด้านนี้แล้ว สาขาวิชาพลศึกษาต้องการทักษะทางกายภาพสูง จึงต้องเพิ่มการเรียนรู้ทางด้านทักษะพิสัย (Domain of Psychomotor Skill) ขึ้นมาอีก 1 ด้าน ดังนั้น มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี) ของสถาบันการพลศึกษา ได้เพิ่มมาตรฐานการเรียนรู้ด้านที่ 6 คือ ด้านทักษะการจัดการเรียนรู้ (Institute of Physical Education, 2013)

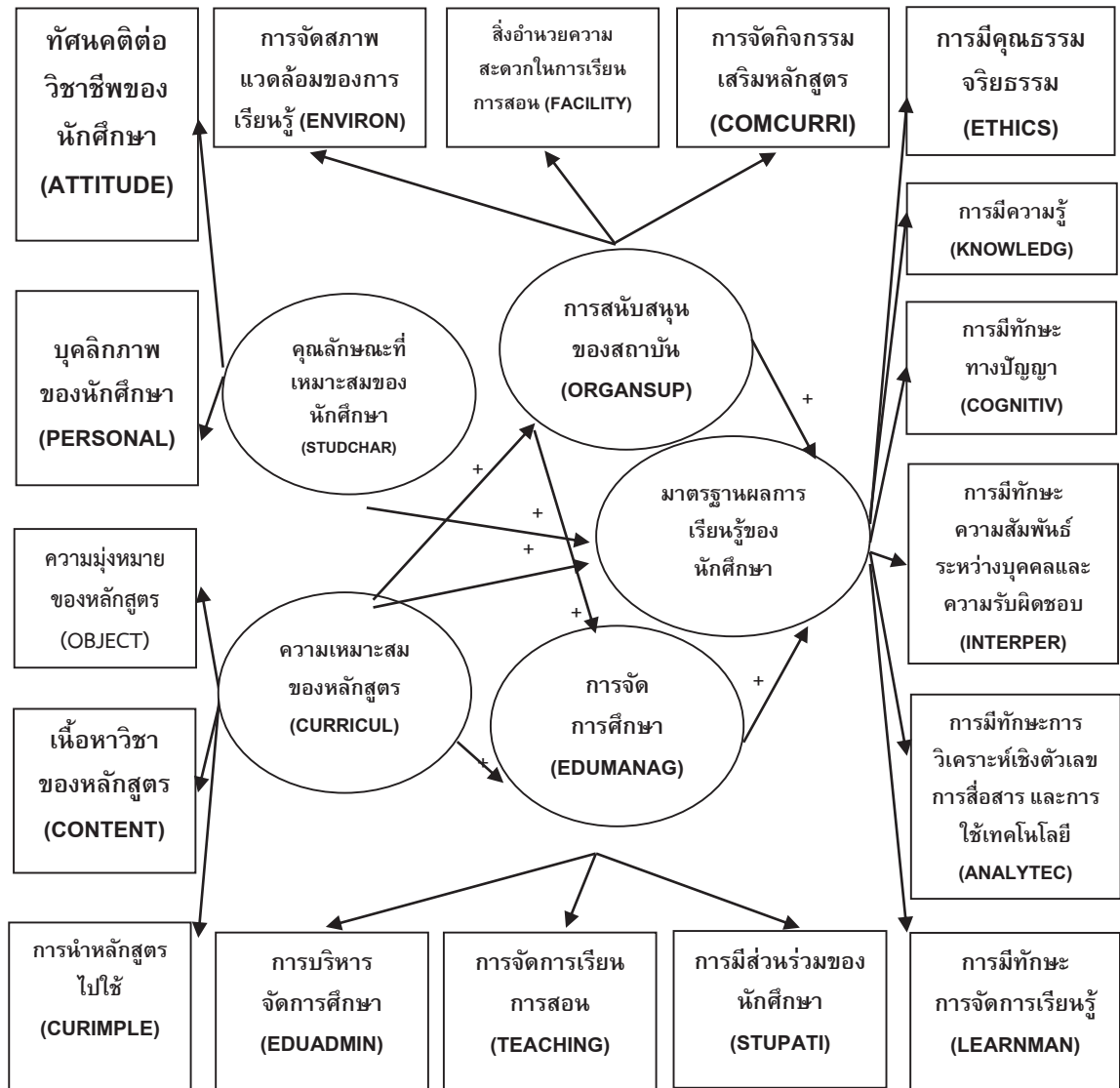
ทั้งนี้ สถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษา พุทธศักราช 2548 มีภารกิจหน้าที่โดยตรงในการผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาให้ตอบสนองตามนโยบายแห่งรัฐ และมีการจัดการศึกษาให้กับนักศึกษาในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งสถาบันการพลศึกษาได้มีหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษามาแล้ว 4 หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา 2548 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา 2550 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา 2553 และหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (ปรับปรุง 2556) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่เปิดทำการเรียนการสอนในสถาบันการพลศึกษามาตั้งแต่ปี 2556 จนถึงปี 2559 มีนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2-5 โดยมีจุดประสงค์ที่สำคัญคือ มุ่งผลิตครูพลศึกษาและบุคลากรที่ทำงานสายวิชาชีพทางพลศึกษาในรูปแบบต่างๆ ตามความต้องการของสังคม คือ เป็นผู้มีความรู้ เจตคติ และทักษะที่จำเป็นในทางวิชาการและวิชาชีพ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาตนเองและสังคมให้ดียิ่งขึ้น (Institute of Physical Education, 2013) โดยใช้วิธีการบริหารจัดการหลักสูตรด้วยระบบวิทยาเขตซึ่งมีอยู่ใน 4 ภูมิภาคทั่วประเทศ ซึ่งหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตครูเป็นหลักสูตรกลางและใช้เหมือนกันทุกวิทยาเขต ได้แก่ หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (ปรับปรุง 2556)

จากความสำคัญของมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ได้ผ่านการเรียน หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (ปรับปรุง 2556) ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาบุพปัจจัยของมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษา 2 ประการ คือ

- 1) สถานภาพปัจจุบันของคุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา ความเหมาะสมของหลักสูตร การจัดการศึกษา การสนับสนุนของสถาบัน และมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา
- 2) อิทธิพลของบุพปัจจัยที่มีผลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ (ก) มาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา (student learning standards, LEARNSTA) (ข) คุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา (students' appropriate characteristics, STUDCHAR) ความเหมาะสมของหลักสูตร (appropriateness of curriculum, CURRICUL) การจัดการศึกษา (education management,

EDUMANAG) และ (จ) การสนับสนุนของสถาบัน (organizational support, ORGSUPPO) และจากการทบทวนวรรณกรรมบุปปัจจัยที่มีผลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ทำให้ได้มาซึ่งกรอบแนวความคิด ประกอบด้วย ตัวแปรแฝง 5 ตัว และตัวแปรประจักษ์ 17 ตัว รวมทั้งหมด 22 ตัวแปร ดังภาพที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แนวทางสำหรับการวิจัย 2 แนวทาง ได้แก่ แนวทางการวิจัยเชิงปริมาณ และแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเน้นการวิจัยเชิงปริมาณและสนับสนุนด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อค้นพบที่จะนำมาสนับสนุนซึ่งกันและกัน

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง: การวิจัยเชิงปริมาณประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2-5 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2556) สถาบันการพลศึกษา จำนวน 497 คน โดยคำนวณจากการสุ่มตัวอย่าง สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยซึ่งขนาดประชากรกลุ่มตัวอย่างที่มีความเหมาะสมคือ ไม่น้อยกว่า 25 เท่าของตัวแปรประจักษ์ (Suchat Prasitratasin, 2013; Matsunaga, 2010) ในการศึกษาครั้งนี้มีตัวแปรประจักษ์ทั้งหมด 17 ตัว และเก็บเพิ่มจากที่คำนวณได้เพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูล ใช้การสุ่มประชากรกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการนำบัญชีรายชื่อของนักศึกษามาทำการเปิดตารางเลขสุ่ม (table of random numbers) สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 2-5 หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2556) สถาบันการพลศึกษา อาจารย์ประจำหลักสูตร และอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2560 จำนวน 24 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล: การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัย 2 วิธี ได้แก่ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ให้กับผู้ช่วยวิจัยไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เมื่อนักศึกษาเรียนในภาคปลาย ปีการศึกษา 2560 ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์ทุกตัวแปรในส่วนของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม เพื่อหาปริมาณจริงของแนวคิดตามกรอบแนว ความคิดที่ได้กำหนดไว้และนำไปปรึกษาที่ปรึกษาโครงการวิจัย และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน พบว่า แบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1 จากนั้นได้มีการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะจนได้คำนิยามปฏิบัติการมาสร้างมาตรวัดตัวแปรทุกตัวแปรอย่างครบถ้วนและตรงประเด็น และนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งที่ไม่เป็นประชากรเป้าหมาย จำนวน 40 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบาค พบว่า แบบสอบถามมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับอยู่ที่ระดับ .979

การวิเคราะห์ข้อมูล: การวิจัยเชิงปริมาณผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติพรรณนา กล่าวคือ ตัวแปรเชิงคุณภาพ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ อัตราส่วนร้อยละ และตัวแปรเชิงปริมาณ สถิติวิเคราะห์คือ ค่าเฉลี่ย

ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าความเบ้ และค่าความโด่ง (Suchat Prasitrattasin, 2013) และเทคนิคการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (structural equation modeling, SEM) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป LISREL ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจาะลึกมาทำการวิเคราะห์ โดยการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ATLAS.ti เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาสถานภาพปัจจุบันของคุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา ความเหมาะสมของหลักสูตร การจัดการศึกษา การสนับสนุนของสถาบัน และมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์สถิติพรรณนาสำหรับตัวแปรเชิงปริมาณมีรายละเอียด ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สถิติพรรณนาตัวแปรแฝงและตัวแปรประจักษ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (n=497)

ตัวแปร	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าความเบ้	ค่าความโด่ง
มาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา						
1) ด้านคุณธรรม จริยธรรม	4.00	10.00	8.05	1.14	-0.69	0.34
2) ด้านความรู้	3.00	10.00	7.74	1.08	-0.47	0.29
3) ด้านทักษะทางปัญญา	3.00	10.00	7.62	1.12	-0.62	0.49
4) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	1.00	10.00	8.28	1.14	-0.65	1.71
5) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร	3.00	10.00	7.80	1.18	-0.45	0.19
6) ด้านทักษะการจัดการเรียนรู้	4.33	10.00	7.99	1.10	-0.41	0.12
คุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา						
1) ด้านทัศนคติ	2.00	5.00	3.99	0.51	-0.38	0.16
2) ด้านบุคลิกภาพ	1.00	5.00	3.76	0.59	-0.65	0.60
ความเหมาะสมของหลักสูตร						
1) ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร	1.00	5.00	4.14	0.58	-0.86	1.64
2) ด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร	2.00	5.00	3.82	0.55	-0.37	-0.07
3) ด้านการนำหลักสูตรไปใช้	2.00	5.00	3.77	0.60	-0.27	-0.04

ตารางที่ 1 สถิติพรรณนาตัวแปรแฝงและตัวแปรประจักษ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (n=497) (ต่อ)

ตัวแปร	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าความเบ้	ค่าความโด่ง
การสนับสนุนของสถาบัน						
1) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้	1.78	5.00	3.69	0.62	-0.32	0.17
2) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน	1.00	5.00	3.47	0.68	-0.38	0.04
3) ด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร	1.00	5.00	3.38	0.69	-0.32	0.17
การจัดการศึกษา						
1) ด้านการบริหารจัดการศึกษา	1.90	5.00	3.78	0.57	-0.37	0.27
2) ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.00	5.00	4.04	0.59	-0.38	0.16
3) ด้านการมีส่วนร่วมของนักศึกษา	1.00	5.00	3.38	0.78	-0.65	0.60

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่ามาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล สูงสุด รองลงมาคือ ด้านด้านคุณธรรม จริยธรรม และด้านทักษะการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 8.28, 8.05 และ 7.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.14, 1.14 และ 1.10 ตามลำดับ คุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านทัศนคติ มีค่าเฉลี่ย 3.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.51 ความเหมาะสมของหลักสูตร ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ความมุ่งหมายของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 4.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.58 การสนับสนุนของสถาบัน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 3.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 ส่วนการจัดการศึกษา ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 4.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.59

ผลการวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (SEM)

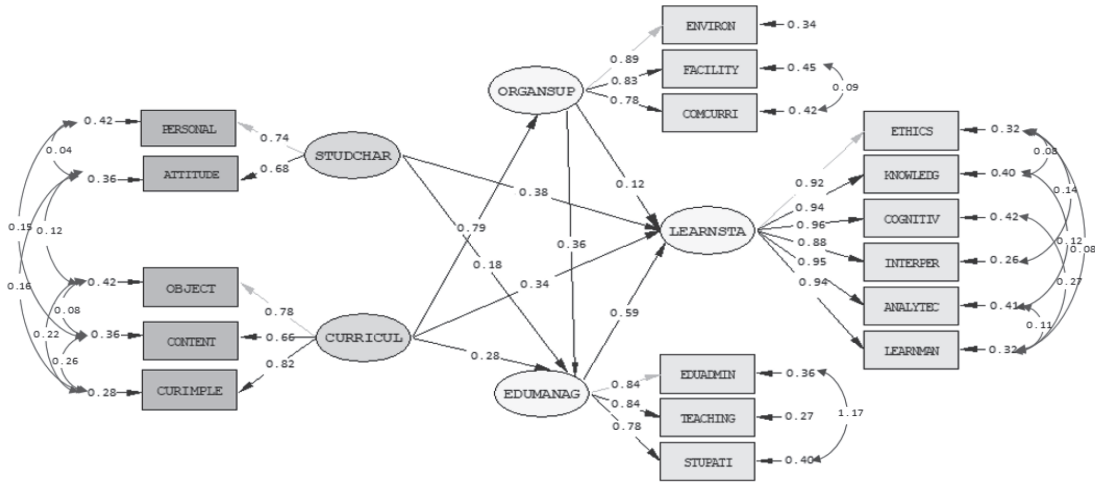
ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของบุพปัจจัยที่มีผลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ข้อมูลที่ได้จากการเก็บภาคสนามกับแบบจำลองที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้มีผลการเข้ากันได้ดี ซึ่งได้ค่าสถิติที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของความพอเหมาะพอดีของแบบจำลองที่พิจารณาได้จากค่า Chi square น้อยลงเป็น 187.20 และค่าสถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างอัตราความผันแปรของข้อมูลที่เก็บภาคสนามกับความผันแปรร่วมของแบบจำลอง (RMSEA) ได้ค่าเท่ากับ 0.024 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นอกจากนี้ สถิติความเข้ากันได้ดีค่าอื่นๆ นำเสนอไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าสถิติวัดการเข้ากันได้ของโมเดลองค์ประกอบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ระหว่างก่อนและหลังการปรับปรุงโมเดล

ตัวชี้วัด	เกณฑ์เข้ากันได้ดีกับข้อมูล	ค่าก่อนปรับปรุง	ค่าหลังปรับปรุง
Chi square –sig	>0.05 เข้าได้ดี	0.000	0.0521
RMSEA	< 0.05 เข้าได้ดีมาก	0.114	0.024
RMR	<0.05 เข้าได้ดีมาก	0.044	0.021
SRMR	<0.05 เข้าได้ดี	0.075	0.024
GFI	>0.90 เข้าได้ดี	0.84	0.96
AGFI	>0.90 เข้าได้ดี	0.77	0.94
CFI	>0.90 เข้าได้ดี	0.82	0.98
PGFI	>0.50 เข้าได้ดี	0.62	0.84
NFI	>0.90 เข้าได้ดี	0.78	0.96
PNFI	<NFI (0.96) เข้าได้ดี	0.76	0.72
CN	ไม่น้อยกว่า 200.00	115.88	362.34

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์แบบจำลองกับข้อมูลเชิงประจักษ์และหลังการปรับปรุง พบว่า แบบจำลองมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น ซึ่งพิจารณาจากดัชนีความเหมาะสมพอดีของแบบจำลอง (goodness-of-fit) พบว่า ส่วนใหญ่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และข้อมูลเข้ากันได้ดีกับแบบจำลองที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้

การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้างสำหรับวิเคราะห์เส้นทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในรูปแบบสมการโครงสร้างที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทุกตัวที่มีต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา สามารถอธิบายและแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรทุกตัว ดังภาพที่ 2

Chi-Square=187.20, df=138, P-value=0.0521, RMSEA=0.024

ภาพที่ 2 เส้นทางการสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้
ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา

ผลการวิเคราะห์ พบว่า แบบจำลองที่ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้มีผลการเข้ากันได้ดี ซึ่งได้ค่าสถิติที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของความพอเหมาะพอดีของแบบจำลองที่พิจารณาได้จากค่า Chi square น้อยลงเป็น 187.20 และค่าสถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างอัตราความผันแปรของข้อมูลที่เก็บภาคสนามกับความผันแปรร่วมของแบบจำลอง (RMSEA) ได้ค่าเท่ากับ 0.042 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 และเส้นทางการสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวมีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรตาม รวมถึงการมีอิทธิพลทางอ้อม ที่ส่งผลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา

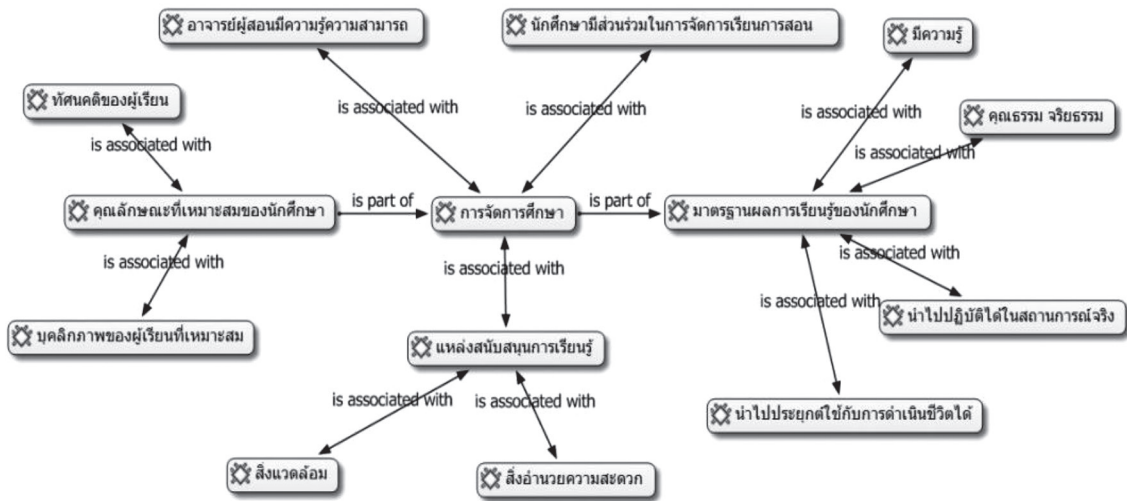
ตัวแปรผล	อิทธิพล	ปัจจัย			
		คุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา	ความเหมาะสมของหลักสูตร	การสนับสนุนของสถาบัน	การจัดการศึกษา
การสนับสนุนของสถาบัน	ทางตรง	-	0.79*		
	ทางอ้อม	-	-		
	รวม	-	0.79*		
การจัดการศึกษา	ทางตรง	0.18	0.28*	0.36*	
	ทางอ้อม	-	0.52*	-	
	รวม	0.18	0.80*	0.36*	
มาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา	ทางตรง	0.38*	0.34*	0.12	0.59*
	ทางอ้อม	0.16	0.57*	0.15	-
	รวม	0.54*	0.91*	0.27	0.59*

จากตารางที่ 3 พบว่า มาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ปัจจัย เรียงตามลำดับขนาดของอิทธิพล ได้แก่ ความเหมาะสมของหลักสูตรการจัดการศึกษา และคุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา โดยมีขนาดอิทธิพลรวมเท่ากับ 0.91, 0.59 และ 0.54 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยด้านการสนับสนุนของสถาบัน พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาจากอิทธิพลทางตรงจะพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงสูงสุดต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ได้แก่ การจัดการศึกษา คุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา และความเหมาะสมของหลักสูตร โดยมีขนาดอิทธิพลทางตรงเท่ากับ 0.59, 0.38 และ 0.34 ตามลำดับ

ทั้งนี้ยังพบว่าปัจจัยในด้านความเหมาะสมของหลักสูตร และการสนับสนุนของสถาบันของสถาบัน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลส่งผ่านการจัดการศึกษาไปยังมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาด้วยขนาดอิทธิพล 0.80 และ 0.36 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยโปรแกรม ATLAS.ti

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามรายละเอียดดังนำเสนอไป เมื่อวิเคราะห์ความเชื่อมโยงของข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์นักศึกษา ผลการเชื่อมโยงข้อมูล ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ส่งผลต่อมาตรฐานการเรียนรู้ตามความคิดเห็นของนักศึกษา

จากภาพที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ผลการสัมพัทธ์ความคิดเห็นของนักศึกษา พบความสอดคล้องของข้อมูล ส่วนใหญ่กับผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ คือ มาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา มีความเกี่ยวข้องกับการมีความรู้ การมีคุณธรรม จริยธรรมที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา และนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ ข้อมูลยังแสดงให้เห็นอีกว่า มาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษายังมีปัจจัยในด้านการจัดการศึกษา และคุณลักษณะของนักศึกษาที่เหมาะสมกับการเรียนสาขาวิชาพลศึกษาด้วย

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยของมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา พบว่าประกอบด้วย คุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษา ได้แก่ ด้านทัศนคติต่อวิชาชีพของนักศึกษา และด้านบุคลิกภาพของนักศึกษา ความเหมาะสมของหลักสูตร ได้แก่ ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร ด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร และด้านการนำหลักสูตรไปใช้ การสนับสนุนของสถาบัน ได้แก่ ด้านการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน และด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร รวมทั้งการบริหารจัดการ ได้แก่ ด้านการบริหารจัดการศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการมีส่วนร่วมของนักศึกษา และนำมาซึ่งข้อเสนอแนะในการนำผล การวิจัยไปใช้ตั้งรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้: จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษามากที่สุดคือ ความเหมาะสมของหลักสูตร นำมาสู่การให้ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนามาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษา ดังนี้

1) สถาบันการพลศึกษา ควรมีการนำผลการวิจัยไปกำหนดความเหมาะสมของหลักสูตร เนื่องจากเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการพัฒนามาตรฐานการเรียนรู้ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ให้นักศึกษามีความสามารถด้านความเป็นครูพลศึกษา ปลูกฝังความมีน้ำใจนักกีฬา และส่งเสริมการเป็นผู้นำทางด้านภารกิจ

2) ในการจัดการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ควรให้นักศึกษามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในการกำหนดประเด็นกิจกรรมการพัฒนาการเรียนการสอน และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน

3) สถาบันการพลศึกษา ควรมีการฝึกนักศึกษาให้เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยและวางตนอย่างเหมาะสม ประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี และมีความกระตือรือร้นในการเรียน

4) ผู้รับผิดชอบหลักสูตรต้องมีการทบทวน วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างเนื้อหาวิชาของหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้กับความมุ่งหมายของหลักสูตร และรายละเอียดของหลักสูตร รวมถึงการถ่ายทอดลงสู่อาจารย์ผู้สอน เพื่อให้การนำหลักสูตรไปใช้มีความสอดคล้องเป็นไปตามที่เป้าหมายหลักสูตรกำหนด

5) จากข้อมูลการสัมภาษณ์พบว่า รายวิชาเอกพลศึกษาบังคับปฏิบัติในโครงสร้างหลักสูตรกำหนดให้เรียนสองกลุ่มวิชาทักษะและการสอนและกลุ่มกลวิธีการฝึกและการจัดการ ซึ่งมีเนื้อหามากเกินไป ทำให้ผู้สอนไม่สามารถสอนเน้นเนื้อหาให้นักศึกษาเกิดความเชี่ยวชาญในแต่ละหัวข้อได้ ดังนั้น ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรในส่วนจากรายวิชาเอกพลศึกษาบังคับปฏิบัติ ให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นสามกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวิชาทักษะและการสอน กลุ่มวิชาการตัดสินกีฬา และกลุ่มกลวิธีการฝึกและการจัดการ

การจัดการศึกษาผลการวิจัยที่พบว่า เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ในขณะที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการจัดการศึกษาขึ้นอยู่กับองค์ประกอบด้านการจัดการเรียนการสอนในระดับมาก ส่วนด้านการบริหารจัดการศึกษา และด้านการมีส่วนร่วมของนักศึกษา มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างมากตามลำดับ นำมาสู่ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1) คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา ควรมีการกำหนดกระบวนการและขั้นตอนการกำกับและติดตามผลการจัดการเรียนการสอนของทุกวิทยาเขต ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร โดยพิจารณาจากอาจารย์ผู้สอนที่มีวุฒิตรงกับวิชาที่สอนหรือมีความเชี่ยวชาญในรายวิชาที่ต้องรับผิดชอบในทุกรายวิชาที่เปิดสอนครบตามหลักสูตร

2) คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาแต่ละวิทยาเขต ควรมีการนิเทศภายใน ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนแต่ละรายวิชา โดยให้เป็นไปตามคำอธิบายรายวิชา และตาม มคอ. 3 ที่ได้จัดทำส่งก่อนที่จะมีการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งกระบวนการวัดและประเมินผลด้วย

3) คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาแต่ละวิทยาเขต ควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการให้การปรึกษาและช่วยเหลือด้านการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งการอำนวยความสะดวกเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินการจัดการเรียนการสอน

4) อาจารย์ผู้สอนแต่ละรายวิชาควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาที่เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอน ตั้งแต่ขั้นตอนการเลือกรายวิชา กระบวนการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาวิชาการ กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียน รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนของผู้เรียน

นอกจากนั้น ผลการวิจัยยังพบว่า คุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษาส่งผลต่อมาตรฐานผลการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา สถาบันการพลศึกษา ในขณะที่นักศึกษามีความคิดเห็นว่าคุณลักษณะที่เหมาะสมของนักศึกษาขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ด้านทัศนคติ และบุคลิกภาพในระดับค่อนข้างมากตามลำดับ นำมาสู่ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1) ผู้บริหาร อาจารย์ประจำหลักสูตร และอาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา แต่ละวิทยาเขต ควรให้ความสนใจให้นักศึกษามีจิตสำนึกในเชิงบวกเกี่ยวกับการเรียนในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา และมีจัดกระบวนการจัดการศึกษาให้นักศึกษาได้ใช้ชีวิตในช่วงระหว่างการเรียนอย่างมีความสุข เพื่อให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนสาขา วิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา

2) คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา แต่ละวิทยาเขต ควรจัดกิจกรรมที่สร้างเสริมให้กับนักศึกษาได้เกิดความรู้ และความรักในวิชาชีพพลศึกษา เพื่อเป็นสร้างความมั่นใจและเชื่อมั่น รวมทั้งเป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดทัศนคติที่ดี

3) คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา แต่ละวิทยาเขต ควรมีการกำหนดคุณลักษณะของนักศึกษาที่เหมาะสมกับการเรียนสาขาวิชาพลศึกษา และต้องมีการคัดเลือกบุคลิกภาพ ตั้งแต่กระบวนการคัดเลือกผู้สมัครเข้ามาก่อนที่จะเรียน เพื่อให้ได้นักศึกษาที่มาเรียนสาขาพลศึกษามีความเหมาะสมเกิดประโยชน์สูงสุด และเมื่อเข้าสู่ระบบการศึกษาแล้วต้องมีการพัฒนาและสร้างเสริมบุคลิกภาพของนักศึกษาให้เป็นที่ต้องการของสังคม รวมทั้งจะทำให้นักศึกษาบรรลุเป้าหมายในการเรียนมากยิ่งขึ้น

Reference

Danielson, C. (2014). *Framework for Teaching*. Retrieved December 23, 2017, from <http://education.ky.gov/teachers/pges/tpges/documents/Kentucky%20framework%20for%20teaching.pdf>.

Grodsky, R. (2015). *Clubs and organizations handbook*. Retrieved September 28, 2017, from <http://www.mcgeorge.edu/Documents/Policies/CSOHandbook.pdf>.

Institute of Physical Education. (2013). *Bachelor of education program in physical education*. Bangkok: Ministry of Tourism and Sports. [in thai]

- Karaaslan, O., Diken, I., & Mahoney, G. (2013). A randomized control their of responsive teaching with young Turkish children and their mothers. *Topic in early childhood special education*, **33**, 18-27.
- Korczak, P., Smart, J., Delgado, R., Strobel, T. M., & Bradford, C. (2014). Auditory steady-state responses. *Journal of the American Academy of Audiology*, **23**(3), 146-170.
- Matsunaga, M. (2010). How to factor-analyze your data right: Do's, don'ts, and how-to's. *International Journal of Psychological Research*, **3**(1), 97-110.
- Ministry of Education. (2009). *Thai qualifications framework for higher education*. Retrieved November 24, 2017, from <http://www.mua.go.th/users/tqf-hed/news/FilesNews/FilesNews2/news2.pdf>. [in thai]
- Prachaya Vesarach. (2002). *Principles of education administration*. Bangkok: Office for Educational Reform. [in thai]
- Suchat Prasitrattasin. (2013). *Applications of statistical methods in research*. Bangkok: Samlada. [in thai]
- The Higher Education Commission. (2009). *Thai qualifications framework for higher education*. Retrieved November 6, 2017, from <http://www.mua.go.th/users/tqf-hed/news/FilesNews/FilesNews3/New328072552.pdf>. [in thai]

Received : 28 May, 2018

Revised : 11 September, 2018

Accepted : 23 November, 2018

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การประถมศึกษาของเขต 2

ธวัชชัย งามเสงี่ยม
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 3) สร้างสมการพยากรณ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ปัจจัยที่ศึกษาได้แก่การบริหารงานวิชาการ การบริหารงานบุคคล การบริหารงบประมาณ การบริหารงานทั่วไป และการมีส่วนร่วม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้บริหาร รองผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 จำนวน 354 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคือแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.33–0.89 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับอยู่ที่ 0.98 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การประถมศึกษาของเขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล และปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ยกเว้นปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไปอยู่ในระดับมากที่สุด
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การประถมศึกษาของเขต 2 ได้แก่ ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม โดยมีสัมพันธกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. ปัจจัยที่มีอำนาจพยากรณ์การส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาของเขต 2 เรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดคือ ปัจจัยด้าน

Corresponding Author: ธวัชชัย งามเสงี่ยม คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
E-mail: tawatchai.edu54@icloud.com

การบริหารงานบุคคล (X_2) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X_5) ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป (X_4) ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ (X_1) และปัจจัยด้านการบริหารงบประมาณ (X_3) โดยปัจจัยทั้งหมดร่วมกันพยากรณ์การส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ระยอง เขต 2 ได้ร้อยละ 86.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สามารถเขียนเป็นสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ ดังนี้ $\hat{Y} = 6.438 + .228(X_2) + .255(X_5) + .222(X_4) + .177(X_1) + .140(X_3)$

คำสำคัญ: ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง / การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน

FACTORS INFLUENCING ON SUPPORTING THE PHILOSOPHY OF SUFFICIENCY ECONOMY PROJECTS OF SCHOOLS IN THE RAYONG PRIMARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 2

Thawatchai Ngarmsa-ngiam

Educational administration; m. Ed. (educational administration)

Abstracts

The purposes of this research were to study the factors influencing on the supporting the Philosophy of Sufficiency Economy projects of schools in the Rayong Primary Educational Service Area Office 2. The factors in this study were: 1) academic administration; 2) budget administration; 3) personnel administration; 4) general affairs administration; and 5) educational participation. The 354 samples consisting of 63 school directors and deputy school directors and 291 teachers, were selected by multistage sampling technique. The instruments used for collecting the data was a five- scale rating questionnaire. The item reliability of the questionnaire was found between 0.33- 0.89 and the reliability of the whole questionnaire was 0.98. The statistics used for data analysis were arithmetic mean, frequency, standard deviation, Pearson product moment correlation coefficient and Stepwise multiple regression analysis.

The research findings were as follows:

1. The factors influencing on the supporting the Philosophy of Sufficiency Economy projects of schools in the Rayong Primary Educational Service Area Office 2 were found at a high level ranking in descending order: 1) educational participation; 2) academic administration; 3) personnel administration; and 4) budget administration. However the general affairs administration was found at a highest level.

2. The factors that correlated the supporting the Philosophy of Sufficiency Economy projects of schools in the Rayong Primary Educational Service Area Office 2 comprised academic administration, personnel administration, budget administration, general affairs

Corresponding Author: Thawatchai Ngarmsa-ngiam, Faculty of Education Burapha University.

E-mail: tawatchai.edu54@icloud.com

administration and educational participation. They were positive correlated with statistically significance at 0.01

3. The factors that were able to predict the supporting the Philosophy of Sufficiency Economy projects of schools in the Rayong Primary Educational Service Area Office 2 comprised personnel administration (X_2), educational participation (X_5), general affairs administration (X_4), academic administration (X_1) and budget administration (X_3). All factors were able to predict the supporting the Philosophy of Sufficiency Economy projects as a whole at 86.5 percent with the significant difference of $p < 0.01$. The raw data equation was shown as follows:

$$\hat{Y} = 6.438 + .228(X_2) + .255(X_5) + .222(X_4) + .177(X_1) + .140(X_3)$$

Keyword: the philosophy of sufficiency economy / stepwise multiple regression analysis

บทนำ

“เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ทรงมีพระราชดำรัสชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตแก่พสกนิกรชาวไทยมาโดยตลอดนานกว่า 30 ปี ตั้งแต่ก่อนวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจปี 2540 และหลังจากนั้นทรงเน้นย้ำแนวทางการแก้ไขเพื่อให้รอดพ้นวิกฤติที่จะสามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนภายใต้กระแสความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งนี้ยังเป็นปรัชญาซึ่งถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัวระดับชุมชนจนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Office of the Sufficiency Economy Movement Subcommittee, 2007) กระทรวงศึกษาธิการได้เริ่มโครงการขับเคลื่อนหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549 โดยร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น คณะกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงด้านการศึกษาและเยาวชน โครงการวิจัยเศรษฐกิจพอเพียง สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ รวมถึงหน่วยงานภาคีร่วมดำเนินการโครงการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยกำหนดนโยบายให้หน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการร่วมดำเนินโครงการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่สถานศึกษา เป็นการนำเอาหลักปรัชญาพอเพียงซึ่งประกอบด้วยหลัก 3 ห่วง 2 เงื่อนไข คือ พอประมาณ มีเหตุผล มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี มีความรู้ มีคุณธรรม ซึ่งจะนำไปสู่ชีวิต เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมในการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่สถานศึกษา สำหรับสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ผู้บริหารสถานศึกษาแต่ละโรงเรียนได้มีส่วนร่วมในการดำเนินการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงนำมาทำเป็นโครงการส่งเสริมปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในโรงเรียนของตน มีการส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากร และภูมิปัญญาท้องถิ่น ได้มีส่วนร่วมนำแนวคิด มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการดำเนินชีวิตประจำวัน และร่วมเป็นพลังผลักดันให้เกิดผลสำเร็จ เช่น โครงการปากน้ำพังรัตสถานศึกษาแห่งความพอเพียง ของโรงเรียนวัดปากน้ำพังรัต มีการเพาะเห็ด ธนาคารชยะ ปลูกผักสวนครัว ออมทรัพย์ เป็นต้น โครงการตามรอยพ่อกับความพอเพียงตอนการทำนาของโรงเรียนบ้านเนินสมบุรณ์ โครงการพอเพียงที่บ้านหนองไทรของโรงเรียนบ้านหนองไทร โครงการพอเพียงตามหลัก “ปรัชญาของพ่อหลวง” ของโรงเรียนวัดไตรรัตนาราม มีการทำปุ๋ยหมักชีวภาพ โครงการบึงตะกาดร่วมใจสู่ชีวิตพอเพียงของโรงเรียนบ้านบึงตะกาด โครงการดอกไม้แห่งความดีสู่วิถีพอเพียงที่ตะเคียนงาม การทำชาใบชาของกลุ่มโรงเรียนชุมชนวัดตะเคียนงาม โครงการภูมิปัญญาท้องถิ่นตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนวัดพลงช้างเผือก จังหวัดระยอง มีภูมิปัญญาท้องถิ่นมาให้ความรู้กับนักเรียนในเรื่องต่างๆ ซึ่งโครงการเหล่านี้เป็นเพียงแค่บางส่วนที่ผู้วิจัยได้หยิบยกมาเป็นตัวอย่าง และกิจกรรมของแต่ละโรงเรียนส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการปลูกผักสวนครัว การทำนา การจัดเก็บขยะ การออมทรัพย์ การทำน้ำผลไม้ การอบรมพุทธศาสนา การตัดผม การสานตะกร้า การทำขนม การเลี้ยงปลา รวมถึงการแปรรูปอาหาร การทำสบู่ น้ำยาล้างจาน เป็นต้น (Office of Rayong Primary Education Service Area 2, 2012)

การขับเคลื่อนหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่สถานศึกษาของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2 ปี พ.ศ. 2554 พบว่า โรงเรียนที่ผ่านการประเมินสถานศึกษาพอเพียงระดับประเทศมีเพียง 11 แห่งเท่านั้น หมายความว่าโรงเรียนอีก 77 แห่งยังประสบปัญหาในการดำเนินการโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เนื่องจากมีงบประมาณที่จำกัดในการดำเนินการ โรงเรียนไม่สามารถจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ ในการจัดกิจกรรมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงได้ รวมทั้งยังไม่มีการจัดการกับผลผลิตที่ได้จากการจัดกิจกรรมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของแต่ละโรงเรียนที่มีมากเกินไปเกินความต้องการ เป็นต้น (Office of Rayong Primary Education Service Area 2, 2012) จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ปัจจัยเงื่อนไขความสำเร็จในการขับเคลื่อนนโยบายปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงคือความร่วมมือของผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะผู้นำของชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ครูเรือนในหมู่บ้าน ผู้นำท้องถิ่น ผู้บริหารสถานศึกษา บุคลากรในองค์กร (Keardkhum, K., 2009) องค์กรที่มีผู้บริหารและพนักงานที่มีความศรัทธาในปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ให้ความสำคัญกับการปรับเปลี่ยนระบบการบริหารงาน ปรับพฤติกรรมการทำงาน ฟังตนเองได้ ส่งเสริมการเรียนรู้จากการปฏิบัติมีประสบการณ์ตรง เพื่อให้เกิดความตระหนัก มีความเข้าใจในแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การมีส่วนร่วมของบุคลากรขยายผลไปสู่ชุมชนด้วยการพัฒนาองค์กร ให้เป็นต้นแบบการเรียนรู้ ความเชื่อมั่นศรัทธา (Ploy Wan, P., 2010) การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ระดับความเข้าใจทัศนคติ (Pichayamanhoo, N., & Lapsomboondee, A., 2014)

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2 เพื่อจะได้ทราบถึงปัจจัยที่เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงให้ประสบความสำเร็จต่อไป อันจะส่งผลให้การพัฒนาประเทศก้าวหน้าไปอย่างสมดุล มั่นคงและยั่งยืน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน ทั้งด้านชีวิต เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยี อันจะนำไปสู่ ความเป็นอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2
2. เพื่อศึกษาการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมกับการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2

4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ในทางบวก

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 สามารถพยากรณ์การส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ได้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้บริหาร รองผู้บริหาร และครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 1,246 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ครั้งนี้คือ ผู้บริหาร รองผู้บริหาร และครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ปีการศึกษา 2560 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยเปิดตารางเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970: 607-610) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 354 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 แบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม จำนวน 50 ข้อ ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน และด้านพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษา จำนวน 29 ข้อ ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามตามกรอบแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกรอบแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การบริหารการศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แนวคิดการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน แนวคิดการพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษา และแนวคิดบทบาทของชุมชนในการมีส่วนร่วม รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมโครงการเศรษฐกิจพอเพียงในโรงเรียน การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้านความตรงและความเที่ยง พบว่า เครื่องมือมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด (IOC) ระหว่าง 0.67-1.00 ผ่านเกณฑ์ทุกข้อ ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-Total

Correlation) มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.33–0.89 และค่าความเที่ยง (Reliability) ทั้งฉบับโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1990: 202-204) มีเท่ากับ 0.98 แบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความตรงและความเที่ยงสูง เหมาะนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากผู้บริหารสถานศึกษาและครูในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยองเขต 2 ปีการศึกษา 2560 ได้รับแบบสอบถามคืน จำนวน 354 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อทำการบันทึกข้อมูลและดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูปต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม และการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เป็นรายข้อและรายด้านและจัดเรียงลำดับ การหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมกับการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 2 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และการสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 2 โดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis) เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระมากกว่า 1 ตัว กับตัวแปรตาม 1 ตัว ในเชิงเส้นตรง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช, 2547) สมการถดถอยพหุคูณเชิงเส้น สามารถเขียนได้ $\hat{Y} = \beta_0 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_k X_k + \hat{\mu}_1$

เมื่อ \hat{Y} คือ ค่าสังเกตตัวที่ i ของตัวแปรตาม

X_1, X_2, \dots, X_k , คือ ตัวแปรอิสระซึ่งสมมติว่ามีอยู่ k ตัว

β_0 คือ ค่า \hat{Y} เมื่อ $X=0$

$\beta_1, \beta_2 \dots \beta_k$ คือ ค่าประมาณสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรอิสระ

ผลการวิจัย

สรุปผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. การศึกษาปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 2 พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการเศรษฐกิจพอเพียงในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 โดยรวมและรายด้าน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการเศรษฐกิจพอเพียง	n = 354		ระดับ	อันดับ
	\bar{X}	SD		
ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ	4.47	.52	มาก	3
ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล	4.46	.51	มาก	4
ปัจจัยด้านการบริหารงบประมาณ	4.45	.51	มาก	5
ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป	4.50	.51	มากที่สุด	1
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม	4.48	.47	มาก	2
โดยรวม	4.47	.46	มาก	

2. การศึกษาปัจจัยการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับของการส่งเสริมโครงการเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ด้านหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมและรายด้าน

การส่งเสริมโครงการเศรษฐกิจพอเพียง	n = 354		ระดับ	อันดับ
	\bar{X}	SD		
1. หลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.49	.50	มาก	1
2. การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	4.49	.50	มาก	1
3. การพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษา	4.47	.47	มาก	2
โดยรวม	4.47	.44	มาก	

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ได้แก่ ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ (X_1) ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล (X_2) ปัจจัยด้านการบริหารงบประมาณ (X_3) ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป (X_4) และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X_5) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.701 ถึง 0.934 โดยทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 ในทิศทางทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2

ปัจจัยที่ส่งผลต่อโครงการฯ	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	Y ₁	Y ₂	Y ₃	Y
ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ (X ₁)	1	.800**	.782**	.735**	.787**	.732**	.718**	.703**	.833**
ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล (X ₂)		1	.824**	.776**	.794**	.754**	.739**	.739**	.860**
ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ (X ₃)			1	.773**	.769**	.751**	.715**	.701**	.834**
ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป (X ₄)				1	.786**	.738**	.747**	.696**	.838**
ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X ₅)					1	.767**	.762**	.724**	.857**
หลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Y ₁)						1	.778**	.765**	.849**
การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน (Y ₂)							1	.785**	.934**
การพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษา (Y ₃)								1	.922**
การส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (Y)									1

**p < .01

4. การสร้างสมการพยากรณ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2 พบว่า ปัจจัยที่มีอำนาจพยากรณ์การส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2 เรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดคือ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล (X₂) ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม (X₅) ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป (X₄) ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ (X₁) และปัจจัยด้านการบริหารงบประมาณ (X₃) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสะสมของทั้ง 5 ปัจจัยเท่ากับ 0.93 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ทั้ง 5 ปัจจัยรวมกันสามารถทำนายการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2 ได้ 86.50 เปอร์เซ็นต์ (ดังตารางที่ 4) สามารถสร้างสมการพยากรณ์ระดับปัจจัยที่ส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากระบี่ เขต 2 ในรูปคะแนนดิบดังนี้

$$\hat{Y} = 6.438 + .228(X_2) + .255(X_5) + .222(X_4) + .177(X_1) + .140(X_3)$$

ตารางที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรพยากรณ์ที่ใช้พยากรณ์การส่งเสริมโครงการ
ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระยาศรีของ
เขต 2

ตัวแปรพยากรณ์	<i>b</i>	<i>SE_b</i>	β	<i>t</i>	<i>p</i>
X_2	.228	.041	.228	5.519**	.000
X_5	.255	.039	.255	6.594**	.000
X_4	.222	.036	.222	6.124**	.000
X_1	.177	.038	.177	4.715**	.000
X_3	.140	.039	.140	3.547**	.000

***p* < 0.01

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้นำประเด็นสำคัญจากการค้นพบมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล ปัจจัยด้านการบริหารงานงบประมาณ ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไป และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระยาศรีของเขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไปอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้บริหารสถานศึกษา ก่อนเข้าสู่ตำแหน่งการบริหารโรงเรียนต้องผ่านการสอบคัดเลือกและผ่านการอบรมหลักสูตรเตรียมผู้บริหารสถานศึกษาจากสถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา เมื่อพิจารณาปัจจัยรายด้านพบว่ามีประเด็นอภิปรายดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านการบริหารงานวิชาการโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้บริหารสถานศึกษามีความตระหนักในบทบาท ภาระหน้าที่ในการจัดการศึกษาตามแนวนโยบายโดยเฉพาะการขับเคลื่อนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนรู้จักใช้ชีวิตที่พอเพียง เห็นคุณค่าของทรัพยากรต่างๆ โดยใช้รูปแบบการจัดการศึกษาบนพื้นฐานหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ใช้คุณธรรมเป็นพื้นฐานของระบบการเรียนรู้ เชื่อมโยงความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา สถาบันครอบครัว ชุมชน สังคม ดังที่ (Ministry of Education, 2007) ได้กล่าวว่า งานวิชาการเป็นงานหลักหรือเป็นภารกิจหลักของสถานศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สถานศึกษา ชุมชน ท้องถิ่น การมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญทำให้สถานศึกษามีความเข้มแข็ง ในการบริหารและการจัดการ สามารถพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลประเมินผล สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Pannawong, S., 2008) ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหารจัดการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโรงเรียนนาหว้าพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 พบว่า การบริหารการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

โดยรวมทั้ง 4 กลุ่มงาน คือ กลุ่มบริหารวิชาการ กลุ่มบริหารงบประมาณ กลุ่มบริหารงานบุคคลและกลุ่มงานบริหารงานทั่วไป มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

1.2 ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคลโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่อยู่ในระดับมากที่สุดคือ การเลื่อนขั้นของบุคลากรอย่างเหมาะสมโดยเน้นที่ผลงาน การบริหารงานบุคคลในเรื่องคุณธรรมจริยธรรม ความเสมอภาค ให้สอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและการคัดเลือกสรรหาบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เหมาะสมกับตำแหน่ง โดยยึดหลักคุณธรรมจริยธรรม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้บริหารสถานศึกษาให้ความสำคัญและมีการลงปฏิบัติอย่างแท้จริง มีการวางแผนการปฏิบัติงานของบุคลากรให้มีความเหมาะสมกับศักยภาพของแต่ละบุคคล เป็นหลักคิดและหลักปฏิบัติของประชาชนทุกระดับเป็นการพัฒนาตนเอง พัฒนาคอร์ปรั้ว พัฒนาชุมชน พัฒนาประเทศชาติ ตระหนักถึงคุณค่าประยุกต์ใช้สืบสานภูมิปัญญา มีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาในทุกระดับให้เกิดความสมดุลทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม เมื่อนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเข้ามาพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน จึงทำให้ประสิทธิผลการ บริหารโรงเรียนอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Karnchanit Tanai, 2008) ได้ศึกษาเรื่องการน้อมนำแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติในโรงเรียนบ้านเทิดไทย อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย เสนอแนะว่าผู้บริหารสถานศึกษาและครูควรมีการปลูกฝังค่านิยมตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงให้เกิดขึ้นกับนักเรียนให้มาก ครูและบุคลากรในสถานศึกษาควรได้รับการอบรม สัมมนาหรือศึกษาดูงานเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

1.3 ปัจจัยด้านการบริหารงบประมาณโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือการวางแผนการบริหารจัดการงบประมาณของสถานศึกษาที่สอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การประชุมชี้แจงการดำเนินการบริหารจัดการงบประมาณให้บุคลากรและผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ และการพิจารณาร่วมกันเพื่อหาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบต่อการบริหารจัดการงบประมาณของสถานศึกษาพร้อมทั้งหาแนวทางแก้ไข ปรับปรุง พัฒนา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การบริหารงบประมาณของโรงเรียนใช้หลักตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารงบประมาณเพื่อความเสี่ยงให้เหลือน้อยที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Chuaytrakul, D., 2008) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่าปัจจัยเสี่ยงในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ ด้านการเรียนการสอน การเงิน ด้านความมั่นใจทางการศึกษา ด้านสิ่งแวดล้อมและด้านการบริหารจัดการความปลอดภัยและแนวทางการบริหารความเสี่ยงในสถานศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน

1.4 ปัจจัยด้านการบริหารงานทั่วไปโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การประสานสัมพันธ์กับชุมชนให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ผู้บริหารสถานศึกษาให้ความสำคัญในการเสริมสร้างบรรยากาศในสถานศึกษา อาคารสถานที่ สิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Thiputai, R., 2011) การนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่สถานศึกษาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 2 พบว่าผู้บริหารให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศในสถานศึกษาปรากฏเห็นเด่นชัดเป็นรูปธรรม

1.5 ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือการที่ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ของโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา การเปิดโอกาสให้บุคลากรของสถานศึกษามีส่วนร่วมในการกำหนดหลักเกณฑ์/คัดเลือก การดำเนินโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักเกณฑ์/คัดเลือก การดำเนินโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเปิดโอกาสให้บุคลากรมีความเชื่อมโยงใกล้ชิดกับการดำเนินกิจการและการตัดสินใจ ซึ่งก่อให้เกิดผลดีต่อการขับเคลื่อนองค์กรหรือเครือข่าย เนื่องจากผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมย่อมเกิดความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการบริหาร ความคิดเห็นถูกรับฟังและนำไปปฏิบัติเพื่อพัฒนา และที่สำคัญผู้ที่มีส่วนร่วมจะทำให้รู้สึกเป็นเจ้าของโครงการหรือองค์กร ความรู้สึกเป็นเจ้าของจะเป็นพลังในการขับเคลื่อนองค์กรและหน่วยงานที่ดีที่สุดในการพัฒนา สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Saengsuwan, N., 2012) ศึกษาความสำเร็จในการขับเคลื่อนปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการขับเคลื่อนนั้นพบได้จากการที่ประชาชนมีความตระหนัก ฟังพาดตนเอง การสร้างพลังชุมชน ผู้นำชุมชน องค์กรต่างๆ ในหมู่บ้าน ซึ่งเป็นกลไกในการสร้างความเข้มแข็งในชุมชน บนพื้นฐานระบบเครือข่าย วัฒนธรรมประเพณีที่สืบทอดกันมาอย่างเหนียวแน่น

2. การส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาระยะของ เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อด้านพบว่า

2.1 ปัจจัยด้านหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าเกือบทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การมีแผนจัดการเรียนที่บูรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างๆ ตามมาตรฐานการเรียนรู้ มีการวัดผลและประเมินผล สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการศึกษาตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นการสนองนโยบายตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่สนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียน ใฝ่เรียน แสวงหาความรู้ และเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามอัธยาศัยอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อสร้างเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Charoenrat, R., 2008) และ (Pamprom, V., 2008) พบว่า ประสิทธิภาพการจัดการศึกษาตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก

2.2 ปัจจัยด้านการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา/พัฒนาสถานศึกษา/ชุมชน ด้านเศรษฐกิจ/สังคม/สิ่งแวดล้อม/วัฒนธรรม ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง การติดตามผลการจัดกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมรณรงค์เรียน และกิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการประยุกต์ใช้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น/วัฒนธรรม/หลักคำสอนทางศาสนา ในการจัดกิจกรรมนักเรียนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Pamprom, V., 2008)

ได้ศึกษาสภาพและประสิทธิภาพและประสิทธิผลการจัดการศึกษาตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในโรงเรียนคุณธรรมชั้นนำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 พบว่า ประสิทธิภาพผลการจัดการศึกษาตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ครูผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน อยู่ในระดับมาก

2.3 ปัจจัยด้านพัฒนาบุคลากรสถานศึกษา พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การประเมินผลการดำเนินการ/แก้ไข/ปรับปรุง/พัฒนาโครงการ/กิจกรรม/มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตสู่บุคคลในครอบครัวและชุมชน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก โรงเรียนได้จัดแหล่งเรียนรู้เพื่อพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนและชุมชน มีการจัดโครงการศึกษาดูงานในโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จในการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Pamprom, V., 2008) ได้ศึกษาสภาพและประสิทธิภาพและประสิทธิผลการจัดการศึกษาตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในโรงเรียนคุณธรรมชั้นนำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 1 พบว่า ประสิทธิภาพผลการจัดการศึกษาตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงตามความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ครูผู้สอน ด้านการพัฒนาบุคลากร อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงให้ประสบความสำเร็จมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านการบริหารงานบุคคล รองลงมาคือ ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านการบริหารบุคคล ควรมีการเลื่อนขั้นของบุคลากรอย่างเหมาะสมโดยเน้นที่ผลงาน มีการบริหารงานบุคคลในเรื่องคุณธรรมจริยธรรม ความเสมอภาค ให้สอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และคัดเลือกสรรหาบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เหมาะสมกับตำแหน่ง โดยยึดหลักคุณธรรมจริยธรรม องค์กรหรือสถานศึกษา

2. ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วม ควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ของโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา เปิดโอกาสให้บุคลากรของสถานศึกษามีส่วนร่วมในการกำหนดหลักเกณฑ์/คัดเลือก การดำเนินโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดหลักเกณฑ์/คัดเลือก การดำเนินโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยการบริหารการศึกษา ด้านการบริหารงบประมาณ มีความระดับความคิดเห็นที่ส่งผลต่อการส่งเสริมโครงการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง อยู่ในระดับมาก แต่ก็ยังน้อยกว่าปัจจัยด้านอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงบประมาณของสถานศึกษาตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตามทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษา
2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารงบประมาณตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ตามทัศนะของผู้บริหารสถานศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.จิราพรรณ พงษ์ภักดิ์ศรี ดร.ธนวิน ทองแพง ดร.สุรัตน์ ไชยชมพู ดร.สถาพร พุฒิกุล ดร.พิมพ์ปิณธ์ สุวรรณโณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน และโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาระยะของ เขต 2 ที่ให้ความอนุเคราะห์ในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างดี ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

Reference

- Charoenrat, R. (2008). *Change management and effectiveness of academic administration in pilot schools of change agent under the offices of Nakhon Phanom educational service area*. Master of education program thesis, Department of Educational Administration, Sakon Nakhon Rajabhat University. [in Thai].
- Chuaytrakul, D. (2008). *Risk management in basic educational institutions*. Dissertation, Doctor of Philosophy, Department of Educational Administration, Graduate School, Silpakorn University. [in Thai].
- Cronbach, L.J. (1990). *Essentials of Psychological Testing*. 5th ed. New York: Harper & Row.
- Kerdkhum, K. (2009). *The achievement of the policy of the sufficiency economy of Ban Sun Ti Suk Moo 5, Mae La Luang Sub-district, Mae La Noi District, Mae Hong Son Province*. Independent study, Master's degree, Department of Public Administration, Chiang Mai University. [in Thai].
- Krejcie, R.V. & Morgan, D.W. (1970). Determining Sample size for Research activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Ministry of Education. (2007). *A handbook of the basic education institutions administration as juristic person*. Bangkok: Express Transportation Organization of Thailand. [in Thai].
- Ministry of Education. (2007). *A guideline for taking the philosophy of sufficiency economy applied in educational management in educational institutions*. Documents for the administrative committee meeting of driving the philosophy of sufficiency economy to schools project. Bangkok: The Central Coordinating Center for Operating under

- the Royal Initiative. [in Thai].
- Office of the Sufficiency Economy Movement Subcommittee. (2007). *5th Words collection from the royal guidance of His Majesty the king Bhumibol Adulyadaj since 1950-2006 related to sufficiency economy philosophy*. Bangkok: Office of the National Economic and Social Development Board. [in Thai].
- Office of Rayong Primary Educational Service Area 2. (2012). *A lesson learned from sufficiency educational institutions year 2012 “story of sufficient people”*. Rayong: Office of Rayong Primary Educational Service Area 2. [in Thai].
- Pannawong, S. (2008). *The management of basic education schools according to the philosophy of sufficiency economy of Ban Nawa Pittayakom school under the office of Nakhon Phanom primary educational service area 2*. Master of education program thesis, Department of Educational Administration, Ubon Ratchathani Rajabhat University. [in Thai].
- Parnprom, V. (2008). *The effectiveness of educational administration in accordance with the philosophy of the sufficiency economy in the leading moral schools Under the office of Sakon Nakhon educational service area 1*. Master of Education program thesis, Department of Educational Administration, Sakon Nakhon Rajabhat University. [in Thai].
- Pichayamahoot, N., & Lapsomboondee, A. (2014). An application of sufficiency economy in household economic problem solving. Case study: Ban Nong Kok Village, Thap Rat Sub District, Ta Phraya District, Saraburi Province, *Rajamagala University of Technology Lanna Journal*, 126-140. [in Thai].
- Ploy Wan, P. (2010). *Sufficiency economy driving movement processes in private sector businesses : a multiple case study analysis*. Bangkok : Chulalongkorn University. [in Thai].
- Saengsuwan, N. (2012). *A success of the philosophy of sufficiency economy movement in sufficiency economy village prototype in Chiang Mai province*. Master of Arts’ thesis, Department of Man and Environment Management, Graduate School, Chiang Mai University. [in Thai].
- Sukhothai Thammathirat Open University. (2004). *Quantitative analysis for economists unit 12-15*. Nonthaburi : Sukhothai Thammathirat Open University. [in Thai].

- Thiputai, R. (2011). *The implementation of the philosophy of sufficiency economy into basic education schools under Suphanburi Primary Educational Service Area Office 2*. Master of education program thesis, Silpakorn University. [in Thai].
- Tanai, K. (2008). *Inducing the royal initiate of sufficiency economy to school performances of Banterdthai Amphoe Maefaluang Chiangrai Province*. Independent Study of Master of Education. Rajabhat Chiangrai University.

Received : 26 July 2018

Revised : 8 August 2018

Accepted : 24 November 2018

การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬา ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้

ปิยรส ปุຍชุมพล วิลาพิน แก้วเพ็ญ และรัชชลิขิต สร้อยเพชรเกษม
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ และเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีข้อมูลส่วนบุคคลต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช โรงเรียนกีฬาจังหวัดตรัง และโรงเรียนกีฬาจังหวัดยะลา กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของศิริชัย กาญจนวาสี, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ และดิเรก ศรีสุข ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ และมีความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าเฉลี่ยในระดับ ± 10 เปอร์เซ็นต์ (Sirichai et. al., 2016) จากกลุ่มประชากร 876 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 255 คน ผู้วิจัยกำหนดจำนวน 300 คน จากนั้นสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ ตามสัดส่วนขนาดของกลุ่ม ในแต่ละโรงเรียน เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับช่วงชั้นที่ศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขัน และประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬา ระดับชาติและนานาชาติ มีลักษณะเป็นการตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ตามองค์ประกอบ 6 ด้าน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าการทดสอบ (t - test) และค่าการทดสอบ (F - test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง รองลงมา คือ ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน และด้านความกระตือรือร้น ตามลำดับ
2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ที่มีข้อมูลส่วนบุคคลแตกต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน โดยรวมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬา แตกต่างกัน

Corresponding Author: นายปิยรส ปุຍชุมพล คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
E-mail: piyorot@gmail.com

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศชาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเพศหญิง ส่วนนักเรียนที่เรียนในระดับช่วงชั้นที่ศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขัน และประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระดับชาติและนานาชาติต่างกัน พบว่า โดยรวมและรายด้านมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: นักเรียน / โรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ / ประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระดับชาติ และนานาชาติ / แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ / การเล่นกีฬา

A STUDY ON SPORT ACHIEVEMENT MOTIVATION IN STUDENTS OF SOUTHERN SPORTS SCHOOL

Piyorot Puichumpol, Wilaypin Kaewpeng and Chailikit Soipetkasem
Faculty of Education, Thaksin University

Abstract

This research aimed to study the motivation for sport achievement of students in Southern Sports Schools and to compare the sport achievement motivation of the students who differed in personal information. The samples included 300 students in three sports schools in the southern region under the Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports. The samples were selected through the proportional stratified random sampling based on the proportion of population in each school and by random sampling of the samples in each school. The instrument was the questionnaire with 3 parts. Part 1 was a checklist about the students' personal information as gender, year of study, type of sports they practiced and participated in the competition, and experience at the national and international sporting events. Part 2 dealt with 5 level rating scale questionnaire on the sport motivation of students in the Southern Sports Schools. Part 3 asked questions about the opinions and suggestions of sport achievement motivation of students in the Southern Sports Schools. The data were analyzed by such statistics as arithmetic mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.), t-test and F-test.

The results of the research were found as the following: 1. Overall, the motivation for sport achievement of the students in the Southern Sport Schools, as perceived by the respondents, was at a high level. By individual aspects, however, it was found that the top three motivational motivations were: Self - responsibility was at a 'very high' level with the highest mean score, followed by personal uniqueness and the enthusiasm, which was at a 'very high' level and ambition was at a 'very high' level, with the lowest mean score. 2. A comparison of motivation on sport achievement of students who differed in personal information revealed as the following: Overall, the students who differed in gender

showed a .05 significant difference in their motivation in sports. By individual aspects, they showed a .05 significant difference in their opinions on motivation and planning; male students showed a higher level of achievement motivation than female students. Overall and by individual aspects, respondents who differed in year of study, type of sports practiced and participated in the competition events, experience of participating in national and international sporting competitions showed no significant difference in their level of sport achievement motivation.

Keywords: student / Southern Sports School / Experience of Nation Games and International Games / Achievement motivation / Study on sport

บทนำ

โรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช โรงเรียนกีฬาจังหวัดยะลา และโรงเรียนกีฬาจังหวัดตรัง เป็นหน่วยงานที่มีลักษณะโครงสร้างและแนวทางส่งเสริมการเล่นกีฬาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็นเลิศ เปิดการเรียนการสอนแบ่งตามช่วงชั้นคือ ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 (www.ipe.ac.th) นักเรียนที่เข้าศึกษาในโรงเรียนกีฬา เขตภาคใต้ ส่วนใหญ่เป็นผู้สนใจด้านกีฬาหลากหลายชนิดกีฬา เน้นฝึกกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อมุ่งเป้าหมายสู่การประสบความสำเร็จทางการกีฬาและเพื่อเป็นตัวแทนเข้าร่วมในมหกรรมกีฬาทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ดังนั้นนักกีฬาจะต้องมีแรงจูงใจมาเป็นสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เกิดการกระทำที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกมาในเชิงบวก (Somchai Thula, 2013) ให้ความหมายแรงจูงใจไว้ว่าแรงจูงใจ คือ แรงกระตุ้นที่ทำให้เกิดการกระทำ แรงกระตุ้นจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับที่แตกต่างกันของแรงจูงใจ แรงจูงใจที่มีระดับต่ำอาจไม่เป็นแรงกระตุ้นหรือมีแรงกระตุ้นน้อย แต่แรงจูงใจที่มีระดับสูงจะมีแรงกระตุ้นมาก และมีพลังผลักดันให้เกิดการกระทำเพื่อตอบสนองแรงจูงใจนั้น (Apichat Anukulwea, 2005) กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งขันกับเกณฑ์มาตรฐานอันดีเลิศและการที่นักเรียนจะเข้าศึกษา และเป็นนักกีฬาในโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ได้นั้นจะต้องมีความสามารถพิเศษทางด้านทักษะกีฬา มีสมรรถภาพร่างกายที่ดีและสภาพจิตใจที่ดี รวมถึงการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาด้วย (Suphad Thongin, 2013) กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งกระตุ้นที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้บรรลุเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้ และจะขยายไปสู่ความต้องการที่สูงขึ้นอย่างไร้ที่สิ้นสุด ได้แก่ ความต้องการที่จะมีชีวิตรอดปลอดภัย ความต้องการ เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และความต้องการมีอำนาจ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเล่นและการฝึกซ้อมกีฬา ซึ่งนักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคน ซึ่งพร้อมจะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้นๆ มากขึ้น (Pichit Muangnapoa, 1994) กล่าวไว้ว่า ลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จ นักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื่อมมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด และมีแรงจูงใจมาก ดังนั้นพลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาของตน (Theweat Piriya Phucag, 1986) กล่าวไว้ว่าต้องคำนึงถึงแรงจูงใจ ความตั้งใจหรือความต้องการของนักกีฬานั้นเป็นที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาค้นนั้นๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

จะเห็นได้ว่านักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจะต้องมีความอดทน มีความมานะพยายาม และอดทนต่อแรงกดดันจากสภาวะแวดล้อมได้ดี เพราะการเป็นนักกีฬาของโรงเรียนกีฬาต้องมีการฝึกซ้อมต่อเนื่องตลอดทั้งปี การกระทำเช่นนี้นักกีฬาจะต้องมีความรักในกีฬาที่ตนเองฝึก และจะต้องมีแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมความต้องการของตนออกมา จะเห็นว่าแรงจูงใจโดยเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผลอย่างมากไม่ว่าจะต่อความสามารถของนักกีฬา ความสนใจ ความต้องการที่จะเล่นกีฬาหรือใฝ่หาผลสำเร็จในการกีฬา สอดคล้องกับ (Termsak Kathawanich, 2003) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่จะพยายามทำกิจกรรมหนึ่งกิจกรรมใดที่ได้รับมอบหมายหรือรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีไม่ว่างานนั้นจะมีความยาก ลำบากหรือประสบปัญหาเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะอดทนและไม่เกิดความย่อท้อ ในทางตรงกันข้ามกลับยิ่งพยายามหาทางฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้นด้วยตนเอง เพื่อความสำเร็จและความภาคภูมิใจที่จะเกิดขึ้นกับตน ในขณะเดียวกัน ถ้าบุคคลนั้นไม่สามารถผ่านพ้นปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้แล้ว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะรู้สึกกังวลอยู่ตลอดเวลา (Pairoj Saykeaw, 2010) กล่าวว่า ในสภาวะปัจจุบันการเลือกที่จะเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนกีฬามีความสำคัญอย่างมากต่อนักเรียนที่มีความสามารถทางการกีฬา เพราะเกี่ยวพันถึงความต้องการในการประสบความสำเร็จทั้งในการดำเนินชีวิต เศรษฐกิจ เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนจนถึงความพึงพอใจในตนเอง รวมทั้งการตอบสนองความต้องการทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคมของแต่ละบุคคล ดังนั้นการที่นักกีฬาตั้งใจขยันฝึกซ้อมหรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในการแข่งขันกีฬานักกีฬาจะต้องมีแรงจูงใจเป็นสิ่งเร้า โดยเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมุ่งมั่น พัฒนาตนเองให้สามารถประสบผลสำเร็จได้

ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาในเขตภาคใต้โดยศึกษาจากข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ ระดับช่วงชั้นที่ศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขัน และประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาในระดับชาติและนานาชาติว่าโดยรวมจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาแตกต่างกันหรือไม่ และศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาในเขตภาคใต้ ตามตัวแปร 6 ด้าน คือ 1) ด้านความทะเยอทะยาน 2) ด้านความกระตือรือร้น 3) ด้านความกล้าเสี่ยง 4) ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง 5) ด้านการวางแผน 6) ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน ว่าแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนานักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงสุด ซึ่งจะส่งผลให้ประสบความสำเร็จทั้งในการดำเนินชีวิต เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนจนถึงความพึงพอใจในตนเอง รวมทั้งการตอบสนองความต้องการทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม ตลอดจนถึงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรทางการพลศึกษา ผู้ฝึกสอนกีฬาและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อมกีฬาต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ และเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ที่มีข้อมูลส่วนบุคคลต่างกัน

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักกีฬาโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้แก่ โรงเรียนกีฬาจังหวัดนครศรีธรรมราช 357 คน โรงเรียนกีฬาจังหวัดยะลา 214 คน โรงเรียนกีฬาจังหวัดตรัง 305 คน รวมทั้งหมด 876 คน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สังกัดสถาบันการพลศึกษากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้มาโดยวิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูป ของศิริชัย กาญจนวาสิ ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ และติเรก ศรีสุขโข ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์ และมีความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าเฉลี่ยในระดับ ± 10 เปอร์เซ็นต์ (Sirichai Kanchanasari et. al., 2016) จากกลุ่มประชากร 876 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 255 คน ผู้วิจัยเลือกเพิ่มเป็น 300 คน จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักกีฬาโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ได้แก่ เพศ ระดับช่วงชั้นที่ศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขัน และประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระดับชาติและนานาชาติ

ตอนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา เขตภาคใต้ ประกอบด้วย 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านการวางแผน และด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามปลายเปิดสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้

3. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬา

3.2 จัดเตรียมข้อคำถามถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬา

3.3 นำข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาพิทยานุสรณ์ จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้านความเชื่อมั่น

3.4 ขออนุญาตแนะนำตัวผู้วิจัย และขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

3.5 นำหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัย เสนอผู้อำนวยการโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทั้ง 3 แห่ง และรวบรวมข้อมูลพร้อมทั้งนัดหมายเวลาและสถานที่ขอรับแบบสอบถามคืน

3.6 นำแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ จำนวน 300 คน

3.7 เก็บรวบรวมแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ จำนวน 300 ฉบับ

3.8 เมื่อรับแบบสอบถามคืนตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว ด้วยการแจกแจงความถี่ (f) ค่าร้อยละ (%) ตามตัวแปรที่กำหนด

4.2 หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คำนวณจากแบบสอบถาม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้

4.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียน โรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ โดยการทดสอบทีแบบอิสระ (t-test Independent) และการวิเคราะห์ ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผล

การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ สรุปผลได้ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ โดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบตนเอง ($\bar{X} = 4.15$, S.D. = 0.67) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน ($\bar{X} = 4.11$, SD = 0.69) และด้านความกระตือรือร้น อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, SD = 0.73) ส่วนด้านความทะเยอทะยาน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$, SD = 0.72) มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีข้อมูลส่วนตัวแตกต่างกัน พบว่า

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ที่มีเพศต่างกัน พบว่า โดยรวม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความทะเยอทะยาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.78) ซึ่งมากกว่าเพศหญิง ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.62) และด้านการวางแผน พบว่า เพศชาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.92$, S.D. = 0.77) ซึ่งมากกว่าเพศหญิง ($\bar{X} = 4.07$, S.D. = 0.61)

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีระดับช่วงชั้นที่ศึกษา ประเภทกีฬาที่ฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันต่างกัน และประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระดับชาติ และนานาชาติต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ อภิปรายผล ได้ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ โดยภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อยู่ในระดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง รองลงมา คือ ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน และด้านความกระตือรือร้น เนื่องจากแรงจูงใจเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยเฉพาะบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองจะทำให้การกระทำทุกอย่างออกมาในทางที่ดี ซึ่งแสดงออกโดยมีความสนใจเอาใจใส่ ตั้งใจจริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายด้วยความพากเพียร พยายาม อดทนต่ออุปสรรคใดๆ ที่ขัดข้อง เป็นผู้มีระเบียบวินัยในตัวเองและกับผู้ร่วมทีม มีการฝึกซ้อมตรงเวลา มีการวางแผนงานอย่างละเอียดรอบคอบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้นการฝึกฝนให้เก่งด้านกีฬาหรือในด้านอื่นๆ บุคคลที่มีความรับผิดชอบเท่านั้นที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่ฝัน สอดคล้องกับ (Rangsana Prasarsri, 2001) กล่าวว่า ผู้นำที่มีประสิทธิผลมักมีลักษณะเด่น ด้านแรงจูงใจ ซึ่งมีพลังกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่จะตอบสนองความต้องการ ด้านการยอมรับการยกย่อง และความต้องการประสบความสำเร็จสูงสุดในชีวิตของเขา สอดคล้องกับ (Yuttakan Kaowwanna, 2009) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ สิ่งที่กำหนดทิศทางและระดับความตั้งใจที่จะกระทำในการเลือกและคงไว้ของพฤติกรรมมนุษย์ แรงจูงใจเป็นตัวกำกับพฤติกรรมที่จะให้ถ้อยเห็นหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่างๆ และความตั้งใจที่จะประพฤดิหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าที่ตั้งใจไว้ และแรงจูงใจในการออกกำลังกาย หมายถึงสภาวะทางจิตในการผลักดันหรือกระตุ้นให้บุคคล เกิดหรือยับยั้งพฤติกรรมการออกกำลังกายอย่างมีเป้าหมายหรือมีทิศทาง เพื่อสนองความต้องการของตน เช่นเดียวกับ (Aungkana Boonsem, 2007) สรุปความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นการกระตุ้นหรือเร้าเพื่อช่วยให้เกิดการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จบรรลุเป้าหมาย มีแนวทางอันแน่นอน ซึ่งอาจจะเกิดจากความต้องการของตัวผู้กระทำเองหรือผู้กระทำได้รับสิ่งเร้าภายนอก การแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ ล้วนมีสาเหตุมาจากแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ รวมถึงงานวิจัยของ (Pichet Chailead, 2005) ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคณะฟิสิกการตัวแทนทีมชาติไทย พบว่า นักกีฬาคณะฟิสิกการตัวแทนทีมชาติไทย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน และด้านความกระตือรือร้นอยู่ในระดับสูง

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีข้อมูลส่วนตัวแตกต่างกัน พบว่า

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีเพศต่างกัน พบว่า โดยรวมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความทะเยอทะยาน และด้านการวางแผนเพศชาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเพศหญิง

อาจเป็นเพราะว่าเพศชายและเพศหญิงมีลักษณะและธรรมชาติที่แตกต่างกันทั้งด้านบุคลิก ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นผู้มีความทะเยอทะยานสูงมีความพยายามที่จะฝึกซ้อมอย่างไม่ทอดทิ้ง และก็ต้องการให้ตนเองเข้าไปมีส่วนร่วมในการวางแผนในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ซึ่งต่างกับเพศหญิงมักจะฝึกซ้อมและลงแข่งขันตามผู้จัดการทีม หรือผู้ฝึกสอนวางแผนให้ ซึ่งการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในแต่ละเพศมีส่วนเกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายด้วยเช่นกัน เพศชายร่างกายแข็งแรงกว่าเพศหญิง หรืออาจเป็นเพราะว่านักเรียนเพศชายได้รับการเลี้ยงดูแบบไม่เข้มงวดมากเหมือนนักเรียนเพศหญิง ดังนั้นจึงมีความคิดเห็นแตกต่างกัน สอดคล้องกับ แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1961 : 1) เชื่อว่าแต่ละคนจะมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน บางคนมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จสูง แต่บางคนมีความต้องการความสำเร็จ แรงจูงใจนี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับว่า บุคคลนั้นเคยมีประสบการณ์ต่อความสำเร็จมาก่อนในอดีตมากน้อยเพียงใด และคารูซานู และโรเบิร์ตส (Karussanu and Roberts, 1995 : 57) ศึกษาแรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา พบว่า พัฒนาการช่วงที่ให้นักเรียนแสดงหากมีความตั้งใจจะให้ผลดี แต่ในทางขึ้นและสาคิด การตั้งเป้าหมายทางอารมณ์ แสดงว่ามีแรงจูงใจภายในขณะที่บรรยากาศเสริมแรงจูงใจ ที่รับรู้จะแสดงประสิทธิภาพได้ การแยกแยะช่วงขึ้นและ และช่วงแสดงออกจากกันจะมีผล ต่อแรงจูงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา เช่นเดียวกันกับ (Krisada Chulajata, 2000) ศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิส พบว่า เยาวชนหญิงและเยาวชนชายที่เล่นกีฬาเทนนิส มีแรงจูงใจในการเล่นเทนนิสต่างกัน โดยพบว่าเยาวชนหญิงที่เล่นเทนนิส มีแรงจูงใจในการเล่นเทนนิส ระดับปานกลาง 4 ด้าน และเยาวชนชายที่เล่นกีฬาเทนนิส มีแรงจูงใจในการเล่นเทนนิส ระดับปานกลาง 3 ด้าน

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีระดับช่วงชั้นที่ศึกษาต่างกัน พบว่า โดยรวมและรายด้านมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่านักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ อยู่ในสภาพแวดล้อมในโรงเรียนแบบเดียวกัน มีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน และอยู่ในวัยเดียวกัน มีความสัมพันธ์สนิทสนมกัน มีความคิดในเรื่องการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาคล้ายคลึงกัน คือ มีความตั้งใจ มุ่งมั่นในกีฬาที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะทำให้ตัวเองประสบความสำเร็จในกีฬาประเภทนั้นๆ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Pichet Chailead, 2005) ศึกษาเรื่องการศึกษาระดับสูงใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคอนพิการตัวแทนทีมชาติไทย พบว่า นักกีฬาคอนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์รายด้านโดยรวมอยู่ในระดับสูงและเมื่อเปรียบเทียบระหว่างชนิดกีฬามีระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ต่างกัน ชัดแจ้งกับ (Dolhathai Thongtanunam, 2010) ศึกษาให้นักกีฬาสมัครเล่นอายุระหว่าง 13-18 ปี พบว่า นักกีฬาสมัครเล่นจำนวน 10 คน มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์แบบมุ่งเน้นในเรื่องงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันต่ำ (High Task and Low Ego) จำนวน 6 คน และมีลักษณะเป้าหมาย ใฝ่สัมฤทธิ์มุ่งเน้นในเรื่องการทำงานสูงและการเปรียบเทียบแข่งขันสูง (High Task and High Ego) ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักกีฬาที่มีระดับช่วงชั้นที่ศึกษาและอายุที่ต่างกัน มีลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

2.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีประเภทกีฬาที่ฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้าน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่าในความคิดของนักเรียนไม่ว่าจะเป็นกีฬาประเภทบุคคลหรือประเภททีม ทุกคนก็มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้เกิดชัยชนะทำในสิ่งที่ตนเองรับผิดชอบให้ดีที่สุด เพราะเป็นสิ่งที่ตนเองถนัดและรักในสิ่งที่ทำ จึงมีความมุ่งมั่นต่อการฝึกซ้อมและการแข่งขัน เพื่อการพัฒนาและรู้สึกพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองกระทำเพื่อต้องการที่จะประสบความสำเร็จยิ่งขึ้นไป สอดคล้องกับ วิลลิส (Willis, 1982 : 10) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของการแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินนักกีฬาในการแข่งขันพบว่า การประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษะนักกีฬามีความสัมพันธ์มากที่สุดกับระดับของการแข่งขันและระดับของแรงจูงใจ การประเมินตนเองของ นักกีฬาการเข้าร่วมการแข่งขันและพลังแรงจูงใจคะแนนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดา และพลังแรงจูงใจของนักกีฬาหญิงมีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอน ทักษะและความรู้ความเข้าใจกับการแข่งขันเป็นสิ่งชี้บอกถึงระดับแรงจูงใจที่ดีที่สุดในการคาดเดาของผู้ฝึกสอนและโค้ช (White, 1990 : 155) ศึกษาลักษณะด้านเกี่ยวกับจิตวิทยาและแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาหญิงระดับมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถสูง พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬามีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคลและการแก้ไขปัญหาทางสังคมและการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความรู้สึกในทางลบ มีความสัมพันธ์ระดับสูงทั้งนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬา เช่นเดียวกับ เออร์ลี (Early, 1987 : 93) ศึกษาการปรับตัวและศึกษาความแตกต่าง ของแรงจูงใจ ในการเข้าร่วมเล่นกีฬาประเภททีมและประเภทบุคคล พบว่า แรงจูงใจแตกต่างกัน ในด้านความล้มเหลว สมรรถภาพร่างกาย การแจ้งให้ทราบ และการควบคุมระหว่างนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล แต่การปรับตัวไม่ต่างกัน ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวขั้นพื้นฐานกับแรงจูงใจในการแข่งขัน ชี้ให้เห็นว่าในกีฬาประเภทบุคคลมีความเข้มแต่ไม่มีในกีฬาประเภททีม และพบว่าแรงจูงใจและการปรับตัวของนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและต่ำมีความแตกต่างกัน ข้อเสนอแนะ เพื่อพัฒนาลักษณะของบุคคลให้ดีขึ้นจะมีความเกี่ยวข้องกับการรักษาแรงจูงใจของนักกีฬาแต่ละบุคคลไว้

2.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ที่มีประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระดับชาติและนานาชาติต่างกัน พบว่า โดยรวมและรายด้าน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะว่าไม่ว่านักเรียนมีประสบการณ์ระดับไหน ต่างก็มีความคิดความปรารถนาที่จะกระทำให้สำเร็จไปด้วยดี ไม่ได้ทำงานเพียงแค่งวัล สิ่งที่น่าหวังจริงๆ คือ ให้การเล่นกีฬาหรือการร่วมแข่งขันกีฬาประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยพยายามแข่งกับเกณฑ์และมาตรฐานเป็นการสร้างความภาคภูมิใจให้กับตน สอดคล้องกับ (Termsak Kathawanich, 2003) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่จะพยายามทำกิจกรรมหนึ่งกิจกรรมใดที่ได้รับมอบหมายหรือรับผิดชอบให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ไม่ว่างานนั้นจะมีความยากลำบากหรือประสบปัญหาเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม เพื่อความสำเร็จและความภาคภูมิใจที่จะเกิดขึ้นกับตน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมากนั้น แสดงให้ทราบว่าการเล่นกีฬา การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในระดับภาคใต้ และระดับประเทศ นักเรียนจะต้องพัฒนาความสามารถทั้งด้านร่างกาย อารมณ์และจิตใจ ผู้ฝึกสอนกีฬาและบุคลากรผู้เกี่ยวข้องต้องมีการวางแผนการฝึกซ้อม โดยครอบคลุมถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสำคัญ เพราะเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงขับเคลื่อนที่จะพัฒนาเยาวชนได้โดยเฉพาะนักเรียนที่อยู่ในโครงสร้างการพัฒนากีฬาของประเทศไทย สู่ความก้าวหน้าและความเป็นเลิศ จนประสบความสำเร็จในระดับต่างๆ อันได้แก่ ระดับภาคใต้ ระดับประเทศ และระดับนานาชาติต่อไป

1.2 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ พบว่า นักเรียนชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าและนักเรียนหญิง ผู้ฝึกสอนกีฬาและบุคลากรผู้เกี่ยวข้องควรนำหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาใช้กับนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ เพื่อที่จะพัฒนาในด้านความทะเยอทะยานและด้านการวางแผนของนักเรียนหญิงและรักษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านอื่นๆ ซึ่งยังมากให้คงอยู่ต่อไป

1.3 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ พบว่า ด้านความทะเยอทะยานและด้านการวางแผนนักเรียนชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าและนักเรียนหญิงนั้น ผู้ฝึกสอนกีฬาและบุคลากรผู้เกี่ยวข้องควรเน้นฝึกให้นักเรียนหญิงของโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้รับรู้ถึงสาเหตุและปัจจัยภายใน คือ การมีความพยายาม การแสดงออกหรือแสดงความสามารถ การสื่อสาร การยอมรับข้อตกลงร่วมกับผู้อื่นในด้านต่างๆ ระหว่างการฝึกซ้อมกีฬาและในชีวิตประจำวัน โดยเน้นการวางแผนวางแผน การตั้งเป้าหมาย ฝึกให้เป็นผู้มองการณ์ไกลและมุ่งถึงผลสำเร็จในอนาคตต่อไป

1.4 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ซึ่งพบว่า นักเรียนมีประสบการณ์การเข้าร่วมแข่งขันกีฬาระดับชาติและนานาชาติ อยู่ในระดับมากนั้น เพื่อให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนยังคงอยู่ ผู้ฝึกสอนกีฬาและบุคลากรผู้เกี่ยวข้องควรมีความรู้หรือผ่านการฝึกอบรมในด้านจิตวิทยาและนำหลักการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อมีเทคนิคและกลยุทธ์สำหรับนักเรียนใช้สำหรับนักกีฬาที่มุ่งสู่ความเป็นเลิศ ส่งผลให้นักกีฬาที่เข้าแข่งขันกีฬาในระดับต่างๆ ประสบความสำเร็จต่อไป

1.5 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ พบว่า ด้านความกระตือรือร้น ด้านความกล้าเสี่ยง ด้านความรับผิดชอบต่อตนเองและด้านความมีเอกลักษณ์เฉพาะตนนั้น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนอยู่ในระดับมากเช่นกัน เพื่อให้ให้นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมเชิงบวกในด้านต่างๆ ในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬานั้น ผู้ฝึกสอนกีฬาและบุคลากรผู้เกี่ยวข้องควรรู้จักการสร้างสถานการณ์ หรือสภาพการฝึกซ้อมให้น่าสนใจจัดการในลักษณะที่เปลี่ยนบรรยากาศและ

สิ่งแวดล้อมให้มีหลากหลายรูปแบบ มีความสนุกสนาน ทำท่ายและคล้ายคลึงกับสถานการณ์หรือสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด ส่งผลต่อความสำเร็จในการฝึกซ้อมและมีประสบการณ์ที่ดี

1.6 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ซึ่งพบว่าระดับช่วงชั้นการศึกษาและประเภทกีฬาที่ฝึกซ้อมที่ต่างกัน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนไม่แตกต่างกันนั้น เพื่อเป็นไปตามจุดประสงค์ของโรงเรียนที่จะพัฒนานักเรียนสู่ความเป็นเลิศและรักษาระดับมาตรฐานให้คงไว้ ผู้ฝึกสอนกีฬาและบุคลากรผู้เกี่ยวข้องควรมีการจัดการฝึกอบรมโดยยึดหลักการแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อให้ให้นักเรียนรู้จักตนเอง ศึกษาตนเองอยู่เสมอนักเรียนมีความเป็นเลิศและรักษาระดับอะไรบ้างและตั้งวัตถุประสงค์ตามความสามารถของตน ใช้ความกล้าเสี่ยง จากการทำกิจกรรมต่างๆ ในความสำเร็จปานกลาง คือ ไม่สูงเกินไปไม่ต่ำเกินไป ไม่ง่ายเกินไปหรือ ไม่ยากเกินไป และประเมินผลการการด้วยการวางแผนให้ประสบความสำเร็จจากกิจกรรมที่ทำและนำข้อมูลที่ได้นั้นย้อนกลับไปปรับปรุงด้านต่างๆ ของนักเรียนเอง

1.7 การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเล่นกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้ ซึ่งพบว่าโดยรวมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมากนั้น เพื่อให้ผู้ฝึกสอน บุคลากรที่เกี่ยวข้อง และนักเรียนเห็นแบบอย่างที่ดีในชีวิตของการเป็นนักกีฬาหรือผู้เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อมกีฬาและแข่งขันกีฬาให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น โรงเรียนควรดำเนินการเชิญตัวบุคคลตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จด้านกีฬามาให้ข้อคิด ข้อเสนอแนะเป็นแนวทางต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการเรียนควบคู่กับด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาเขตภาคใต้

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแต่ละชนิดกีฬา เพื่อส่งเสริมความสัมฤทธิ์ผลทางการกีฬาและเพื่อวิเคราะห์ ปรับปรุงการฝึกกีฬาของผู้ฝึกสอนหรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทั้ง 11 แห่ง ในประเทศไทย

2.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาระหว่างนักเรียนโรงเรียนกีฬาและโรงเรียนสามัญทั่วไปที่ฝึกซ้อมกีฬาสู่ความเป็นเลิศ

2.5 ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬา เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาด้านการฝึกซ้อมกีฬาและการแข่งขันกีฬา

2.6 ควรศึกษาปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬาเพื่อประโยชน์ในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา เพื่อพัฒนาศักยภาพทางการกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาและโรงเรียนสามัญทั่วไปที่ฝึกซ้อมกีฬาสู่ความเป็นเลิศ

Reference

- Apichat anukulweat. (2005). *Eduational theory*. bangkok. (In thai)
- Aungkana Boonsem. (2007). *Motivation for Football Playing Selection of Female Athletes in the 34th Thailand University Games*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. (In thai)
- Dolhathai Thongtanunam. (2010). *The Achievement goal of amateur golfers*. Master thesis, M. Sc. (Sport Science). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. (In thai)
- Early, J. D. (1987). *Interpersonal Orientation and Motivational Differences between Team and Individual Sport Participants*. Dissertation Abstracts. MA: Stephen F Austin State University.
- Institute of Physical Education. (2008). *Sports School*. Retrieved June 10, 2016 from www.ipe.ac.th
- Karussanu, M. and Roberts, G. C. (1995). "Motivation in Physical Activity : The Role of Motivational Climate, Intrinsic Motivation, and Self - Efficacy," *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 17, 57.
- Krisda Chulajata. (2000). *Motivation upon Golf Playing Master*. Education (Physical Education) Srinakharinwirot University. Prasarnmit Campus. Bangkok. (In thai).
- McClelland., D. C. (1961). *The Achieving Society*. New Jersey : Van Nostrand.
- Pairoj Saykeaw. (2010). *Motivation for selecting to study at Sport Schools of Matthayomsuksa-1 students*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Sinakharinwirot University. (In thai)
- Pichet chailead. (2005). *The achievement motivation of disabled athletes Thai national team*. Master thesis, m. Sc. (sport science). Chonburi: graduate school, Burapha university. (In thai).
- Pichit muangnapoa. (1994). *sport psychology*. Srinakharinwirot University. bangkok. (In thai).
- Rangsan prasaersri. (2001). *the leadership*. Thanathatkanpim. bangkok. (In thai).
- Sirichai kanchanasvasri, thaweewat patthayanon,direak srisukkho. (2016). *Statistical for research*. Chulalongkorn University. Bangkok. (In thai).
- Sirinapa Sricoklam. (2013). *Motivation in Selected Study in Institute of Physical Education of the First Year Students in the Central Region in Academic Year 2012*. Master thesis, M.Ed. (Learning Management in Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. (In thai)

- Somchay Thula. (2013). *Motivation for selecting exercise activities of elderly people In rattaphum municipality in songklha province in 2013*. Master. Education (physical education) Thaksin University. Songklha. (In thai).
- Suphad thongin. (2013). *Motivation in selected study in institute of physical education*. Master. Education (physical education) Ramkhamhaeng University. Bangkok. (In thai).
- Theweat piriaphueag. (1986) *a construction of swimming*. Siambannakanpim. bangkok (In thai).
- Teerawut Promjamorn. (2013). *Motivation in Playing Football of Players Participating in 37th Satit Samakee Games*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Sinakharinwirot University. (In thai)
- Termsak Kathawanich. (2003). *General psychology*. Bangkok : SE-EDUCATION Public Company Limited
- White, M. L. (1990). *A Study of Collegiate Women Athletes Psychological Characteristics and Motivation in Sport (Women Athletes, Athletes)*. Dissertation Abstracts: University of Georgia.
- Willis, J. D. (1982). "The Relationship Between Competitive Motives and Ratings of Competitiveness," *Sociological Abstracts*. 1(4), 52 - 75.
- Yuttakan Kaowwanna. (2009). *Motivation in selecting rowing sports of rowing athletes in Thailand*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Chiang Mai: Graduate School, Chiang Mai University. (In thai)

Received : 3 July 2018

Revised : 1 August 2018

Accepted : 23 September 2018

การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวทาง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครู กลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยอง

มัชยา ไซ้ศิริ พงศ์เทพ จิระโร และดุสิต ชาวเหลือง
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 2) เปรียบเทียบและศึกษาความสัมพันธ์ของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกับภูมิหลังบางประการ 3) ประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ครูผู้สอนกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยอง จำนวนทั้งหมด 276 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) วิธีการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และใช้การทดสอบรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน การหาค่าความต้องการจำเป็น (Modified Priority Needs Index)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูผู้สอนมีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อยู่ในระดับปานกลาง 2) สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามเพศ วุฒิการศึกษา และสาขาวิชา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนจำแนกตามอายุและประสบการณ์ในการสอน มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ประเมินความต้องการจำเป็น พบว่าสมรรถนะที่มีความต้องการจำเป็นอันดับแรก คือการวัดให้ครอบคลุมทุกด้าน รองลงมาได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผล การกำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล การรายงานผลและนำผลไปใช้ และใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผลเป็นลำดับสุดท้าย

คำสำคัญ: สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ / การประเมินความต้องการจำเป็น

Corresponding Author: นางสาวมัชยา ไซ้ศิริ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, E-mail: m.sohsirir@gmail.com

THE NEEDS ASSESSMENT FOR DEVELOPING THE MEASUREMENT AND EVALUATION OF LEARNING COMPETENCY USING STUDENT CENTERED IN OPPORTUNITY EXPANSION SCHOOL OF RAYONG PROVINCE

Massaya Sohsiri, Pongthep Jiraro and Dusit Khawloueng
Faculty of Education Burapha University

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study current situation of developing the measurement and evaluation of learning competency using student centered, 2) to compare and study the relationship of the measurement and evaluation of learning competency using student centered in the past, 3) to evaluate the needs assessment for developing measurement and evaluation of learning competency using student centered. The samples of this research were 276 teachers in opportunity expansion schools in Rayong province, selected by the multistage sampling. The instruments for collecting the data were the rating-scale and open-ended questionnaire. The statistics for analyzing the data were percentage, mean, standard deviation. In addition, researcher compared and tested the difference of mean with t-test and One-way ANOVA, Scheffe's test and Pearson correlation method.

Research results were that: 1) teachers had the measurement and evaluation of learning competency using student centered at a moderate level; 2) The practice of the measurement and evaluation with different ages, educational background and field were statistically significant different at 0.05 level, on the other hand, the teachers' age and teaching experiences were not statistically significant correlations with the performance of measurement and evaluation; 3) The need assessment results were that measurement came first followed by collecting data of the measurement and evaluation, determining the purpose of measurement and evaluation, reporting and applying, and using methods and tools to measure and evaluate, respectively.

Keyword: Developing the measurement and evaluation of learning competency using student centered / Need assessment

Corresponding Author: Miss Massaya sohsiri, Faculty of Education, Burapha University
E-mail: m.sohsiri@gmail.com

บทนำ

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการอันสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อให้ได้มาซึ่งกำลังคนที่มีคุณภาพตามความต้องการของประเทศ ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชตอนหนึ่งว่า “การศึกษาเป็นปัจจัยในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล สังคมและบ้านเมืองใดให้การศึกษที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างครบถ้วนพอเหมาะกันทุกๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนั้นจะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ” (Thitsana Kammanee, 2004)

หลักการและแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นแนวคิดที่อยากให้เป็นการบริหารจัดการการเรียนรู้ที่เอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติด้วยตัวเองด้วยวิธีการที่หลากหลาย ผู้เรียนได้ค้นพบความรู้ด้วยตนเอง สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้และนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์และผู้เรียนมีพัฒนาการก้าวหน้ามีความสุขทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สอดคล้องกับ (Watthanaporn Rangabtuk, 1999) ได้แสดงความคิดเห็นในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญว่าเป้าหมายในการจัดการศึกษามุ่งสร้างคนให้มีลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศโดยรวม และมุ่งสร้างคนหรือผู้เรียนให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ คือเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข อยู่ในสังคมอย่างปลอดภัย การที่คนจะมีคุณภาพต้องปลูกฝังความรู้จากการศึกษาที่มีคุณภาพ เพราะเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ครูและผู้เรียนเรียนรู้ไปพร้อมกัน บทบาทของครูจึงเป็นผู้กำกับ แนะนำ ดูแล และนักเรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาตนเองสูงสุดตามกำลังหรือศักยภาพของแต่ละคน แต่เนื่องจากผู้เรียนมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ ความถนัดยังเป็นพื้นฐานอันเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการเรียนรู้อันได้แก่ ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ความสามารถทางสมอง ระดับสติปัญญา และการแสดงผลการเรียนรู้ออกมาในระดับที่แตกต่างกัน ตามเหตุและปัจจัยของผู้เรียนแต่ละคน ผู้ที่มีบทบาทที่สำคัญในกลไกของการจัดการนี้คือ ครู

สภาพปัญหาการวัดและประเมินผลที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สาเหตุส่วนใหญ่พบว่าเกิดจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครู ยังไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ให้สอดคล้องกับภาวะการณ์เปลี่ยนแปลงในโลกยุคปัจจุบัน ครูส่วนใหญ่ยังจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลโดยไม่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เครื่องมือวัดผลที่ใช้กันส่วนใหญ่มักใช้แบบทดสอบเลือกตอบและพฤติกรรมในระดับต้นๆ ในด้านพุทธิพิสัย คือ ความรู้ ความจำและความเข้าใจ ส่วนความคิดขั้นสูง ความคิดซับซ้อน กระบวนการ คุณลักษณะ และทักษะการปฏิบัติ มักถูกละเลยในการวัดและประเมินผล ผลของการทดสอบซึ่งไม่สามารถแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าคะแนนที่นักเรียนได้เพิ่มขึ้นมานั้นเป็นผลจากการเรียนการสอนหรือไม่ คะแนนเพิ่มจากการเรียนรู้เพิ่มหรือไม่ ประกอบกับการที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 และ (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2553 ให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรม การเรียน การร่วมกิจกรรม และการทดสอบควบคู่ไปในการเรียนการสอน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Amnuai Lertkayandee, 1999) พบว่าในภาพรวมครูยังขาดความรู้ความสามารถและทักษะกระบวนการจัดการเรียนการสอน ขาดประสิทธิภาพการวัดผลที่ตรงตามวัตถุประสงค์

ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้วิจัยอยู่ในสถานภาพของผู้สอน และศึกษาในด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา ตระหนักเห็นถึงความสำคัญ เรื่องความเข้าใจและการนำไปสู่การปฏิบัติในด้านการวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้ของครูผู้สอน เนื่องจากผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลการเรียนรู้จะสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพการศึกษา หากผู้สอนไม่มีความเข้าใจในด้านการวัดผลและการประเมินผลการศึกษา ผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนก็ไม่อาจเป็นข้อมูลที่น่าไปสู่การพัฒนาในด้านการศึกษาได้เท่าที่ควรนัก การวัดผลและการประเมินผลที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ 1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและการประเมินผลให้ชัดเจน 2) วัดให้ครอบคลุมทุกด้านตามสภาพจริงอย่างต่อเนื่อง 3) วัดโดยใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผล 4) เก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผลจากผู้ที่เกี่ยวข้อง 5) ข้อมูลต้องเก็บอย่างเป็นระบบ สามารถนำข้อมูลมาใช้ในการรายงานผล (Arune Sathitphakeekul, 2005)

การพัฒนาครูซึ่งเป็นบุคลากรทางการศึกษาให้สามารถปฏิบัติด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้เทคนิคที่หลากหลายและมีความเหมาะสมกับผู้เรียนนั้น จะไม่สามารถดำเนินการให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายได้ หากไม่ทราบว่าต้องพัฒนาในเรื่องใด หรือเรื่องที่จะนำไปพัฒนานั้นตรงกับความต้องการที่แท้จริงของครูหรือไม่ ขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นขั้นตอนแรก ในการพัฒนาบุคลากรอันจะนำไปสู่การดำเนินการในขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการพัฒนาบุคลากรทั้งหมด คือ การประเมินความต้องการจำเป็น ดังนั้นการที่หน่วยงานใดจะดำเนินการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานจำเป็นจะต้องพิจารณาตัดสินใจ โดยอาศัยข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้จากการประเมินความต้องการจำเป็นเสียก่อน หรือความต้องการจำเป็นที่แท้จริงคืออะไร เพื่อถ้าเกิดการตัดสินใจที่ผิดพลาดนั้นย่อมหมายถึง การสูญเสียทั้งในด้านงบประมาณ เวลา และยิ่งส่งผลกระทบต่อผู้เรียนอีกด้วย อีกทั้งการวางแผนเพื่อการพัฒนาโดยมิได้คำนึงถึงความต้องการจำเป็นระดับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่างๆ ย่อมก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติและปัญหาอื่นๆ ตามมาอย่างไม่สิ้นสุด (Phatcharee Khan-a-sawa, 2001)

นอกจากนี้ยังมีข้อมูลชีวสังคมภูมิหลังอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ได้แก่ เพศ วุฒิการศึกษา ประสบการณ์อายุ และสาขาวิชา ดังจะเห็นได้จาก (Wanida Wanwiworn, 1997) ได้ศึกษาความรู้และเจตคติของครูที่มีต่อวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าครูที่อายุและวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจ ในระเบียบวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 งานวิจัยของ (Wilaiwan Payuking, 2011) ได้ศึกษาความรู้และปัญหาการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ของครูระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนนำร่อง ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่าครูที่มีประสบการณ์สอนต่างกันมีความรู้ในเรื่องการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 แตกต่างกัน และ (Jutha Thammachard, 2006) ได้ศึกษาและวิเคราะห์สภาพการใช้แบบสอบถามในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ครูที่สอนสาขาวิชาที่ต่างกันจะมีความเข้าใจในการใช้แบบสอบถามตามวัตถุประสงค์การวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะประเมินความจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและการประเมิน ผลการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ว่าครูที่มีภูมิหลังต่างกันมีความรู้ความเข้าใจและปฏิบัติได้ดีระดับใด ผลของการประเมินความจำเป็นจะทำให้ได้สารสนเทศว่าครูควรได้รับการพัฒนาในด้านใด และประเด็นใดเป็นประเด็นเร่งด่วนที่ควรพัฒนา ก่อน ซึ่งผลจากการพัฒนาจะทำให้ครูวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญได้อย่างมีประสิทธิภาพให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542 ที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 และ (ฉบับที่ 3) พุทธศักราช 2553 และแนวปฏิบัติการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
2. เพื่อเปรียบเทียบและศึกษาความสัมพันธ์ของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกับภูมิหลังบางประการ
3. เพื่อประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

สมมติฐานของการวิจัย

1. ครูที่มีภูมิหลังบางประการต่างกันมีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญต่างกัน
2. ภูมิหลังบางประการของครูมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยอง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร หมายถึง ครูผู้สอนกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยอง จำนวน 888 คน จาก 47 โรงเรียน
2. กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง ครูผู้สอนกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยอง จำนวนทั้งหมด 276 คน ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน

- ขั้นตอนที่ 1 สุ่มเขตโดยสุ่มอย่างง่าย (Simple sampling) โดยการจับฉลากเขต
 ขั้นตอนที่ 2 สุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified sampling) โดยมีขนาดโรงเรียนเป็นชั้นในการสุ่ม
 ขั้นตอนที่ 3 สุ่มอย่างง่าย (Simple sampling)

ขนาดโรงเรียน	จำนวนโรงเรียน	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
1. โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ	1	55	17
2. โรงเรียนขนาดใหญ่	10	311	97
3. โรงเรียนขนาดกลาง	36	522	162
รวมทั้งหมด	47	888	276

ตัวแปร

ตัวแปรอิสระ คือ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา สาขาวิชา ประสบการณ์ในการสอน

ตัวแปรตาม คือ สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาส ในจังหวัดระยอง แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา สาขาวิชา ประสบการณ์ในการสอน

ตอนที่ 2 ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาส ในจังหวัดระยอง โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการวัดและประเมินผล

ด้านที่ 2 การวัดให้ครอบคลุมทุกด้าน

ด้านที่ 3 การใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผล

ด้านที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผล

ด้านที่ 5 การรายงานผลและนำไปใช้

แบบสอบถามเป็นรูปแบบการตอบข้อมูลสองชุดหรือการตอบสนองคู่ (Dual-response Format) ตามสภาพที่คาดหวังและสภาพที่เป็นจริงที่ตรงกับความความคิดเห็นของครูกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาส มีการตอบด้วยการประมาณค่า 5 ระดับ โดยผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง โดยเลือกข้อคำถามเฉพาะข้อที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป นำไปทดลองใช้กับครูกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.975 และค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.44-0.82

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือรับรองและแนะนำตัวผู้วิจัยจากคณะศึกษาศาสตร์ถึงผู้อำนวยการแต่ละโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เพื่อขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือในการดำเนินส่งแบบสอบถามเพื่อการวิจัยให้แก่ครูผู้สอน
2. ผู้วิจัยจัดส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลถึงผู้อำนวยการแต่ละโรงเรียน และกำหนดวัน เวลาที่เก็บรวบรวมแบบสอบถามคืน
3. ผู้วิจัยติดตามจนได้แบบสอบถามกลับคืนมา นำข้อมูลที่ได้รับกลับคืนมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา สาขาวิชา ประสบการณ์ในการสอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) นำเสนอในรูปตารางความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)
2. ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับสมรรถนะที่คาดหวังและที่เป็นจริง วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของสภาพที่คาดหวังและสภาพที่เป็นจริงด้านความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามเพศ และวุฒิการศึกษา โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามสาขาวิชา โดยใช้วิธีการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างรายคู่ใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ่
5. หาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามอายุ และประสบการณ์การสอน ใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation-coefficient)
6. หาค่าความต้องการจำเป็นโดยวิธีกำหนดดัชนีความสำคัญของลำดับความต้องการจำเป็น

ผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจากผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 73.19 โดยมากมีอายุ 24 – 32 ปี คิดเป็นร้อยละ 56.16 รองลงมาคืออายุ 33–41 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.19 ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 87.68 เป็นครูผู้สอนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 15.94 รองลงมาเป็นครูผู้สอนสาขาวิชาคณิตศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 15.58 และมีประสบการณ์สอนอยู่ในช่วง 1–10 ปี คิดเป็นร้อยละ 75.72

1. การศึกษาผลการวิเคราะห์สภาวะปัจจุบันของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน

ด้าน	\bar{X}	SD.	ระดับสมรรถนะ	อันดับ
1. การกำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล	2.86	0.63	ปานกลาง	2
2. การวัดให้ครอบคลุมทุกด้าน	2.84	0.63	ปานกลาง	4
3. การใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผล	2.86	0.61	ปานกลาง	2
4. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผล	2.83	0.67	ปานกลาง	5
5. การรายงานผลและนำผลไปใช้	2.87	0.60	ปานกลาง	1
รวม	2.85	0.58	ปานกลาง	

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.85$, SD. = 0.58) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าการรายงานผลและนำผลไปใช้ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 2.87$, SD. = 0.60) รองลงมา เป็นด้านการกำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.86$, SD. = 0.63) และการใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.86$, SD. = 0.61) ส่วนด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 2.83$, SD. = 0.67)

2. การเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกับภูมิภาคต่าง ๆ ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงความแตกต่างของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	P-value
ชาย	74	2.73	0.54	-2.086*	0.038
หญิง	202	2.89	0.58		

* P < 0.05

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครู จำแนกตามเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แสดงว่าครูเพศหญิงมีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูเพศชาย

ตารางที่ 3 แสดงความแตกต่างของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามวุฒิการศึกษา

วุฒิการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	t	P-value
ปริญญาตรี	242	2.83	0.60	-2.444*	0.016
ปริญญาโท	34	2.98	0.27		

* P < 0.05

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 แสดงว่าครูที่มีวุฒิมัธยมศึกษาปริญญาโทมีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูที่มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับปริญญาตรี

ตารางที่ 4 แสดงความแตกต่างของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามสาขาวิชา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	9	20.530	2.281	8.585*	0.000
ภายในกลุ่ม	266	70.683	0.266		
รวม	275	91.213			

* P < 0.05

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูที่สอนต่างสาขาวิชากัน มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการนี้นำค่าเฉลี่ย ไปทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ้

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามสาขาวิชาที่สอน

ค่าเฉลี่ย	สาขาวิชา	ภาษาไทย	คณิตฯ	วิทยาศาสตร์	สังคมฯ	สุขศึกษา	ศิลปะ	ภาษาต่างประเทศ	การงานอาชีพฯ	ประถมศึกษา	ปฐมวัย
3.2509	ภาษาไทย	-									
3.3581	คณิตฯ	-0.1072	-								
2.7162	วิทยาศาสตร์	0.5347	0.6419*	-							
2.7251	สังคมฯ	0.5258	0.6330*	-0.0089	-						
2.5813	สุขศึกษา	0.6696*	0.7768*	0.1349	0.1438	-					
2.7354	ศิลปะ	0.5156	0.6228	-0.0192	-0.0103	-0.1541	-				
2.7469	ภาษาต่างประเทศ	0.5041	0.6112*	-0.0307	-0.0218	-0.1656	-0.0115	-			
2.6595	การงานอาชีพฯ	0.5914	0.6986*	0.0566	0.0656	-0.0783	0.0758	0.0873	-		
2.8139	ประถมศึกษา	0.4370	0.5443	-0.0977	-0.0888	-0.2326	-0.0785	-0.0670	-0.1544	-	
2.6922	ปฐมวัย	0.5587	0.6659*	0.0239	0.0329	-0.1110	0.0431	0.0546	-0.0327	0.1217	-

* P < 0.05

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามสาขาวิชา พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 7 คู่ คือ ครูสอนภาษาไทยกับสุขศึกษาฯ โดยครูสอนภาษาไทยมีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูสอนสุขศึกษาฯ, ครูสอนคณิตศาสตร์กับวิทยาศาสตร์ โดยครูสอนคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูสอนวิทยาศาสตร์, ครูสอนคณิตศาสตร์กับสังคมศึกษาฯ โดยครูสอนคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูสอนสังคมศึกษาฯ, ครูสอนคณิตศาสตร์กับสุขศึกษาฯ โดยที่ครูสอนคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูสอนสุขศึกษาฯ, ครูสอนคณิตศาสตร์กับภาษาต่างประเทศ โดยครูสอนคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูสอนภาษาต่างประเทศ, ครูสอนคณิตศาสตร์กับการงานอาชีพฯ โดยครูสอนคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูสอนการงานอาชีพฯ และครูสอนคณิตศาสตร์กับปฐมวัย โดยครูสอนคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูสอนปฐมวัย ส่วนคู่อื่นๆ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การศึกษาความสัมพันธ์ของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกับภูมิหลังบางประการ ดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงความสัมพันธ์ของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำแนกตามอายุ และประสบการณ์

ตัวแปร	อายุ	ประสบการณ์การทำงาน	สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผล
อายุ	-		
ประสบการณ์การทำงาน	0.841*	-	
สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผล	0.023	0.050	-

* P < 0.05

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ พบว่าอายุกับประสบการณ์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าอายุและประสบการณ์ มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. การประเมินความต้องการจำเป็น ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ตารางที่ 7 แสดงระดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้
ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ด้าน	สภาพที่เป็นจริง			สภาพที่คาดหวัง			PNI	ลำดับ
	\bar{X}	S.D.	ระดับ สมรรถนะ	\bar{X}	S.D.	ระดับ สมรรถนะ		
การกำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล	2.86	0.63	ปานกลาง	4.15	0.73	มาก	0.45	3
การวัดให้ครอบคลุมทุกด้าน	2.84	0.63	ปานกลาง	4.16	0.74	มาก	0.47	1
การใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผล	2.86	0.61	ปานกลาง	4.12	0.71	มาก	0.44	5
การเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผล	2.83	0.67	ปานกลาง	4.15	0.72	มาก	0.46	2
การรายงานผลและนำผลไปใช้	2.87	0.60	ปานกลาง	4.16	0.75	มาก	0.45	3
รวม	2.85	0.58	ปานกลาง	4.14	0.71	มาก		

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มาจัดลำดับโดยวิธีหาค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย พบว่าสมรรถนะที่มีความสำคัญเป็นอันดับแรก ได้แก่ การวัดให้ครอบคลุมทุกด้าน รองลงมาได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผล การกำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินผล การรายงานผลและนำผลไปใช้ และการใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลายในการวัดและประเมินผล เป็นลำดับสุดท้าย

อภิปรายผล

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีรายละเอียดการอภิปรายผลในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. การศึกษาสภาพปัจจุบันของสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผลการวิเคราะห์สมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูมีภาระหน้าที่ความรับผิดชอบงานที่นอกเหนือจากการสอนมากเกินไป การแบ่งเวลาระหว่างการสอนและการวัดและประเมินผลไม่สอดคล้องกัน การสังเกตการณ์ปฏิบัติของนักเรียนทำได้ยาก ไม่สามารถเลือกวิธีการวัดและประเมินผลได้เหมาะสม และพบว่าด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผล มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด อาจเป็นเพราะครูผู้สอนทั้งยังขาดความรู้ความเข้าใจในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวัดและประเมินผลจากผู้ที่เกี่ยวข้องหลายๆ ฝ่าย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับสภาพจริงของผู้เรียนมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Subin Na Amporn, 2002) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นส่วนกลางของครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครนายก พบว่ามีปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็น

ศูนย์กลาง ด้านเตรียมการสอน ด้านการสอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมและทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง

2. ผลการเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกับภูมิภาคหลังบางประการ ดังนี้

2.1 การเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูที่มีเพศต่างกัน มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่าเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยในด้านกรวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญสูงกว่าเพศชาย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเพศหญิงเป็นผู้ที่มีความอดทน มีความละเอียดอ่อน เข้าใจความยุ่งยากสลับซับซ้อนในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ได้ดีกว่าเพศชาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Ampornrat Tipsumbat, 2016) ได้ศึกษาพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูโรงเรียนสมคิดจิตต์วิทยา อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี พบว่าพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูโรงเรียนสมคิดจิตต์วิทยา อำเภอบ้านบึง จำแนกตามเพศโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการเตรียมการสอน และด้านการวัดและประเมินผลมีความแตกต่างกัน ส่วนด้านการใช้สื่อการสอนไม่แตกต่างกัน

2.2 การเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยครูที่มีวุฒิการศึกษาสูงจะมีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนมาก ทั้งนี้เพราะครูผู้สอนที่มีระดับวุฒิการศึกษาสูงกว่า มักมีตำแหน่งหน้าที่ด้านวิชาการนอกเหนือจากการสอน จึงต้องมีความรู้ในเรื่องของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นอย่างดี อีกทั้งได้รับการอบรมและฝึกฝนเกี่ยวกับวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มากกว่า และยังมี การหาความรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ ทำให้ครูผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถนำมาปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญได้ตรงตามเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Wanida Waniworn, 1997) ได้ศึกษาความรู้และเจตคติของครูที่มีต่อวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่าครูที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจในระเบียบวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.3 การเปรียบเทียบสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของครูที่สอนต่างสาขาวิชา มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ พบว่าครูที่สอนรายวิชาคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้น

ผู้เรียนเป็นสำคัญสูงกว่าครูที่สอนในรายวิชาอื่นๆ เพราะการวัดผลเป็นกระบวนการที่ได้มาตรฐานที่ต้องมีเครื่องมือของการวัดเป็นสิ่งที่กำหนดคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัด ผลที่ได้ออกมาจะเป็นปริมาณ ซึ่งก็คือจำนวนตัวเลข (Amnuai Lertkhayandee, 1999) อีกทั้งธรรมชาติของเนื้อหาวิชาหรือบทเรียนจะเป็นตัวกำหนดวิธีการวัดและประเมินผลของครูให้แตกต่างกันไป ครูที่สอนแต่ละวิชามุ่งจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา และมีการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไปตามลักษณะของวิชา ครูยังคุ้นเคยกับวิธีการวัดและประเมินแบบเดิม จึงไม่ยอมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนใหม่ เพราะมีความรู้สึกว่าเป็นเรื่องยุ่งยากและเป็นภาระงานที่เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนครูอยู่ในสภาพแวดล้อมสังคมเดียวกันจึงทำให้ถูกหล่อหลอมให้มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกัน สอดคล้องกับการวิจัยของ (Jutha Thammachard, 2006) ได้ศึกษาและวิเคราะห์สภาพการใช้แบบสอบถามอ้อมในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ครูที่สอนสาขาวิชาที่ต่างกันจะมีความเข้าใจในการใช้แบบสอบถามอ้อมตามวัตถุประสงค์การวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มาจัดลำดับโดยวิธีหาค่าความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย พบว่าสมรรถนะที่มีความสำคัญเป็นอันดับแรก ได้แก่ การวัดให้ครอบคลุมทุกด้าน ทั้งนี้การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นกระบวนการในการตรวจสอบผลการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้ว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร ดังที่ (Arunee Sathitphakeekul, 2005) กล่าวว่าครูจะต้องวัดให้ครอบคลุมทุกด้านตามสภาพจริงอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ วัดให้ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการต่างๆ หรือพฤติกรรมที่แสดงออกและสามารถวัดได้ เจตคติ คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ในขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลตามสภาพจริงอย่างครอบคลุม เช่น การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การเรียนรู้รวมทั้งพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องต่างๆ ของผู้เรียน เป็นต้น เพื่อที่จะสามารถนำผลการประเมินนั้นไปปรับปรุงหรือพัฒนากระบวนการเรียนรู้ หรือเครื่องมือให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นและการประเมินผล ผู้เรียนควรประเมินให้ครอบคลุมทั้งด้านกระบวนการ ความรู้และคุณธรรมจริยธรรมที่สามารถ บ่งบอกผู้เรียนได้ตามสภาพที่แท้จริง (Sarubraphat Sansupha, 2003)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยเห็นได้ว่ากลุ่มครูโรงเรียนขยายโอกาส ในจังหวัดระยอง มีความเข้าใจในเรื่องของการวัดและประเมินผลในการเรียนรู้ในระดับปานกลาง ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การส่งเสริม สนับสนุน และดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ควรส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความเข้าใจการวัดและประเมินผลในด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างหลากหลาย กับผู้ที่เกี่ยวข้องหลายๆ ฝ่าย เช่น ครูผู้สอน เพื่อนในชั้นเรียน ผู้ปกครอง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับสภาพจริงของผู้เรียนมากที่สุด

2. ครูที่สอนคณิตศาสตร์มีสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลสูงกว่าครูที่สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ ซึ่งควรส่งเสริมให้ครูเพิ่มสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผลให้มากขึ้น โดยเฉพาะครูที่สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เข้าร่วมอบรมการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผล

3. ครูผู้สอนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินผล เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้านการวัดให้ครอบคลุมทุกด้าน เป็นลำดับแรก ซึ่งการจัดกิจกรรมที่จัดขึ้นในการพัฒนาสมรรถนะนั้นสามารถดำเนินการร่วมกันได้โดยไม่ต้องแยกครูตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษา สาขาวิชาและประสบการณ์ จะทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในด้านการวัดและประเมินผลที่หลากหลายความคิดเห็น เกิดประสิทธิภาพที่ดีต่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน และเพื่อสนองนโยบายการปฏิรูปการศึกษาได้อย่างเหมาะสมและมีคุณค่าต่อครู รวมทั้งคุณค่าต่อการลงทุนของรัฐ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะกลุ่มโรงเรียนขยายโอกาสในจังหวัดระยองเท่านั้น ควรจะมีการศึกษาในโรงเรียนสังกัดอื่นๆ เพื่อให้ผลการวิจัยมีประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการอบรมเฉพาะด้านที่ต้องการพัฒนาครูผู้สอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. งานวิจัยนี้เป็นการประเมินความต้องการจำเป็นเชิงสำรวจ ดังนั้นสารสนเทศที่ได้จึงเป็นความต้องการจำเป็นที่สะท้อนปัญหาเท่านั้น ยังไม่สามารถทราบถึงสาเหตุของปัญหาที่แท้จริงได้ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาเชิงลึก เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุของปัญหาเหล่านั้น โดยการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุเข้ามาใช้ในการประเมินความต้องการจำเป็นเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาที่ตรงกับสาเหตุและความต้องการจำเป็นที่แท้จริง

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ รวมถึงขอขอบคุณผู้สนับสนุนทุกๆ ท่านที่ทำให้งานวิจัยครั้งนี้ผ่านไปได้ด้วยดี

References

- Amnuai Lertkhayandee. (1999). *Educational evaluation*. Bangkok: Silapasanongkarnpim. [in thai]
- Amnuai Nakthat. (1999). *The improvement of Dual Vocational Education in Surat Thani*. Master degree education thesis, Educational Administration, Graduate School, Kasetsart University. [in thai]
- Ampornrat Tipsumbat. (2016). *The behavior of student-centered learning management of Teacher Somkit Jitwitthaya, Banbueng, Chonburi*. Master degree education thesis, Educational Administration, Faculty of Education, Burapha University. [in thai]

- Arunee Sathitphakeekul. (2005). *Student-centered learning management*. Nakhon Si Thammarat: Nakhon Si Thammarat Rajabhat University. [in thai]
- Jutha Thammachard. (2006). *The study and analysis using open-ended questionnaire in Measuring and evaluating student learning in basic education*. Master degree thesis, Educational Research and Evaluation, Faculty of Education, Chulalongkorn University. [in thai]
- Kwanruen Saraewong. (2010). *The problem about student-centered learning management in the schools in Sriracha, The Educational Service Area Office 3*. Master degree thesis, Master of Education Program, Faculty of Education, Burapha University. [in thai]
- Thitsana Kammanee. (2004). *Science: Body of knowledge for effective learning process*. Bangkok: Chulalongkorn University. [in thai]
- Thitsana Kammanee. (2008). *Teaching theory*. Bangkok: Darnsutakarmpim. [in thai]
- Parichart Suanaksorn. (2000). *The study of student-centered learning management of teacher in Satreephuket School, Department of General Education, Phuket*. Master degree thesis, Educational Administration, Graduate School, Thaksin University. [in thai]
- Phatcharee Khan-a-sawa. (2001). *The evaluation of improving student-centered learning management*. Master degree education thesis, Educational Research, Faculty of Education, Chulalongkorn University. [in thai]
- Sarunraphat Sansupha. (2003). *The study of student-centered learning management problem of school in Laem Chabeang, Chonburi*, Master degree education thesis, Educational 2002, Faculty of Education, Burapha University. [in thai]
- Subin Na Amporn. (2002). *Student-centered learning management problem*. Master degree education thesis, Educational Administration, Faculty of Education, Srinakharinwirot University. [in thai]
- Wanida Wanwiorn. (1997). *The study of body knowledge and teachers' attitude in measuring and evaluating in Opportunity Expansion School of Bangkok*. Master degree education thesis. Measurement and Evaluation, Graduate School, Ramkhamhaeng University. [in thai]
- Wanna Kamsririmongkol. (2002). *The study of knowledge and teachers' attitude in measuring and evaluating secondary students in Chonburi*. Master degree education thesis, Measurement and Evaluation, Graduate School, Ramkhamhaeng University. [in thai]

- Watthanaporn Rangabtuk. (1999). *Student-centered learning lesson plan*. Bangkok: Al T Press. [in thai]
- Wilaiwan Payuking. (2011). *The study of knowledge and problem and evaluation by using The Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 of teachers in Pilot Project School, Bangkok*. Master degree education thesis. Measurement and Evaluation, Graduate School, Ramkhamhaeng University. [in thai]

Received : 19 July, 2018

Revised : 3 September, 2018

Accepted : 28 December, 2018

การพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่

สิริลักษณ์ เกษรปทุมานันท์¹ ศุภริญา สัทธกุล¹ ประวิทย์ ทองไชย² และกนก พานทอง²

¹คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตยะลา

²วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ และศึกษาความคิดเห็นของบุคคลที่ผ่านกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ อาจารย์สถิติธรรม เพ็ญสุข และบุคคลที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ มากกว่า 1 เดือนขึ้นไปจำนวน 17 คน ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตแบบมีส่วนร่วมในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการศึกษาได้ข้อสรุปว่า กระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ เป็นการทำให้จิตสันสะเทือนอย่างรุนแรง เพื่อขจัดความคิดที่ไร้ประโยชน์และเกิดเป็นความรู้สึกความซาบซึ้งหรือการตระหนักรู้ โดยผ่านกิจกรรมต่างๆ ประกอบด้วย ขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมสภาวะจิตก่อนการชี้แนะ ขั้นตอนที่ 2 การชี้แนะพลังจิต ซึ่งมี 2 รูปแบบ คือ การชี้แนะส่วนบุคคล และการชี้แนะโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ขั้นตอนที่ 3 การฝึกจิตด้วยตนเอง ในแต่ละขั้นตอนอาจารย์สถิติธรรม เพ็ญสุข เริ่มต้นด้วยการเชื่อมกระแสจิตไปยังผู้เข้าร่วมกิจกรรม เพื่อเลือกวิธีการชี้แนะหรือกิจกรรม และสร้างบรรยากาศโดยผ่านคลื่นเสียงและคลื่นแสงที่เหมาะสม รวมถึงการตั้งโปรแกรมจิตใหม่เข้าไปเสมอ ซึ่งบุคคลที่ผ่านกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในชีวิต ดังนี้ 1) ด้านร่างกาย พบว่า มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงขึ้น 2) ด้านจิตใจ พบว่า มีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น มีทัศนคติในการดำเนินชีวิตเป็นบวก ส่งผลไปถึงการแสดงออกทางบุคลิกภาพภายนอกในทางที่ดี และนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดีกับสังคมภายนอกและบุคคลรอบข้าง 3) ด้านปัญญา พบว่า สามารถเรียนรู้ได้เร็วและเข้าใจชีวิตได้ง่ายขึ้น มีความสามารถในการจัดการกับปัญหาได้เป็นอย่างดี และ 4) ด้านความมหัสจรรย์ในชีวิต พบว่า ได้ประสบกับเหตุการณ์ที่ดูอย่างไม่เคยคาดคิดมาก่อน และได้สัมผัสกับประสบการณ์ทางจิตที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ ซึ่งผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กระบวนการดังกล่าวสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น จึงสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางหนึ่งในการฝึกพัฒนาจิตวิญญาณให้มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ นอกจากนี้ น่าจะเป็นอีกหนึ่งวิธีที่ควรจะไปทดลองใช้ฝึกสมรรถภาพทางจิต (Psychological fitness) ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสำเร็จทางการกีฬา

คำสำคัญ: การพัฒนาจิตวิญญาณ / การก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่

Corresponding Author: นางสาวสิริลักษณ์ เกษรปทุมานันท์ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตยะลา

E-mail: AppleGreen999@hotmail.com

SPIRITUAL DEVELOPMENT OF HUMANITY FOR LEAPING INTO A NEW LIFE

Sirilux Kesornpatumanunt¹, Supreeya Sitthikul¹, Prawit Tongchai²
and Kanok Panthong²

¹Faculty of Education, Institute of Physical Education Yala

²College of Research Methodology and Cognitive Science, Burapha University

Abstract

This qualitative research aims to study the processes of spiritual development of humanity for leaping into a new life and the perspectives of persons who passed the processes. Key Informants are Professor Sathittham Pensuk and the 17 persons who were trained more than 1 month in the course of spiritual development. In-depth interview and participant observation were conducted for data collection.

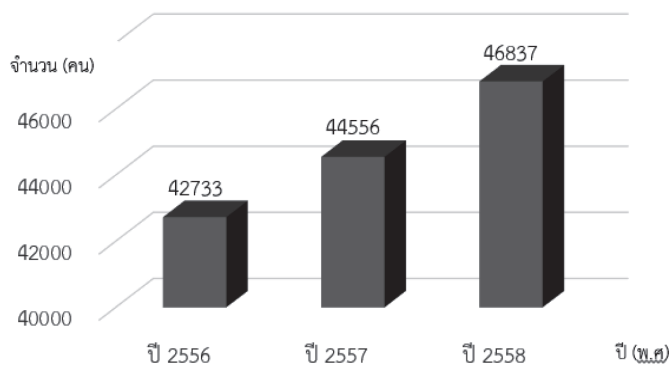
The results revealed that the process of spiritual development of humanity for leaping into a new life is to perform spiritual-quake in order to get rid of futile thinking and promote a feeling of awareness by using various activities. There are 3 steps as following: Step 1, Mind Preparing before Coaching; Step 2, Power of Mind Coaching, Personal Coaching and Coaching by Group Process; and Step 3, Self-Coaching. Each step started by channeling between Professor Sathittham Pensuk and participants to select coaching methods or activities and create an atmosphere through appropriate sound waves and light waves together with setting new spiritual programs, called Rebirth Coaching. The persons who passed the processes gave many perspectives of their life changing as follows. 1) Physical Aspect found a healthier. 2) Mental Aspect found a more mental health and a positive attitude in way of life, which brings about good personalities and leads to good relations to society and other persons. 3) Intelligence Aspect found a quicker learning, an easier life understanding and a better problem handling. And 4) Miracle of life Aspect found an unbelievable good experiences and an automatic spiritual experiences. This study shows that the processes can lead to changing in a better way of life. Therefore, the processes can be used as a guideline to practice spiritual development in order to be a perfect human. In addition, it should be another way to try to exercise psychological fitness, which is a component of sports success.

Keywords: Spiritual Development / Leaping into a New Life

Corresponding Author: Sirilux Kesornpatumanunt, M.Ed., Faculty of Education, Institute of Physical Education Yala, Thailand; E-mail: AppleGreen999@hotmail.com

บทนำ

การดำเนินชีวิตของมนุษย์ในกระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นสังคมที่โลกได้หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมที่เน้นความเจริญด้านวัตถุมากกว่าด้านจิตใจ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้เกิดปรากฏการณ์เสมือนหนึ่งขนาดของโลกได้ถูกย่อให้เล็กลงดั่งกับเพียงฝ่ามือเท่านั้น สิ่งต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อมีการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์ ความรู้ด้านวิชาการ การวิจัย ทำให้เกิดสิ่งใหม่ๆ ขึ้น เพื่อสนองต่อความต้องการของมนุษย์ที่ไม่มีที่สิ้นสุด หรือตอบสนองต่อความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต เพื่อให้ชีวิตมีความสุข ซึ่งนั่นก็เป็นเพียงความสุขของชีวิตที่เพิ่มขึ้นเฉพาะทางกายภาพเท่านั้น แต่ความสุขทางจิตใจดูเหมือนจะไม่ได้เพิ่มขึ้นตาม ดังจะเห็นได้จากรายงานประจำปีของกรมสุขภาพจิต ปีงบประมาณ 2558 ได้แสดงจำนวนผู้ป่วย จิตเวชที่หน่วยบริการในสังกัดกรมสุขภาพจิตรับไว้รักษา ในปีงบประมาณ 2556-2558 มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 จำนวนผู้ป่วยจิตเวชที่หน่วยบริการในสังกัดกรมสุขภาพจิตรับไว้รักษา
ในปีงบประมาณ 2556-2558 (หน่วยนับ : ราย)

ที่มา : รายงาน สจ.ร.ง. 201 ประจำปีงบประมาณ 2558 สำนักยุทธศาสตร์สุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต

การเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้มนุษย์ต้องปรับการดำเนินชีวิตให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวนั้น ซึ่งการปรับการดำเนินชีวิตย่อมมีผลต่อความเปลี่ยนแปลงภายในของมนุษย์ นั่นคือ สภาพจิตใจได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน ดังนั้นคนไทยในยุคโลกาภิวัตน์จึงมีปัญหาทางจิตเกิดขึ้นมากมาย เช่น มีพฤติกรรมแสดงออกที่รุนแรง ขาดเมตตา เกิดค่านิยมบริโภคผ่านสื่อต่างๆ โดยปราศจากการควบคุม เมื่อเกิดความอยากมี อยากได้แต่ไม่มีเงินซื้อก็จะกระทำการทุจริต ลักเล็กขโมยน้อย ฉกชิงวิ่งราว ดังที่เป็นข่าวอยู่เสมอ สังคมปัจจุบันจึงไร้ความมีน้ำใจ หมกมุ่นในกามคุณ เกิดสิ่งยั่วยู่ทางเพศ และสื่อลามกต่างๆ มากมาย มีสิ่งมอมเมาในรูปแบบการพนันต่างๆ อีกมาก เสพสิ่งเสพติด เช่น บุหรี่ ยาบ้า ยาไอซ์ เมื่อสังคมไทยตกอยู่ในสภาพแวดล้อมทางสังคมเช่นนี้ หลายคนจึงหมกมุ่นจนถอนตัวไม่ขึ้น อีกทั้งคนส่วนใหญ่คิดว่า การมีความพร้อมทางวัตถุจะทำให้ชีวิตมีความสุข จึงชอบวิ่งตามวัตถุ ไขว่คว้าหาบารุงชีวิต สิ่งใดที่ยังไม่มีเหมือนคนทั่วไป

ก็จะพยายามดิ้นรนหามา สิ่งที่มีอยู่แล้วก็พยายามหาให้มีมากขึ้น ในหลายๆ กรณีนี้ถึงกับู้หนี้ยืมสินมาซื้อหาที่ถลำลึกมากไปอีกอาจถึงขั้นทุจริตคิดมิชอบต่อหน้าที่การงาน บุคคลต่างๆ ดังกล่าวนี้อาจจะหาความสงบสุขทางใจไม่ได้จนตลอดชีวิต (Public Relations Technical Development Office, 2017)

จากปัญหาที่กล่าวมารัฐบาลได้มีนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำโครงการเพื่อพัฒนาสุขภาพจิตของประชาชนในประเทศ (Department of Mental Health, 2015) ประกอบกับแนวโน้มของประชาชนส่วนใหญ่ให้ความสนใจเกี่ยวกับการวิถึแห่งจิตวิญญาณเพิ่มมากขึ้น จะเห็นได้จากยอดจำหน่ายและความหลากหลายเกี่ยวกับหนังสือการพัฒนาจิตวิญญาณที่มีมากขึ้น (Thanphatson Thamchotmetin, 2017) อีกทั้งมีสถาบันการศึกษาหรือองค์กรที่ศึกษาวิจัยทางด้านจิตวิญญาณเกิดขึ้น เช่น ศูนย์จิตตปัญญาศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นองค์กรการศึกษาที่ดำเนินการจัดการเรียนการสอนและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้และการปฏิบัติด้านจิตตปัญญาและการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ในมิติและบริบทที่หลากหลาย โดยเน้นการพัฒนาจิตตปัญญาของมนุษย์ด้วยฐานของการเจริญสติ ภาวนา (Contemplative Education Centre, Mahidol University, 2017) สถาบันจิตตปัญญาภาพ โดยพระธรรมมงคลญาณ (หลวงพ่อวิริยงค์ สิรินธโร) มีจุดประสงค์ในการเผยแผ่วิชาสมาธิเพื่อความสันติสุขของโลก (Willpower Institute, 2017) เสริมสิขาลัย เป็นหน่วยงานการกุศลภายใต้มูลนิธิเสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างมีจิตวิญญาณแบบองค์รวมมาเป็นทางเลือกใหม่ให้กับแวดวงการศึกษาไทย ซึ่งเน้นรูปแบบของการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนตนเองในทุกด้านของชีวิต มุ่งเนื้อหาที่กลับมาหาความสุขและความมั่นคงภายในแห่งชีวิต โดยไม่เน้นความสำเร็จทางวัตถุและความสำเร็จภายนอก (SEM-Spirit in Education Movement, 2017) มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์มีวัตถุประสงค์แรกเริ่มในการพัฒนาเด็กปัญญาเลิศ รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพมนุษย์เพื่อประโยชน์ของสังคมไทย โดยส่งเสริมให้สังคมไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการคิดค้นสร้างสรรค์กระบวนการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่จะเป็นเครื่องมือพัฒนามนุษย์อย่างเต็มศักยภาพ เพื่อให้บรรลุปัญญาความดี ความงาม มิตรภาพ และสันติภาพ โดยจะสนับสนุนและร่วมมือกับองค์กรที่มีศักยภาพโดดเด่นหรือกลุ่มบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Sodri-Saritwang Foundation, 2017) รวมถึงศูนย์พัฒนาพลังชีวิต โดยอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข เป็นศูนย์การศึกษาค้นคว้า ให้ความรู้ และพัฒนาการฝึกสมาธิแนวใหม่ตลอดจนเรื่องราวของพลังงานแห่งจักรวาลต่างๆ การบริการสังคมในอันที่จะช่วยค้นหา ป้องกัน และบรรเทาอาการเจ็บป่วยในแนวแพทย์ทางเลือกและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ผ่านกิจกรรมทางสังคมต่างๆ (Power of Life Center, 2017) โดยมีหลักการฝึกปฏิบัติให้สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์โดยทั่วไปได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษากระบวนการและความคิดเห็นของบุคคลที่ผ่านกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข โดยใช้กระบวนการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ ทั้งนี้เพื่อให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางหรือทางเลือกหนึ่งในการจัดโปรแกรมพัฒนาจิตวิญญาณสำหรับประชาชน หรือบุคลากรในองค์กร เพื่อให้เกิดความสุขในการดำเนินชีวิตประจำวัน และสามารถนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพในการทำงาน รวมถึงคุณภาพชีวิตของประชาชนทั้งประเทศต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคคลที่ผ่านกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่
ผู้วิจัยสนใจศึกษากระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณในพื้นที่ศูนย์พัฒนาพลังชีวิตของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข เนื่องจากมีแนวทางพัฒนาการฝึกสมาธิแนวใหม่ และสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลทั่วไป
2. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ
 - 2.1 อาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข
 - 2.2 บุคคลที่ผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาจิตวิญญาณในพื้นที่ศูนย์พัฒนาพลังชีวิตของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข
 - 2.3 ผู้วิจัยใช้วิธีการมีส่วนร่วมในกิจกรรม เพื่อศึกษากระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณตามหลักแนวคิดของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข

ความหมายของจิตวิญญาณ (Spirituality)

จิตวิญญาณ (Spirituality) มีรากศัพท์ในภาษาละตินจากคำว่า “Spiritus” มีความหมายว่า การมีลมหายใจซึ่งตรงกับคำว่า Pneuma ในภาษากรีก หมายถึงลมหายใจเช่นเดียวกัน จิตวิญญาณสำคัญมากต่อการดำรงชีวิตอยู่บนโลก เหมือนกับการหายใจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการมีชีวิตอยู่ (Yong & Koopsen, 2011 : 9) ส่วนคำว่า “จิตวิญญาณ (Spirituality)” ที่ใช้ทั่วไปในสังคมไทยนั้น หมายถึง มิติหรือภาวะของการมีจิตใจสูง เป็นจิตที่เห็นแก่ตัวน้อย จิตที่สามารถเข้าถึงสิ่งสูงสุด โดยเฉพาะในทางพุทธศาสนา จิตวิญญาณ คือ ปัญญา เป็นมิติที่มีความดีประกอบอยู่ซึ่งทำให้มนุษย์ต่างจากสัตว์เป็นมนุษย์ที่มีจิตสูง ปราศจากความคับแคบและเห็นแก่ตัว (Prawase Wasi, et al., 2004)

ความหมายของการชี้แนะหรือการโค้ช (Coaching)

คำว่า “โค้ช” (Coach) เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ Kocs ซึ่งออกเสียงว่า “โค้ช” แปลว่ารถม้าใหญ่ ซึ่งสามารถแปลความหมายได้อีกนัยหนึ่งว่า เป็นการเคลื่อนย้ายจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งด้วยความไว ด้วยวิธีที่ดีที่สุด สมเหตุสมผลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้น การโค้ช (Coaching) คือ การชี้แนะหรือการนำทางให้ผู้มารับการชี้แนะ เกิดกระบวนการที่จะนำไปสู่การค้นหาคำตอบและพบหนทางแก้ไขปัญหาที่กำลังเผชิญด้วยตนเอง ทำให้มีพัฒนาการในด้านของระดับปัญญาญาณที่สูงขึ้น และสามารถนำไปสู่จุดหมาย

ปลายทางดังที่ปรารถนาได้ ซึ่งในปัจจุบันมีการชี้แนะหลากหลายแบบ ในที่นี้กล่าวถึงการชี้แนะพลังจิต (Power of Mind Coaching) คือ วิธีการเชื่อมต่อข้อมูลจากคลื่นจิต (Wave Link) ของผู้ให้คำชี้แนะเข้าสู่ระดับจิตของผู้เข้ารับการอบรมโดยตรง (Channeling Coaching) โดยผู้ให้คำชี้แนะจะมีความสามารถเชื่อมมิติเข้าไปในวงจรจิตหรืออ่านจิตของผู้เข้ารับการอบรมหรือผู้อื่นได้ ซึ่งเป็นวิธีการที่จะทำให้ผู้ให้คำชี้แนะสามารถแก้ไข ปัญหาหลักๆ ในชีวิตของผู้เข้ารับการอบรมได้รวดเร็ว ตรงจุด ทั้งนี้ต้องอาศัยการเปิดใจของผู้เข้ารับการอบรม ด้วย เพราะในระดับจิตของผู้เข้ารับการอบรมมีหลายระดับซึ่งเป็นสภาวะที่ลึกซึ้ง รวมทั้งข้อมูลบางอย่างยังคง ปกปิดอยู่ ทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจจากผู้เข้ารับการอบรม จึงต้องอาศัยเทคนิคการชี้แนะที่ลึกหลายวิธีร่วมกัน ผู้ให้การชี้แนะจะใช้กระบวนการชี้แนะที่เหมาะสมกับคลื่นจิตของแต่ละบุคคล การชี้แนะพลังจิต ประกอบด้วย 11 ขั้นตอน (Sathittham Pensuk, 2015) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การชี้แนะด้วยเทคนิคย้อนปุมหลัง (Story Coaching)

ขั้นตอนที่ 2 การชี้แนะด้วยเทคนิคการเชื่อมคลื่นจิต (Channeling Coaching)

ขั้นตอนที่ 3 การชี้แนะด้วยเทคนิคการสร้างเกราะป้องกันตนเอง (Cocoon Coaching)

ขั้นตอนที่ 4 การชี้แนะด้วยเทคนิคการก้าวกระโดดผ่านช่วงเวลา (Jumping Coaching)

ขั้นตอนที่ 5 การชี้แนะด้วยเทคนิคการเข้าสู่สภาวะการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณ (Rebirth Coaching)

ขั้นตอนที่ 6 การชี้แนะโดยใช้กระบวนการประสบการณ์ใกล้ตาย (Near Death Experience Coaching)

ขั้นตอนที่ 7 การชี้แนะด้วยเทคนิคการย้อนสู่การระลึกชาติ (Past Life Coaching)

ขั้นตอนที่ 8 การชี้แนะเพื่อการเยียวยาถึงระดับเซลล์ (Cell-Healing Coaching)

ขั้นตอนที่ 9 การชี้แนะด้วยการเข้าสู่ความว่างแบบเซน (Zen Coaching)

ขั้นตอนที่ 10 การชี้แนะด้วยเทคนิคการเชื่อมข้อมูลจากจักรวาลส่งผ่านตัวบุคคล (Cosmic link Coaching)

ขั้นตอนที่ 11 การชี้แนะด้วยเทคนิคการทำสมาธิ (Meditation Coaching)

ทุกขั้นตอนต้องมีการเชื่อมกระแสจิต ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำแนะนำสามารถเชื่อมต่อข้อมูลจากคลื่นจิต (Wave link) ด้วยการเข้าสู่ระดับจิตของผู้เข้ารับการอบรมได้เลย ซึ่งจะทำให้ผู้ให้คำชี้แนะทราบว่า ควรจะเชื่อมโยงเรื่องราวของผู้เข้ารับการอบรมกับวิธีการชี้แนะแบบใดหรือควรให้ผู้เข้ารับการอบรมเข้าร่วม กิจกรรมแบบใดจึงจะได้ประโยชน์สูงสุด ซึ่งเป็นขั้นตอนการชี้แนะด้วยเทคนิคการเชื่อมคลื่นจิต (Channeling Coaching) นั่นเอง นอกจากนี้ผู้ให้คำชี้แนะพลังจิตต้องเป็นบุคคลที่ได้รับการฝึกฝนตนเองจนทำให้มีกำลังจิตที่แข็งแกร่งและทรงพลัง ทั้งนี้เพื่อจะได้เชื่อมต่อข้อมูลทางจิตกับบุคคลที่เข้ารับการอบรมได้

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ อาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข พร้อมทั้งผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลจากบุคคลที่อาสาสมัครเพื่อเข้าร่วมวิจัยในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก โดยต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญคือ เป็นบุคคลที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ (Spiritual Jumping) ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข มากกว่า 1 เดือนขึ้นไป เนื่องจากการพัฒนาจิตวิญญาณของตนเองต้องฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจึงจะเห็นผล จำนวน 17 คน

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้ผ่านการตรวจสอบรายการข้อการสังเกตและการสัมภาษณ์จากผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ 1. แบบสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม เพื่อใช้ในการศึกษากระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ โดยใช้กระบวนการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ในประเด็นที่เกี่ยวกับขั้นตอนหรือวิธีการจัดกิจกรรม และบรรยากาศ รวมถึงปฏิริยาการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมกิจกรรม

2. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง เพื่อใช้ประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึกจาก

2.1 อาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ในประเด็นที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรม การออกแบบกิจกรรม และการสร้างบรรยากาศให้กับผู้เข้าร่วมกิจกรรม

2.2 บุคคลที่ผ่านการฝึกกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์โดยใช้การก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ (Spiritual Jumping) ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ในประเด็นที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และความคิดเห็นของบุคคลที่ผ่านการฝึกกระบวนการทำกิจกรรม

3. ผู้วิจัยเข้าร่วมกิจกรรมโดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยการสังเกตภาพรวมทั้งหมด และสังเกตถึงรายละเอียดของกระบวนการจัดกิจกรรม การเลือกกิจกรรมในแต่ละครั้ง ขั้นตอนต่างๆ ในการทำกิจกรรม การสร้างบรรยากาศของผู้ให้คำชี้แนะ ลักษณะการให้การชี้แนะ ปฏิริยาการมีส่วนร่วมของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ความรู้สึก สีหน้า แววตา ลักษณะการพูดจา กิริยาท่าทางที่แสดงออกของผู้เข้าร่วมในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง เป็นต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณจากหนังสือโค้ชพลังจิต กระบวนการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข และเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ (Spiritual Jumping) โดยใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วม ประกอบกับดำเนินการสัมภาษณ์อาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข เกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ และบุคคลที่ผ่านการฝึกด้วยกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ (Spiritual Jumping) จำนวน 17 คนเกี่ยวกับกระบวนการฝึก และความคิดเห็นเกี่ยวกับผลที่ได้รับหลังจากผ่านกระบวนการฝึกพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แล้ว ซึ่งผู้วิจัยได้เตรียมแนวคำถามแบบปลายเปิดมาล่วงหน้าและสามารถตั้งคำถามเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ และ

ทำการสัมภาษณ์จนกว่าจะได้ข้อมูลครบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดลึกซึ้งผู้วิจัยได้ทำการบันทึกข้อมูลจากการสังเกตการณ์โดยใช้กล้องถ่ายรูปแบบการบันทึกภาพ สถานที่ เหตุการณ์ต่างๆ ในการทำกิจกรรม และเครื่องบันทึกเสียงแล้วนำข้อมูลที่ได้ออกถอดเทป จัดหมวดหมู่และวิเคราะห์ข้อมูล รวมถึงมีการจัดบันทึกประเด็นสำคัญเพื่อสะดวกในการสรุปข้อมูลหลังจากเก็บข้อมูลในแต่ละครั้ง ตรวจสอบความครบถ้วนของข้อมูลและทำการเก็บข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นที่ขาดหายไป จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ออกมาวิเคราะห์ เพื่อตีความหมาย และสังเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มีการจัดหมวดหมู่และจำแนกอย่างเป็นระบบแล้วมาอ่านทบทวน เพื่อนำมาตีความหมาย เชื่อมโยงความสัมพันธ์และสร้างข้อสรุปจากข้อมูลเชิงประจักษ์ต่างๆ ที่รวบรวมมาได้ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้นำมาเสนอในเชิงพรรณนา

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ ได้เสนอผลการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. กระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่

จากการเข้าร่วมกิจกรรมโดยใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ประกอบกับการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งผู้วิจัยสามารถจำแนกกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุขได้เป็นขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมสภาวะจิตก่อนการขึ้นเณะ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคนก่อนการเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกฝนเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณต้องผ่านการประเมินสภาพจิตก่อนว่าเหมาะกับการปรับสภาวะจิตด้วยวิธีใด ซึ่งแต่ละบุคคลจะได้รับการพัฒนาจิตจากกิจกรรมที่แตกต่างกัน เช่น ถ้าเป็นบุคคลที่ใหม่ล้อย ขาดสตินั้น ในขั้นตอนการเตรียมสภาวะจิตก่อนการขึ้นเณะ อาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข จะใช้วิธีการให้ทำกิจกรรมในการดำเนินชีวิตประจำวันแบบเบาๆ เช่น ให้มาช่วยงานโดยการล้างถ้วยชาม ต้อนรับแขก จดรายงานการประชุม เปิดคลื่นเสียงให้ผู้เข้ารับการอบรม เป็นต้น เพื่อให้จิตใจจดจ่อกับงานมากขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 การขึ้นเณะพลังจิต เป็นการเชื่อมกระแสจิต เพื่อเป็นการเลือกวิธีการขึ้นเณะหรือออกแบบกิจกรรมในการขึ้นเณะ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาจิตวิญญาณเข้าถึงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง โดยมีรูปแบบของการทำกิจกรรมหลักแบ่งเป็น 2 แบบ ได้แก่ 1) การขึ้นเณะส่วนบุคคล 2) การขึ้นเณะโดยกระบวนการกลุ่ม การขึ้นเณะทั้ง 2 รูปแบบนี้มีหลักการในการดำเนินการที่เหมือนกัน คือ

1. การโน้มนำให้ระลึกถึงอดีต ถ้าผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีเรื่องราวติดค้างในจิตใจที่สำคัญ เรื่องราวต่างๆ จะผุดขึ้นมาในความรู้สึกของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะแสดงความรู้สึกที่แตกต่างกันตามจิตใจที่สำคัญของตน เช่น การร้องไห้ ตัดพ้อต่อว่าสิ่งที่ค้างอยู่ในใจได้พูด หรือระบายออกมาให้หมด ทั้งนี้ก็แล้วแต่สภาพจิตของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ซึ่งทำให้พบว่า ระบบความคิดความเข้าใจผิดๆ ที่ฝังอยู่ในจิตใจที่สำคัญของบุคคลทั่วไป ทำให้บุคคลนั้นไม่อนุญาตให้ตนเองประสบความสำเร็จ หรือมีความสุขในชีวิตได้

2. การโน้มนำให้ไปทำความเข้าใจเรื่องราวในอดีตให้ถูกต้อง เป็นการแก้ไขความคิดหรือปมที่ติดค้างในระบบจิตใจที่สำคัญ โดยอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข หรือผู้ช่วยจะเป็นเพียงผู้แนะนำหรือนำทางให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเข้าไปเห็นภาพและรับรู้ถึงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องราว บุคคลและเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง โดยเข้าไปทำความเข้าใจเรื่องราวที่เป็นปมหรือสิ่งที่ติดค้างในจิตใจที่สำคัญ จนเกิดเป็นความเข้าใจที่ถูกต้องและเปลี่ยนเป็นความรู้สึกขอบคุณและซาบซึ้งแทน ซึ่งเป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ปลดล็อกหรือสลายปมนั้นด้วยตนเอง

3. การโน้มนำให้ตั้งรหัสชีวิต หรือตั้งโปรแกรมจิตใหม่ โดยอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข หรือผู้ช่วยจะเป็นผู้นำในการตั้งรหัสชีวิต หรือตั้งโปรแกรมจิตใหม่ ทั้งนี้เพื่อเป็นการบอกกล่าวหรือตอกย้ำกับจิตใจที่สำคัญให้รับรู้ถึงความต้องการเปลี่ยนแปลงชีวิตไปสู่สิ่งที่ดีกว่า หรือบอกกล่าวกับจิตวิญญาณของตัวเราเองถึงสิ่งที่ตนเองปรารถนาในเชิงบวก โดยทำให้จิตคิดและเชื่อในสิ่งที่ดีและประสบความสำเร็จ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้เข้าร่วมทำกิจกรรมโดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วมประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึกจากอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข และผู้เข้าร่วมกิจกรรม ทั้งในรูปแบบการชี้แนะส่วนบุคคลและการชี้แนะโดยกระบวนการกลุ่ม ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตแบบมีส่วนร่วม นั้น ผู้วิจัยดำเนินการสังเคราะห์เชื่อมโยงความสัมพันธ์และสร้างเป็นข้อสรุปจากข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปขั้นตอนการชี้แนะพลังจิตของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข โดยผ่านรูปแบบของกิจกรรมการชี้แนะส่วนบุคคล และการชี้แนะโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ซึ่งทั้ง 2 รูปแบบนี้มีวิธีการหลักในการที่จะให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ฝึกพัฒนาจิตวิญญาณของตนเองโดยผ่านการทำกิจกรรมในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปตามสภาวะจิตของผู้เข้าร่วมกิจกรรมของแต่ละคน ณ เวลานั้น ดังนี้

1. เริ่มต้นจากการที่อาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ใช้วิธีการเชื่อมกระแสจิตกับผู้เข้าร่วมกิจกรรมแล้วเลือกวิธีการชี้แนะ 11 ขั้นตอน ได้กล่าวไว้ในข้างต้น หรือออกแบบกิจกรรมต่างๆ ให้เหมาะกับสภาวะจิตของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ณ เวลานั้น ได้แก่

- กิจกรรมการเคลื่อนไหวร่างกาย เช่น การกระโดดโลดเต้น การขยับร่างกาย การทำกิจกรรมกลุ่มในรูปแบบต่างๆ โดยการให้พูดกับตนเองถึงสิ่งที่ดีๆ กับกำแพง หรือกระจก หรือแย้งกันพูดกับเพื่อน หรือนอนพูดกับตนเองแล้วขยับร่างกาย หรือการวิ่งแล้วตะโกน เพื่อแสดงพลัง หรือเกมจับมือ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันก็ให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้ระบายความในใจ และพูดถึงสิ่งที่ตนเองปรารถนา พร้อมกับตั้งโปรแกรมจิตใหม่เข้าไปด้วย

- กิจกรรมการทำให้ร่างกายนิ่ง เช่น การนอนพัก การนั่งสมาธิ หรือการนอนท่าสมาธิ เพื่อเป็นการปล่อยใจให้สบาย พอจิตสงบแล้วเริ่มตั้งโปรแกรมจิตเข้าไปใหม่ โดยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมนี้ถึงภาพที่ตนเองต้องการ และพูดหรือบอกกับตนเองถึงในสิ่งที่เราต้องการ และเป็นสิ่งที่ดี เป็นต้น

- กิจกรรมการรวมพลังกลุ่ม ซึ่งผู้เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ทั้งรูปแบบการชี้แนะส่วนบุคคล ซึ่งส่วนมากผู้ช่วยให้คำชี้แนะกับผู้เข้าร่วมกิจกรรมอาจจะจับมือส่งพลังในการสั่นสะเทือนให้แก่กันได้ และการชี้แนะโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ซึ่งผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคน รวมถึงผู้ช่วยให้คำชี้แนะมารวมกอดกันเป็นวง และทำให้อารมณ์สั่นสะเทือนพร้อมกัน ทั้งนี้ เพื่อเป็นการรวมพลังในการให้กำลังใจ และส่งมอบพลังหรือสิ่งที่ดีให้แก่กันและกัน พร้อมกับอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข เป็นผู้นำในการตั้งโปรแกรมจิต โดยการพูดถึงแต่สิ่งที่ดีและนึกภาพให้เห็นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เป็นต้น

2. สร้างบรรยากาศในการพัฒนาจิตวิญญาณโดยผ่านคลื่นเสียง คลื่นแสงที่เหมาะสมกับกิจกรรมต่างๆ เช่น ก่อนเข้าสู่กิจกรรมบางครั้งอาจเปิดดูหนังที่เกี่ยวกับการพัฒนาจิต หรือเปิดเพลงให้เกิดความเข้าใจหรือบางครั้งอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข ให้ความรู้เกี่ยวกับการฝึกพัฒนาจิตก่อน พร้อมทั้งการให้แสง สี ที่เหมาะสมกับการทำกิจกรรมต่างๆ ด้วย

3. การทำกิจกรรมจะเริ่มจากกิจกรรมใดก่อนก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาวะจิตของผู้เข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละคน ซึ่งอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุขจะให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทำกิจกรรมสลับกันไปตั้งกิจกรรมที่ได้กล่าวไว้ในข้อที่ 1 ทั้งนี้ เพื่อให้ร่างกายสั่นสะเทือน แล้วนำไปสู่สภาวะจิตเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงเพื่อขจัดความคิดที่ไร้ประโยชน์ออกไป จนกระทั่งร่างกายและจิตนิ่งอัตโนมัติ เกิดเป็นความซาบซึ้ง หรือตระหนักรู้ โดยกล่าวได้ว่า การพัฒนาจิตวิญญาณผ่านรูปแบบการทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีสติอยู่กับการทำกิจกรรม ณ ปัจจุบันจนสติถึงพร้อมเกิดเป็นสมาธิซึ่งสามารถทำให้นิ่งและสงบได้จนถึงการเกิดปัญญา นั่นหมายความว่า เข้าถึงจิตวิญญาณ ณ ขณะนั้นแล้ว

ขั้นตอนที่ 3 การฝึกจิตด้วยตนเอง เป็นการฝึกฝนจิตของตนเองทุกวัน ซึ่งจะมีการเชื่อมกระแสจิตผ่านสื่อต่างๆ โดยที่แต่ละบุคคลอาจจะเลือกฝึกฝนตนเองในวิธีการที่แตกต่างกันไป ซึ่งส่วนมากจะเป็นการฟังคลื่นเสียง พิเศษ และนั่งสมาธิ หรือทำกิจกรรมประจำวันไปพร้อมกันก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการปรับคลื่นความคิดปรับคลื่นในสมอง แล้วทำให้จิตเป็นสมาธิ หรืออาจารย์จะมอบหมายงานให้เป็นกรณีของแต่ละคน ทั้งนี้เพื่อเป็นการฝึกจิตตนเองไปในตัวด้วย

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่

จากการสัมภาษณ์บุคคลที่เข้ามารับการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ ทำให้สามารถสรุปสาเหตุที่ทำให้มีผู้มารับการชี้แนะหรือผู้เข้ารับการอบรมในการทำกิจกรรมการพัฒนาจิตวิญญาณ ณ ศูนย์พัฒนาพลังชีวิต 4 ประการ ดังนี้

1) ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต พบว่า บุคคลที่ประสบพบเจอเรื่องราวต่างๆ ที่ไม่พึงปรารถนาในชีวิต ทำให้บุคคลเหล่านั้นต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตมากที่สุด จึงค้นหาและทำทุกวิถีทางในการพัฒนาตนเองให้ได้พบกับความสำเร็จในสิ่งที่ตนเองปรารถนา

2) ความสนใจและค้นหาตนเอง พบว่า มีคนกลุ่มหนึ่งมีความสนใจทางด้านปรัชญาการใช้ชีวิต การเห็นคุณค่าในชีวิต มีประสบการณ์การฝึกอบรมปฏิบัติธรรม วิปัสสนา กรรมฐาน บางคนก็หากลุ่มปฏิบัติธรรมหาหนังสือมาอ่าน ศึกษาธรรมะจากสื่อต่าง ๆ เพื่อค้นหาบางสิ่งบางอย่างที่ต้องการในชีวิต ส่วนบางคนต้องการค้นหาสิ่งที่อยู่ภายในซึ่งไม่รู้ว่าเป็นอะไร ยังมีคนสูงวัยที่ประสบความสำเร็จในชีวิตแล้วแต่ต้องการค้นหาตนเองอยู่

3) ความต้องการรักษาสุขภาพจิตของตน พบว่า บางคนเกิดเรื่องราวต่างๆ มากมายในชีวิตจนทำให้เกิดเป็นความรู้สึกทุกข์ใจ เพราะความกลัว ความกังวล ซึ่งส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

4) ปัญหาอื่น พบว่า บางคนเกิดความเครียดจากปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาในชีวิตไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตและต้องการหาที่พึ่งทางใจ

ซึ่งเมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ได้ปฏิบัติตามกระบวนการพัฒนาทางจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุขแล้ว พบว่า หลังการจากผ่านกระบวนการโค้ชหรือเข้าร่วมกิจกรรมในการ พัฒนาจิตวิญญาณแล้ว ทำให้การดำเนินชีวิตในแต่ละวันเกิดเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น โดยมีความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสามารถจำแนกได้เป็น 4 ประการ ดังนี้

1. ด้านร่างกาย พบว่า ทำให้สุขภาพร่างกายเกิดความสมบูรณ์ แข็งแรง ระบบต่างๆ ภายในร่างกายจากที่เคยป่วยก็สามารถกลับมาทำงานได้เป็นปกติ ร่างกายมีความต้านทานโรคได้ดี ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ

2. ด้านจิตใจ พบว่า ทำให้มีสุขภาพจิตดีขึ้น เนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงมาจากสภาวะภายในจิตใจ ซึ่งส่งผลต่อสภาพแวดล้อมภายนอก นั่นคือ สามารถยอมรับปัญหาและจัดการแก้ไขปัญหานั้นได้อย่างมีสติ มีความสงบภายในจิตใจมากขึ้น รู้จักการให้อภัยตนเองและผู้อื่น แม้แต่คนที่ป่วยเป็นโรคทางจิตก็ยังสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข ค้นพบตนเองและมีเป้าหมายในการดำเนินชีวิต ส่งผลให้บุคลิกภาพภายนอกเปลี่ยนไป กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม รวมถึงการดำเนินชีวิตมีความประณีตมากขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางสภาพสังคมภายนอกได้เป็นอย่างดี ทำให้บุคคลรอบข้างมีความสุขเป็นต้น

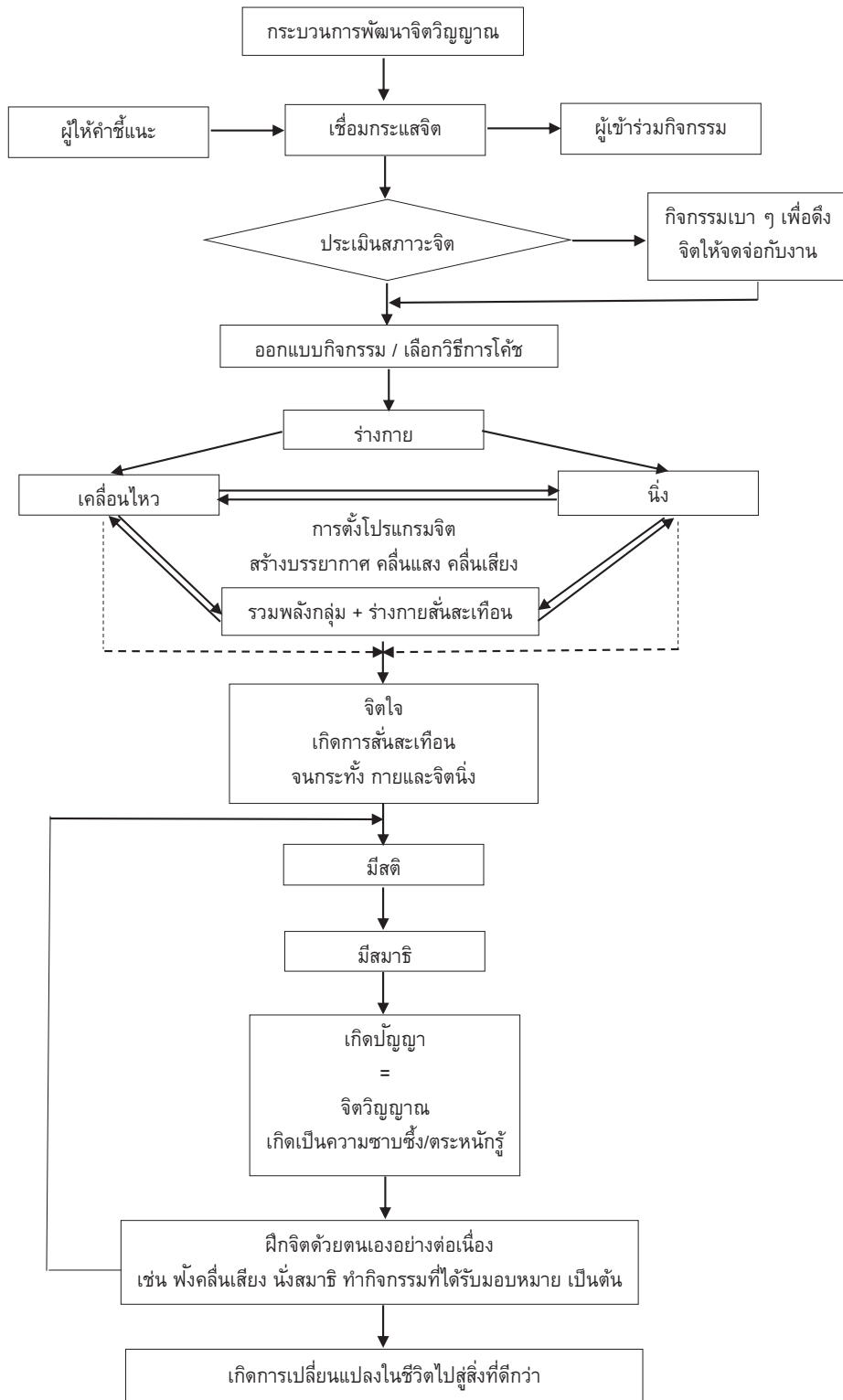
3. ด้านปัญญา พบว่า ทำให้เกิดสติ สัมผัสปัญญา แล้วส่งผลให้เกิดปัญญาขึ้นโดยอัตโนมัติ ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้เร็วขึ้นและเข้าใจชีวิตง่ายขึ้น เกิดการตระหนักรู้ งานเสร็จเร็วมีคุณภาพ

4. ความมหัสจรรย์ที่เกิดขึ้นในชีวิต พบว่า เกิดเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ดูอย่างที่ไม่คาดเคยคิดมาก่อน ซึ่งเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อและเป็นความมหัศจรรย์ของชีวิต

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการศึกษาที่ได้ พบว่า กระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ ประกอบด้วย ขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การเตรียมสภาวะจิตก่อนการขึ้นเนาะ ขั้นตอนที่ 2 การขึ้นเนาะพลังจิต ซึ่งมี 2 รูปแบบ คือ การขึ้นเนาะส่วนบุคคล และการขึ้นเนาะโดยใช้กระบวนการกลุ่ม ขั้นตอนที่ 3 การฝึกจิตด้วยตนเอง ในแต่ละขั้นตอนอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุขเริ่มต้นด้วยการเชื่อมกระแสจิตไปยังผู้เข้าร่วมกิจกรรม และสร้างบรรยากาศโดยผ่านคลื่นเสียงและคลื่นแสงที่เหมาะสม รวมถึงตั้งโปรแกรมจิตใหม่เข้าไปเสมอ อีกทั้งผู้เข้าร่วมกิจกรรมจะได้ทำกิจกรรมการฝึกจิตที่แตกต่างกันออกไปตามสภาวะจิตของแต่ละบุคคล ณ เวลานั้น และบุคคลที่ผ่านกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุที่มาเข้ารับการพัฒนาจิตวิญญาณ เนื่องจากต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต มีความสนใจและค้นหาตนเอง ต้องการรักษาสุขภาพจิตของตน และมีปัญหาอื่นๆ ในชีวิต เช่น ความเครียด ปัญหาครอบครัว เป็นต้น และผลที่ได้รับจากการพัฒนาจิตวิญญาณทำให้ชีวิตเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ได้แก่ มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงขึ้น มีสุขภาพจิตดีขึ้น มีทัศนคติที่ดีต่อการดำเนินชีวิต เกิดเปลี่ยนแปลงด้านบุคลิกภาพที่ดีขึ้น กล้าเปิดเผยตนเอง คนในครอบครัวมีความสุขกันมากขึ้น มีสติปัญญาในการเรียนรู้และทำความเข้าใจสิ่งต่างๆ ได้เร็วและง่ายขึ้น ทำให้เข้าใจตนเองและผู้อื่น กล้าตัดสินใจ และเกิดเหตุการณ์ที่ต่ออย่างที่ไม่คาดคิดขึ้นในชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนโรงเรียนกีฬา 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ทักษะคุณธรรมจริยธรรม ทักษะทางสังคม ทักษะความรู้ ทักษะความสามารถ ทักษะทางสติปัญญา ทักษะทางร่างกาย และทักษะทางจิตใจ (Phatthanun Sinnang, 2015) ดังนั้นกระบวนการ พัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่นี้ จึงเป็นแนวทางหรือทางเลือกหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการฝึกสมรรถภาพทางจิตของนักกีฬาให้ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันกีฬาได้ และอาจกล่าวได้ว่าผลที่ได้รับจากการศึกษากระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุขนั้น ในทุกขั้นตอนของกระบวนการฝึกพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ สอดคล้องกับหลักอิทธิบาท 4 กล่าวคือ เมื่อมีฉันทะที่เป็นกำลังของความพอใจ ก็เป็นเหตุให้ใช้กำลังกาย คือ วิริยะ แล้วต้องใช้กำลังจิต คือ จิตตะ ใช้กำลังปัญญา คือ วิมังสา ในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ฉะนั้นการฝึกทุกขั้นตอนผู้เข้ารับการอบรมต้องฝึกด้วยความเต็มใจฝึก (ฉันทะ) แข็งใจฝึก (วิริยะ) เข้าถึงสิ่งที่กำลังการฝึกด้วยความใส่ใจ (จิตตะ) และเข้าใจถึงสิ่งที่กำลังฝึก (วิมังสา) จึงจะประสบความสำเร็จในการเปลี่ยนแปลงชีวิตแบบก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นแนวทางการทำงานให้ประสบความสำเร็จตามหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (Promgunaporn Phra (Prayut Payutto), 1997)

จากการศึกษาข้อมูลเชิงประจักษ์ผู้วิจัยสามารถสรุปเป็นความรู้ และนำเสนอเป็นภาพเกี่ยวกับกระบวนการและผลการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ได้ ดังนี้

ภาพที่ 2 : สรุปกระบวนการและผลการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนสามารถนำไปใช้เป็นตัวอย่างหรือแนวทางในการจัดกิจกรรมการพัฒนาจิตวิญญาณให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น หรือบุคลากรที่ทำงานอยู่ในองค์กร เพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพจิตใจที่เกิดมาจากการเปลี่ยนแปลงภายในนำไปสู่คุณภาพในการดำเนินชีวิตภายนอกได้ และสามารถทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน หรือทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ ที่สำคัญจะทำให้เกิดเป็นสังคมที่น่าอยู่มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังใช้เป็นแนวทางในการฝึกพัฒนาจิตวิญญาณให้กับบุคคลที่มีความสนใจที่จะต้องการพัฒนาศักยภาพในตนเอง ให้สามารถใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ได้อย่างมีความสุขและเห็นคุณค่าในชีวิตของตนเอง และพร้อมที่จะทำประโยชน์เพื่อสังคมและประเทศชาติต่อไปในอนาคตได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษากระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณของการเป็นผู้ให้คำแนะนำหลังจิต รวมถึงคุณสมบัติของการเป็นผู้ให้คำแนะนำหลังจิต เนื่องจากผู้ให้คำแนะนำหลังจิตเป็นเครื่องมือที่สำคัญต่อกระบวนการพัฒนาจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์แบบการก้าวกระโดดสู่ชีวิตใหม่ของอาจารย์สถิตธรรม เพ็ญสุข
2. ควรนำผลที่ได้ไปศึกษาเป็นงานวิจัยเชิงทดลองเพิ่มเติม เพื่อนำไปทดลองใช้กับการฝึกสมรรถภาพทางจิต (Psychological fitness) ของนักกีฬา ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสำเร็จทางการกีฬา

Reference

- Contemplative Education Centre, Mahidol University. (2017). *Knowing Contemplative Education Centre*. Searched on 8 August 2017 from <http://www.ce.mahidol.ac.th/research/>. [in thai]
- Department of Mental Health. Ministry of Public Health. (2015). *Department of Mental Health Annual Report 2015*. Bangkok : Ngaan Pim Limited Partnership. [in thai]
- Power of Life Center. (2017). *Power of Life Center and Institute of Psychological Technology*. Searched on 8 August 2017 from <http://www.powerlifecenter.com/> [in thai]
- Prawase Wasi, et al. (2004). *Nature of Everything: Approaching all Truth*. Bangkok : Sodsri – Saritwong Foundation. [in thai]
- Promgunaporn, Phra (Prayut Payutto). (1997). *Life Statute: Buddhist ethics for good life*, 80th reprinted, Bangkok : Pim Suay Company Limited. [in thai]
- Phatthanun Sinnang. (2015). The development of an instructional model to enhance desirable characteristics of sports school students. *Academic Journal Institute of Physical Education*. 7(1), 53–66. [in thai]

- Public Relations Technical Development Office. The Government Public Relations Department. (2017). *Problems of Thai Society in Present*. Searched on 6 April 2017 from http://hq.prd.go.th/ewt/PRTTechnicalDM/ewt_news.php?nid=1619. [in thai]
- Sathittham Pensuk. (2015). *Power of Mind Coaching, Spiritual Jumping, Leaping Processes into a New Life*. Bangkok : Intellectuals Press. [in thai]
- Sathittham Pensuk. (2015). *Power of Mind Coaching 3D Unlocking Cyber Era Life*. Bangkok : Intellectuals Press. [in thai]
- SEM - Spirit in Education Movement. (2017). *About SEM - Spirit in Education Movement*. Searched on 8 August 2017 from <https://semsikkha.org/tha/about-us/about-us>. [in thai]
- Sodsri – Saritwong Foundation. (2017). *About Sodsri – Saritwong Foundation*. Searched on 8 August 2017 from <http://thaissf.org/>. [in thai]
- Thanphatson Thamchotmetin. (2017). A Study Model of Spirituallity in Thai Society. *Phimoldhamma Research Institute Journal*. 4 (1): 15–23. [in thai]
- Willpower Institute. (2017). *Willpower Institute*. Searched on 8 August 2017 from <http://www.samathi.com/2016/institute.php>. [in thai]
- Yong, C.,& Koopsen, C. (2011). *Spirituality, Health and Healing : An Interative Approach*. (2nd ed.). Massachusetts : Jones and Bartlett.

Received : 25 June, 2018

Revised : 28 November, 2018

Accepted : 31 January, 2018

การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะ: การอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน)

อรทัย ธรรมนาม สุภรธา ไรต์ประดิษฐ์ และปริญญา ทองสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลางของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ก่อนเรียนและหลังเรียน และศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบ สัทอักษรจีน (พินอิน) กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2560 จำนวน 30 คน ได้มาจากรีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection Sampling Method) ดำเนินการทดลองโดยการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) และแบบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำในภาษาจีนกลาง นำมาวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำในภาษาจีนก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า

(1) ความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(2) เจตคติที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังจากที่ได้รับ การเรียนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) อยู่ในระดับดี

คำสำคัญ: ความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง / แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน)

DEVELOPMENT OF CHINESE MANDARIN WORD SPELLING ABILITY ON COMPLICATED WORDS USING CHINESE PINYIN SPELLING EXERCISES FOR MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS

Orathai Thammanam, Suttapa Chotpradit and Parinya Thongsorn
Faculty of Education Burapha University

Abstract

The purposes of this research were to compare complication of Chinese Mandarin spelling words skills of Mattayomsuksa 4 students by using Chinese Pinyin spelling system exercises ability before and after studying and, to examine the attitude of Mattayomsuksa 4 students, who learned using Chinese Pinyin spelling exercises. The sample consisted of 30 students Mattayomsuksa 4 from Phothisamphanphitthayakhan School, studying of 2017 academic year, derived by means of purposive selection sampling method. Development of Chinese Mandarin words spelling ability on complicated words using Chinese Pinyin spelling exercises between the pre-test and post-test. The finding revealed that 1) Chinese Mandarin words spelling ability on complicated words using Chinese Pinyin spelling system exercises for Mattayomsuksa 4 students ability before and after studying in the post-test was higher than that in the pre-test with statistical significance level of at .05, and 2) Attitude towards Chinese Pinyin spelling system exercises was found at a high level.

Keywords: Chinese Mandarin word spelling ability on complication words / Chinese Pinyin spelling exercises

Corresponding Author: นางสาวอรทัย ธรรมนาม คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
E-mail: orathat089@gmail.com

บทนำ

การอ่านเป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์ได้ความรู้ ความคิด และความบันเทิงใจ ได้สืบค้นข้อมูลต่างๆ ที่อยู่รอบตัว หรือข้อมูลที่อยู่ในโลก เพื่อนำมาขยายแนวคิด หรือความคิดของตนเองให้กว้างขึ้น การฝึกอ่านบ่อยๆ หรืออ่านอย่างหลากหลาย ทำให้เข้าใจความคิดของผู้อื่น อันจึงนำไปสู่การแสดงความคิดเห็น สามารถบอกความต้องการของตนเอง การอ่านออกเสียงเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านได้ฝึกทักษะการใช้ภาษา การคิด และการวิเคราะห์ภาษา การอ่านออกเสียงอย่างถูกวิธีจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายๆ ด้าน ได้แก่ ระดับสติปัญญาของผู้เรียน วุฒิภาวะความพร้อมในการอ่าน ความยากง่ายของสาร และแรงจูงใจ

การศึกษาในศตวรรษที่ 21 สังคมต้องการบุคคลที่มีทักษะการดำรงชีวิต และมีความสามารถหลากหลายตามหลัก 3R 7C และ 2L มีทักษะพื้นฐาน “อ่าน เขียน คิดคำนวณ” (3R = Reading, Writing, Arithmetic) มีทักษะเท่าทัน “มีวิจารณ์ญาณสร้างสรรค์ ทำงานเป็นทีม เข้าใจพหุวัฒนธรรม สื่อสารเป็น รู้ทันเทคโนโลยี มีความเชื่อมั่น ก้าวทันการเปลี่ยนแปลง” (7C=Critical thinking and problem solving, Creativity and innovation, Collaboration teamwork and leadership, Cross-cultural understanding, Communication information and media literacy, Computing, Career and leaning self-reliance change) รวมถึงทักษะการเรียนรู้และความเป็นผู้นำ (2L= Learning, Leadership) ดังนั้น การจัดการศึกษาจึงต้องจัดให้นักเรียนได้เลือกเรียนตามความสนใจ เพื่อนำความรู้ไปใช้ในการศึกษาขั้นสูงและใช้ในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ (Wichan Panich, 2012) ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนอกเหนือจากภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่เพื่อให้รอบรู้ และเท่าทันการเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิต สอดคล้องกับสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ทรงให้ความสำคัญกับการสอนภาษาจีน “เพราะภาษาจีนเป็นภาษาที่ยาก” พระองค์ทรงรับสั่งอีกว่า “ในโลกยุคใหม่ จำเป็นต้องรู้ภาษาจีน นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ” เพราะทรงเชื่อว่า การใช้ภาษาจีนในประเทศไทยจะทำให้ติดต่อกับชาวจีนสร้างเครือข่ายในภูมิภาคสร้างความสัมพันธ์ด้านการค้า เศรษฐกิจและสังคมได้อย่างดี (Chanjira Chaiphomornrit, 2012)

การพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ต้องสอดคล้องกับมาตรฐาน สาระการเรียนรู้ในหลักสูตร การจัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มรายวิชาภาษาจีนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียน เป็นการจัดการเรียนรู้ในช่วงสั้นๆ ไม่ต่อเนื่องเหมือนรายวิชาภาษาอังกฤษ การจัดกลุ่มรายวิชาภาษาจีนจึงมีความยุ่งยากในการกำหนดขอบข่ายและการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ระบบสัทอักษรที่ใช้อักษรภาษาอังกฤษกำกับเสียงของภาษาจีนที่เรียกว่า พินอิน เป็นระบบที่ใช้อักษรภาษาอังกฤษมาเป็นสัญลักษณ์ในการสะกดคำ ซึ่งเป็นระบบการออกเสียงที่ได้มาตรฐานของภาษาจีนกลาง และเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาระบบเสียงภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากพินอินมีลักษณะเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำได้ง่าย หากเทียบกับภาษาไทยแล้วเปรียบเสมือนพยัญชนะและสระของภาษาจีน การอ่านออกเสียงระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) โดยการใช้อักษรภาษาอังกฤษ a-z แทนเสียงพยัญชนะ และ

เสียงสระของการอ่านอักษรจีนทั้งหมด โดยการอ่านออกเสียง พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของผู้เรียน การออกเสียงจะทำให้การสื่อความหมายให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ส่งสาร และการออกเสียงให้ตรงตามสำเนียงของเจ้าของภาษาจะทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและประทับใจผู้พูด ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาจีน ผู้สอนจึงควรเน้นการอ่านสะกดคำ ทั้งการอ่านและสำเนียงที่ถูกต้อง ชัดเจน

การฝึกอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะ เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการแก้ไขปัญหา ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ เนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น สามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้อง จากทฤษฎีการลองผิดลองถูกของ ธอร์นไดค์ (Thorndike, 1874-1949 อ้างถึงใน Teumsak Kathawanich, 2013) เกี่ยวกับกฎเกณฑ์การเรียนรู้กับกฎการฝึกหัดของ วัตสัน (Watson, 1878-1958 อ้างถึงใน Teumsak Kathawanich, 2013) พบว่าการฝึกหัดหรือการกระทำบ่อยๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกคล่องแคล่วสามารถทำได้ดีเหมือนเดิมสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกฝนทอดทิ้งไปนานแล้ว ย่อมทำได้ไม่เหมือนเดิมต่อเมื่อมีการฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำก็จะช่วยให้เกิดทักษะเพิ่มขึ้นและนอกจากนี้ แบบฝึกยังช่วยเสริมทักษะทางภาษา และเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนและช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจนซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนดำเนินการปรับปรุงแก้ไขได้ทันทั่วถึง (Patty, 1963: 469-472 อ้างถึงใน Tueanjai Treeneit, 2001) แบบฝึกทักษะที่ดีจะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ในตนเองและสนใจเรียนรู้โดยการฝึกฝนและทบทวนได้ตามความต้องการ อีกทั้งสะดวกต่อการจัดการเรียนรู้ เพราะผู้สอนสามารถตรวจสอบและประเมินผล ข้อบกพร่อง ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ส่งผลให้ผู้สอนได้วางแผน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถเป็นรายบุคคล อันจะส่งผลที่ดีต่อเจตคติที่เชิงบวกและเชิงลบ

จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะการพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาจีนในระบบพินอินแก่ผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง สำเนียงชัดเจน เป็นวิธีช่วยเหลือนักเรียนในการอ่านออกเสียง และจำตัวอักษรได้แม่นยำ ส่งผลดีต่อเจตคติในการเรียนภาษาจีน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

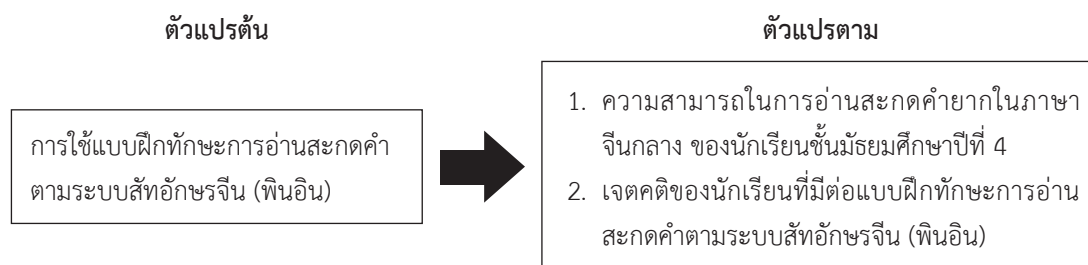
1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ก่อนเรียน และหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน)

สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำศัพท์อักษรจีน (พินอิน) ซึ่งสามารถสรุปได้ดังแผนภูมิดังต่อไปนี้

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research design) วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest-Posttest Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนวิชาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี จำนวน 90 คน
- 1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนวิชาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection Sampling Method) จำนวน 1 กลุ่ม 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ผู้วิจัยทำการสำรวจความยากง่ายของการอ่านพยัญชนะ และสระ โดยใช้แบบสำรวจความยากง่ายของการอ่านพยัญชนะ และสระ แล้วรับสมัครนักเรียนที่มีความสมัครใจต้องการฝึกทักษะการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง

ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรต้น คือ การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน)
- 2.2 ตัวแปรตาม คือ
 - 2.2.1 ความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 - 2.2.2 เจตคติของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 10 แบบฝึก พร้อมแบบทดสอบการฝึกอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลางท้ายแบบฝึกชุดที่ 1 - ชุดที่ 10 มีค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาและจุดประสงค์ IOC = 1.0

3.2 แผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้ใช้เวลาในการทดลอง 10 ชั่วโมง มีค่าความเหมาะสม เท่ากับ 57.4 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63

3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลางหลังเรียน จำนวน 5 ฉบับ ฉบับละ 10 ข้อ มีค่าความสอดคล้องของคำถามและจุดประสงค์ IOC = 1.0

3.4 แบบวัดเจตคติที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับดี และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจจุดประสงค์และบทบาทหน้าที่ของนักเรียนในระหว่างการจัดกิจกรรม
2. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยนำแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบท้ายบท ที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปดำเนินการสอนด้วยตนเองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนโพธิสัมพันธ์พิทยาคาร จำนวน 30 คน โดยใช้เวลาในการสอน 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวม 10 ชั่วโมง และทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) 2 ชั่วโมง รวมใช้เวลาดังกล่าวทั้งหมด 12 ชั่วโมง
4. เมื่อผู้เรียนเรียนจบแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) แต่ละแบบฝึกแล้ว ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบการอ่านสะกดคำประจำแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ เพื่อนำคะแนนที่ได้ไปหาค่าประสิทธิภาพ 80 ตัวแรก
5. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำหลังเรียน (Post test) เพื่อนำคะแนนไปวิเคราะห์และหาค่าประสิทธิภาพ 80 ตัวหลัง
6. ให้นักเรียนทำแบบสอบถามวัดเจตคติที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังจากการทดลองมาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้รับจากแบบทดสอบการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ จำนวน 5 ชุด ได้แก่ พยัญชนะยาก สระยาก คำเดี่ยว คำประสม และวลี แต่ละชุดมีจำนวน 10 ข้อ และค่าเฉลี่ยของแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนเพื่อนำมาประเมินผล
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้รับจากแบบทดสอบการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะโดยวิธีทางสถิติที่ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ก่อนเรียน และหลังเรียน

การทดสอบ	แบบทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	\bar{X}	SD.	df	t	p
ก่อนเรียน	พยัญชนะยาก			127					
	สระยาก			98					
	คำเดี่ยว	30	300	96	18.77	4.13			
	คำประสม			127					
	วลี			115					
							29	-31.32*	.00
หลังเรียน	พยัญชนะยาก			281					
	สระยาก			230					
	คำเดี่ยว	30	300	238	41.83	2.66			
	คำประสม			262					
	วลี			244					

*p < .05

จากตาราง 3 พบว่า ความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 30 คน ก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 18.77 และหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 41.82 ได้แสดงว่า หลังจากที่ได้รับการพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) แล้ว นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 แสดงผลเจตคติของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังจากการใช้แบบฝึก

ข้อ	ข้อความ	ระดับเจตคติ		
		\bar{X}	SD.	ระดับ
1	แบบฝึกทักษะง่ายต่อการทำความเข้าใจ	4.03	0.67	ดี
2	แบบฝึกทักษะเรียงลำดับเนื้อหาได้เหมาะสม	4.23	0.43	ดี
3	เนื้อหาของแบบฝึกทักษะเหมาะสมกับเวลา	4.10	0.61	ดี
4	การกำหนดเนื้อหาแต่ละชุดแบบฝึกทักษะมีความเหมาะสม	4.20	0.61	ดี
5	แบบฝึกทักษะมีความหลากหลาย	4.00	0.79	ดี
6	แบบฝึกทักษะการอ่านทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง	4.10	0.71	ดี
7	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากชุดแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีนไปใช้ในการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีนได้	4.27	0.58	ดี
8	ผู้เรียนมีความกล้าในการอ่านสัทอักษรจีนมากขึ้น	3.93	0.64	ดี
9	ผู้เรียนมีความมั่นใจในการอ่านสัทอักษรภาษาจีนได้มาก	4.03	0.72	ดี
10	วิชาภาษาจีนเป็นวิชาที่เข้าใจยาก	3.40	1.13	พอใช้
รวม		4.03	0.74	ดี

จากตาราง 4 พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับดี มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74

ความคิดเห็นที่พบมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดใน 3 ลำดับ ได้แก่ ลำดับที่ 1 ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากชุดแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีนไปใช้ในการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีนได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 ลำดับที่ 2 แบบฝึกทักษะเรียงลำดับเนื้อหาได้เหมาะสม ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 และลำดับที่ 3 การกำหนดเนื้อหาแต่ละชุดแบบฝึกทักษะมีความเหมาะสม ได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.20

สรุปผลการวิจัยการอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เจตคติที่มีต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังจากที่ได้รับ การเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) อยู่ในระดับเจตคติ ระดับดี

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research design) เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า

1.1 ผลจากการพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ส่งผลให้นักเรียนนั้นมีความสามารถในการอ่านสูงขึ้นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นโดยการสร้างแบบสำรวจความยากง่ายของการอ่านออกเสียงพยัญชนะ และสระที่ออกเสียงยาก 10 ลำดับมาสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) จำนวน 10 แบบฝึก โดยเรียงลำดับจากคะแนนที่อ่านสระยาก ลำดับที่ 10 ไปจนถึงลำดับที่ 1 อย่างเป็นระบบ มีรูปแบบการนำเสนอที่น่าสนใจและมีการนำเสนอตามขั้นตอน ทำให้ง่ายต่อการเรียนรู้ของนักเรียน สามารถเรียนรู้และทำความเข้าใจได้ด้วยตนเอง จึงส่งผลให้ผู้เรียนก้าวหน้าทางการเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับ (Seels and Glasgow, 1990: 4) ที่กล่าวว่าส่วนประกอบที่สำคัญของแบบฝึก ได้แก่ เนื้อหาต้องอิงจุดประสงค์รายวิชากับกลวิธีที่ใช้ในการสอน ต้องอิงทฤษฎีและผลงานทางการวิจัยที่ได้มีผู้ทำไว้และวัตถุประสงค์ของพฤติกรรมการเรียนรู้

1.2 รูปภาพประกอบในแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นต่างมีส่วนช่วยในการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน ทำให้จดจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้เพราะเสียงในภาษาจีนซ้ำกันกับคำ แต่คนละความหมายการใช้รูปภาพประกอบช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อมูลได้ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับ (Surang Khoktrakul, 2016) ได้กล่าวถึงกฎการเรียนรู้โดยการค้นพบของ บรูเนอร์ (Bruner) เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การค้นพบการแก้ปัญหา ข้อมูลข่าวสาร จากการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม พัฒนาเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้และความเข้าใจของผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนการพัฒนาทางปัญญาของบรูเนอร์ ได้แก่ เอนแอคทีฟ (Enactive mode) ไอคอนนิค (Iconic mode) และวิธีการใช้สัญลักษณ์ (Symbolic mode) ผู้เรียนสามารถสร้างจินตนาการหรือมโนภาพขึ้นใจได้ เรียนรู้สิ่งต่างๆ โดยการใช้อุปกรณ์การสัมผัสจากของจริง เพื่อขยายการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

3. ผู้เรียนที่เรียนการพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) มีเจตคติต่อแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ในระดับดี ด้วยเหตุผลดังนี้ การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) เป็นแบบฝึกทักษะที่มีกระบวนการเรียนรู้ เน้นกิจกรรมที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกกับการเรียน และอยากที่จะฝึกอ่านออกเสียงและเรียนรู้ภาษาจีน สร้างความกระตือรือร้น

ให้กับผู้เรียนช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากชุดแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีนไปใช้ในการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีนได้ เพราะผู้เรียนได้รับการฝึกฝนจากการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีนอย่างเป็นประจำ เมื่อผู้เรียนพบคำศัพท์ใหม่ๆ สามารถนำไปฝึกอ่านในหนังสือต่างๆ ได้ง่ายแบบฝึกทักษะเรียงลำดับเนื้อหาได้เหมาะสม เพราะการจัดทำแบบฝึกทักษะได้เรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยากเพื่อกระตุ้นความสนใจให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจในการศึกษาภาษาจีน การกำหนดเนื้อหาแต่ละชุดแบบฝึกทักษะมีความเหมาะสม

ดังนั้นจึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำยากในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) เป็นวิธีการเรียน การสอนวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการพัฒนาตนเองให้มีทักษะในด้านการอ่านและพยายามเรียนรู้คำศัพท์ใหม่โดยการอ่านสะกดคำให้ถูกต้อง ตามหลักการออกเสียง และฝึกฝนตนเองอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการศึกษาภาษาจีน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประโยชน์และมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ก่อนนำแบบฝึกทักษะไปใช้ ผู้สอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อม โดยศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการใช้แบบฝึกทักษะให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ และควรตรวจสอบความเรียบร้อยของสื่อการจัดการเรียนรู้ก่อนทำกิจกรรมทุกครั้ง เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นจึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.2 ระหว่างการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรจับบันทึกปัญหาที่เกิดขึ้นในการฝึกการอ่านสะกดคำของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า หากได้รับการฝึกฝนแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) จะช่วยให้ผู้เรียน นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ร้องเพลงจีน ละคร ภาพยนตร์จีน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ในการศึกษาเจตคติครั้งนี้ พบว่ามีข้อคำถามส่วนใหญ่เป็นคำถามเชิงบวกซึ่งมากกว่าเชิงลบ และผู้เรียนอาจจะไม่ตั้งใจตอบข้อคำถาม ดังนั้น หากทำวิจัยในครั้งต่อไป ควรศึกษาการสร้างข้อคำถามด้านนี้ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ และต้องแปลความหมายการให้คะแนนให้ถูกต้องด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลทางเจตคติที่ถูกต้อง และสอดคล้องกับจุดประสงค์

2.2 จากการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ประกอบการจัดการเรียนรู้นั้น พบว่า ผู้เรียนอ่านออกเสียงสะกดคำไม่ถูกต้องเป็นบางคำ ผู้สอนควรจัดทำไฟล์เสียงประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนนอกเวลา ได้เรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ

2.3 แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำตามระบบสัทอักษรจีน (พินอิน) ควรพัฒนาโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ Power Point, CAI หรือจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนนำคำศัพท์ไปใช้ในการฝึกเล่นกีฬา การอ่านข่าว และร้องเพลง

Reference

- Chanjira Chaiphomornrit. (2012). *Outcomes of Using Computer-Assisted Instruction Lesson on Pin Yin Phonetics for First Year Undergraduate Students*, Master of Education, Curriculum and Teaching, Rajabhat Rajanagarindra University. [in thai].
- Nittayapat Tharasuk . (2014). *The development of supplementary reading comprehension exercises by using START strategy and semantic map for the fourth grade students of Wat Sai School (Sinseuksalai)*, Master of Education Thesis Teaching English as a foreign language Department of Curriculum and Teaching Method College Silpakorn University. [in thai].
- Nuchalee Uthai. (2012). *Educational Psychology*. Bangkok: Chulalongkorn University Publishing House. [in thai].
- Lalana Pathomchaiwat. (2007). *The development of efl self-access supplementary reading materials based on sciences and technology context for first year students of Engineering and Industrial Technology Faculty*, Silpakorn University, Sanamchan Campus, Nakhon Pathom. [in thai].
- Wichan Panich (2012). *Way of learning for students in the 21st century*. (1st edition). Bangkok: Sodsri-Saritwong Foundation. [in thai].
- Surang Khoktrakul. (2016). *Educational Psychology (Type 12)*. Bangkok: Chulalongkorn University Press. [in thai].
- Teumsak kathawanich. (2013). *General Psychology*. Bangkok: SE-EDUCATION. [in thai].
- Tueanjai Treeneit. (2001). *The effect of using drill on learning of area mathematical problem solving of Matayomsuksa 2*. Master's thesis M.Ed. (Secondary education). Srinakharinwirot University, Bangkok. [in thai].
- Seel, Barbara, and Glasgow, Zita. (1990). *Exercise in Instructional Design*. Ohio: Merrill Publishing Company.

Received : 7 October, 2018

Revised : 18 December, 2018

Accepted : 28 January, 2019

STEM Education เพื่อการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และนโยบายกีฬาของประเทศไทย

สืบพงษ์ ปราปใหญ่ และ อธิธา ภาสวณิช
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

สะเต็มศึกษา เป็นกระบวนการพัฒนาทักษะของผู้เรียนเกี่ยวกับวิธีการคิดและการแก้ปัญหาด้วยการบูรณาการความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเอาสะเต็มมาใช้ในการแก้ปัญหาและส่งเสริมการเรียนรู้การสอนในรายวิชาที่เป็นทฤษฎีและเข้าใจยาก โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ยกเอายุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชาพลศึกษาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) มาทำการวิเคราะห์ ด้วยหลักการของสะเต็มที่ประกอบไปด้วยองค์ความรู้ 4 สาขาวิชาด้วยกัน คือ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ซึ่งผลการศึกษา พบว่า ก) ด้านวิทยาศาสตร์ เป็นการนำเอาวิชา “ชีววิทยา หรือสรีรวิทยาการออกกำลังกาย” มากำหนดค่าความหนักของงาน (Intensity) ระยะเวลา (Duration) และความถี่ (Frequency) ของโปรแกรมการออกกำลังกาย ด้วยการนำหลักการทางฟิสิกส์เกี่ยวกับการถ่ายโอนน้ำหนักตัว ด้วยมวลของร่างกาย (Mass) แรง (Force) เวลา (Time) ทิศทาง (Direction) และความเร็ว (Velocity) มาใช้ในการกำหนดกิจกรรมสำหรับเด็กประถมวัยได้ ข) ด้านเทคโนโลยีเทคโนโลยีเป็นการวิเคราะห์ทำการเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กประถมวัย ก่อนและหลังการใช้อุปกรณ์ตามโปรแกรมกิจกรรมทางกายแบบสถานี (Physical Education Stationary) ที่พัฒนามาจากหลักการทางวิทยาศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่น การบันทึกภาพวิดีโอด้วยอุปกรณ์การบันทึกแบบ VDO Analysis System ซึ่งอุปกรณ์ดังกล่าวถูกนำมาใช้เพื่อการประเมินประสิทธิภาพของโปรแกรม ค) ด้านวิศวกรรมศาสตร์ เป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ มาใช้ในการออกแบบอุปกรณ์การเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กประถมวัย ยกตัวอย่างเช่น การนำเอาวิชาฟิสิกส์ (Physic) มาทำการ 1) วิเคราะห์การเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กประถมวัย ด้วยหลักการที่เกี่ยวกับการถ่ายโอนน้ำหนักตัว ด้วยมวลของร่างกาย (Mass) แรง (Force) เวลา (Time) ทิศทาง (Direction) และความเร็ว (Velocity) และ 2) การนำเอาหลักการทางฟิสิกส์มาใช้ในการสร้างอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับเด็กประถมวัยได้ และ ง) ด้านคณิตศาสตร์ เป็นการประเมินค่าทักษะ (Rating Scale) ของเด็กประถมวัย ก่อนและหลังการใช้อุปกรณ์ตามโปรแกรมกิจกรรมทางกายแบบสถานี (Physical Education Stationary) ด้วยอุปกรณ์การบันทึกแบบ VDO Analysis System ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: สะเต็มศึกษา / การพัฒนาการศึกษา / กระบวนการเรียนรู้และนโยบายกีฬา

Corresponding Author: รองศาสตราจารย์ ดร.อริธา ภาสวณิช, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
E-mail: tirata.b.ru@gmail.com.

STEM EDUCATION FOR DEVELOPMENT OF THE SPORT HISTORY AND POLICY OF THAILAND

Suebpong Prabyai and Tirata Bhasavanija
Ramkhamhaeng University

Abstract

STEM Education is a process used for developing the learners' thinking and problem solving skills by integrating the knowledge among science, technology, engineering, and mathematic. This study aimed to conduct the STEM to solve and promote teaching and learning in a difficult understanding course. For this, we investigated the 6th National Sports Development Plan on the strategy I: physical education for children and youth set in basic course as in early elementary level (elementary school children) by using the STEM process. Results show that a) the Science was in some areas of sport biology / physiology for setting an exercise program with intensity, duration, and frequency together with in some areas of physic related to body weight dynamic; mass, force, time, direction and velocity, b) the Technology was used for elementary students' body movement analysis, at before and after using the physical education stations such as VDO Analysis System for measuring the effectiveness of the physical exercise program, c) the Engineering was conducted for product design by using some areas of physic related to body weight dynamic; mass, force, time, direction and velocity for designating the product proportion and size which was eligible for elementary school children, and d) the Mathematic was used for setting a rating scale for measuring the elementary students' physical exercise skill level at before and after using the designed equipment by the STEM. This study suggests that the use of the STEM is perfect for enhancing the teachers' instructing and the students' learning skills effectively.

Keywords: STEM education / physical educational / the course of sport history and policy

Corresponding Author: Associate Professor Tirata Bhasavanija, PhD. Faculty of Education, Ramkhamhaeng University.
E-mail: tirata.b.ru@gmail.com.

บทนำ

กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้มีการนำสะเต็มศึกษา มาเผยแพร่ให้บุคลากรทางการศึกษาและสถานศึกษา เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนเกี่ยวกับกระบวนการคิดและการแก้ปัญหาด้วยการบูรณาการความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ทั้งนี้สภาคณาจารย์ร่วมกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง เล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดกระบวนการเรียนการสอนด้วย “สะเต็มศึกษา” จึงได้ดำเนินการจัดโครงการประชุมวิชาการนานาชาติ เรื่อง “สะเต็มศึกษาเพื่อการพัฒนาทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21” บรรยายโดย ศาสตราจารย์ ดร.เอ็ดเวิร์ด รีฟ จากมหาวิทยาลัยยูธ่า ประเทศสหรัฐอเมริกา ณ ตึกรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีแนวคิดที่ว่า “การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนามนุษย์” ทั้งนี้เนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า มนุษย์แตกต่างจากสัตว์ตรงที่มนุษย์มีความสามารถในการควบคุมการจัดทำทางหรือการเคลื่อนไหวของร่างกาย นอกจากนี้ยังสามารถคิดวิเคราะห์สิ่งต่างๆ ด้วยหลักการและเหตุผลได้อย่างเป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เห็นได้จากที่ยุคโลกาภิวัตน์นั้นเกิดขึ้นจากน้ำมือของมนุษย์ โดยที่ในอดีตตั้งแต่สมัยยุคน้ำแข็ง จนมาถึงปัจจุบัน จากข้อมูลในประวัติศาสตร์ทำให้เราพบว่า มนุษย์เรามีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ดูได้จากการคิดสร้างสรรค์เครื่องมือสื่อสาร ระบบไฟฟ้า น้ำประปา สิ่งก่อสร้าง หรือแม้แต่เครื่องมือทางการแพทย์ที่ทันสมัยให้ได้ใช้กันอย่างเช่นในปัจจุบัน ทั้งนี้เป็นเพราะมนุษย์มีการศึกษา คิดค้น และสร้างสรรค์ จึงทำให้เกิดนวัตกรรมใหม่ๆ ที่มีคุณประโยชน์ดังที่กล่าวมา อย่างไรก็ตาม มีคำถามที่ตามมาคือ “ใคร จะเป็นคนที่มีความสามารถในการคิดค้น สิ่งใหม่ๆ ที่ทำให้โลกของเรามีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น?” และ “จะเอา อะไร มาพัฒนาใคร ให้มีศักยภาพในการคิดสร้างสรรค์?” คำตอบคือ “อะไร ที่จะนำมาพัฒนาใคร นั่นคือ การศึกษา” ซึ่งการศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกจัดเตรียมโดยครูผ่านทางสถานศึกษา นอกจากนี้ครอบครัวและสังคมรอบข้างยังเป็นแหล่งที่ให้การศึกษาได้ด้วยการสอนให้รู้จักคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ด้วยการสังเกตสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัว อาทิเช่น การทดลองจากการสังเกต เวลาที่กระดากชำระตกลงไปในแก้วน้ำ แล้วทำให้น้ำในแก้วนั้นลดลง เพราะถูกดูดซับด้วยกระดาษชำระ จึงเป็นสาเหตุให้มีการผลิตผ้าอ้อมสำเร็จรูปที่วางขายกันอยู่ในปัจจุบัน เป็นต้น นี่จึงเป็นสาเหตุให้เกิดแนวทางของ “สะเต็มศึกษา” (STEM Education) ที่เป็นการหล่อหลอมองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เข้าด้วยกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการสร้างกรอบความคิด และการลงมือปฏิบัติ ที่เป็นการพัฒนาการเรียนรู้ การจูงใจ และการทำความเข้าใจให้กับนักเรียน นักศึกษา ตลอดจนผู้ที่ให้ความสนใจ

จากหลักการและทฤษฎี “สะเต็มศึกษา” (STEM Education) ที่ ศาสตราจารย์ ดร.เอ็ดเวิร์ด รีฟ ได้บรรยายไว้ ผู้เขียนได้นำมาทำการศึกษาและจัดทำกรวิจัยในชั้นเรียนร่วมกับภาควิชาพลานามัย เรื่องสะเต็มศึกษาเพื่อพัฒนาวิชาประวัติและนโยบายการศึกษาของประเทศไทย และพบว่า เมื่อวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอน กระบวนวิชา KSM2200 ประวัติและนโยบายการศึกษาของประเทศไทย ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 เป็นวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ถึงฉบับที่ 6 (ฉบับปัจจุบัน) ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติศึกษาที่ประกอบไปด้วย 6 ยุทธศาสตร์ อาทิ ยุทธศาสตร์ด้านสุขภาพกายและจิตใจทั้งของบุคคลทั่วไปจนถึงนักกีฬาระดับอาชีพ อีกทั้งยังมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ ยุทธศาสตร์การวางแผนการพัฒนา

การออกกำลังกายและการกีฬา ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมและพัฒนาอุปกรณ์กีฬา สถานที่ ผู้ฝึกสอน และการจัดการแข่งขัน รวมทั้งยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่ทันสมัยมาใช้ ในการพัฒนาการกีฬาของไทยให้ก้าวทัดเทียมอารยประเทศ จากที่กล่าวมา ทำให้เห็นถึงความยากในการ ถ่ายทอดองค์ความรู้ที่เป็นตัวบทกฎหมายแก่นักศึกษา และเนื่องจาก “สะเต็มศึกษา” เป็นเทคนิคการจัด การเรียนการสอนแบบบูรณาการองค์ความรู้ให้ออกมาเป็นรูปธรรม ผ่านกระบวนการคิด วิเคราะห์ สร้างสรรค์ ของผู้เรียน โดยที่ครูผู้สอนเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนนำความคิดรวบยอดของตนมาสร้างเป็นโมเดล (Model) ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบก้าวหน้า และเพื่อให้ผู้อ่านได้ทำความเข้าใจกับระบบการจัดการเรียนการสอนแบบ “สะเต็มศึกษา” (STEM Education) ในบทความนี้ ผู้เขียนจะอธิบายให้เห็นภาพและยกตัวอย่างพอสังเขปถึง การนำเอาสะเต็มมาใช้ในการแก้ปัญหาและส่งเสริมการเรียนการสอนในรายวิชาที่เป็นทฤษฎีและเข้าใจยาก โดยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ยกเอา ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชาพลศึกษา ที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) มาทำการวิเคราะห์ ด้วยหลักการของสะเต็ม ที่ประกอบไปด้วยองค์ความรู้ 4 สาขาวิชาด้วยกัน คือ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ โดยสามารถอธิบายได้ ดังนี้

วิทยาศาสตร์ คือ การศึกษาสิ่งต่างๆ บนโลกของเราตามวิถีทางธรรมชาติ เป็นการอธิบายถึงกฎของ ธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับ ฟิสิกส์ เคมี และชีววิทยา ซึ่งวิชาวิทยาศาสตร์ประกอบไปด้วย 2 ส่วนใหญ่ๆ ด้วยกัน โดยส่วนแรก เป็นองค์ความรู้ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และส่วนที่สอง เป็นการพิสูจน์หรือการนำเอา องค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาทำการทดลอง เพื่อยืนยันองค์ความรู้หลักและอาจส่งผลให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ แต่สุดท้าย มีคำถามตามมาว่า “วิธีการทางวิทยาศาสตร์ นั้นจะช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับธรรมชาติบนโลกของเรา ได้อย่างไร?” แนวทางการแก้ปัญหการเรียนการสอนวิชา ประวัติและนโยบายการกีฬาของประเทศไทย ใน ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชาพลศึกษาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้น พื้นฐาน ระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) ด้วยวิชาวิทยาศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบอุปกรณ์ การเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กประถมวัย ยกตัวอย่างเช่น การนำเอาวิชา “ชีววิทยา หรือสรีรวิทยาการ ออกกำลังกาย” มากำหนดค่าความหนักของงาน (Intensity) ระยะเวลา (Duration) และความถี่ (Frequency) ของโปรแกรมการออกกำลังกาย ด้วยการนำหลักการทางฟิสิกส์เกี่ยวกับการถ่ายโอนน้ำหนักตัว ด้วยมวล ของร่างกาย (Mass) แรง (Force) เวลา (Time) ทิศทาง (Direction) และความเร็ว (Velocity) มาใช้ในการ กำหนดกิจกรรมสำหรับเด็กประถมวัย

เทคโนโลยี คือ การเปลี่ยนแปลงธรรมชาติบนโลกของเรา เพื่อที่จะตอบสนองต่อความต้องการของ มนุษย์ ทั้งนี้ เป็นการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ รวมไปถึงการก่อให้เกิดองค์ความรู้และกระบวนการต่างๆ ในการ พัฒนาระบบที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาและการเพิ่มศักยภาพของมนุษย์ นอกจากนี้ เทคโนโลยีเปรียบได้กับ ก) ระบบที่สมบูรณ์แบบ เช่น ระบบปรับอากาศ ข) สมรรถนะ เช่น เทคโนโลยีไร้สาย และ ค) สิ่งประดิษฐ์ หรืออุปกรณ์ เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ โทรศัพท์ที่มีความคมชัดของภาพสูง เป็นต้น แต่ก็มีคำถามตามมาว่า “เทคโนโลยีอะไร ที่เหมาะกับสภาพของโลกเรา?” อย่างเช่น เทคโนโลยีที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ เครื่องบิน

บังคับ หรือรถยนต์ที่ขับเคลื่อนเอง เป็นต้น แนวทางการแก้ปัญหาการเรียนการสอนวิชา ประวัติและนโยบาย การกีฬาของประเทศไทย ในยุคศตวรรษที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชาพลศึกษาที่บรรจุอยู่ใน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษา ตอนต้น (เด็กประถมวัย) ด้วยวิชาเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ท่าทางการเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กประถมวัย ก่อนและหลังการใช้อุปกรณ์ตามโปรแกรม กิจกรรมทางกายแบบสถานี (Physical Education Stationary) ที่พัฒนามาจากหลักการทางวิทยาศาสตร์ ยกตัวอย่างเช่น การบันทึกภาพวิดีโอด้วยอุปกรณ์การบันทึกแบบ VDO Analysis System ซึ่งอุปกรณ์ดังกล่าวถูกนำมาใช้เพื่อการประเมินประสิทธิภาพของโปรแกรมที่ได้กล่าวมาในข้างต้น

วิศวกรรมศาสตร์ คือ ศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการประยุกต์องค์ความรู้ทางด้านคณิตศาสตร์กับ วิทยาศาสตร์เข้าด้วยกัน เพื่อการสร้างสรรค์เทคโนโลยี ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการออกแบบและการสร้าง ก) โครงสร้าง ข) รูปแบบ ค) ผลิตภัณฑ์ ง) เครื่องมือ จ) กระบวนการ และ ฉ) ระบบ ทั้งนี้ เนื้อหาวิชาทางด้าน วิศวกรรมศาสตร์ สามารถช่วยแก้ปัญหาต่างๆ บนโลกของเราได้ อาทิ การสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ และการสร้าง สิ่งต่างๆ ที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม มีคำถามตามมาว่า “วิศวกรรมศาสตร์ นั้นจะช่วยแก้ปัญหา เกี่ยวกับธรรมชาติบนโลกของเราได้อย่างไร?” เห็นได้ว่า วิศวกรรมศาสตร์ / เทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์นั้น มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง โดยที่ วิศวกรรมศาสตร์ / เทคโนโลยี มุ่งไปที่ “การปฏิบัติ” และ “ประโยชน์ที่ได้รับ” ส่วน วิทยาศาสตร์ มุ่งไปที่ “ทฤษฎี” และ “ความคิดรวบยอด” ที่เกี่ยวกับพื้นฐานของธรรมชาติ โดยที่แนวทางการแก้ปัญหาการเรียนการสอนวิชา ประวัติและนโยบายการกีฬาของประเทศไทย ใน ยุคศตวรรษที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชาพลศึกษาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) ด้วยวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบผลิตภัณฑ์ มาใช้ในการออกแบบอุปกรณ์การเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กประถมวัย ยกตัวอย่างเช่น การนำเอาวิชา ฟิสิกส์ (Physic) มาทำการ 1) วิเคราะห์การเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กประถมวัย ด้วยหลักการที่เกี่ยวกับการถ่ายโอนน้ำหนักตัว ด้วยมวลของร่างกาย (Mass) แรง (Force) เวลา (Time) ทิศทาง (Direction) และ ความเร็ว (Velocity) และ 2) การนำเอาหลักการทางฟิสิกส์มาใช้ในการสร้างอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับ เด็กประถมวัย

คณิตศาสตร์ คือ การศึกษารูปแบบและความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณ ตัวเลข และพื้นที่ ซึ่งในทาง วิทยาศาสตร์ องค์ความรู้ด้านคณิตศาสตร์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจนไปสู่การพัฒนา ทั้งนี้ คณิตศาสตร์ จำแนกเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้ ก) จำนวนและเลขคณิต ข) พีชคณิต ค) การทำงาน ง) เรขาคณิต และ จ) สถิติ เป็นต้น โดยที่ คณิตศาสตร์เป็นองค์ความรู้ที่ช่วยเชื่อมต่อ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวิศวกรรมศาสตร์ เข้าด้วยกัน แนวทางการแก้ปัญหาการเรียนการสอนวิชา ประวัติและนโยบายการกีฬาของประเทศไทย ในยุคศตวรรษที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพขั้นพื้นฐาน ในส่วนของวิชาพลศึกษาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) ด้วยวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยกระบวนการ ดังต่อไปนี้ 1) การคำนวณค่า มวลของร่างกาย (Mass) แรง (Force) เวลา (Time) ทิศทาง (Direction) และ ความเร็ว (Velocity) เข้าด้วยกันเพื่อกำหนดกิจกรรมสำหรับเด็กประถมวัย 2) การคำนวณมวลของร่างกาย

(Mass) แรง (Force) เวลา (Time) ทิศทาง (Direction) และความเร็ว (Velocity) ด้วยหลักการทางฟิสิกส์ เพื่อสร้างอุปกรณ์กีฬาที่เหมาะสมกับเด็กประถมวัย และ 3) การประเมินค่าทักษะ (Rating Scale) ของเด็กประถมวัย ก่อนและหลังการใช้อุปกรณ์ตามโปรแกรมกิจกรรมทางกายแบบสถานี (Physical Education Stationary) ด้วยอุปกรณ์การบันทึกแบบ VDO Analysis System

ปัจจุบัน มีการถกเถียงกันอย่างมากระหว่างบ่งชี้ความรู้ด้าน “ศิลปะ” ว่ามีความสำคัญเฉกเช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เพราะการออกแบบด้วยวิถีทางศิลปะ จะสามารถช่วยให้เกิดรูปลักษณ์ของสิ่งต่างๆ ที่ความเหมาะสมและสวยงาม จึงเป็นที่มาของคำใหม่ว่า สะเต็ม (STEAM) ตามความเชื่อที่ว่า ศิลปะ จะสามารถช่วยสนับสนุนความสามารถในการสร้างสรรค์ ทั้งนี้ แนวทางการแก้ปัญหา การเรียนการสอนวิชา ประวัติและนโยบายการกีฬาของประเทศไทย ใน ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชาพลศึกษาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) ด้วยวิชาศิลปะ ในส่วนนี้ผู้เขียนได้เสนอแนวทางการออกแบบโปรแกรมกิจกรรมทางกาย ดังกล่าว ด้วยหลักการทางจิตวิทยาสำหรับเด็กประถมวัย อาทิ 1) การออกแบบอุปกรณ์ที่มีรูปร่างกลมมน ไม่เป็นอันตราย 2) การออกแบบสีของอุปกรณ์ รวมทั้งสถานที่ให้มีสีฉูดฉาด เพื่อให้เกิดแรงจูงใจแก่เด็ก 3) การจัดโปรแกรมการฝึกให้อยู่ในสถานที่ที่มีอากาศหมุนเวียน และอุณหภูมิห้องไม่เกินกว่า 27°C เพราะขณะออกกำลังกายร่างกายมนุษย์จะผลิตความร้อนผ่านทางเส้นเลือดสู่บริเวณผิวหนัง ซึ่งถ้าอุณหภูมิห้องสูง และไม่มีอากาศถ่ายเทอาจทำให้เด็กได้รับอันตรายจากสภาวะ Heat Stroke ได้ 4) การสวมเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับการเข้าร่วมกิจกรรม และ 5) ครูผู้สอนควรมีบุคลิกที่สนุกสนานร่าเริง เพื่อจูงใจให้เด็กรู้สึกสนุกกับกิจกรรมที่ทำอยู่ เป็นต้น

ผู้เขียนพอจะสรุปได้ว่า การวิจัย เรื่อง สะเต็มศึกษาเพื่อการพัฒนาวิชาประวัติศาสตร์และนโยบายการกีฬาของประเทศไทย เป็นแนวทางการพัฒนาการเรียนรู้อารมณ์ การสร้างแรงจูงใจ และการทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ๆ ให้กับนักศึกษา โดยครูผู้สอนเป็นผู้หล่อหลอมองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เข้าด้วยกัน โดยให้นักศึกษาได้ฝึกฝนการสร้าง กรอบความคิด และการลงมือปฏิบัติ จริงทั้งในและนอกห้องเรียน เริ่มต้นด้วย ก) การตั้งคำถาม ข) การคิดถึงปัญหา และ ค) การคำนึงถึงสภาพปัจจุบัน ที่เกิดขึ้นกับแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชาพลศึกษาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) ในปัจจุบัน นอกจากนี้ การนำ “สะเต็ม” มาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนในโรงเรียนหรือแม้กระทั่งในมหาวิทยาลัยยังเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนและนักศึกษาคิดเกี่ยวกับการนำองค์ความรู้ระหว่างวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ มาใช้ในการแก้ปัญหการทำงาน การเรียน และชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ อนึ่ง สิ่งที่ควรนำมาพิจารณาลำดับต่อไป คือ การสร้างอาชีพที่เกี่ยวข้องกับสะเต็ม ซึ่งเริ่มมีความสำคัญต่อโลกอนาคต อาทิ การจัดอบรมเจ้าหน้าที่จัดแผนการเรียนรู้อารมณ์แบบสะเต็ม ครูผู้สอนห้องเรียนสะเต็ม และผู้บริหารโรงเรียนสะเต็ม เป็นต้น จากการศึกษาเรื่อง สะเต็มเพื่อการศึกษา นำกระบวนการวิชาประวัติศาสตร์และนโยบายการกีฬาของประเทศไทย ในยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ ในส่วนของวิชา

พลศึกษาที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับประถมศึกษาตอนต้น (เด็กประถมวัย) สรุปได้ว่า นักศึกษาได้รับการฝึกพัฒนาความคิดด้านการจัดการเรียนการสอนในเด็กประถมวัยได้ และยังได้รับการฝึกฝน การสร้างและออกแบบผลิตภัณฑ์ทางการกีฬาที่มีรูปแบบแตกต่างจากที่มีขายอยู่ตามท้องตลาด รวมทั้ง การออกแบบโปรแกรมกิจกรรมทางกายสำหรับเด็ก ที่รวบรวมเอาทั้งหลักการทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์มาหล่อหลอมเข้าด้วยกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนจึงอยากแนะนำ ให้นักพลศึกษานำหลักการ สะเต็มเพื่อการศึกษา ไปใช้กับนักเรียนและนักศึกษาเพื่อให้คนรุ่นใหม่ได้ฝึกคิดค้น สิ่งใหม่ๆ เพื่อการพัฒนา “สมรรถภาพทางความคิด” จนนำไปสู่ “การพัฒนาประเทศไทย” ในอนาคต

Reference

Ramkhamhaeng University Faculty Senate. (2016). STEM education for development of students' skill in the 21st Century. *Journal of Ramkhamhaeng University*. June, 2016

Received : 4 July, 2018

Revised : 21 September, 2018

Accepted : 14 November, 2018

ข้อแนะนำสำหรับผู้เขียน

1. ประเภทของบทความ

- 1.1 บทความวิจัย (Research article) เป็นบทความที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบจากงานวิจัย
- 1.2 บทความวิชาการ (Academic article) มีลักษณะ ดังนี้
 - 1.2.1 เป็นบทความจากการทบทวนเอกสาร ที่มุ่งถ่ายทอดองค์ความรู้ ประสบการณ์หรือความชำนาญ แนวคิด ของผู้เขียน หรือข้อค้นพบซึ่งอาจเป็นผลมาจากงานวิจัยหลายๆ เรื่อง มีการเรียบเรียงนำเสนออย่างเป็นระเบียบ
 - 1.2.2 เป็นบทความที่นำเสนอกระบวนการสร้างและพัฒนานวัตกรรม

2. ส่วนประกอบของบทความ

2.1 ส่วนหน้า แยกเป็น ส่วนภาษาไทย และภาษาอังกฤษ แต่ละส่วนความยาวไม่เกิน 1 หน้าของกระดาษ A4 ประกอบด้วย

- 2.1.1 ชื่อบทความ (ไม่เกิน 2 บรรทัด) ชื่อผู้เขียน (ไม่ใช่คำนำหน้า) ชื่อหน่วยงาน
- 2.1.2 บทคัดย่อ (Abstract) ควรสั้น ตรงประเด็น ครอบคลุมสาระสำคัญของผลงานการศึกษา
- 2.1.3 คำสำคัญ กำหนดไว้ไม่น้อยกว่า 3 คำ และไม่เกิน 5 คำ
- 2.1.4 Corresponding author (ผู้รับผิดชอบบทความ) เป็นผู้ส่งบทความประสานงานกับวารสาร

2.2 ส่วนบทความ

2.2.1 บทความวิจัย ประกอบด้วย

(1) บทนำ (Introduction) อธิบายถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา รวมถึงการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอันเป็นที่มาของวัตถุประสงค์การวิจัย และสมมติฐานของการวิจัย

(2) วิธีดำเนินการวิจัย (Methods) อธิบายอย่างชัดเจนถึงรูปแบบการวิจัย เครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขั้นตอน/วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลหรือการทดลอง การวิเคราะห์ข้อมูลและ/หรือวิธีที่ใช้ในการตรวจสอบความถูกต้องของการรวบรวมข้อมูล

(3) ผลการวิจัย (Results) เสนอผลการเก็บรวบรวมข้อมูล ตรงประเด็นตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ควรมีตารางและ/หรือภาพประกอบ หากมีบรรยายได้ตารางควรเป็นการชี้ประเด็นที่สนใจหรือหมายเหตุของการแสดงสัญลักษณ์ที่ระบุไว้ในตาราง

(4) การอภิปรายผล (Discussion) เป็นการอธิบายถึงประเด็นผลการวิจัย เพื่อให้ผู้อ่านมองเห็นชัดเจนว่าผลการวิจัยครั้งนี้เป็นตามที่นำเสนอสมมติฐาน หรือสิ่งที่ค้นพบสอดคล้องมีทฤษฎีและ/หรือผลงานวิจัยก่อนหน้านี้สนับสนุนหรือขัดแย้งหรือไม่ พร้อมทั้งอภิปรายผลการวิจัยเพื่อนำเสนอแนวทางนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

หมายเหตุ ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย (Results and Discussion) สามารถนำมาเรียบเรียงในหัวข้อเดียวกันได้

(5) บทสรุป (Conclusion) สรุปสาระสำคัญของการค้นพบของการวิจัยครั้งนี้

(6) กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgements) เป็นการเขียนแสดงความขอบคุณผู้มีส่วนในความสำเร็จ ซึ่งควรเขียนไม่เกิน 3 บรรทัด

(7) เอกสารอ้างอิง (References) ให้ใช้หัวข้อ “References” เป็นรายการเอกสารที่ถูกเขียนอ้างอิงไว้ในเนื้อหาบทความเท่านั้น โดยเขียนเรียงลำดับตามอักษร และปีพิมพ์ โดยยึดรูปแบบการเขียนอ้างอิงตามวารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษากำหนด (เขียนเป็นภาษาอังกฤษ)

2.2.2 บทความวิชาการ

การเขียนบทความวิชาการ ควรประกอบด้วย บทนำ เพื่ออธิบายถึงที่มาและความสำคัญของเรื่องที่น่าสนใจเขียนบทความ วิธีศึกษาหรือวิธีดำเนินการ ที่เป็นการอธิบายถึงการได้มาซึ่งข้อมูลหรือความรู้หรือเรื่องราวที่น่าสนใจในครั้งนี และสรุปท้ายบทความ เพื่อบอกถึงประเด็นหรือสาระสำคัญที่น่าสนใจ โดยการเขียนส่วนเนื้อหาของบทความวิชาการควรจะต้องมีกรอบแนวคิดทางหลักวิชาการ ที่แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงของเหตุที่นำไปสู่ผล นอกจากนี้ในการใช้ภาษาเพื่อนำเสนอเรื่องที่เขียน ควรเรียบเรียงอย่างชัดเจน เช่น ลำดับเนื้อหาเชื่อมโยงต่อเนื่อง บรรยายอ้างอิงแหล่งข้อมูลต่างๆ ประกอบเรื่องที่เขียน เป็นต้น เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้ความเข้าใจ และคล้อยตามมองเห็นความสำคัญ

3. รูปแบบการพิมพ์

3.1 ตั้งค่านำกระดาษ

3.1.1 จำนวนหน้าของบทความ 10–15 หน้า กระดาษ A4 (8.27” x11.69”)

3.1.2 ตั้งกั้นหน้า ซ้าย – ขวา – บน – ล่าง เท่ากับ 2.54 เซนติเมตร หรือ 1 นิ้ว

3.1.3 ตั้งย่อหน้าแรก 0.3 นิ้ว

3.1.4 แต่ละหัวข้อหลักเว้นบรรทัด 10 pt ส่วนระหว่างหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยไม่เว้นบรรทัด

3.2 แบบตัวอักษร

3.2.1 ใช้อักษร TH Sarabun PSK ทั้งบทความภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3.2.2 ชื่อเรื่องจัดกลางหน้า ใช้อักษรขนาด 18 ตัวหนา

3.2.3 ชื่อผู้เขียน ให้เว้นบรรทัด 1 ช่วง (10 pt) จัดชิดขวาใช้อักษรขนาด 16 ตัวหนา กรณีที่ผู้เขียนมากกว่า 1 ท่าน และต่างสังกัดให้พิมพ์เลขยกขนาด 14 ต่อท้ายนามสกุลผู้เขียน ส่วนการพิมพ์ชื่อผู้เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ให้ใช้อักษรตัวแรกพิมพ์ใหญ่ต่อด้วยพิมพ์เล็ก เช่น Pimprapa Intahlor เป็นต้น

3.2.4 ชื่อหน่วยงานสังกัดของผู้เขียน จัดพิมพ์ชิดขวาบรรทัดต่อมา กรณีผู้เขียนหลายคนต่างสังกัด ให้พิมพ์เลขยกขนาด 14 ด้านหน้าหน่วยงานตามลำดับผู้เขียน (กรณีผู้เขียนอยู่สถาบันเดียวกัน ไม่พิมพ์เลขยก)

3.2.5 ชื่อหัวข้อหลักในบทความ เช่น บทความย่อ บทนำ วิธีดำเนินการวิจัย บรรณานุกรม เป็นต้น จัดชิดซ้ายใช้ขนาดอักษร 16 ตัวหนา

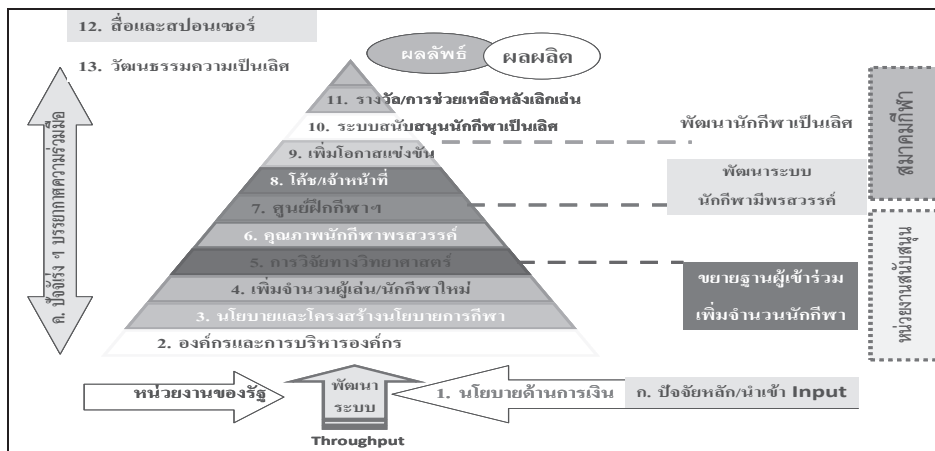
3.2.6 ชื่อหัวเรื่องรอง เช่น กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นต้น จัดชิดซ้ายตรงกับหัวข้อหลักไม่เว้นช่วงบรรทัด ใช้ขนาดอักษร 16 ตัวหนา

3.2.7 ชื่อตาราง ใช้ข้อความว่า “ตารางที่” พิมพ์อักษรขนาด 14 ชิดซ้าย ส่วนเนื้อหาในตารางใช้อักษรขนาด 14 หรือขนาดที่เหมาะสม กรณีมืออธิบายใต้ตารางต้องเป็นการหยิบยกส่วนสำคัญ โดยใช้อักษรขนาด 14 เช่นกัน

3.2.8 ภาพประกอบ ใช้ข้อความว่า “ภาพที่” ตามด้วยชื่อภาพ และที่มาของภาพ (ถ้ามี) ใช้ตัวอักษรขนาด 14 ไว้กลางหน้าของใต้ภาพ โดยเว้นช่วงระหว่างภาพกับข้อความใต้ภาพ 10 pt.

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบบริบททั่วไปของ 6 ประเทศเป้าหมายกับประเทศไทย

รายการเปรียบเทียบบริบททั่วไป	THA	FR	KOR	JPN	AUS	UK	USA
1. ประชากร/ล้าน	66	64	48	128	22	58	308
2. GDP ของประเทศ (ล้านเหรียญ)	.32	2.6	1.0	5.5	1.2	2.5	14.7
3. GDP per capita (เหรียญอเมริกา)	4,992	41,019	20,519	42,820	55,590	36,120	47,284

ภาพที่ 1 แบบจำลองการพัฒนาการศึกษาเป็นเลิศสำหรับประเทศไทย ที่มา: สืบสาย บุญวีริบุตร (2554)

4. การเขียนเอกสารอ้างอิง

การเขียนเอกสารอ้างอิงใช้แบบ APA โดยใช้หัวข้อว่า บรรณานุกรม เรียงลำดับการเขียนเอกสารอ้างอิงตามแบบสากล ดั่งมีตัวอย่างการเขียนอ้างอิงระบบ APA ดังนี้

4.1 รูปแบบอ้างอิงวารสารและนิตยสาร

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ชื่อวารสาร, ปีที่(เลขฉบับที่), หน้าแรก-หน้าสุดท้าย. (ดั่งตัวอย่าง)

Author(s). (Year of publication). Title of article. Title of periodical or journal, Volume (issue), First-last page. (ดั่งตัวอย่าง)

Ruangmanotam, L., & Chomsahai, P. (2016). Effect of fast-tempo music on acceleration speed training toward audio imagery occurrence autonomic while performing sprint.

Journal of Sports Science and Technology, 16(1), 117-125.

การเขียนอ้างอิงจากเอกสารรวมเล่ม (*Proceedings*) จากการประชุมวิชาการ (ตัวอย่าง)

Stamm, H., & Lemprecht, M. (2001). Sydney 2000-The best games ever? World sport and relationships of structural dependency. In **Proceedings of The 1st World Congress of Sociology of Sport** (pp. 129-136). Seoul: Yonsei University.

4.2 รูปแบบการอ้างอิงหนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ. เมืองที่พิมพ์: สำนักพิมพ์. (ตัวอย่าง)

Houlihan, B., & Green, M. (2008). **Comparative Elite Sport Development: systems, structures and public policy**. London: Butterworth-Heinemann.

กรณีหนังสือที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่งหรือบรรณาธิการ ให้ขึ้นต้นด้วยชื่อหน่วยงาน หรือชื่อหนังสือ (ตัวอย่าง)
กรมพลศึกษา. (2558). แนวคิดและการประเมินตนเองทางจิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ: วีรบรรณ พรีนติ้งค์.

4.3 รูปแบบการอ้างอิงวิทยานิพนธ์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์. วิทยานิพนธ์ปริญญา..... สถาบันการศึกษา, เมือง. (ตัวอย่าง)

Boonveerabut, S. (1992). **Relationship between sport competitive achievement orientation and coaching behavior preferences among young male athletes in Thailand**. Unpublished Doctoral dissertation, Oregon State University, Corvallis.

4.4 รูปแบบการอ้างอิงสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง, สืบค้นวันที่ จาก ชื่อฐานข้อมูล URL

Author(s). (date-or “n.d.”). **Title of work**. Retrieved date, from Name of Database or Internet address of the specific document

Conroy, D.E. (2003). **The performance failure appraisal inventory: User’s manual**. Retrieved March 6, 2003, from <http://www.personal.psu.edu/dec9>

4.5 ตัวอย่างการอ้างอิงในเนื้อหา

(1) ตัวอย่างอ้างอิงในเนื้อหา: ใช้คำเชื่อมโยงกับเนื้อหา เช่น ...สืบสาย บุญวิโรบุตร และลัดดา เรืองมโนธรรม (2558) กล่าวว่า...เพื่อให้ได้เหรียญโอลิมปิกมากขึ้น จนเรียกได้ว่ามีการจัดซื้อทางการกีฬาขึ้นสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Houlihan & Green (2008) หากแต่ค้านกับข้อค้นพบของ De Bosscher และคณะ (De Bosscher et al., 2009)...

(2) ตัวอย่างการอ้างอิงในเนื้อหา : ไม่ใช่คำเชื่อมโยงในเนื้อหา เช่น ...ปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อการกำหนดนโยบายกีฬาและบังคับนักกีฬาฝึกเต็มเวลา (Stamm & Lemprecht, 2001) แตกต่างจากการกำหนดนโยบายของประเทศในแถบอเมริกา (ลัดดา เรืองมโนธรรม, 2559)

(3) ตัวอย่างการอ้างอิงหน้าเนื้อหา : เช่น ...ปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อการกำหนดนโยบายกีฬาและบังคับนักกีฬาฝึกเต็มเวลา (Stamm & Lemprecht, 2001: 38) แตกต่างจากการกำหนดนโยบายของประเทศในแถบอเมริกา (ลัดดา เรืองมโนธรรม, 2559: 42)

(4) ตัวอย่างการอ้างอิงในเนื้อหา: ข้อมูลจาก web site เช่น (Uk Sports, 2010: Online) (ลัดดา เรืองมโนธรรม และคณะ, 2560: ออนไลน์)

(5) ตัวอย่างการอ้างอิงในเนื้อหา: ผู้เขียนมากกว่า 3 คน (Ruangmanotam et al., 2017) (ลัดดา เรืองมโนธรรม และคณะ, 2560)

5. กระบวนการทฤษฎีพิจารณา

บทความทุกฉบับจะได้รับการตรวจอ่านเบื้องต้นจากบรรณาธิการ เพื่อตอบรับหรือปฏิเสธเบื้องต้น จากนั้นบทความที่รับพิจารณาจะเข้าสู่กระบวนการทฤษฎีพิจารณาอย่างอิสระและต้องผ่านการตอบรับโดยผู้ทรงคุณวุฒิตามขอบข่ายของบทความ จำนวน 2 ท่าน

6. เอกสารตอบรับการตีพิมพ์

เจ้าของบทความจะได้รับเอกสารตอบรับการผ่านพิจารณาบทความลงตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานในวารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา เมื่อผู้ทรงคุณวุฒีสองท่านพิจารณาให้รับลงตีพิมพ์ และเจ้าของบทความปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

7. การส่งบทความ

การส่งบทความออนไลน์ผ่าน เว็บไซต์ www.journalipe.com

8. ความแจ้งจากกองบรรณาธิการวารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา

8.1 บทความที่ส่งมาของลงตีพิมพ์วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา กองบรรณาธิการวารสารจะดำเนินการพิจารณาขอบข่ายของบทความ ตรวจสอบรูปแบบการพิมพ์ ความครบถ้วนของเนื้อตามแต่ละประเภทของบทความ ซึ่งกองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ไม่รับพิจารณาบทความที่ไม่ดำเนินการตามที่วารสารกำหนด โดยจะแจ้งกลับผู้ส่งบทความภายใน 2 วันหลังจากได้รับบทความ บทความที่กองบรรณาธิการวารสารรับพิจารณา เจ้าของบทความต้องสมัครเป็นสมาชิกและจ่ายค่าธรรมเนียมตามแจ้ง จากนั้นกองบรรณาธิการจึงจะดำเนินการในกระบวนการต่อไป

8.2 หากภายหลังการตอบรับลงตีพิมพ์มีการตรวจพบว่า บทความที่ส่งมานั้น มีการคัดลอก หรือลอกเลียน หรือมีการดำเนินการใดใด อันแสดงถึงการผิดจริยธรรมจรรยาบรรณของนักวิจัย ทางวารสารจะส่งหนังสือแจ้งยกเลิกการตีพิมพ์และหนังสือตอบรับไปยังหน่วยงานต้นสังกัด และระงับการพิจารณาผลงานจากเจ้าของบทความเป็นระยะเวลา 3 ปีต่อเนื่อง

8.3 ทุกบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา เป็นแนวคิดและการเขียนจากเจ้าของบทความ กองบรรณาธิการวารสารเป็นเพียงผู้จัดพิมพ์ไม่ได้มีส่วนกับการเขียนบทความ ซึ่งหากเผยแพร่บทความนั้นแล้ว ปรากฏผู้ร้องเรียน หรือตรวจพบว่ามีกรกระทำผิดจริยธรรมจรรยาบรรณการวิจัย เจ้าของบทความจักต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อการกระทำนั้นแต่เพียงผู้เดียว

Academic
Journal Institute
of Physical Education